

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Barry Eisler

TANRI'NIN GÖZÜ

**Bilgi gücü ve onunsa bilgiye ulaşmak için
göze alamayacağı hiçbir şey yoktu.**

Edward Snowden'i bir şekilde bertaraf etmeyi başaran NSA, yeniden bir "muhrir" tehlikesiyle karşı karşıya kalır. Fakat bu sefer söz konusu olan tüm dünyayı harekete geçirecek kadar büyük bir tehdittir: Tanrı'nın Gözü.

NSA direktörü Anders, muhriri etkisiz hale getirmeye çalışır. Fakat olay bir muhririn bilgileri deşifre etmesinden öte, artık Suriye ile Türkiye'nin de dahil olduğu bir dünya meselesi haline gelir.

Acaba NSA direktörü Anders muhrirlere karşı oynadığı bu kedi fare oyununda ne kadar ileri gidecektir?

İktidar savaştır, başka
araçlarla sürdürülen bir savaş,
yani ilan edilmemiş bir savaş.

-Michel Foucault

TANRI'NİN GÖZÜ

Barry Eisler

*İngilizceden Çeviren
Fer Özgüler*

ARKADYA YAYINLARI

TANRI'NIN GÖZÜ

Barry Eisler

Özgün adı: The God's Eye View

Yayın Yönetmeni: Bülent Oktay

Çevirmen: Fer Özgüler

Editör: Arzu Sarı

Son Okuma: Burcu Atıcı Öztel

Sayfa Tasarım: Kübra Yeşilyurt

Kapak Tasarım: Ayşe Çalışkan

EKOSAN MATBAACILIK

Maltepe Mah. Hastaneyolu Sok. No: 1 (Tarat Tarım Binası)

Zeytinburnu - İstanbul

Cilt: Ekosan Matbaacılık

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695

MATBAA SERTİFİKA NO: 19039

1. Baskı: Nisan 2017

ISBN: 978-605-188-118-8

© Barry Eisler, 2016

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Taryn Fagerness Agency ve ONK Ajans aracılığıyla alınmış olup Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi'ne aittir.

ARKADYA YAYINLARI

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi

No: 14 Kat: 1 D: 1 Zeytinburnu / İstanbul

Tel.: 0212 – 544 41 41 / 544 66 68 / 544 66 69

Faks: 0212 – 544 66 70

info@arkadya.net

Arkadya Yayınları, Beyaz Balina Yayınları'nın tescilli markasıdır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bu kurmaca bir eserdir. İsimler, karakterler, kurumlar, yerler, olaylar ve özel durumlar ya yazarın hayal dünyasının ürünleri ya da imgesel olarak kullanılmıştır.

Muhbirlere ithafen...

Panoptikon bir rüya-evi olarak algılanmamalıdır. Bu bina ideal formda şekillendirilmiş bir güç mekanizması şemasıdır.

-Michel Foucault

Bilgi daima yukarı akar. Tarihte de, aşağıya işçi sınıfına ve kölelere değil, yukarı psikoposlara ve krallara akmıştır. Bugün yine aynı prensip korunmaktadır. Tanrı kulunu ne kadar iyi tanır, gizli teşkilatları sayesinde devletler de vatandaşlarını aynı ölçüde tanıyabilmektedir.

—Julian Assange

Yoldaşlar, şunu kafanıza iyice yerleştirin: Her şeyi toplamalıyız. Tek bir şey bile gözden kaçmamalı.

—Erich Mielke, Doğu Almanya Stasi
(Gizli Polis Teşkilatı) Lideri

GİRİŞ

3 Haziran 2013

Başucundaki komodinde duran kriptolu telefon çalma-ya başladığında General Theodore Anders rüyasında kılıçbalığı avladığını görüyordu. Az da olsa kaygılı bir ifadeyle yattığı yerden hızla doğruldu. Kariyeri boyunca telefon zilinden daha rahatsız edici yöntemlerle de birçok kez uyandırılmıştı.

Gözlerini kırptıştırırken içgüdüsel bir şekilde dijital saatin hafif ışığının yansıdığı loş odayı çabucak kontrol etti. Karısı Debbie yanında hafifçe horlamaya devam ediyordu. Debbie, kocası yönetici olarak atandıktan kısa süre sonra NSA'nın¹ olur olmaz zamanlarda özel hayatlarına girmesine alışmış ve aldırmamaya başlamıştı. Gizli konuları kocası ona anlatmazdı, gizli olmayanlarıysa zaten hemen haberlerde görüyordu. İlla bilmesi gerekmiyorsa, her iki türlü de haberdar olmamayı tercih ediyordu. Debbie uyumlu bir kadındı.

General boğazını temizledi ve telefonun ikinci kez çalmasına izin vermeden ahizeyi kaldırdı. Orduda üstlerini etkilemenin yolunun sürekli hazır olduğu algısı yaratmaktan

¹ Türkçesi Ulusal Güvenlik Ajansı olan National Security Agency'nin kısaltması. (Çev. n.)

geçtiğini öğrenmişti. Üstleri zaman içinde astları olmuş ama o, bu alışkanlığından hiç vazgeçmemişti.

Alçak sesle, “Konuş,” dedi. Bu, onun alışlagelmiş merhabasıydı, keskin ve etkili bir komut. Kapısı çalındığında da “Gel” derdi. “*Girebilirsin*” kelimesini söylemeyi gereksiz bulur, gereğinden fazla olduğunu düşünürdü. Debbie bu alışkanlığından nefret ettiği için evde böyle dememesi hakkında defalarca uyarmıştı onu. Kocasına, konuşma tarzının bir köpeğe seslenir gibi gel, git, otur şeklinde olmaması gerektiğini söylemişti. Generalse bu buyurgan ve net tarzının etkileyici olduğunu düşünüyordu.

Telefonu açar açmaz aranma nedeninin kendisine kısa ve öz bir şekilde açıklanmasını bekledi. Bunun yerine ikinci komutanı, “Ben General Remar. Erişim protokolünüz lütfen,” dedi.

“Benimle konuşuyorsun Mike.” Anders şaşırmıştı.

“Kusura bakma Ted, devam etmeden önce erişim protokolünü söylemen lazım.”

Erişim protokolü, telefonu açan kişinin gerçek kimliğinin belirlenmesi için kriptolu telefonda kullanılan üst seviye bir güvenlik yöntemi idi. Beraber çalıştıkları yıllar boyunca Remar, Anders’i defalarca evden aramış ama bir tek kez bile erişim kodunu sormamıştı. Ya cidden kötü bir şeyler oluyordu ya da ikinci komutanı kuralları harfi harfine uygulayarak kendini sağlama almaya çalışıyordu. General aslında bu iki seçeneğin de aynı anlama geldiğini biliyordu. Hızla salgılanan adrenalinle Anders’in midesi yanmaya başladı ve tüm vücuduna yayılan sıcaklığı hissetti.

Fazla düşünmedi. Kendisine atanmış son protokol neydi? “Romeo Bravo Foxtrot. Yedi, üç, dokuz.”

“Victor Delta Golf. Sekiz, bir, dört.”

“Pekâlâ, olay nedir?”

“Veri ihlali. Oldukça büyük çaplı.”

Midesi daha da çok yanmaya başlamıştı. “Ne kadar büyük?”

“Henüz bilmiyoruz. On binlerce evrak. Belki de daha fazla. Bu herifin her şeye erişimi vardı. PRISM.¹ XKeyscore.² Policy Directive 20.³ Boundless Informant.⁴ Upstream.⁵ Ak-lına gelebilecek her şey!”

Midesindeki yanma aniden bir buz küresine dönüşüp midesine oturdu. İşte, bu kötüydü, hem de çok kötü.

“Kim?”

“Sözleşmeli bir personel. İsmi Snowden, Edward Snowden olduğundan yüzde seksen emin gibiyiz. CIA’de sistem altyapı analisti, DIA’de⁶ karşı istihbarat eğitmeni olarak çalışmıştı. Tüm idari yetkilere sahip.”

Tüm idari yetkiler... Bir an için Anders’in nefesi kesildi.

“Bekle,” derken yataktan kalktı, telefonu eline aldı, sessiz adımlarla yumuşak halının üzerinden banyoya doğru yürüdü. Telefonun kordonu banyodan içeri girmesini sağlayacak kadar uzundu. Işığı yakmadı. Karanlık rahatlatıcıydı, gizlenecek bir yer, bir koza gibiydi. Ahizeyi yanağıyla omzunun arasına

1 Amerikan Ulusal Güvenlik Teşkilatı’nın büyük çaptaki şirketlerin, yazılımların takibini yapmak için kullandığı program. (Çev. n.)

2 Amerikan Ulusal Güvenlik Teşkilatı’nın küresel internet verisi toplama ve analiz programı. (Çev. n.)

3 Amerikan Ulusal Güvenlik Teşkilatı’nın kullanılan tüm siber araçlara entegre olmasını sağlayan program. (Çev. n.)

4 Amerikan Ulusal Güvenlik Teşkilatı’nın büyük veri setlerini analiz etmek ve görüntülemek için kullandığı program. (Çev. n.)

5 Amerikan Ulusal Güvenlik Teşkilatının internet omurgasından veri toplamak için kullandığı program. (Çev. n.)

6 İngilizcesi “Defense Intelligence Agency” olan ABD savunma istihbarat örgütü. (Çev. n.)

sıkıştırdı, kapıyı kapatıp kilitledi. Musluğu açtı, akan su, sesinin içeri gitmesini önleyecekti. Duşa kabinin cam kapısını araladı ve duş bölmesine girdi. Artık konuşabilirdi. Gözlerini kapattı ve “Tanrı’nın Gözü’ne erişemedi, değil mi?” diye sordu.

“Erişim yetkisi yoktu.”

“Yetkisi olmadığını biliyorum. Başka bir şey soruyorum. Programa girmiş mi?” Sesi umduğundan daha sert çıkmıştı.

“Orada ihlal olduğuna dair bir bulgu yok. Ama Snowden sonuçta... Bu herif çok yetenekli. İş arkadaşlarını sorguluyoruz. Hepsi ne kadar *zeki* olduğundan bahsediyor.”

“Tanrı’nın Gözü’nün güvende olduğundan emin olmalıyız. Bütün diğer programlara girmiş olsa da umurumda değil. Tek önceliğimiz Tanrı’nın Gözü olmalı.”

“Bu konuyu halletmeye çalışıyorum. Ancak adli ekibi işe sokamadığım için ağır ilerliyoruz.”

Hayır, tabii ki resmi ekip asla bu işe girmemeliydi. ABD hükümeti tarihinde Tanrı’nın Gözü kadar detaylı ve zarar verebilecek başka bir istihbarat programı olmamıştı. Diğer programların hiçbirinde bu denli bilginin olmadığını düşününce telaşlandı.

Gözlerini açıp derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştı. “Snowden şu an nerede?”

“Hong Kong’da olduğunu tahmin ediyoruz.”

“Ne diyorsun? MSS’le mi çalışıyor?”

Çin Halk Cumhuriyeti Devlet Güvenlik Bakanlığı, yani MSS Çin istihbarat teşkilatıydı ve CIA ile FBI’ın birleşimiydi bir tür. Snowden’in MSS ajanı olması bu durumun nedenini açıklayabilirdi. Rakip istihbarat teşkilatıydı, ama rakip de olsalar bu, iki istihbarat teşkilatının arasında bazı değişmez protokollerin, ortak bir anlayışın olmadığını göstermezdi.

“Hayır, onlar için çalıştığını düşünmüyoruz. Greenwald ve Poitras da orada. Çaldığı belgeleri onlara verdiğini tahmin ediyoruz.”

Gözlerini kapattı. Bu bir kâbus olabilir miydi? Glenn Greenwald ve Laura Poitras... MSS ihtimalinden bile kötüydü. Akla hayale gelmeyecek kadar kötü.

Uzun süre sessiz kaldılar. Şili 2010'da 8.8'lik bir depremle yerle bir olduğunda Anders, Santiago'daydı. Bitmek bilmeyen üç dakika boyunca sapasağlam olduğunu düşündüğü yeryüzü parçalanmış, yer ayaklarının altından kayıp gitmişti. Şu anda da aynısını hissediyordu. Sadece bu olay daha gerçeküstüydü.

Kendini tekrar odaklanmaya zorladı. “*Guardian* bizimle temasa geçti mi?”

Greenwald, *Guardian*'da çalışıyordu. Yönetim bir şey yayımlamadan önce belki NSA'dan yorum alabilirdi.

“Hayır. Henüz değil.”

Çaresizce o küçücük umuda sarıldı. Hâlâ bir şansları vardı. Ufak bir şans, belki, ama...

“Hong Kong'a bir ekip yollamak ne kadar sürer?”

“Mindanao'da Abu Sayyaf'la görüşen birkaç sözleşmeli personelimiz var. Altı saatte Hong Kong'da olmalarını sağlarız. Hatta belki daha erken bile halledebiliriz.”

“Hallet. Hemen şimdi! OBL kuralları.¹ Anlaşıldı mı?”

SEALs,² Usame bin Ladin'i yakaladığında, Usame'nin hiçbir koşulda teslim olmayacağını biliyordu.

“Ted, biz neden bahsediyoruz? Bu insanlar Amerikalı.”

Remar iyi bir ikinci komutandı ve Anders'in tanıdığı en sadık adamdı. Zaten öyle olması gerekiyordu. Anders, Çöl

1 Açılımı “Osama bin Ladin rules” olan Usame bin Ladin kuralları. (Çev. n.)

2 ABD Deniz Kuvvetleri Özel Birliği. (Çev. n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Fırtınası'nın¹ ilk günlerinde onu yanan bir Humvee'nin² içinden kurtarmıştı. Remar'ın yüzünün sağ yarısı kötü bir şekilde yanmıştı ama Anders sayesinde hâlâ hayattaydı. O günden sonra Remar kendini tamamen Anders'e adanmış ve sürekli generalin arkasını kollamıştı. Ama kimse mükemmel değildi. Remar'ın zayıflığı da lüzumsuz detaycılığıydı. Anders bu zayıflığın nereden geldiğini bir türlü anlayamıyordu. Belki çocukluk döneminden kalma bir huydu, belki de geçirdiği birçok rekonstrüktif ve plastik cerrahi ameliyat sırasında tanıştığı acı çeken diğer hastalara karşı duyduğu empatinin bıraktığı izdi. İki nedenden biri de, ikisi birden de olabilirdi. Remar'ın bu farklı bakış açısı pek çok kez Anders'in amansız tepkilerini yumuşatmada yardımcı olsa da şu an hiç sırası değildi.

“Adamları ortadan kaldırın. Üçünü de. Anladın mı beni? Suçu da MSS'e atarız.”

“MSS'in işi gibi gözükmez ama...”

“Neden MSS bu tür işleri kendisi yapmış gibi gösterebilir ki?”

Kısa bir sessizliğin ardından Remar, “Onlarla birlikte *Guardian*'dan bir muhabir daha var. Bir İskoç. Ewen MacAskill,” dedi.

“O zaman dördünü de temizle. Nerede buluştuklarını biliyor muyuz? Nerede kalıyorlar?”

“Henüz öğrenemedim.”

Acaba biraz fazla mı umutlanmıştı? “Gözünü dört aç! Cep telefonu şebekeleri, internet bağlantıları, otel rezervasyon sistemleri, güvenlik kameraları, uydu görüntüleri, hepsini kontrol ettir.”

1 Birinci Körfez Savaşı'nın kod adı. (Çev. n.)

2 İngilizce açılımı High Mobility Multipurpose Wheeled Vehicle'dır, Yüksek Hareket Kabiliyetli Çok Amaçlı Vasıta anlamına gelmektedir. (Çev. n.)

“Başladık bile.”

Bastığı yer ayağının altından kayıp gidiyormuş gibi hissetti yine. Bu kez başı dönmüş, midesi de bulanmıştı. Kendini topladı ve tekrar odaklanmaya çabaladı. Gözden kaçırdığı bir şeyler olabilir miydi? Başka neye ihtiyaçları vardı? Tüm seçenekleri değerlendirmiş miydi? Açıklama yapmak zorunda kalırlarsa, bir hikâye uydurmaları gerekecekti. Belki şöyle bir şey olabilirdi...

“Bir açıklama hazırla. Snowden’i susturamazsak saygınlığını yok etmemiz lazım. Bunun için basındaki dostlarımıza ihtiyacımız var. Konuyu *narsistlik* üzerine kurduğumuzdan emin ol. Ama üstü kapalı bir şekilde olmalı. Mesela ‘Narsistik kişilik bozukluğu olduğunu söylemiyorum ama...’ tarzında cümleler. Doğrudan söylemeden ima edelim.”

“Narsistliği Julian Assange’de kullanmıştık zaten.”

“Evet. Ve işe yaradı. Yeniden kullan.”

“Anlaşıldı.”

“Bir de Snowden’in ‘gizlilik yeminini bozduğu’nu vurguladığından emin ol. Bunun hemen kamuoyu tarafından anlaşılmasını sağlamalıyız.”

Tabii ki gizlilik yemini diye bir şey yoktu. Sadece devlet çalışanları anayasayı koruyacaklarına dair yemin ederdi. Ancak bu çok ufak bir ayrıntıydı. Önemli olan devletin haberlerde çıkmasını istediği metnin yandaş medya tarafından terminolojiye sadık kalınarak yayınlanmasıydı.

Remar, “Tamam,” dedi. “Basın kampanyasını kim yönetsin?”

“Bu işin ustası Ernest’tir. Hemen uyandır.”

“Ernest mi?”

“Meksika Körfezi’nin tabanındaki petrol patlamasını tüm medyaya ‘sızıntı’ diye servis edip inandıran adamdan bahsediyorum.”

“Geliştirilmiş sorgulama teknikleri’nin mucidini söylüyorsun yani.”

“Aslında o dediğin Gestapo’nun icadı. Sanırım Almancası da *Verschärfte Vernehmung*. Ernest bunu bize mal edecek kadar kurnaz biri. Snowden’in dâhi olduğunu mu düşünüyorsun? Ernest konuya dahil olana kadar bekle. Medya, Snowden’i narsist olarak gösterecek ve günün sonunda da vatan hainliğinden dar ağacında sallandıracaktır.”

“Ernest’in işe dahil olmasını sağlayacağım.”

“Yarım saat sonra karargâhta buluşalım.”

Telefonu kapattı, duşa kabinin kapısını açıp dışarı çıktı. Musluğu da kapattıktan sonra yatak odasına geri döndü. Sessizce uyumaya devam eden Debbie’ye göz atmak için durakladı. Bu kadını daha önce sevdiiyse bile, artık sevdiğini söyleyemezdi. Yine de onu koruyup kolladığını bilmenin getirdiği bir tatmin duygusu vardı. Sahip olduklarını korumak da sevginin bir şekliydi, değil mi? Belki de en yüce şekli!

Dolabı açıp giyinmeye başladı. *Guardian*’ı durdurma ihtimalinin pek olmadığını biliyordu. Engellemek için ne ölçüde çaba gösterilmesi gerektiğiyle de pek ilgilenmiyordu.

Şu an tek ilgilendiği, hatta korktuğu şey Tanrı’nın Gözü’yü. Geri kalan her şey pazarlığa açıktı.

1. BÖLÜM

Evelyn Gallagher direktörün Fort Meade'deki ofisinin kapısının karşısındaki koltuğa oturup dizlerini sımsıkı bitıştirdi, eteğini bacaklarının yanına iyice sıkıştırdı ve kucağındaki ellerini birleştirdi. O koltukta beklediği diğer zamanlarda da düşündüğü gibi, aklından duruşunun belki de fazla sert ve bilinçli bir şekilde de olsa resmi olup olmadığı geçti. Yine de sürekli kımıldamaktan iyiydi. Kimsenin, direktörün onu huzursuz ettiğini düşünmesini istemiyordu. Aslında huzursuz ediyordu ama bunun biri tarafından *bilinmesini* istemiyordu.

Birinin görmesi pek olası değildi zaten. Direktörün ofisinin dışında ondan başka bekleyen kimse yoktu. İkinci Komutan General Remar da Evelyn'i içeri alırken bilgisayarının monitörü üzerinden şöyle bir bakmakla yetinmişti. Remar'ın tek göz maskesi, harap olmuş yüzü, tek tarafı asker tıraşı kır saçlı, diğer tarafı mıncıklanmış pembe oyun hamuru biçiminde görünen başı Evelyn'i huzursuz etmeye yetiyordu. Bakışlarını yaralı dokudan kaçırmasının veya o maskenin altında nasıl korkunç bir görüntü olabileceğini düşünmekten vazgeçmesinin imkânı yoktu. Remar'ın yaraları ve iyileşme süreci

NSA'da ağızdan ağza dolaşan bir efsaneydi. Tedavisi sırasında çektiği acının boyutu hem Remar'ı hem de muharebe meydanından onu çekip çıkaran kurtarıcısı olan direktörü herkesin gözünde adeta kutsallaştırmıştı. O ikisi sanki bir bütündü, biri sağ else, diğeri soldu. Çalıştıkları süre boyunca Evelyn birçok sırra ortak olmuş olsa da hiçbir zaman kendini takımdan biri gibi hissedememişti.

Gözücüyla saatine baktı. Ne kadar bekleyeceğini bilemiyordu. Bir dakika da sürebilirdi, iki saat de. Belirsizlik rahatsız ediciydi. Diğer taraftan kırmızı alarm durumu söz konusu olduğunda direktörün acil gelmesini emredeceği kişi sayısı pek de fazla değildi.

Bu yüzden Remar'ın klavyeyle yazarken çıkardığı boğuk tıkırtı ve havalandırmanın alçak sesli homurtusu eşliğinde beklemeye devam etti. Direktörle aralarında oluşan bu bağdan hoşnut olduğunu yadsıyamazdı. Kendini özel hissetmesine neden olan bu yakınlık aynı zamanda teşkilattaki gücünü ve önemini belirgin bir şekilde artırıyordu. Ancak dezavantajı da vardı; Evelyn teşkilat içinde giderek daha fazla yalnız kalıyordu. NSA'nın bölümlere ayrılan standart görevlerinde bile, Evelyn'in çevresindeki güvenlik çemberi çok sıkıydı. Bildiği kadarıyla direktörün dışında Evelyn'in görevini bilen yoktu. Ancak bu sıkı ilişkinin bir bedeli olduğunu, olası hataların cezasız kalmayacağını direktör çok net bir şekilde kendisine defalarca belirtmişti.

Özellikle tam da şu anda bu konuyla ilgili pek de rahat hissetmiyordu. Kafasında iş arkadaşlarıyla paylaşmayı uygun görmediği bir şey vardı. Direktöre sormak istiyor ama çekiniyordu. Çünkü söyleyeceklerinin işe yarar olduğundan emin değildi. Anlatmak istediği öylesine inanması zor bir şeydi ki

saygınlığına zarar verebilir, hatta paranoyak damgası yiyebilirdi. Bu kadar riskli bir şeye neden kalkışayım diye düşünüp duruyordu. Kendisine uygun bir işte çalışıyordu. Önemli olduğunu bildiği bir iş yapıyor ve karşılığında iyi ücret alıyordu. Özellikle sağlık sigortası olmak üzere çok fazla iyi yönü vardı. O olmadan Dash'i özel okula yollayamazdı. Eski kocası işe yaramaz bedavacının tekiydi ve velayet hakkını kullanıp karşılık verir korkusuyla ona dava açamıyordu. Annesini kaybetmişti, babası da Alzheimer'dı ve yakınlardaki bir huzurevinde kalıyordu. İşine ihtiyacı vardı ve işinde de kendisine ihtiyaç olduğunu bilmek inanılmaz rahatlatıcıydı. Şüphelerine gelince, herkesin kendine saklamayı öğrendiği şüpheleri yok muydu zaten?

Yirmi dakika kadar orada oturmuştu. Tam, gelmeden önce tuvalete gitmenin veya ofisin dışı her zamanki gibi soğuk olduğu için en azından hırka giymenin daha mantıklı olacağını düşünürken Remar yazmayı kesti. Monitörünün üstünden ona bakarak, “Şimdi içeri girebilirsin,” dedi.

Direktörle nasıl haberleştiğini hep merak ediyordu. Muhtemelen mesaj gibi bir şeydi. Öyle olmalıydı ya da o kadar uzun süre beraber çalıştıktan sonra artık aralarında psikik bir bağ oluşmuştu. Ayağa kalktı, bir saniyeliğine tereddüt ettikten sonra kapıyı açtı.

Direktör “L” şeklindeki ahşap masasında oturuyordu. Solunda kalan duvar başkan, başvekil, general veya komutanların direktörle yan yana veya el sıkışırken çekilmiş fotoğraflarıyla süslenmişti. Sağındaki duvarsa askeri strateji, iş yönetimi ve felsefeyle ilgili ciltlerce kitapla doluydu. Köşelerden birinde bir sehpa, kanep ve iki kapitone sandalye duruyordu. Bu belli ki daha uzun, daha gayri resmi toplantıların yapıldığı bir alandı ve Evelyn oraya hiç çağrılmamıştı.

Kapıyı arkasından kapadı ve kâğıtların kenarına bir şeyler karalayan direktörü sessizce bekledi. Direktör bir süre sonra ona okuma gözlüklerinin üzerinden şöyle bir baktı ve kaşlarını kaldırdı. Ne vardı? İçeri girdiği için rahatsız mıydı, yoksa memnun mu? Her zamanki gibi ne düşündüğünü anlayamıyordu. Altmışlı yaşlarında, seyrek saçlı, soluk benizli, ince bir adamdı. Onunla bir yıldan uzun süredir çalışıyordu, ama hâlâ arada bir açık mavi gözlerini kısması dışında bir ifade belirtisi gösterdiğine tanık olmamıştı. Doğumdan sonra 90 bedenden 95 bedene çıkmış ve kilo vermesine rağmen hâlâ küçülmemiş olan göğüslerine bakarken bile yakalamamıştı onu. Göğüslerinin büyük olması onu rahatsız etmiyordu. Hatta yalnız bir anne olarak yeni ölçülerinin ona getirdiği ilgiden çok memnundu. Ancak direktörün bir kere bile göğüslerine bakmamış olmasını çok garip buluyordu. Acaba eşcinsel miydi? Evli ve dört yetişkin kızı olduğunu biliyordu ama bu hiçbir şeyi garanti etmezdi. Yirmi birinci yüzyılda bile askeriyede eşcinselliğini gizleyen, özellikle üst rütbelerde çok kişi vardı. Arada bir gömleğinin düğmelerinden birini daha açıp direktörün önünde eğilse acaba ilgisini çeker mi diye düşünüyordu. Ama hiç denemeye kalkışmamıştı. Direktör, kendisiyle uğraşıldığını düşünmesini hiç istemeyeceğin türde bir adamdı.

Masasının önündeki sandalyelerden birini işaret edip, “Ne oldu?” diye sordu. Soru bir çeşit meydan okuma gibiydi, sanki yüz yüze görüşme hakkını kullanıyor ve dikkatine sunacak önemli bir şeyi olması gerektiğini ima ediyordu. Önemli bir şeyi olması *daha iyi* olabilirdi.

Ayaklarını halıya sıkıca basarak oturdu. Bekleme odası gibi ofisi de fazla soğuktu. Yine de koltukaltı hafif terlemişti ve deodorant sürdüğüne memnundu.

“Efendim, sistemim izleme listesinde olan iki kişinin yüzünün eşleştiğine dair uyarı verdi. *Intercept*¹’ten Ryan Hamilton isimli bir muhabir ve Ankara’daki SUSLA² Daniel Perkins.

Özel ABD İrtibat Subayı, NSA’nın Türkiye’deki kıdemli askeri temsilcisiydi ve doğrudan direktöre bağlıydı. Almanya, İtalya, Tayland, Japonya ve Kore’de olmak üzere dünyada sadece beş kişilerdi. Eğer SUSLA sahtekârlık yaparsa bu büyük bir güvenlik ihlaliydi. Direktöre dikkatle baktı, tepkisini merak ediyordu.

Ancak hafifçe gözlerini kılması dışında bir tepki gelmedi. “Peki, ne buldun?”

“Bildiğiniz üzere efendim, dünya çapında CCTV kamera ağına bağlıyız. Yayın bir yüz tanıma sistemiyle çalışıyor ve katlamalı sinir ağlarıyla boy, adım uzunluğu ve yürüme hızı gibi diğer biyometrik ölçümleri analiz ediyor ve belirli insanlar bir araya geldiğinde sistem uyarı veriyor. Aradan elenmesi gereken birçok yanlış alarm oluyor ama bu onaylandı. Hamilton ve Perkins’in İstanbul’da buluştuğuna neredeyse eminim.”

Direktörün o kadar sakin bir ifadesi vardı ki bir anlığına Remar’ın yanmış yüzü kadar maskeli geldi.

“Baş başa fotoğrafları var mı?”

“Hayır efendim, yok, ancak muhtemelen buluştukları yeri biliyorum, Boğaz’da bir vapurda. Geriye dönüp izlerini takip ettiğimde ikisinin farklı yollarla oraya gittiğini gördüm ama vapurda kamera yok.”

1 eBay kurucusu Pierre Omidyar tarafından oluşturulan ve finanse edilen haber kuruluşudur. Kısa vadede Edward Snowden tarafından yayımlanan belgelerin raporlanması ve uzun vadede birçok konu hakkında saldırgan ve gözü kara gazetecilik yapılabilmesini sağlayan bir platform olarak hizmet etmektedir. (Çev. n.)

2 İngilizce açılımı “Special US Liaison Advisor” olan Özel ABD İrtibat Subayı anlamına gelen sözcük. (Çev. n.)

Direktör sandalyesinde arkasına yaslandı. Duruşundaki gayri resmîlik de baştaki “*Ne oldu?*” sorusu gibi bir nevi meydan okumaydı. “Peki, bir rastlantı olmadığı ne malum?”

“Rastlantı olmadığını kanıtlayamam efendim ama vapur bana gizli bir iş dönüyor hissi veriyor. Ayrıca konu NSA olduğunda kapsamı geniş tutmamı söylemişsiniz.”

Ağzından bir öğütmüş gibi çıkan cümleye direktör tepki vermedi. “Bu muhtemel buluşma ne zaman gerçekleşti?”

“İki saat önce.”

“Ve hâlâ İstanbul’dalar mı?”

“Muhtemelen. Tahminimce...” Ardından durup biraz daha düşündü.

“Evet?”

“Perkins’in Türkiye’deki SUSLA olarak sizin astınız olduğunu biliyorum. Sanırım... onun İstanbul’da olduğunu bilmiyordunuz.”

Direktör kaşlarını kaldırdı. “Neden böyle düşündün?”

“Hâlâ oradalar mı diye sorduğunuz için efendim. Eğer Perkins resmi bir görevle orada olsaydı bilirdiniz.”

Direktör sessizce ona bakıyordu. Acaba çok mu konuştum diye düşündü. Sadece haberleşme ağlarına sızmak ve görüntüleme sistemleri oluşturmaktan çok daha fazlasını yapabileceğini görmesini istiyordu. İçgüdülerinin kuvvetli olduğunu ve daha çok sorumluluğu hak ettiğini de...

“Neyse,” diyerek devam etti, “Hamilton’ın ne zaman geldiğini belirlemek için gümrük kayıtlarına ve cep telefonlarına da bakmayı öneriyorum. Eğer telefonlarını kapatmış veya başka bir yerde bırakmışlarsa izlerini kaybettirmeye çalışıyorlar demektir. XKeyscore da bize çok şey anlatabilir. Bunları kendim incelerdim, ancak yetkim yok efendim.”

Bu elinde daha çok imkân olsa işini çok daha iyi ve pratik bir şekilde yapabileceğine dair bir imaydı.

Ama direktör bu imayı duymazdan geldi. “İyi fikir. Bana işlenmemiş veriyi gönder. Kameralarla tam olarak nerede ve ne zaman görüntülendiklerini bilmek istiyorum.”

“Peki efendim.”

Okuma gözlüklerini çıkarıp masasının üzerine bıraktı, dik-katle ona bakarak, “Kamera sistemini sen tasarladın, değil mi Evie?” dedi.

Gözlerini kırptı. İsmi kullanmasına şaşırmıştı. İsmi hatırlaması bile şaşırtıcıydı.

“Evet, efendim, şey, yani bugünlerde çoğu CCTV kameranın ağlara bağlı olduğunu bildiğimiz için bunun sağladığı erişilebilirlik imkânından yararlanıyoruz.”

“Evet ama takımın ağlara girip onlara bağlanmasını sağlayan tek kişi sizsiniz. Sistemi otomasyona geçiren ve online olan yeni ağları kullanan da sizsiniz. Tıpkı Harvard’ın derslere katılımı takip edebilmek için sınıflara gizlice taktıklarına benziyor. Erişimi sırf yönlendirilmiş görevlendirme için değil, yüz tanıma ve katlamalı sinir ağlarıyla birleştirerek aynı zamanda pasif gözetim için kullanmamızı öneren sendin.”

“Bu doğru efendim.”

Başını salladı, “Eğer Perkins konusu gerçekten bir güvenlik ihlaliyse, tam da bizim sen olmadan fark edemeyeceğimiz türden bir problem olur. İyi iş.”

Az sonra odadan çıkarılacağını fark etti. Eğer onu rahatsız eden konuyu şimdi açamazsa bir daha açamazdı.

Söyle gitsin, yoksa aklından hiç çıkmayacak diye düşündü.

“Efendim... eğer uygunsa size sormak istediğim bir şey daha var.”

Direktör kaşlarını kaldırdı ve hiçbir şey demedi.

“Efendim, geçen ay *Emptywheel*’daki gazeteci Marcy

Wheeler’la iletişim kurduğunu bulduğum CIA sistem yöneticisini hatırlıyor musunuz?”

“Elbette, Scott Stiles.”

“Evet, Stiles. Her zamanki gibi elimden gelen tek şey ağa olan erişimi inceleyip bir buluşmanın gerçekleştiğini bildirmek. Başka bir şeye karışmamam gerekiyor ve bu yüzden... sonrasında neler olduğunu bilmiyorum.”

Bekledi ve bu sefer demek istediğini sezeceğini ve kısıtlamalar olmadan işini daha iyi yapabileceğini fark etmesini umdu. Fakat tepki vermedi. Delici bakışları ve suratındaki rahatsız edici boş ifade değişmedi. Neredeyse vazgeçecekti ama artık buraya kadar gelmişti, canı cehennemeydi, devam edecekti.

“Stiles ile Wheeler’ın bağlantısıyla ilgili uyarıyı yaptıktan sadece birkaç gün sonra *Post*’ta Stiles’in McLean’deki apartmanında asılmış bulunduğunu okudum.”

“Evet, biliyorum. Çok üzücü.”

“Evet, efendim, öyle ve ben sadece...”

Cümlesini bitiremedi. Ne yapıyordu?

Direktör ona çok hafif gülümsedi. “Bu bir tesadüf mü diye soruyorsun?”

“Yani evet efendim. Sanırım sorduğum bu. Bu sadece çok...”

“Stiles’in ölümüyle bir bağlantımız olup olmadığını öğrenmek istiyorsun yani.”

Yutkundu. Bunu inkâr edemezdi ve evet, öğrenmek istediği tam olarak buydu. Ama böyle bir şeyi açıkça söyleyemezdi de. İma etmiş olması bile birden çok çılgınca gelmişti. Fikrin kendisi de, bundan bahsetmesi de...

Bir süre süren sessizlikten sonra direktör güldü. “Cevap hayır.”

Bakışlarını anlamlandıramıyordu. Yine bir anlık garip sessizlikten sonra başını sallayıp ayağa kalktı. “Teşekkürler efendim... böyle bir soru sorduğum için kendimi aptal gibi hissediyorum.”

Direktör başını salladı, “Sorduğun için memnunum. Bu her birimizin kurması gereken bir bağlantı ve sorması gereken bir soru olmalı. Ancak bu durumda bu bağlantı sadece bir tesadüften ibaret.”

“Yani... Stiles’in Marcy Wheeler’la istenmeyen şekilde bir bağlantısı yoktu, öyle mi?”

Bir duraksama oldu. “Bunu söylemedim.”

“Hayır efendim ama Stiles’in ölümünün üzücü olduğunu söylediniz.”

Kaşlarında çok hafif bir değişiklik oldu. “Sorumusuz blogcularla olan ilişkisiyle neyi amaçlıyor olursa olsun, ülkesine yıllarca hizmet etmişti. Dediğim gibi, bana göre bu onun talihsiz, gereksiz ve zamansız ölümünü üzücü kılıyor.”

Sona vardığını anlayıp ayağa kalktı. Keşke sormasaydım diye düşünerek kapıya yönelmişken direktörün, “Evie,” dediğini duydu.

Dönüp ona baktı.

Direktör bir övgü veya memnuniyet belirtisi gösterir gibi başını sallayarak, “Çok iyi işti,” dedi.

“Teşekkürler efendim.”

Ofisine doğru giderken kendine kızmaya başlamıştı. Neden bunu sorması gerektiğini hissetmişti ki? Kime neyi kanıtlamaya çalışıyordu? Eğer bir film izliyor olsaydı böyle düşüncesiz bir şekilde elini açık ettiği için kahramana kızardı. Hiçbir şey öğrenememenin dışında sorularıyla direktörün onun hakkında şüpheye düşmesine yol açmış olabilir miydi? Bilmiyordu, belki de sadakatini, evet, sadakatini sorgulamasına yol açmış olabilirdi.

Bunların hepsi yeteri kadar kötüydü ama daha da beteri vardı. Styles ile ilgili soruyu keşke sormasaydım demesinin gerçek sebebinin aslında farklı olduğunu düşünüyordu.

Direktör yalan söylüyordu.

2. BÖLÜM

Gallagher odadan çıkarken Anders telefonda coğrafi konum ve gümrük kayıt birimleriyle uğraşıyordu. Gallagher'ın içgüdüleri güçlüydü ve bu onu biraz da olsa endişelendirmişti ama şu an bununla uğraşmayacaktı. Şimdilik önemli olan şey, Hamilton ve Perkins olayı ve NSA'nın Türkiye dışında faaliyet gösteren yeni bir Snowden'i olup olmadığıydı.

Ankara'yı aramamaya karar verdi. İhtiyacı olan her şeyi coğrafi konum ve gümrük kayıtlarını takip eden elemanlardan öğrenebileceğini düşünüyordu. Ayrıca bir bilgisayar ağı işletim birimi tarafından kurulmuş olan ve dünyadaki neredeyse her otelle seyahat sistemine sızan bir sisteme sahipti. Eğer Perkins'ten kurtulmaları gerekirse diye mümkün olduğu kadar az kişinin bu sorunu bilmesi gerekiyordu. Özellikle de Gallagher, Stiles'a olanlarla ilgili şüphelerini daha yeni dile getirmişken bu konuda çok hassas olunmalıydı. Programın amaçlarından biri de buydu. Programa erişim izni olmayan kişilerin bu teknolojiyle kimin, neden izlendiğini ve bununla ilgili ne yapılacağını anlamamasını sağlamaktı. Bu yüzden

program cep telefonu konumu, gümrük, güvenlik polisi, güvenlik kameraları, uydu görüntüleri, plaka izlenmesi ve daha fazlası gibi bölümler içeriyordu. Büyük çaplı verilerin transfer edildiği güvenlik duvarlarını aşan program çok bölümlüydü. Tüm amaç bu değildi tabii. Bir faydası daha vardı: Remar ve Anders dışında NSA'nın bir problemi takip etmek için kullanılabileceği yöntemleri kimse tam olarak anlayamıyordu. Snowden olayından sonra tasarladığı bu bölümlendirme sayesinde Perkins'i yakalamışlardı. Perkins onlara ihanet etmişse cep telefonu, ziyaret ettiği siteler ve diğer güvenlik unsurları konusunda daha dikkatli olması gerektiğini bilirdi. Ancak yüz tanıma sistemi veya diğer biyometrik analizler hakkında bir şey bilmiyordu. Bir köstebek, sadece farkında olduğu izlenme yöntemlerinden kaçınabilirdi. Bu da neredeyse kimsenin her şeyi bütünüyle bilmemesini gerektiriyordu.

On dakika içinde Hamilton'ın o gün öğleden sonra Londra'dan British Airlines uçuşuyla oraya vardığının onayı geldi. İki saat sonra Rasha Oteli'ne giriş yapmıştı ve o süreden beri telefonu oteldeydi. Bir muhabir onu takip eden insanları otelde olduğuna inandırmak amacı dışında, neden dışarı çıktığında telefonunu otelde bıraktırdı ki? Daha da kötüsü, Perkins de aynısını yapmıştı. Kendisi İstanbul'da gezerken telefonunu Ankara'daki apartman dairesinde bırakmıştı.

Ayrıca Gallagher haklıydı. Perkins'in Anders'e haber vermeden İstanbul'a gitmesi akıl almayan bir şeydi. Snowden'in Hong Kong'a sığılması 2013'te onları yıkmıştı. O zamandan beri yabancı ve medya bağlantıları olmak üzere tüm yolculuklar önceden bildirilmekte ve takip edilmekteydi. Perkins'in protokolü ihlal etmiş olması kötüye işaret etti. Hem de çok kötüye. Anders'in daha da çok emin olması gerekiyordu. En

azından yapılması gerektiğini düşündüğü şeyi yapacak kadar emin olmalıydı.

Gallagher’i aradı. “Evie, Ankara ve İstanbul’da kaç tane kamera ağına bağlısın?”

“Neredeyse hepsi efendim. Sadece şifresinin kırılmasının zor olduğu birkaç tane banka var ama...”

“Görüntüler kaç ay saklanıyor? Üç mü?”

“En az o kadar efendim. Gerekirse genelde üzerine yeni veri kaydı alınmış bantları da kurtarabiliyoruz.”

“Sistemi çalıştırıp Perkins’i Ankara’daki internet kafelerle çevresinde yakalayabileceğin bir görüntü var mı, aratmanı istiyorum.”

“Efendim, bence cep telefonuna odaklanırsak...”

“Ziyaretler esnasında üstünde telefon taşıdığından şüpheliyim.”

Bir sessizlik oldu. “Anladım efendim.”

“Bir şey bulursan şayet tarih, zaman ve yerleri istiyorum.”

“Peki efendim.”

Telefonu kapatıp düşünmeye başladı. Neden Hamilton ve Perkins yüz yüze buluşma riskini almıştı? Eğer bu basit bir evrak sızıntısı olsaydı, ne kadar büyük olursa olsun, hepsi uzaktan, elektronik olarak halledilebilirdi.

Ama zaten cevap da bu değil miydi? Elektronik istihbarat, NSA’nın temeliydi, Perkins de bunu biliyordu. Bu nedenle elektronik bir teması göze almak bir görüşme sonucu yakalanmaktan daha riskli geliyordu. Bin Ladin’in telefon ve internetten sakınıp insanları kurye olarak kullanmasının sebebi de buydu.

Ama arka planda bundan daha fazlasının döndüğünü hissediyordu. Belki de yüz yüze görüşmeleri gerekmemiştii,

görüşmek istemişlerdi. Ama neden? Tekrar Snowden'i düşündü. Snowden'in sızdırdığı bilgi dışarıdan bakan birinin anlayamayacağı bir şeydi. Bir hafta boyunca Greenwald, Poitras ve MacAskill'e arka planını, gerekli açıklamaları ve önemli içeriği vermekle uğraşmıştı. Eğer Perkins'in tüm istediği sırf bir bilgi sızıntısı olsaydı bilgiyi direkt *WikiLeaks*'e yükleyebilirdi. Hayır, istediği ünlü bir muhabirin bunu yayınlaması, sızıntıyı haber yapmaya degecek bir şekle dönüştürmesiydi. Aksi halde zararı kontrol etmek çok kolay olurdu. Devlet bu sızıntıyı vandalizm olarak nitelendirebilir veya tamamen reddedebilirdi.

Bilgisayar ekranında bir mesaj uyarısı gözükte. Gallagher'dı. Perkins, Ankara'da en az dört internet kafede gözük-müştü. Muhtemelen daha fazlası da vardı ve bir şekilde hilelerle izini kapatmıştı. Yine de bu gereğinden fazlaydı.

Bir PRISM analistini arayıp Ankara'da bulunan o kafelerdeki internet geçmişinde şüpheli şeyler olup olmadığını sordu. Tarih ve saatleri verdikten sonra, analistin o kafelerde birinin *The Intercept* ve *WikiLeaks*'in yanı sıra birkaç başka radikal siteyi gezmek için kullandığını bulması üç dakikadan daha az sürdü. Daha da kötüsü, bu her kimse, özellikle uluslararası düzen bozucular arasında en bilindik kişilerin biyografisine odaklanıyordu: Barrett Brown, Sarah Harrison, Mur-taza Hussain, Angela Keaton, FOIA¹ teröristi Jason Leopold, Janet Reitman, Trevor Timm... ve yine o lanet Marcy Wheeler. Odak noktasıysa özellikle bir kişi üzerinde yoğunlaşıyordu: Ryan Hamilton.

¹ Bilgi Edinme Özgürlüğü Yasası. ABD hükümet kontrolü altında daha önce paylaşılmış bilgi ve belgelerin tam veya kısmen halka açıklanmasına izin veren federal bir yasadır. (Çev. n.)

Güvenlik sisteminin iyi yanı analistin görevin neyle ilgili olduğunu bilmemesiydi. Anders'in bugünkü isteğini Perkins'in yarınki kötü sonucuyla ilgili haberle bağdaştırmayacaktı.

Bir konum analistinden istediği incelemenin sonucunda, Perkins'in internet kafeyi her kullanışında telefonunu evde bıraktığı ortaya çıktı. Bunu yaparak hareketlerini, dolayısıyla hamlelerini gizleyeceğini sanmıştı ve kamera ağı olmasa yanılmayacaktı. Görüntülü izlemeden haberi yoktu.

Bir anlığına Anders tek bir kişinin yerini onaylamak için harcaması gereken bu çabadan rahatsız oldu. Herkese bir mikroçip yerleştirilseydi her şey daha kolay olurdu. Bir yerlerde Pensilvanya'da evden kaçan bir köpekle ilgili bir haber okumuştum. Köpek aylar sonra Oregon'da bir barınak görevlisinin mikroçipini sisteme okutması ile yeniden sahibine kavuşmuştu. İnsanlara bu tip bir şeyin yapılması fikrine karşı olunması muhtemeldi tabii ki ama eğer bu bir kaçırma vakasına karşı önlem gibi tanıtılsaydı... eğer bir çocuk kaçırma olayı planlanıp bu yöntemle önlenseydi... çocuğun sevgi dolu ailesi, olabilecek kötülükleri öngörüp ona bebekken çip taktırdığı için korkunç bir çocuk kaçırma olayı ve inanılmaz bir acı önlenbilseydi mesela... böyle bir olaydan sonra ebeveynlerin kendilerini çocuklarına çip taktırmadıkları için suçlu hissetmeleri an meselesi olurdu. Araba koltukları ve bisiklet kaskları için olanlar gibi bir yasa geçebilir miydi diye düşündü. Ama hayır, muhtemelen gerek bile kalmazdı. Kaçırılma korkusu ve *neden mikroçip taktırmadık* diye pişman olma ihtimalinin düşüncesi yeter de artardı bile.

Şu anda elinde olan donanımla çalışması gerektiğini hatırlayıp düşüncelerini bir kenara bıraktı. Yarını sonra düşünürdü.

“İstanbul?” diye düşündü. “Neden buluşmak için İstanbul’u seçtiler?” Perkins’in tren veya arabayla hızlıca gidebileceği kadar Ankara’ya yakındı. Cep telefonu yok, kredi kartı yok, elektronik iz yok... Ankara daha rahat olurdu, ama eğer Hamilton herhangi bir izleme listesindeyse ki öyleydi, o takdirde de açıklayacağı bilgileri içeren yazı *Intercept*’te yayınlandıktan sonra şüpheler hemen Perkins’e yönelirdi.

Bunların hepsi hâlâ zararı önleme konusunda bir şansları olduğunu gösteriyordu. Eğer bu ilk buluşmalarıysa, eğer henüz hiçbir şey elektronik olarak aktarılmadıysa veya aktarıldıysa bile kimsede çözecek şifre yoksa... eğer birlikte bir süre daha geçirmeyi planladılarsa... böylece Perkins, Hamilton’a bilgi verebilirdi.

Dikkatli olması gerekiyordu. Gallagher ondan şüpheleniyordu. Yine de onunla şüphelerini paylaşmaya çekinmiyor olması iyiydi. Ama bu şüphelendiği gerçeğini değiştirmiyordu. Ayrıca zeki ve iyi bir gözlemciydi. Bir başka intihar veya daha da kötüsü iki intihar vakası Gallagher’ın endişelerini daha da artırırdı. Bu kez inkâr etmesinin daha kolay olacağı bir yöntem ihtiyacı vardı.

Ama ne kadar inkâr edilebilir bir şey olmasının bir önemi yoktu, Gallagher’ın de artık izlenmesi gerekecekti. Şimdiye kadar gördüğü kadarıyla şüphe soğuk algınlığı gibiydi. Çok kişi hasta olurdu fakat sadece az bir kısım direnç geliştiremezdi. Zaman ve uygun tedaviyle pek çoğu iyileşirdi, ancak yine de hastalığın gözlemlenmesi gerekirdi. Ateşin vücudu tehdit edecek seviyeye gelmesine izin vermemek lazımdı.

Her şeyden önce hastalığın bulaşması alınabilecek bir risk değildi.

Hamilton’ı düşündü. Bir anlığına kendini kötü, hatta üzgün hissetti. Bazı iş arkadaşları sadece iyilerle kötülerin olduğu

bir masal dünyasında yaşıyordu. Onlara göre ülke içindeki düşmanlar Amerika'dan nefret ediyor ve teröristleri seviyordu. Anders insan doğasının bu kadar basit olmadığını, Hamilton'ın yaptıklarının ülkeye zarar verecek olmasına rağmen onun ülkesini sevdiğini düşünüyordu. En azından ölümünün boşa olmayacağını bilmek gurur vericiydi. Ölümü, Amerika'ya hizmet edecek, Amerikalıları güç ve ortak bir amaçla birbirine bağlayacaktı. Hamilton bunu bilemezdi, bilse bile anlayamazdı ama Anders ona saygı duyuyordu. Eğer birinin öleceği belliyse öldüğünde organlarının bağışlanmasını istemez miydi? Tabii ki isterdi. Aklı başında ve duyarlı her insan bunu isterdi. Ölümüyle başkasına hayat vermek öleni onurlandırır. Hamilton için de durum böyleydi, bu da direktör için ölümünün üzüntüsünü hafifleten bir unsurdu.

Remar'ı çağırdı. Zor bir karar vermesinin gerektiği her durumda yaptığı gibi, bu kez de bir sopa gibi dimdik direktörün masasının karşısına oturdu. Tahmin edilebileceği gibi Remar yapılması gereken şeye itiraz etti. Ama yine tahmin edilebileceği gibi sonunda başka çözüm olmadığını kabul etti. Uygulanacak planda hemfikir olduktan sonra Remar sordu, "Sence neden yaptı?"

Anders sandalyesinde geriye yaslandı. Konuşmanın zor kısmı bittiği için rahatlamıştı. "Kim bilir? Ailesiyle ilişkisi gergindi ve bunu işinin gerekliliklerine bağladığını biliyorum. Belki de bu onun ailesine kendisinin de iyi bir insan olduğunu göstermesinin bir yoluydu. Veya belki de yersiz bir vicdan muhasebesiydi, yaşlanıp ölümlü olduğunun daha çok farkına vardıkça bir tümör gibi büyüdü. Bunların zayıflığa neden olabileceğini biliyordum. Daha ciddiye almalıydım."

"Her şeyi bilemezsin."

“İşimiz her şeyi bilmek.”

Remar'ın donuk ifadesi değişmedi. Bazen bu hissizlik hali yaralarının sonucu mu, yoksa düşüncelerini mi gizliyor, anlamak zordu.

Bir süre geçti. “Olamaz değil mi? Perkins'in Tanrı'nın Gözü hakkında bir şey bilmesi mümkün olamaz, değil mi?”

Anders bu düşünceyi saçma bulduğunu gösterir şekilde kafasını salladı. Ama içindeki his Remar'ın onu Snowden'le ilgili aradığı gecekiyle aynıydı.

“Perkins'in bir şey bilmesi mümkün değil,” dedi bir süre sonra. “Sadece sen ve ben tam erişim hakkına sahibiz. Sadece biz varlığından haberdarız, en azından tamamından. Yine de bir denetim yapalım. Bireysel olarak yürütülecek tabii ki.”

Remar onayladı. “Tamam... şu an projenin ismini değiştirmek için iyi bir zaman değil mi sence de?”

“Daha iyi bir öneri getirmediğin şimdiye kadar.”

“Biliyorum ama...”

“Tanrı'nın Gözü çok uygun. Mükemmel bir şekilde açıklayıcı.”

“Demek istediğim, Vatansever Harekâtı veya Özgürlük Harekâtı... bunlar etkili isimlerdi. Gözetleme konusunda kulağa iyi geliyordu. Ama Etobur ve Tam Bilgi Farkındalığı... bu programlar sırf isimleri korkunç olduğu için eleştirilerin hedefi oldu.”

“Her Şeyi Gören Göz zaten yaygın kullanılan bir terim. ABD Resmi Mühürü'nün arka yüzüyle tüm bir dolarların arkasında. Herkesin bildiği, tanıdığı bir şey. Ama bunların hiçbirinin konuyla alakası yok, çünkü Tanrı'nın Gözü asla açıklanmayacak.”

“Tabii ki hayır ama...”

“Şu an bahsettiğimiz şey sadece bir önlem. Canavar var mı diye yatağın altına bakmaktan öte bir şey değil, sadece orada olmadığını bildiğimizi onaylamak için.”

“Tamam, ama...”

“Bak, Tanrı’nın Gözü Snowden’den önce bile güvenliydi, değil mi? Bunu kesin olarak biliyoruz. Çünkü...”

“... çünkü eğer Snowden’in Tanrı’nın Gözü’ne erişimi olsaydı bunu açıklamış olacaktı.”

“Kesinlikle. Tıpkı El-Kaide’nin 11 Eylül’den önce nükleer silahlara erişimi olsaydı New York ve Washington’ın buharlaşıp yok olacak olması gibi. İki durumda da kanıtın yokluğu...”

“... yok olduğun kanıtıydı.”

“Doğru. Ve daha da temkinli olmak için Chambers’ın tüm güvenlik protokollerini artırmasını sağladık.”

Remar onaylamadığını gösteren bir bakışla ona baktı. “Aerial inanılmaz yetenekli ve sadıktı.”

Anders, Remar’ın Chambers’ın soyadını değil de adını kullanmasından hoşlanmıyordu. Daha doğrusu takma ismini kullanıyordu ve bu gerçek adı olan Nicole’ü kullanmasından bile daha kötüydü. Bu davranışı tamamen ulusal güvenlikle ilgili olan bir kararı kişisel gösteriyordu. Ayrıca sorgulanmak hiç de hoşuna gitmiyordu. Remar’ın gözlerinin içine baktı. “Kararımı mı sorguluyorsunuz General Remar?”

Remar bakışlarını indirdi. “Olan oldu. Ama Perkins’in Tanrı’nın Gözü’ne eriştiğinden endişelenmiyorsanız neden bu kadar sert önlemler alıyoruz?”

“Perkins’in Armageddon’a neden olacak olması yine de kaosa yol açmayacağını göstermez. Bir Snowden daha mı istiyorsun? Medyayla uğraşmanın, dikkati dağıtmanın masraflarına yine mi katlanalım? O kahrolası Greenwald, geri almaya

çalıştığı dataları kaybeden tek kuruluş olarak NSA'yla dalga mı geçsin?"

"Hayır, tabii ki asla."

"Bizi şahsen ne kadar kötü göstereceğini söylemiyorum bile."

Remar onayladı.

Anders iç çekti. "Perkins'in neyi amaçladığını bilmiyoruz. Ama eğer Türkiye SUSLA'sı bunun haber yapmaya değer olduğunu düşündüyse bu zarar verecek demektir. Hem de oldukça."

Remar yine onayladı, görünüşe göre yatışmıştı. "Bununla kimin ilgilenmesini istersin?"

"Perkins'le Delgado, gazeteci için de Manus diye düşünüyorum."

"Perkins'inki incelik gerektiriyor, gazeteci için de kaba kuvvet yeterli diyorsun yani?"

Anders kafasını salladı. "Manus'la ilgili yanlış bir hüküm verme. Duyamıyor olması incelikten uzak olduğunu göstermez."

"Adamı tanımıyorum Ted. Manus'un ne düşündüğünden hiç emin olamıyorum."

Anders, Remar'ın parçalanmış suratına baktı ve aynı şeyin kendisi hakkında da söylenebileceğini ağzından kaçırmamaya çalıştı.

"Ne düşündüğü önemli değil Mike, ne yaptığı önemli."

"Seni rahatsız etmiyor mu?"

"Onunla nasıl başa çıkabileceğimi biliyorum."

"Sorduğum bu değildi."

"Önemli olan bu."

“Sana sadık olduğunu biliyorum... tıpkı, bilmiyorum, hırpalanmaktan kurtardığın yaralı bir köpek gibi. Ama canı yamış bir köpek o, biliyorsun. Yani aslında öylelerine tam olarak güvenemezsin.”

“Bu bir güven meselesi değil, yarar meselesi.”

İstedikinden biraz daha sert çıkmıştı sesi ama söylediğinin doğru olduğunu kim inkâr edebilirdi?

Remar ayağa kalktı. “Tamam, başka bir şey var mı?”

Anders’in sözlerini kendi ilişkileriyle mi bağdaştırmıştı yoksa? Direktör öyle demek istememişti.

Hayır. Remar sağlam biriydi. Bazen çok soru sorsa da Manus kadar sadıktı. En azından ne zaman itiraz etmeyi kesip ona verilen görevleri yapmaya başlaması gerektiğini biliyordu.

“Türk bir aracıya ihtiyacımız var,” dedi Anders. “Adamımızı ara. Manus gazeteciyi Ergenekonculara teslim edecek, onlar da gizlice Suriye’ye sokacak.”

“İkinci bir aracı mı?”

“Doğru, adamımıza Ergenekon’un üç aşamada para alacağını söyle: Teslim aldıklarında, Suriyelilere teslim ettiklerinde ve Suriyeliler işini bitirdiğinde.”

“Suriyeliler derken kimden bahsediyoruz?”

“Fark eder mi? Onları IŞİD olarak göstereceğiz.”

“IŞİD durumu artık oldukça biliniyor. Yeni bir şey kullanmak iyi olur.”

Anders düşündü. “Pekâlâ, Horasan Grubu’na¹ bağlayabiliriz. Biliyorsun, ‘El-Kaide’den bile daha radikal deniyor.”

“Bilmiyorum. Suriye’deki bombalama başladığı zaman grubun liderini öldürdüğümüzü iddia etmiştik. Ayrıca ismi hiç

1 ABD istihbaratına göre, Suriye’de bulunan üst düzey yabancı El-Kaide üyelerinden oluşan terörist grubu. (Çev. n.)

akılda kalmadı. Daha çok ‘Kardashian’ gibi. Sana söylemiş-tim, isimler önemli.”

Anders bunu duymazlıktan geldi. Tanrı’nın Gözü mükem-mel bir isimdi ve bunu daha az mükemmel olan herhangi bir şeyle değiştirme niyetinde değildi. “Öyleyse ucunu açık bırak, ama İŞİD’e bağla. ‘İŞİD’e bağlı küçük bir grup’ tarzı bir şey. Türklere gelince, her kısım için yirmi bin ABD dolarından başla, ama toplamda yüz bine çıkmaya hazır ol.”

“Bugünlerde paradan daha çok silah istiyorlar.”

“Adamımıza eğer bunda başarılı olursa bir dahakine çoklu bomba atarları düşüneceğimizi söyle. Onlarla ilgileniyorlar. Fakat çok fazla açgözlülük yapmasına izin verme.”

Remar kapıya yöneldi. “Delgado’yu çağırıyorum, senin in-san görünümlü köpeğini de...”

3. BÖLÜM

Yirmi dakika sonra kapıya iki kere sertçe vuruldu. Anders başını kaldırıp, “Gelin,” dedi.

Thomas Delgado içeri girip kapıyı arkasından kapattı. 1.70 boylarında, zimba gibi bir adamdı. Üzerine kusursuz bir şekilde oturan gri bir takım elbiseyle beyaz bir gömlek giymişti. Maryland’in ağustos sıcağında verdiği tek ödün kravatının eksikliğiydi. Ceketinin göğüs cebindeki şık ipek mendil sanki bunu telafi etmek için konmuştu. Bu kıyafet NSA koridorları için çok fazla gösterişliydi, özellikle de herkesin gömlek kollarını kıvırdığı yaz vaktinde. Ama Anders bu kıyafetin de getirileri olduğunu düşündü. Bu tarzı, en azından Delgado’nun zamanında birtakım Doğu Yakası suç organizasyonları için teknolojik katil olarak edindiği şöhreti biraz olsun gizliyordu.

Anders’in Delgado’yu hapse tıkmaya çalışan bir FBI özel görev kuvvetini oyalayıp onu bu konuda uyarmasının üzerinden on yıl geçmişti. Bu uyarı tabii ki bir karşılık beklenecek yapılmıştı ki Delgado da karşılığında fazlasıyla becerikli olduğunu göstermişti. Yaratıcı, tedbirli ve kararlıydı. Ona

sadece kişiyi, yerini ve nasıl olacağıyla ilgili parametreleri söylemeniz yeterliydi. Bundan fazlasını hiç sormazdı ve şimdiye kadar hiç başarısız olmamıştı. İşinin doğasının gerektirdiğinden daha fazla zevk alması bir kusur olarak görünse de kimse mükemmel değildi.

Delgado oturdu. Nefesi düzenliydi ama biraz terlemişti ve yeni ektirdiği saçları pek tutmamış gibi görünüyordu.

“Dışarıdan mı geliyorsun?” dedi Anders.

Delgado başını salladı. “Dışarıcı cinayet mahalli gibi, kırk derece falan herhalde. Remar beni hemen görmek istediğini söyledi.”

Anders bir kule gibiymişçesine parmak uçlarını birleştirdi. “Ankara’da bir problemimiz var. Hemen Andrews’tan kalkacak askeri bir uçakla gideceksin. Bu seferki intihar olmamalı, araba kazası gibi gösterebilir misin?”

Delgado gülümsedi. “Yapabileceğimi biliyorsun, özellikle yeni model bir arabaysa.”

Delgado’nun gülümsemesinde hep alaycı bir tavır vardı. Ne de olsa adam sadece cazibesinden dolayı işe alınmamıştı.

Anders, Perkins’in Ankara’da kullandığı şık Avrupa marka arabayı düşündü. “Yeni sayılır. İçine kendin giremezsen TAO’yu¹ senin için yedekte tutacağım.”

“İhtiyacım yok.”

“Muhtemelen öyle ama yine de hazır olacak.”

TAO takımındaki insanlar sihirbaz gibiydi. Bir takım tüm büyük havayolu şirketlerinin bagaj kontrol sistemine erişim elde etmekle görevlendirilmişti. Artık bir bavulun, hatta bir uçak dolusu

1 Açılımı “The Office of Tailored Access Operations” olan Türkçe “Özel Erişim Harekât Ofisi” anlamına gelen NSA’nın siber savaş istihbarat toplama birimidir.

bavulun geçici olarak “yanlış yere konulması” ve bagajın tekerleğine, sapına veya içindeki bir ayakkabının topuğuna takip veya dinleme cihazı yerleştirilmesi çocuk oyuncağıydı. Birkaç saat veya bir gün sonra havayolu hatasını fark eder, özür diler ve bagajı doğru yere gönderirdi. Havayolu sorunları o kadar geneldi ki kimse acaba bu işte başka birinin parmağı var mı diye düşünmezdi. Snowden bu düzmecelerin birçoğunu su yüzüne çıkardıysa da neyse ki hâlâ bilinmeyen birçok şey mevcuttu.

Delgado alnındaki ter damlasını sildi. “Detaylar?”

“General Remar buradan çıkarken şifreli dosyayı verecek. Uçaktayken okuyabilirsin.” Duraksadı ve sonra ekledi, “Bu sefer bölgedeki saha ofisiyle işbirliği yapamayacaksınız. Sorun o ofisin amiri.”

Delgado buna şaşırdıysa da pek belli etmedi. Sadece onaylarcasına başını sallayıp, “Eh, şimdi neden araba kazası istediğini anladım. Ucubeyle beraber mi olacağız, yoksa bu sefer yalnız mıyım?” dedi.

“Uçakta beraber olacaksınız. Şimdiden Andrews’ta hazır bekliyor. Manus da bölgede olacak ama başka bir görev için.”

Sanki planlanmışçasına kapı art arda üç kez hafifçe vuruldu. Anders bekledi. Eğer herhangi biriye zaten giderdi, ama Manus’sa Anders’in gir dediğini zaten duyamazdı.

Kapı açılınca bir süreliğine arka plan karardı. Marvin, yani Manus içeri girip arkasından kapıyı kapattı. Delgado, Manus dudaklarını okuyabilsin diye ona dönüp oldukça yüksek sesle ve tane tane, “Dâhi çocuk, orada dikilme, otur bakalım,” dedi.

Anders, Delgado’nun Manus’a böyle davranmasının ardındaki maksadı bir kez daha merak etti. Daha küçük olan adamın sert bir karakteri vardı, bu oldukça açıktı. Fakat aynı zamanda ölüm arzusu vardı, değil mi? Evet, Delgado ürkütücü

bir adamdı ama Manus... Manus bambaşkaydı, ilkel bir şeyler vardı onda. Anders onu on beş yıl önce, daha on sekiz yaşına yeni girdiğinde kurtarmıştı. Manus, St Charles Illinois'teki çocuk cezaevinden Pontiac'taki yüksek güvenlikli yetişkin cezaevine geçecekti. Remar'ın bile ondan ürkmesi çok şeyi açıklıyordu. Çünkü çoğu insanı öldürebilecek yaralara rağmen yaşayabilen ve dayanılmaz acılara tahammül eden Remar kimseden ürkmezdi.

Manus bu alayı görmezden geldi ve bir şey söylemesi için Anders'e baktı. Anders kısaca Delgado'ya göz atıp, "Git," dedi.

Delgado duraksadı, sonra ayağa kalkıp Manus'un etrafında koca adamı baştan aşağı inceleyerek dolanıp durdu. Manus dudaklarını görebilsin diye durdu, sonra yüksek sesle, "Beraber yolculuk edeceğimize sevindim. Keyifli sohbetini özlemiştim," dedi.

Manus hiçbir şey demeden Delgado'nun çıkışını izledi. Anders elbette Manus'u idare etmeyi biliyordu ama yine de sakinliği bazen... fazlasıyla rahatsız ediciydi. Özellikle de sıradan bir insanın biraz da olsa sinirleneceği şeylere karşı böylesine tepkisiz kalması düşündürücüydü.

Anders sandalyeyi işaret etti ve aynı anda hem sesli hem de işaret diliyle "Marvin, geldiğin için teşekkürler," dedi. Manus'a özellikle kibar davranıyordu. Bunun faydasını hep görmüştü. Manus'un mükemmel bir biçimde dudak okuduğunu bildiği halde öğrenmiş olduğu işaret dilini de kullanmaya çalışıyordu, çünkü bu çabasının Manus'u memnun ettiğini biliyordu.

Manus onaylayarak başını salladı ve sanki koparmaktan korkuyormuş gibi kollarını yumuşakça tutarak sandalyelerden birine oturdu.

"İstanbul'a gidiyorsun," dedi Anders. "Delgado'yla aynı

askeri uçakta gideceksin. Ancak oraya vardığınızda başka görevleriniz olacak. General Remar sana detayların olduğu şifreli bir dosya verecek. Bu sadece adam kaçırma olayı. Bir gazeteci, ek güvenliği olduğunu düşünmüyorum, ayrıca silahı da yoktur. Teslim edeceğin yere hayatta ve tek parça vardığı sürece biraz hasar almasında sorun yok.”

“Peki, onunla ne yapacağım?” Manus bunu söylerken sesi gür ama alçaktı. Kendi konuşmasını duyamadığı için aksanı çok net bir şekilde anlaşılmıyordu. Ses tonu ve konuşma şeklinden düşüncelerini anlamaya imkân yoktu. Sessizlik Manus’un düşünceleri hakkında ne kadar ipucu veriyorsa konuşması da ancak o kadar veriyordu.

“Onu Suriye sınırının öbür tarafında bağlantıları olan bir grup Türk aracıya teslim edeceksin. General Remar şu an lojistik düzenlemeleri yapıyor. Sen uçaktayken detaylar bana gelir gelmez ben de sana talimat ve bilgileri veririm. Sorun var mı?”

Manus sadece başını salladı.

Şaşırtıcı değildi. Eğer Manus’un bilmesi gereken başka bir şey olsaydı Anders ona söylerdi.

Anders ona baktı. “Delgado’yla nasıl gidiyor?”

Bir duraksama oldu. “Nasıl yani?”

Sesi, durmuş bir kalbin kalp monitöründeki tek düze sesi gibi ifadesizdi.

“Nefret dolu,” diye devam etti Anders, “Ama benim işime yarıyor.”

Manus başını sallayarak onayladı.

Anders iç çekti. “Bazen... katlandığın şeylere hayranlık duyuyorum.”

Yine başını salladı. Ama Anders bunun arkasındaki sadakati hissetti. Bu sükûnet Manus’un hayatı boyunca gördüğü iyiliğe belki de tek cevabıydı.

“Döndüğünde,” dedi Anders, “Senin için bir başka işim daha olacak. Bir çalışanımla ilgili endişelerim var, gözün onun üstünde olsun istiyorum.”

Manus belki de şüpheyile açık bir biçimde somurttu. Anders'in onu genelde görevlendireceği türden bir iş değildi bu.

“Oğlu sağır,” dedi Anders. “Bu senin için bir temas imkânı sağlayabilir.”

Artık somurtmuyordu. “Tamam.”

“Tabii ki elektronik ortamda da izlenecek. Oldukça zeki, dolayısıyla izlendiğinin farkında olur. Başka bir şeyi kontrol etmek istiyorum.”

“Ne?”

Anders parmaklarını masaya vuruyordu. “Türkiye’de olacakların onu rahatsız edeceğini düşünüyorum. İşinden memnun mu? Rahat mı? Tatmin oluyor mu? Yoksa vicdanı onu rahatsız mı ediyor? Hâlâ takım oyuncusu mu, yoksa kendini artık dışarıda mı hissediyor? Bunları öğrenmek istiyorum. SIGINT’ten¹ geniş ölçüde bilgi ediniyoruz, tamam, ama işin bir de insancıl yanı var ve sıklıkla unutuluyor. Bunlar hesaplanmıyor, bu işin içindeki insanlara makinedeki hayalet gibi davranılıyor. Bunu ihmal etmek istemiyorum. *Hiçbir şeyi* ihmal etmek istemiyorum. Bu açıdan senin ilk ağızdan görüşlerin benim için önemli.”

Bir anlığına Manus kocaman ellerine, sanki onlarda bir anlam bulacakmışçasına baktı. Sonra dedi ki “Her şeyi bilmek istiyorsun.”

Anders kısaca başıyla onayladı. Herkes istemez miydi?

¹ Açılımı “Signal Intelligence” olan tüm haberleşme aygıtları ve elektronik cihazların yaydığı radyo dalgalarıyla analog ve dijital aktarımları takip eden sinyal istihbarat sistemi. (Çev. n.)

4. BÖLÜM

Manus, İstanbul'a olan uçuş boyunca sessizdi. Arada uyudu, arada direktörün ona yolladıklarını inceledi ve bu süre boyunca Delgado'yu hep görmezden geldi. Adamın kokusu Manus'u hep rahatsız ediyordu. Hiç tanımadığı bir parfümün, fazla sert bir kokusu olan çiçek kokulu sabunun ve bir çeşit saç jölesinin kokusu Delgado'nun kendine özgü ekşimsi kokusuyla birleşince hapsiracak gibi oluyordu. Delgado bir kere onu burnunu kırıstırırken yakalamış ve sorununun ne olduğunu sormuştu. Manus ona parfümünü sevmediğini söylemişti. Delgado buna bayağı şaşırmış görünmüştü, çünkü Manus altı metre ötedeydi. O mesafeden nasıl koku alabildiğini sorduğunda Manus sadece omuz silkmmişti. Burnu normalden çok daha hassastı. Bir duyunu kaybettiğinde diğerleri eksikliği kapatmak için geliyordu. Koku alma duyusunun bu kadar gelişmiş olmasının kötü tarafları da vardı; Delgado'nun nahoş kokusunu bu kadar yoğun bir şekilde fark etmek!

Nedenini bilmese de Delgado'nun ondan nefret ettiğinin farkındaydı. Kendisinden neden nefret edildiğini hiç

anlamıyordu. Ama insanlar bazen bunu yapabiliyordu. Nefretleri onu rahatsız etmiyordu. Sadece biri ona zarar vermeyi denirse sorun çıkardı. Zaten o da buna dikkat ediyordu. Birinin ona zarar vereceğini fark ettiğinde ilk zarar veren o oluyordu. Delgado'yla arasında bunun olmamasını umuyordu. Direktörün Delgado'ya ihtiyacı olduğu ve değer verdiği açıktı ve Manus direktöre zarar vermeyi asla istemiyordu.

Direktörle tanışmadan önceki hayatı rüya gibi ve parça parçaydı. Ona zarar veren ilk kişi babasıydı. Genelde içtiği zamanlar yapardı. Babası, Illinois'teki Granite City isimli bir kasabada yetişmiş, hiçbir özelliği olmayan biriydi. Üniversitede kazandığı futbol bursuyla Ohio'ya gelmiş ama ilk sezonda dizini kırıp bursunu kaybedince gerisingeriye Granite City'ye dönmüştü. Çelik fabrikasında bir iş bulmuş, liseden tanıdığı bir kızı hamile bırakıp onunla evlenmişti. Manus bu evliliğin meyvesiydi.

Babası, Manus'u pek sevmezdi. Çok ufak tefek olmasının dışında fazlasıyla sessiz ve aptaldı. Manus gerçekten ufacıktı. On altı yaşından sonra serpilmeye başlamıştı. Tabii ki sessizdi. Babası içtiği zaman her şeyin onu sinirlendirebildiğini Manus acı yoldan öğrenmişti. Bu yüzden sadece sessiz değildi, babası düşmanca davrandığında bir masa, bir halı ya da bir duvar kadar hareketsiz durmayı da öğrenmişti. Her zaman işe yaramazdı, ama bu davranışının asla aptalca olmadığını biliyordu. Aksine sessiz olmak zekiceydi. Sessiz olmak hayatta kalmaktı.

Manus dört yaşındayken babası ona o kadar sert vurmuştu ki bayılmıştı. Kendine geldiğinde hastanedeydi. Annesi yatağının başında oturuyordu ve Manus gözlerini açtığında rahatlayıp mutluluktan ağzı kulaklarına varmıştı. Bir ara annesinin bağırdığını düşündü, ama onu duyamıyordu. Hatta her şey o kadar sessizdi ki kendisini su altındaymış gibi hissetmişti.

Beyaz gömlekli insanlar testler yapmıştı. İnsanlar tam önünde çok yüksek sesle konuştuğunda biraz da olsa duya-biliyordu. Ona duyma yetisini geri kazanabileceğini, ama kesin olmadığını, ayrıca merdivenlerin yakınında daha dikkatli olmasını çünkü düşüp yaralandığını söylediler. Bu ona garip gelmişti, çünkü babasının ona bağırdığını hatırlıyordu. Hatta babasının ona bağırması duyduğunu hatırladığı son şeydi. Fakat merdivenlerden mi düşmüştü? Sormak istedi ama kendini ifade etmesi zordu. Diğer taraftan ne önemi vardı ki?

Bundan sonra babası uzun süre boyunca içmedi ve Manus'u rahat bıraktı. Evlerine bir öğretmen gelip annesiyle ona işaret dili denilen bir şey öğretti. Manus bu sessiz konuşma yöntemini çok sevdi, hiçbir ses çıkarmadan konuşabiliyordun. Annesi işaret dilini iyi öğrenmesi için çok uğraştı, ayrıca çoğu insan işaret dilini bilmediği için Manus'un konuşmaları izleyerek dudak okumayı öğrenmesini de istedi.

Manus devlet okuluna başladı. Zordu. Öğretmenin dudaklarını okuyabilmek için en önde oturuyordu. Bazı öğretmenler konuşurken Manus'un karşısında olmaları gerektiğini hatırlayıp yüzlerini dönüyordu, ama diğerleri ya hatırlamıyor ya da aldırıyordu. Çok kibar olan bir konuşma terapisti vardı ama Manus onunla görüşmekten nefret ediyordu. Yaptırdığı şeyler çok sıkıcıydı ve önemini anlamıyordu. Neden konuşması gerekiyordu ki? Önceleri diğer çocuklar kendisiyle dalga geçtiğinde cevap veriyordu ama çocuklar onun sesini duyduğunda daha da çok gülmeye başlıyordu. Sessizlik daha iyiydi. Annesi ona dudak okumak için çalıştığı kadar konuşmak için de uğraşması gerektiğini, yoksa arkadaş edinemeyeceğini söylemişti. Ama kimse *aptal*, *geri zekâlı* veya *salak* dediği sağır bir çocukla arkadaş olmak istemiyordu.

On yaşındayken babası fabrikada bir elini kırdı ve “özür” denilen bir şey edindi. Yeniden içmeye ve Manus’u dövmeye başladı. Annesi onu korumaya çabalıyor, oğluna siper olup dayak yemesini engellemeye çalışırken kendisi zarar görüyordu. Daha sonra babası sızdığı zaman Manus’a iyi olduğunu ve görüldüğünden çok daha az acıttığını işaret ediyordu. Hiçbir şey yakışıklı oğlunun canının yandığını görmek kadar kötü olamazdı. Annesinin kendisine “yakışıklı oğlum,” diye hitap ettiğini hatırlıyordu. Kokusu da hâlâ burnundaydı.

Manus on dört yaşındayken bir gece babası eve sarhoş geldi. Mutfak masasında ödevini yaparken annesi de akşam yemeğini hazırlıyordu. Mönüde spagetti ve sarımsaklı ekmek vardı. Elektrikli ocağın üstündeki koca bir tencerede mantar ve sosisli makarna sosu pişiyordu. Tencerenin içindekiler birkaç öğün yeterdi.

Babası içeri girdiğinde buram buram alkol kokusu her yanı kapladı. Başını kaldırdığında annesinin sahte bir mutlulukla babasına tam zamanında eve geldiğini söylediğini gördü. Sos hazırды, öğleden beri pişmeye devam ediyordu. Babası aç olmadığını söyledi. Etrafa bakındı ve yemeğin, hatta tüm evin iğrenç koktuğunu söyledi.

Manus yemeğin güzel koktuğunu düşünüyordu. Spagetti en sevdiği yemektir ve annesi yemeği yapmak için çok uğraşmıştı. Kısacık bir an bir eşya kadar hareketsiz olarak kendini görünmez kılmayı unuttu. Bir saniyeliğine de olsa babasına baktı, sadece bir saniye. Zaten bir saniye yeterdi.

“Bana öyle bakma kahrolası,” diye bağırdı babası. O kadar yüksek sesle bağırırmıştı ki Manus az da olsa duyabilmişti. “Bu evde masaya konan yemeğin parasını kim ödüyor sanıyorsun? Ha, kim? Söyle bana?”

Babasının soru sorduğu zamanlar en kötü zamanlardı. Manus onu tatmin edecek bir cevabın olmadığını öğrenmişti. Ayrıca babası soru sormaya başladığı zaman bir eşya gibi olmak zordu. Babası soru sorduğunda cevap vermemesi onu umursamıyormuş gibi görünebilirdi. Babasının hiç hoşlanmadığı bir durumdu bu. Manus bunun da nedenini anlamıyordu, ona kalsa daima görmezden gelinmek daha iyiydi.

O yüzden yapabildiği en iyi şeyi yaptı. Önündeki ödevine bakarak hareketsiz durdu.

“Senle konuşurken bana bak!” diye kükredi babası. Manus’un oturduğu yere yaklaştı. “Bana bak!”

Annesi aralarına girdi. Manus annesinin yüzünü görmek için başını çevirdi. “Sadece ödevini yapıyor Dom,” dedi annesi korku dolu bir ifadeyle. “Sarımsaklı ekmek istemez misin?”

Annesi araya girdiği zamanlar daha da kötü oluyordu. Babasının öfkesini kendine çektiği için elbette minnettardı ama rahatlamayla beraber utanç da hissediyordu. Yaşı büyüdükçe bu his daha da artıyordu. Birden korkunun yanı sıra başka bir şey hissetmeye de başladı. Hissettiği şey... öfkeydi. Bu onu daha da korkuttu, ya babası fark ederse? Her zamanki gibi hareketsiz, gerçekten hareketsiz durması gerekiyordu. Ta ki babası sıkılıp ilgisini başka bir şeye yöneltene kadar...

Ama babası bir şeylerin peşindeydi ve Manus’taki kısacık öfke hissini anında fark etmişti. Annesini bir kenara itip Manus’un kafasına kuvvetli bir tokat attı. Tokatın şiddetiyle gözünde yıldızlar uçuşan Manus sandalyesiyle birlikte yere savruldu. Annesinin yüzüne baktığında, “Dom, dur!” diye bağırdığını gördü. Babası annesinin de suratına bir tane patlatıp onu duvara fırlattı, Manus çarpmanın gücünün yarattığı

titreşimi yattığı yerden hissetti. Babası yumruğunu sıkmış, annesine doğru yürüyordu. Manus bastırmaya çalıştığı halde biraz önce hissettiği öfke hissinin giderek büyüdüğünü fark etti ve birden patladı.

Ayağa fırlayıp babasının sırtına atladı ve bağırmağa başladı, bir şey söylemiyor, sadece bağırıyordu. Babası onu üstünden atıp öyle sert fırlattı ki Manus ocağın yanındaki duvara çarptı. Gözünün önünde yine yıldızlar uçuşmaya başladığından olup biteni hayal meyal görebiliyordu. Annesinin, “Onu rahat bırak!” diye bağırmasını, babasının ona doğru yürümesini, annesinin bağırarak bir şeyler söylerken bir sandalyeyi tutup havaya kaldırmasını, Manus’la babasının arasına girip sandalyeyi babasının başına indirmesini, kuvvetli kırılma sesini, babasının vücudunun titremesini, gözlerinin kısılmasını, yıllansı bir hareketle önce başını, ardından koca bedenini annesine doğru çevirmesini ayrı ayrı film kareleriymiş gibi izledi.

Babası dönerken annesine dişlerinin arasından, “Seni lanet *fahişe*” diyordu. Duymasa da bunu fısıldayarak söylediğinden emindi ve bu bağırmasından çok daha kötü, çok daha korkunçtu. Annesi sandalyeyi yeniden kaldırmayı denedi ama babası çocuğun elinden oyuncağını almış gibi kolayca sandalyeyi çekip odanın diğer ucuna fırlattı. Masayı kaldırıp devirdi. Annesi artık dehşet içindeydi. Geri geri adımlar atarken gözleri fal taşı gibi açık, donakalmış bir ifadeyle bakıyordu. Babası kedinin fareyle oynadığı gibi ağırdan alarak ona doğru seğirtti. Bir eliyle boynundan tuttu, diğeriyle de suratına yumruğunu geçirdi. Annesinin burnundan kan fişkırdı ve dengesini kaybetti. Babası onu omuzlarından tutup düşmesini engelledi ve onu duvara çarptı. Kendine doğru çekip yeniden duvara çarptı. Her seferinde annesinin başının arkası duvara çarpıp geri sekiyordu.

Her şey yavaşlamış gibiydi. Manus ocağa ve ocaktaki koca tencerede kaynayan spagetti sosuna baktı. Baloncuklar salçayla kaplı mantarla et parçaları arasında yükseliyordu. İçindeki öfkenin de yükseldiğini hissetti. İnanılmaz güzel bir histi. Devasa, saf ve odaklı.

Ocaktan sos tenceresini iki eliyle alıp babasına doğru yürümeye başladı. Metal ellerini yakıyordu ama neredeyse hissetmiyordu bile. “Hey!” diye kükredi hiç kullanmadığı, kullanabildiğini bilmediği bir sesle. Babasının da daha önce duymadığı bir sesle. Babası duraksadı, annesinin omuzlarını bıraktı. Annesi boş çuval gibi yere düşerken Manus’a döndü, dönerken titriyordu. Başını eğmiş, kollarını yukarı doğru kaldırmıştı. Kulaklarında patlayan Manus’un yeni ses tonu sarhoşluğunu aşmış, içindeki hayvansal içgüdüye ulaşmış, tehlike hakkında uyarmıştı.

Artık çok geçti. Manus sadece birkaç adım ötedeydi ve babasının başı hâlâ dönüyordu. Saplarını bırakmayarak tencereyi öne savurdu. Kırmızı, yoğun kaynar sıvı mağarasından çıkan bir ejderha gibi tencereden yükseldi. Babası yavaş çekimde Manus’a doğru dönerken sıvı da alev topu gibi havada uçuyordu.

Kaynayan sos babasının tam suratına çarptı, boynuyla yüzünü haşladı. Çılgılık atıp dizüstü çöktü, titriyor, elleriyle gözlerini temizlemeye çalışıyordu. Bir anlığına Manus babasının mantarları suratından temizlemeye çalıştığını sandı ama sonra gördüğünün soyulan deri olduğunu anladı.

Manus kıvranan babasının yanından geçip annesinin yanına çömeldi. Annesi sırtüstü yatıyordu ve bacakları garip bir şekilde kıvrılmıştı. Gözleri açıktı ama geriye dönmüştü.

Manus onu sarsıp suratına vurdu. Zar zor çıkan sesiyle, “Anneciğim, annem, uyan,” diye defalarca fısıldadı. Yıllardır ona “anne” demişti, ama annesinin tepkisizliğinin yarattığı dehşet onu küçüklüğüne geri götürmüş, “anne” yeniden “anneciğim” olmuştu.

Onu sarsıp yüzüne vurmaya devam etti. Babasının inlemesini duyabiliyordu, ama bir süre sonra o ses de kesildi. Başını kaldırıp o tarafa baktığında babasının sabit bir şekilde yattığını gördü. Acil servisi araması gerektiğini fark etti, şu ana kadar bunu nasıl düşünmemişti? Telefona koştu ve hemen acil servisi aradı. Duyamadığı için karşıda telefonun açıldığından ve birilerinin onu cevapladığından emin olamazdı, o yüzden defalarca yardıma ihtiyaç olduğunu, annesinin yaralı olduğunu söyledi.

Ambulans geldi. Polis de. Hepsini hastaneye götürdü. Annesi ölmüştü, subdural kanama denen bir şeyden öldüğünü açıkladı doktor. Kafaya alınan darbe nedeniyle kafatasının içinde olan kanama. Babasının bilinci yerinde değildi. Yüzünü bir mumya gibi sardılar. Doktorlar uyansa bile kör kalacağını söyledi ama uyanmadı. Zatürre oldu ve iki hafta sonra öldü.

Polis işaret dili bilen bir çevirmen çağırdı ve Manus’a bir sürü soru sordu. Konuşmak istemiyordu ama gerçeği anlattı. Kendine savcı diyen biri Manus’a yargılanamayacağını söyledi. Büyükbabasıyla büyükannesi onu istemedi. Sağırlığı hep aralarında bir engel olmuştu, şimdi daha da kötüydü. Babasının ailesi olanlara inanmıyordu, annesinin ailesiyse neden daha önce bir şey yapmadın diyerek onu suçluyordu. Manus’un bunlara cevabı yoktu. Neler olduğu aklına geldikçe daha da çok korkuyordu.

Onu özel bir okula verdiler. Bir sürü kavgaya karıştı. Dişleri, burnu ve eklemleri kırıldı. Ne olursa olsun hep bir şeyler öğrendi. Bedeninin hangi kısmıyla vuracağını, nereye vuracağını, insanların ne zaman vuracağını anlamayı, insanların amaçlarını fark etmeyi, ne zaman ilk saldıran olması gerektiğini, ne zaman beklemesi gerektiğini, hepsini öğrendi.

Diğer oğlanlar ona tehditler savuruyor, küfrediyor ve dövüşürken bağııyordu. Manus hiçbir şey söylemiyor, hiç ses çıkarmıyordu. Ona zarar verenlere zarar vermeyi bir görev biliyordu artık. Yapılacak bir iş gibi kabul etmişti. En sevdiği şey karşısındaki çocuğı yere itip sonra pelvisini, yüzünü veya burnunu bir içecek kutusu gibi ezmek veya bir tahta gibi kırmaktı. Ama ısırarak, gözlerine saldırmak da güzeldi. En sert çocuklar bile Manus parmaklarını gözlerine sokunca kaçmak dışında bir şey düşünemiyordu.

Okul yöneticileri ona birçok test yaptı. Zeki olduğunu ama bunu boşa harcadığını söylediler. Önemsemiyordu. Eğer kavgaya etmeyi kesmezse onu “kendisi gibi çocuklar için” olan bir okula yollamaları gerekeceğini söylediler. Ama insanlar ona zarar vermeye, o da onlara karşılık vermeye devam etti. Sonunda onu başka bir okula yolladılar ve orası okuldan daha çok cezaevi gibiydi.

Orada olduğu ilk hafta bir gece sırtında bir ağırlık hissiyle uyandı. Kalkmaya çalıştı ama kalkamadı, biri onu yatağına bastırıyordu. Debelendi ve üstündeki kişi boynuna soğuk ve keskin bir şey dayadı. Bir bıçak olduğunu fark etti. Bir çift güçlü el pantolonunu indirdi. Ne olduğunu anlayınca cebelleşti, ama boynundaki bıçak batınca donmuş gibi durdu. Üstündeki çocuk elleriyle pantolonunu tamamen çıkardı, sonra

bacaklarını tutup ayırdı. Kaldığı yerdeki diğer oğlanların niye hiçbir şey yapmadığını düşündü. Bu sefer kendilerine olmadığı için sevinip sustuklarını anlaması fazla sürmedi.

Üç kişi ve bir bıçağa karşı yapabileceği bir şey yoktu. Biraz rahatladı. Kendini bırakmıyor, sadece bekliyordu. Ona zarar vereceklerdi ve buna izin vermesi gerekiyordu. Yapabileceklerini, yani işini yapmak için sırasını bekledi.

Bedeni gevşeyince üstündeki çocuk keyifle kıkırdadı, bacağına bastıran elini biraz gevşetti.

Çok acıyordu. Yapan çocuk özellikle acıtmaya çalışıyordu. Babasının yaptıkları kadar acıtmıyordu, ama bir bakıma daha kötüydü çünkü içindeydi, bedeninin içinde. Manus gözlerinden yaşlar gelirken dişlerini sıkıp bekledi.

Çocuk titredi ve Manus onun işini bitirdiğini anladı. Manus karşı koymamıştı, artık onu çok gevşek bir biçimde tutuyorlardı. Kavga etmeyeceğini, sadece bitmesini istediğini düşünüyorlardı.

Eller bacaklarını bıraktı, bıçak boynundan uzaklaşmaya başladı.

Sol eliyle bıçağı kavradı ve sağ eliyle de tutan çocuğun bileğini tuttu. Bıçağın kenarı avcunun içini derince kesti ama o bırakmadı. Çocuğun bağırması olabileceğini düşündü ama emin değildi, bir önemi de yoktu. Manus bıçağı sertçe çekti ve bıçak çocuğun elinden düştü. Sapı sağ eliyle kaptı, oğlan geri almaya çalıştı. Manus çocuğun elini tutup başparmağının avucuna yakın kısmını ısırıldı.

Çocuk inledi ve kaçmaya çalıştı. Elini çekmişti ama Manus'un ağzında çocuğun eti kalmıştı. Manus onu tükürdü ve onlara doğru döndü. Onu tutmaya çalıştılar ama bıçağı öyle savuruyordu ki tutmanın imkânı yoktu.

Aralarından biri düşmüş, ayağa kalkmaya çalışıyordu. Manus ensesine ayağıyla bastırıp onu yere yapıştırdı. Aynı yere

tekrar ezercesine basınca topuğunun altında bir şeyin parçalandığını hissetti.

İkincisi kaçmaya çalıştı ama zayıf ışıktaki bir şeye takıldı. Manus çocuğu saçından yakalamaya çalıştı ama eli kanıyordu ve parmakları kapanmıyordu. Çocuğun suratını beton zemine yapıştırdı ve bıçağı boynuna sapladı. Yaradan kan fişkırdı. Çocuk çığlık attı ve çırpındı.

Kendisine zarar veren üçüncü çocuk kilitli yurt kapısına varmıştı. Kapıyı yumrukluyor ve biri yardıma gelsin diye bağıyordu. Manus ona yaklaştı, çocuk arkasını döndü ve onun geldiğini gördü. Manus kalın camın arkasında anahtarlarıyla uğraşan bir koruma olduğunu görebiliyordu.

Görevlilerin içeri girmesi ne kadar sürdü, bilmiyordu, ama yeteri kadar uzundu. Manus çocuğun üzerinde çalışmaya başlamıştı bile. Görevliler içeri girip coplarıyla Manus'u uzaklaştırdıkları zaman çocuğun suratının çoğu yoktu, kanlar içindeki devasa bir bez bebeğe benziyordu.

Oğlanlardan ikisi öldü. Manus'un boynunu ezdiği çocuk yaşadı ama kollarıyla bacaklarını kullanamıyordu. Onu bu tür hastalar için olan özel bir bakım merkezine yolladılar. Manus'a birkaç test daha yaptırdılar. Duruşma oldu ve Manus, Özel Koğuş dedikleri bir yere yollandı. Oradaki oğlanlar da korkunçtu ama daha önce ona saldıranlar gibi çeteler yoktu. İnsanlar ne yaptığını duymuştu. İki çocuğu öldürmesi ve üçüncüsünü felç bırakmış olması ona saygı duyulmasını sağlıyordu.

Birkaç kere diğer oğlanlar ona zarar vermeye çalıştı. Böyle zamanlarda o da iş kabul ettiği şeyi yapıyordu. Başkalarının ona zarar vermek isteğinden vazgeçmesi pek uzun sürmedi.

Özel koğuşta onun gibi birkaç çocuk daha vardı. Diğerlerini rahat bırakan sessiz çocuklar ve diğerlerinin rahat bıraktığı

yalnız çocuklar. Bu çocuklar Manus'un bilmediği şekillerde insanlara zarar vermeyi biliyorlardı. Bildiklerini birbirlerine aktardılar. Manus çok şey öğrendi.

Matematik ve İngilizce dersi vardı ama Manus pek dikkatini vermedi. Hoşlandığı bir ders vardı: Marangozluk. Elleriyle çalışmayı seviyordu. Bıçağı tutmaya çalıştığı yaralı olan eliyle bile. Aletlerde iyiydi. Eğer kullanmayı biliyorsan her şey bir aletti.

Manus on sekiz yaşına geldiğinde onu öldürdüğü çocuklar yüzünden gerçek bir hapishaneye yollayacaklarını biliyordu. Manus önemsemiyordu. Çok fark edeceğini düşünmüyordu.

Ama başka bir şey oldu. Onu görmeye bir asker geldi. Asker ona Manus'un başına gelenleri anlادığını söyledi. Biraz işaret dili biliyordu ve çabaları komik bir şekilde beceriksizce de olsa Manus onun kendisini önemli bulduğu için işaret dilini öğrendiğini sezdi. Daha önce hiç önemsendiğini hissetmemişti ve bununla ilgili ne düşüneceğini bilemiyordu.

Asker ona yetenekli olduğunu ve kaderinde özel bir şey yapmak olduğunu, onun yeteneğini anlayamayan, bu yeteneğin farkına varıp uygun şekilde kullanamayan basit insanlarla olmasının bir şanssızlık olduğunu söyledi. Manus'a bir anlaşma sundu: Eğer Manus orduyla çalışırsa onu hapisten çıkaracaktı.

Manus sağır olduğu için orduya katılamayacağını söyledi. Tabii ki asker bunu biliyordu. Ayrıca çok fazla kişiye zarar vermişti ve suç kaydı vardı. Asker ona sağırlığını önemsemesini, bu konuda yardım edebilecek doktorlar olduğunu söyledi. Ayrıca o kayıtlar da yok edilebilirdi. Manus askere kendisine zarar veren çocuktan almaya çalıştığı o bıçağı tutmak için kullandığı elini gösterdi. Eli bir pençe gibi sabitti. Bu şekilde orduya nasıl katılabilirdi ki?

Asker ona bakıp, “Ben asker ol demedim, askerlerle çalış dedim. Farklı çalışmalar da yapacaksın. Eğer elini tekrar iş görür hale getirirsem teklifimi kabul eder misin?” dedi.

Manus evet dedi. Onu Walter Reed Askeri Hastanesi’ne götürdüler. Oradaki doktorlar bu tip yaraları iyileştirmeyi biliyordu. Ameliyat oldu, ardından birçok kez fizik tedavi gördü ve nihayet eli iyileşti. Başka yaralarından bazılarını da düzelttiler. Kayıp dişlerini, yamuk burnunu da hallettiler. Ona işitme cihazları verdiler. Bu cihazlar bazı şeyleri duyulabilir yapıyordu ama Manus bunu sevmeydi. Sessiz dünyaya alışmıştı ve bunu gürültülü bir dünyaya tercih ediyordu.

Sonra askerin bahsettiği çalışmalardan geçti. Kısa ve uzun menzilli, delici silahlar ve silahsız muharebe, imha ve el yapımı patlayıcılar, gözetleme ve gözetlemeye karşı koyma, terörle mücadele. Bazen eskiden asker olduğu çok belli olan sivillerle, bazen de yüksek askeri rütbeli kişilerle çalışıyordu. HSKK diye bir kurs vardı; Hayatta kalma, Sakınma, Karşı koyma ve Kaçış. AOİK diye bir başka kurs vardı, Askeri Operasyonlar İdman Kursu. “Çiftlik” denilen bir yerde CIA tarafından eğitim veriliyordu. Ziyaretine gelen albayla o esnada general olmuştu. Manus’u özel görevler için kullanıyordu. Generalin onun için yaptıklarına minnettar olan Manus bunlarda hep çok iyi iş çıkarıyordu. Sonunda general direktör oldu. Manus onunla çalışmaya devam etti. Direktör, Manus’un tanıdığı, onu gerçekten takdir eden, ona gerçekten değer veren, onu gerçekten iyi olduğu şey için çalıştıran tek kişiydi.

Manus, direktör ona bu görevi verdiğinde gazetecinin ne yaptığını bilmiyordu, önemsemiyordu da. Direktörün istemesi yeterdi. Manus, direktörün isteğinin olmasını sağlayacaktı.

5. BÖLÜM

Daniel Perkins otobüs yalpalayarak dururken uyan-
dı. Camdan dışarıya baktı. Gri yağmur damlalarının
arasından AŞTİ terminalinin beton ve camdan binası gö-
rünüyordu. Terminalin otoparkında insanlar şemsiyelerinin
altında otobüslere binmek için bekliyordu.

Boğazını temizleyip saatine baktı. Neredeyse öğlendi. Tan-
rım, İstanbul'dan beri uyuyordu. Ankara'ya varış anonslarını
bile duymamıştı.

Diğer yolcular yukarıdaki raflardan çantalarını alırken bek-
ledi. Arada birkaç tane Avrupalı gezgin vardı ama çoğu İstan-
bul'dan uçacak veya hızlı trene binecek parası olmayan Türk-
lerdi. Çantasını beş saatlik yol boyunca kucağında tutmuştu.
Yolculuk boyunca otobüsün verdiği tek dinlenme molasında
da çantasını yanına almıştı.

Kendini neredeyse uyuşmuş hissediyordu. Gözlerini ovuş-
turdu. En son ne zaman böyle uyumuştu? Hamilton'la ilk konuş-
masından beri iyi uyuyamıyordu. Neredeyse üç hafta olmuştu.
Bundan önceki hazırlıklarında hiç gerilmemişti. NSA'nın ya-
pabileceklerini herkes kadar o da biliyordu, onlardan kaçınma

yollarının da farkındaydı. Ama şimdi ancak Hamilton'ın önlemlerinin yettiği kadar güvendedeydi. Çocuk, Perkins onu bilgilendirmeden önce de güvenlik konusunda son derece becerikli olsa da bu buluşma bir riskti, açık verebilirlerdi. Elektronik önlemler de fiziksel olanlarla aynıydı. Dünyadaki gözetlenmeye karşı korunmak için en uzak yolu kullanabilirdiniz, ancak buluştuğunuz kişi daha az dikkatliyse ve takip edilmişse bu sadece onun için değil, sizin için de eşdeğer bir sorun olurdu.

İçini endişe kapladı ve bunu kafasından atmak için uğraştı. Bilgi Hamilton'daydı. Şimdiye kadar Frankfurt'a uçmuş olmalıydı, oradan da DC'ye devam edecekti. Eğer Perkins yakalanacak olsaydı şimdiye kadar yakalanırdı. Eğer yakalanmışsa da... yani en azından bilgiler ortaya çıkmış olurdu. Boşu boşuna bu riski almamış olurdu.

Eski karısı Caryn'i ve onun sürekli söylediklerini düşündü. Kariyerinin bir kanser gibi onu kemirdiğini, çocuklarından ve kendisinden uzaklaştırdığını söylemişti kaç kez. Fark etmediği şey zaten birbirlerinden çoktan uzaklaşmış olduklarıydı. İşine olan takıntılı bağımlılığı, bir sonuç olduğu kadar bir sebepti de. Genç yaşta evlenmişti ve aptallığının farkına vardığında artık çocukları vardı, beklentiler artmış, görmezden gelemeyeceği sorumluluklar oluşmuştu. Sevmediği bir kadınla istemediği bir hayatta tıkilıp kalmıştı. Bu, ne sevebileceği ne de ihtiyaç duyduğu bir düzendi.

Sonra kendisi gibi mutsuz bir evliliğe hapsolmuş bir sistem yöneticisi olan Aerial'le tanışmıştı. Gerçek adı Nicole'dü. Nicole Chambers. Santa Cruz'da geçen genç kızlığında sörf yaptığı yıllardan beri Aerial ya da Aer takma ismini kullanıyordu. Onu kafeteryanın aynı bölümünde, tıpkı kendisi gibi işe erken gelip işten geç çıkarken görüyordu. Havadan sudan konuşmak

arkadaşlığa, arkadaşlık aldatmaya, aldatmak da bir süre sonra aşka dönüşmüştü. Çocukların üniversiteye girene kadar büyümelerini bekleyip ardından eşlerinden boşanarak otellerdeki kaçamak buluşmalardan kurtulmayı ve normal, açık bir ilişki yaşamayı umuyorlardı.

Kaçamak buluşmalarının kötü olduğunu düşünmüyordu. Hatta bazen hayata devam etmesini sağlayan, onu ayakta tutan tek motivasyon kaynağının bu kaçamaklar olduğunu düşünüyordu.

Bir gece Aerial ona direktörün emirleriyle tasarladığı bir programdan bahsetmişti. Direktör bunu Tanrı'nın Gözü diye adlandırıyordu. Bunun teröristlere odaklanmasını ve iç trafik erişimini engelleyecek filtreleri olması gerekiyordu. Ama Aerial kendisi için sisteme izinsiz erişim geçişi alıp algoritmayı incelediğinde bu filtrelerin tamamının kapalı olduğunu görmüştü. Programın aslında ne için tasarlandığını anladığında dehşete düşmüş, bunu Perkins'le paylaşmış ve kendini bir şeyler yapmak zorunda hissettiğinden bahsetmişti. Ancak benzer şekilde davranan Bill Binney ve Thomas Drake'i nasıl mahvetmeye çalıştıklarını biliyordu. Bildiği bu iki isme yapılanların korkusu bile uzun bir süre sadece Perkins'le konuşup başka bir harekette bulunmaması için yeterliydi. Eylemsizliğine sürekli bahane yaratıyordu. En az onun kadar korkmuş olan Perkins de Aerial'ı teşvik etmek için parmağını bile kıpırdatmıyordu.

Ama sonunda programla ilgili bilgileri alıp şifreleyerek Tanrı'nın Gözü'nün bile bulamayacağı bir şekilde tasarladığı bir Darknet¹ sitesinde depolamaya başlamıştı. Kendisine bir

¹ Darknet: Deep Web'in devamı niteliğinde 4. seviye internet katmanı. DNS kullanmayan web sitelerinde usulsüz, kanunsuz ve gizli bilgilerin şifrlenerek saklandığı ya da akışının sağlandığı evre. (Çev. n.)

şey olursa bu bilgilere nasıl ulaşabileceğini Perkins'e göstermişti. O da kadına saçmalamamasını, hiçbir şey olmayacağını ve bir casusluk romanında yaşamadıklarını söylemişti.

Snowden'den sonra direktör, Aerial'a Tanrı'nın Gözü'nün tüm güvenlik protokollerini yeniden yaptırmıştı. Geçmişe bakıldığında, Perkins bilgilerin ortaya çıkarılması için en doğru anın o zaman olduğunu biliyordu. Aerial'sa yeni protokollerin onun yeni bir sisteme izinsiz erişim geçişi sağlamasına engel olmayacağını ve ihtiyacı olan kanıt toplamaya devam edebileceğini söylemişti. Perkins onu zorlamamıştı. Hatta aslında bu yeni kanıt elde etme olayı sayesinde eylemsizliğine devam etmesini umuyordu.

Yeni sistemi tamamladığı gece Perkins'le Baltimore/Washington Havaalanı'nın yakınında bir otelde buluşması gerekiyordu ama Aerial gelmedi. Perkins evde bir şeyler olduğunu, kendisini arayıp haber veremediğini düşündü. Biraz da hayal kırıklığına uğradı. Ancak ertesi gün haberlerde bölgedeki bir kadının tecavüze uğrayıp öldürüldüğünü gördüğünde gerçeği anladı.

İlk başta kabullenmesi o kadar zordu ki bu haberlere inanmak istemedi. Aerial'ın bedeni Laurel'deki bir alışveriş merkezinin arkasında bulunmuştu. Arabası spor salonunun otoparkındaydı ki bu mantıklıydı, çünkü genelde Perkins'le buluşmadan önce bir sorun çıkarsa diye tanıdığı olması için spora gider, kalabalıkta görünmeye çalışırdı. Polis onun zorla bir araba veya minibüse bindirilerek başka bir yere götürüldüğünü tahmin ediyordu. Bölgedeki güvenlik kameraları didik didik incelenmiş, bir sonuç alınamamıştı. Vücuttan alınan meni benzer beş olaydakiyle eşleşiyordu. Son birkaç

yıldır I-95 Otoyolu civarında dehşet saçan bir seri tecavüz-cününküyle aynıydı.

Ama sonunda bu kabullenemeyiş şüpheyeye, şüphe de kararlılığa dönüştü. Yeni güvenlik protokolünü korumak için bunu tasarlayan kişiyi öldürmekten daha iyi ne yapılabilirdi? Aynı şeyi firavunlar, hiç kimse izinsiz bir şekilde zenginliklerini keşfetmesin diye piramitlerinin mimarları için de yapmamış mıydı? Ayrıca bu program tamamlandıktan sadece birkaç saat sonra “rasgele” bir cinayet olması ihtimali söz konusu olabilir miydi?

Önceleri Aerial’ı öldüren kişinin sevgili oldukları için onun da peşinden gelip arkada kalan izleri temizleyeceğinden korktu. Ardından aralarındaki bağ bilinseydi çoktan ölmüş olacağını anladı. Güvendeydi. O ve Aerial hep dikkatli olmuştu. Belki olmaları gerektiği kadar değil, ama Tanrı’ya şükürler olsun ki yine de yeterince dikkatliydi.

Aerial öldükten altı ay sonra Perkins, Ankara’ya taşındı. Bu planlanmış bir atamaydı ve Aerial’la Fort Meade’de kalabilmek için bu atamayı ötelemişti. Ama artık ailesinden uzağa gidebilmek ve saklamadan rahatça yasını tutabilmek için iyi bir bahaneydi.

Uzun bir süre Aerial’ın arşivlediği dosyalardan uzak durdu. Kurduğu siteye girmenin onu bir hedef haline getireceğinden fazlasıyla korkuyordu. Ama sonunda yapılanlara karşı duyduğu öfke, onun için doğru şeyi yapma isteği, kendi korkaklığından duyduğu utançla hareket etmeye karar verdi. Sisteme izinsiz erişim geçişi kapalıydı ve Aerial’ın kurduğu yeni sistemi bilmiyordu. Buna rağmen eski dosyaları duruyordu. Bunların hepsini anonim olarak birkaç haber kaynağına yollamayı düşündü. Ama en sonunda kendi güvenliği ve daha etkili olması

açısından aracı olarak bir haberciyi kullanmanın daha iyi olacağına karar verdi. Gellman, Greenwald, Poitras... Bunların hepsi çok açık seçimlerdi ama hepsi çoktan başka habercilik yollarına atılmıştı. Assange, İngiliz hükümeti tarafından frenleniyordu, *WikiLeaks* toplumun gözünde pervasız bir ispiyonculuk aracı olarak gösteriliyordu. Hükümetin propagandayla etkisizleştiremediği bir organizasyonda cesur ve sağlam birine ihtiyacı vardı. Greenwald-Poitras okulundan gelen, itibar ve yeterli kaynağı olan genç bir *Intercept* muhabiri mantıklı olurdu. Birkaç farklı olasılık vardı ama en sonunda bilgisayar bilgisiyle ilgili geçmişi olduğu için Hamilton'da karar kılmıştı. Bu sayede çocuk materyali anlayabilir ve onu güvende tutmak için gerekli donanımı sağlayabilirdi.

Kendisi ve tabii ki Aerial için de doğru şeyi yaptığını umuyordu.

Ayağa kalkıp diğer herkes gibi otobüsten indi. Tentenin altında saklanırken başına ve omuzlarına yağmur damlaları düşüyordu. Mevsim normalleri dışında bir soğuk vardı, üstüne bir de yağmurdan ıslanınca titremeye başlamıştı.

Kalabalığın içinden geçip içeride bir tuvalet buldu ve uzun süredir tuttuğu idrarını yaptı. Bu esnada yine sorun olmadığını, tehlikenin en kötü kısmının geçtiğini söyledi. Yine de yakalanırsa olaklardan çok korkuyordu.

Chelsea Manning bir yıldır yalnız başına bir odada çıplak bir halde tutuluyordu ve her beş dakikada bir görevliler tarafından "iyi" olup olmadığını kontrol etmek için uyandırılıyordu. Ve Snowden... Tanrım, eğer ele geçirirlerse başına neler geleceğini düşünemiyordu bile. Ama ne olursa olsun, en azından şimdi deşifre ettiği program kamuoyunun önünde olacaktı. En azından yakalanırsa olacaklar bir hiç uğruna olmayacaktı.

İstasyona geri girdi. Gelen giden kalabalık yolcu topluluğunun gürültüsü, granit zeminle yüksek tavan arasında akse-den anonsların sesi baş ağrıtıcı bir şekilde yankılanıyordu. Açlıktan öldüğünü fark etti. Bir büfeden kahve ve sandviç aldı. Türk kahvesinin uyandırıcı etkisini sabırsızlıkla beklerken çalışanın toz halindeki kahveyi, şeker ve suyu bir *cezvenin* içinde kaynatışını izledi. Yine de genç adamın uygun bir şekilde hazırlamak için acele etmemesinden memnundu. Kahve kaynadığı anda dikkatlice fincana dökmek için yavaşça ısıtıyordu. Ondandır da kıvama gelmesi için bir süre beklemesi gerekiyordu. Gülümsedi. Bundan sonra ne olursa olsun Türk kahvesini özleyecekti.

Büfenin arkasında asılı olan televizyonda CNN International kanalının yayını vardı. Beyaz Saray konuşmacılarından biri Yemen’de bir düğünde insansız hava aracı tarafından on iki kişinin katledilmesiyle ilgili iddiaları yalanlıyordu. Konuşmacı, “Hiçbir sivilin öldürülmemesi ve yaralanmaması neredeyse bir kesinlik ve bu koyabileceğimiz en yüksek standart” diyor ve kurbanların “militan” olduğunu iddia ediyordu. Perkins bu yalanlardan iğrenircesine başını salladı. Artık bu yalanlardan bıkmıştı, her şeyden bıkmıştı.

Ekrandaki görüntü *Son Dakika* olarak değişti ve saçlı fönli bir kafa konuşmaya başladı. “Son dakika bize ulaşan bir habere göre,” diye konuşmaya başlayan ses eğitimi aldığı belli olan haber sunucusu “Amerikalı bir gazetecinin IŞİD tarafından kaçırıldığından şüpheleniliyor,” dedi.

Perkins izlerken bugünün de yoğun bir gün olacağını düşündü ve tam zamanında döndüğüne şükretti. Sonra sunucu devam etti, “*Intercept* muhabiri Ryan Hamilton, Suriye sınırlarında bir yerde kaybolduğunda Türkiye’de tatil yapıyordu.

Yetkililer genç adamın belki de Ankara ve Beyaz Saray arasında gizli tutulan bir görüşmeyi araştırmak için IŞİD ve diğer terörist gruplarının kullandığı ticaret yollarına fazla yaklaştığından endişeleniyor.”

Perkins kanının donduğunu hissetti, buz kesmişti. Hamilton’ı neredeyse altı saat önce İstanbul’da bırakmıştı, Suriye sınırına yakın bile değildi. Bu da neydi? Yakalanmış mıydı?

Tezgâhın üzerine yirmi lira bıraktı ve hızla terminaldeki taksi durağına gitti. Yedek bir telefonu vardı, umutsuzca onu açmak istiyordu ama terminalden uzaklaşmadan açıp kendini riske sokmak istemiyordu. Otobüs terminalinde ne yaptığını nasıl açıklayabilirdi ki! Kapadokya’ya gitmiş olması gerekiyordu ve evet, eğer alakasız bir şey yaptığı ortaya çıkarsa örtbas etmek için bir şeyler hazırlamıştı ama hikâyesinin incelenmesini istemiyordu. Özellikle de şimdi hiç.

Taksi kuyruğunun ucu bucağı yoktu ve onun dışında neredeyse herkes şemsiyeliydi. Kambur durup yağmurdan korunmaya çalışırken düşündü.

Kesinlikle kötü haberdi. Bir tesadüf olma ihtimali yüzde dörtten fazla olamazdı. Yani %96 ihtimalle IŞİD hikâyesi uydurmaydı. Hamilton’ı İstanbul’dan ayrılmadan yakaladıysa bilgileri de ele geçirmiş olabileceklerini fark etti. Endişeden midesi altüst olmuştu. Hamilton bilgileri *Intercept*’in *SecureDrop*¹ sistemi üzerinden yaymak istemişti, ama Perkins fazla paranoyak olduğu için Hamilton’ın internet üzerinden bir şey yapmasını engellemişti. Eğer anonim bir yol varsa kendisine normal postayla bir kopyasını yollamaktı, ama bunun

¹ Medya kuruluşlarının anonim kaynaklardan belgeleri güvenli bir şekilde kabul etmeleri ve bu kaynaklarla iletişim kurabilmeleri için kullanabileceği açık kaynaklı bir veri alışverişi sistemidir. (Çev. n.)

dışında en güvenli yöntem Perkins'in hazırladığı şifreli USB sürücüsünü yanında taşımaktı. Çocuk sürücüyü yanında taşımak istemiyordu, “*İngilizlerin David Miranda'ya yaptığı- nı hatırlasana,*” diye çıkışınca Perkins de onu onaylayarak, “*Pekâlâ, istediğin şekilde yap. Benim yöntemi bilmemem daha iyi zaten,*” demişti.

Peki, şimdi ne olacaktı? Çocuk onu ele verecek miydi? James Risen kaynaklarını vermektense hapse girmeyi göze almıştı ama eğer Hamilton kaybolduysa hapisten çok daha kötüsü olacaktı. Hamilton'ı konuşturmayı başaramazlarsa bile, Türkiye'de bulunduğu herkesi sorguya çekmeye başlardı. Tanrı'ya şükür ki çocuğa Ankara'da değil de İstanbul'da buluşmayı önermişti, çok olmasa da bir gizlilik sağladığını düşünüyordu. Bir anlığına çocuk kim bilir nelerle uğraşırken bunu düşündüğü için kendinden utandı. Tanrım, Hamilton'ın hatası olmalıydı. Perkins onu olabilecek her açığa karşı uyarmıştı, muhtemelen çocuk yine de bir şeyleri atlamıştı.

Sonunda sıranın önüne ulaştı ve bir taksiye oturdu. Kollarındaki tüyler diken diken olmuştu. Sürücüye onu yakındaki Gazi Park Otel'i'ne götürmesini söyledi, arabasını orada bırakmıştı. Terminale çok yakın bırakmak istememişti. Otel iyi bir alternatif gibi gözükmüştü. Ancak şimdi anlıyordu ki planlarını Hamilton'ın yakalanma ihtimalini düşünmeden yapmıştı. Fazla iyimser davranmıştı. Diğer yandan da eğer iyimser olmasaydı, böyle bir işe kalkışacak kadar cesaretini toplayamazdı. Şimdi hikâyesindeki her şey kontrol edilecek, her tutarsızlık ortaya çıkarılıp ona karşı kullanılacaktı. Ne yapabilirdi ki? Muhtemelen bir avukat lazımdı. Ama bir avukat tutarsa bu sefer de koca harflerle “BEN SUÇLUYUM” demiş olacaktı. Hayır. Hayır, sakın kalması gerekiyordu. Ofise geri dönmeliydi. Hiçbir şey olmamış gibi davranmalıydı. Kablo

akışını kontrol etmeliydi. Programı bulmak için başvurduğu sisteme izinsiz giriş geçişini yeniden kullanmalı ve tam olarak neyle karşı karşıya kaldığını öğrenmeliydi. Sonrasında da ne yapacağına karar verecekti.

Otele varması on dakikadan kısa sürdü. Valenin arabasını getirmesi de bir on dakikasına mal oldu. Ofise giderken yolda korkusunu bastırmaya çalışırken koltuk ısıtıcılı arabanın sıcaklığı soğuktan titreyen vücuduna Tanrı'nın bir hediyesi gibiydi.

Beştepe'de sağa döndü ve Alparslan Türkeş'e ulaşana kadar o yolda ilerlemeye devam etti. Otoyol kalabalık olacaktı, bu yüzden önce Bahriye Üçok'a, sonra da Mareşal Fevzi Çakmak'a saparak otoyolun altından geçmeyi tercih etti. Anıttepe spor salonunun önünden geçiyordu ki kapısının kilitlenme sesini duydu. Şöyle bir baktı, bu sesi biliyordu ama ne olduğunu anlayamamıştı. Yanlışlıkla bir şeye mi basmıştı? Yoksa elektronik bir hata falan mı vardı?

Sonra şaşkınlık ve korkuyla gaz pedalının kendi kendine aşağı indiğini hissetti. Motorun sesi yükseldi ve araba ileriye atılırken kafasını koltuğunun başlığına çarptı. Hız metresi sağa doğru gidiyordu.

Korku içinde inledi ve frene bastı. Hiçbir şey olmadı. Önündeki arabaya yaklaşıyordu, çarpmak üzereydi ki direksiyonu önce sola, sonra sağa kıvrıp önce önündeki arabayı ve ondan sonra hızla iki tanesini daha geçti. Kontrolü sağlamak için mücadele etti ama direksiyonu oynatamıyordu. Korku dolu gözlerle hız metresine baktı ve saatte 150 km'yi geçtiğini fark etti.

Tekrar frene bastı. Hiçbir şey olmadı. Arabanın hızı artmaya devam ediyordu. Ne yaparsa yapsın, hiçbir şey olmuyordu. Hiçbir şey.

Aniden kavradı. Her şeyi anladı. Bir saniyeliğine inanılmaz bir üzüntü ve pişmanlık hissetti. Sonrası yoktu. Gözlerini

kapadı, ellerini direksiyondan çekti ve kollarını bedenine doladı. “Aerial,” diye fısıldadı, “Seni seviyorum.”

Thomas Delgado arabayı sola yöneltmek için parmağını kullandı ve iPad'inin ekranını bir traktörün ön panjurunun görüntüsünün kaplamasını izledi. İnsanın kulaklarını tırmalayan kormanın sesi kulaklıklarında yankılanıyordu, sonrası boşluktu. Sessizlik. Kararmış bir ekran.

Gülümsedi, kulaklıklarını çıkardı, sandalyesinde geriye yaslandı. Böyle bir kazanın yangınla sonuçlanması fazla muhtemeldi, ama Delgado işini şansa bırakmayan biri olarak arabanın benzin deposuna ön panjura eklediği kamerayla beraber yakıcı aletler monte etmişti. Olayın bir kazadan ziyade cinayet olarak algılanmasını sağlayabilecek tek şey arabadaki kameraydı, geri kalanını sadece arabanın Bluetooth'la bağlanılabilen kontrol sistemiyle yapmıştı. Kilitlenmeyen fren sistemi ve kapı kilitleri kaza önleme sistemine entegre edilmişti. Hoparlörle, elleri kullanmadan telefonla konuşmak için her yerde mikrofon vardı. Direksiyon bile otomatik park etme sistemi sayesinde kontrol edilebiliyordu. Daha yeni modellerin çoğunda öne bakan kameralar da olacaktı ve Hertz kiraladığı araçların içine bile kameralar ekliyordu, bunlar sayesinde yakında kendi kontrol cihazlarını eklemesine gerek kalmadan artık arabaları uzaktan yönetebilecekti.

Bu tip gelişmelere bayılıyordu. Birkaç yıl öncesine kadar böyle bir kazayı planlamak oldukça zahmetli bir gizli operasyon gerektiriyordu. Arabanın birebir kopyası gerekiyordu. Çizikleri ve eskiyen yerlerini, benzin göstergesini,

odometresini, özel eşyaları, programlanmış radyo istasyonlarını, sahte şase numarasını, kısaca her şeyin yeniden orijinaline uygun yapılması gerekiyordu. Bu zaman ve para kaybıydı. Tek bir kişi yeterli değildi, büyük bir takım gerektiriyordu ve daha da kötüsü, ardında kanıt kalıyordu. Arabanın uzaktan kontrol edilmesi için fazladan parçalar gerekiyordu. Bunları ancak inanılmaz büyük yangınlarla gizleyebiliyorlardı ki bu da şüpheyi kendilerine çekmek için yeterliydi. Ama şimdi? Tanrının, araba yapanlar neredeyse onun için çalışıyordu.

Uydu bağlantısını kesip aplikasyonu kapadı. Sonra saatine baktı. Öğleni biraz geçiyordu ama zaten resepsiyonu arayıp otelden geç ayrılacağını söylemişti. Kapıyı iki kere kilitlemişti, “Rahatsız Etmeyiniz” yazısı asılıydı. Her şey kontrol altındaydı.

Tanrım, o herifin çıkardığı korku dolu sesler sertleşmesine sebep olmuştu. Genelde erkeklerden etkilenmezdi, etkilense bile fiziksel olarak yakınında olmaları gerekirdi ama bu adam ne hoş bir ses çıkarmıştı öyle. Ne kadar saftı... ya da buna benzer bir şey. Daha sonra söylediği cümle neydi? “Ariel, seni seviyorum.” Karısı mıydı? Neyse, hiçbir önemi yoktu.

Gerçi acı içindeki dul kadını ziyaret edebilirdi. Biraz riskliydi, evet, ama düşüncesi bile aşağılarda yeni ve hoş sızılara yol açıyordu. “*Hey, kocanla çalışıyorduk. Çok iyi bir adamdı. Size baş sağlığı dilemeye gelmiştim. İçeri girsem olur mu?*” Üzüntüden mahvolmuş olacaktı, üzgünken sağlıklı düşünemeyecekti ve korunmasız kalacaktı. Kapıyı kapatıp ardından kilitledikten sonra kadını duvara yapıştırıp boynuna bıçak dayayana kadar kadıncağız hatasını anlayamazdı bile. Sonrasında da muhtemelen o kadar utanç duyacak ve sarsılmış olacaktı ki polise bile gidemeyecekti.

Kahretsın... Bu bayağı ateşliydi. Ayağa kalkıp mastürbasyon yapmak için tuvalete gitti.

6. BÖLÜM

Manus birbirine benzeyen ot bitmemiş tepelerle kuru göl yataklarının olduğu E90 Otoyolu'nda ilerliyordu. Güneş doğmadan İstanbul'dan çıktığında yağmur yağıyordu ama şimdi güneş tepedeydi ve çevreyi dik gelen parlak ışııyla aydınlatırken tüm araziye kurumuş kemik gibi solgun ve beyaz gösteriyordu.

Hamilton işi kolay olmuştu. Otel odasının kapı kilidinin açılması yarın dakikadan biraz fazla sürmüştü. İşin komik tarafı otel bu eski kilitler yerine NSA'nın uzaktan açabileceği son teknoloji elektronik kilitlerden kullanıyor olsaydı bu işlem daha da kısa sürerdi. Manus odanın içinde Hamilton'ın gelmesini beklemiş, girerken bir ayıya eşdeğer gücüyle tek bir vuruşla onu sersemletip ardından hemen hazırladığı Diazepam'i enjekte etmişti. Hamilton pek karşı koyamamıştı, zaten neredeyse anında bilincini kaybetmişti. Ondan sonra Manus'un kıyafetlerini kesmesi, bileklerini kelepçelemesi, ikinci bir Diazepam'i bu kez fitil olarak anüsüne yerleştirmesi, altını bağlaması ve tüm eşyalarıyla beraber onu tekerlekli bir bavula tıkmaması çok daha kolay olmuştu. Manus, Hamilton'ın ehliyeti ve tıbbi kayıtlarını daha önceden görmüştü, dolayısıyla

elindeki bavulun 1,70 boyunda ve 60 kiloluk bir beden için yeterince büyük olduğunu biliyordu.

Ona Hamilton'ın otelde sahte isimle kaldığı ve ödemesini nakit olarak yaptığı söylenmişti. Haber vermeden ortadan kaybolan gizemli konuğa ne olduğunu kimse bilemeyecekti.

Eğer bir şekilde kameralara yakalanacak veya biri tarafından görülecek olursa da taktığı beyzbol şapkası, numarasız camlı gözlükler ve takma sakal Manus için yeterli korumayı sağlayacaktı. Odadaki kasa delinip açılmış olacaktı, evet. Ama otel hakkında iyi bir reklam olmayacağı için bundan bahsedilmesi çok olası değildi. Manus kasanın içinde bulduğu pasaportu almıştı ama diğer her şey Hamilton'ın üzerindeydi: Cüzdan, telefon ve USB sürücüsü. Bir uzman, telefonla USB sürücüyü inceleyecekti. Manus bunlardan ne çıkacağını bilmiyordu ama direktörün mutlu olacağından emindi.

Yol uzundu ve Manus, Hamilton'ı teslim alacak kişilerin ona gelmesini tercih ederdi. Her şeyden önce onlar Türktü, bölgeyi daha iyi biliyor ve kalabalığın arasına daha rahat karışabilirlerdi. Hiç şaşırtıcı olmayan bir şekilde risk almak istemediklerini belirtmişler ve direktör de bunu sorun etmemişti. Bu Manus'un da sorun etmeyeceği anlamına geliyordu. Yemek ve bir termos kahve getirmişti, yani durmasını gerektirecek tek şey benzin ve tuvalet molalarıydı. Bunların dışında bir tek Hamilton'ın fitilini yenilemek işi kalıyordu.

İlk تنها yerde kenara çekip bagajı açtığında Hamilton mücadele ederek ağzındaki banda rağmen konuşmayı denemişti. Bu Manus'a hiçbir şey ifade etmiyordu. Hamilton'a dedi ki "Seninle konuşmak istemiyorum. Ama sana su vereceğim. Su ister misin?"

Hamilton sertçe başını salladı. Bagajın içi sıcaktı ve adamın terinden dolayı çok bunaltıcıydı.

“Eğer benimle konuşmayı denersen bandı yeniden takarım ve su içemezsin, anladın mı?”

Hamilton yeniden başını salladı.

Manus ağzındaki bandı çıkarıp Hamilton'ın uzun bir süre su içmesine izin verdi. Şişeyi aldıktan hemen sonra tam da tahmin ettiği gibi ne olduğunu anlatması için yalvarmaya başladı. Manus bandı yeniden takıp Hamilton'ı aşağı yatırdı. Bezini değiştirip yeniden ilaç enjekte etti, fitilini koydu ve adamın direnmesinin son bulmasını bekleyerek onu yerinde tuttu. Kirli alt bezini plastik bir torbanın içine atıp bunu bagaja koyması, tekrar yola çıkıp GPS navigasyonu takip etmeye başlaması toplamda üç dakika bile sürmemişti.

Tekrar mola verdiğinde Manus ona bir kelime daha konuşursa yol boyunca su içemeyeceğini söyledi. Sonraki molalarda Hamilton ağzını açmadı.

Buluşma noktası Suriye sınırındaki Kilis¹ isimli bir kasabaydı, Manus bunun Hamilton'ın muhtemel sonundan dolayı anlamlı olduğunu düşünüyordu. Aslında Hamilton'ı teslim etmenin dışındaki hiçbir şey umurunda değildi. Önemsemediği tek konu teslimattı. Yolda bir problemle karşılaşarsa çözmek için elli bin lirası vardı. Bu miktar yeterince ikna edici gelmezse yolcu koltuğundaki haritanın altında bir SIG MPX-K makineli silah vardı. İşler arapsaçına dönerse diye de bir panik butonu sayesinde onu takip eden ama görevden haberi olmayan özel kuvvetleri çağırabilirdi.

¹ Kilis kelimesi ile İngilizcede “ölüm” anlamına gelen “kill” kelimesi arasında ses benzerliği bulunmaktadır. (Çev. n.)

Radyoda bilmediği ama müziğinden hoşlandığı Türkçe şarkılar çalıyordu. Başını salladı. Navigasyon neredeyse vardığını söylediğinde güneş batmak üzereydi. Manus kenara çekti ve tabancasını direksiyonunun altındaki özel kılıfa soktu. Camın dışından bakıldığında gözükmeyeceği gibi, bir problem olduğunda da ulaşması gayet kolay bir noktadaydı. Torpido gözünü açıp dokuz milimetrelilik Tanfoglio Force Pro F'i çıkardı ve belindeki elastik kılıfa yerleştirdi. Daha sonra ön cebine iştirilmiş Cold Steel Espada'sını iki kez kontrol etti, açıldığında neredeyse 45 santimlik devasa bir bıçağı oluyordu, son derece öldürücüydü ancak Manus kadar iri olmayan birinin üstünde taşıması zordu. İnsanlara ateş etmek yerine onları bıçaklamaya başlamışsa pek çok şey yanlış gitmiş demekti, yine de yanında bulunmasına karar verip cebine koydu. En sonunda da RMJ Tactical Berserker savaş baltasını koltuğun altından alıp kucağına koydu ve arabayı sürmeye devam etti.

Neredeyse bir kilometre sonra hedefine vardı, şehrin dışındaki tepelerde terk edilmiş bir benzin istasyonuydu. Alana girdiğinde orada beklemekte olan tozlu beyaz minibüsü gördü. Sundurmanın gölgesinde üç tane kara bıyıklı adam bekliyordu. Sigara içiyorlardı ve sigara dışında ellerinde bir şey yoktu. Bu iyiye işaretti. Direktör ona ödemenin ilk başta sadece üçte birini alacaklarını ve plana sadık kalmazlarsa bakiyeyi alamayacaklarını bildiklerini söylemişti. Bunu biliyor olmaları iyiydi. Ama belki de istedikleri sadece ön ödemeyi alıp yok olmaktı. Manus ne adamların bol gömleklerinin altında ne olduğunu ne de minibüsün içinde başkalarının olup olmadığını biliyordu. O yüzden onları dikkatlice izledi. İki eli de adamların göreceği şekilde direksiyonda ve tabancasıysa sadece on beş santim ötede bekliyordu. Sert görünümlü

adamlardı ve deneyimli oldukları söylenmişti, yani onların da ellerini kendisinininkiler gibi görünürde tutacağını biliyordu. Bunun haricinde gelebilecek herhangi bir hareketi Manus'un saldırı olarak algılayacağını ve beklemeksizin karşı saldırıya geçeceğini de anlamış olmalıydılar.

Üçünün içinde en uzun olan ortadaki adam el salladı. Manus başını sallayıp etrafına göz gezdirdi. Dikdörtgen şeklindeki beton bir bina vardı. Üstündeki boya soyulmuştu, grafiti kaplıydı ve tüm camları kırıktı. Yeterince gizlenme imkânı sağlayabilecek, sığınak olarak kullanılabilecek bir yerdi. Binanın arkasına doğru kısa ağaçlar vardı ama bir keskin nişancı dışında herhangi birinin oralardan ateş edebilmesi pek imkân dahilinde değildi.

Etraflarında döndü ve beklediklerinin aksine biraz uzağa park etti. Binaya dönüktü yüzü, aralarında minibüs ve onun da arkasında paslı gaz pompaları vardı. Böylece onu yandan kısıtıramazlardı. Kaldı ki saldırıya geçerlerse birbirlerine yakın olacaklarından ateş etmek için görüş alanı net olacaktı. Güneş onun sırtına vururken adamların yüzüne geliyordu, çok bir şey fark ettirmese de bunun kendi yararına olacağını biliyordu, onların değil.

Ona doğru yürümeye başladılar. Kapıyı açıp arabadan çıktı ama kapının arkasında kaldı. SIG'a ulaşma mesafesini koruyarak ellerini gösterdi.

“Merhaba,” diye seslendi uzun olan. “Kilis kebabı için mi geldin?”

Dudaklarını okumak zordu, İngilizce ikinci diliydi ve kelimeleri farklı söylüyordu. Ayrıca bıyıkları da işi kolaylaştırmıyordu. Manus çok mesafeli olmamaya çalışarak, “Hayır” dedi, “Baklava için.”

Adam kocaman bir gülümsemeyle, “Ah, baklava da çok güzeldir,” diye cevapladı. Esmer teni ve kara bıyıklarının altında dişleri bembeyaz kalıyordu. “Sen Miller’sın, değil mi? Bizim için bir şey mi getirdin?”

Miller ona verilen takma isimdi. Manus elini yavaşça cebine sokarak sola doğru yöneldi. Cebinden kalın bir zarf çıkarıp adama doğru fırlattı. Adam zarfı rahatlıkla yakaladı. Doğru düzgün bakmadan solundaki adama verdi. Alan adam zarfı açıp içindeki parayı saymaya başladı. Bu iyiye işaretti. Manus’u orada öldürmek isteselerdi parayla hemen ilgilenmezlerdi.

Manus aşağı eğildi ve bagaj düğmesine bastı. Eline Berserker’i aldı ve sonra kapıyı kapatıp kilitledi. Baltayı görünce uzun boylu adamın gözleri açıldı. Bir buçuk kiloluk 4140 krom çelik, 13 santimlik jilet keskinliğinde bıçak ağzı ve saldırgan hatlı bir sap. Bir Viking veya Moğolun şehri ele geçirmek için kullanacağı balta ancak bu olabilirdi. Adamlar donakaldı ama silahlarına yönelmediler.

“Bu nedir?” dedi uzun boylu adam, Berserker’e yılan görmüş gibi bakıyordu.

“Bir alet,” dedi Manus. Sırtını dönmeden bagaja yöneldi, tek eliyle içeri uzandı ve Hamilton’ı kaldırdı. Küçük adamın titreyen bacaklarıyla bagajdan dışarı çıkmasına, ardından da yere basmasına yardım etti.

Uzun boylu adam onu işaret ederek, “Bez mi takıyor?” dedi.

Manus soruyu tam anlamadı ama başını salladı. On iki saatlik bir yolculuktan ve Hamilton bagajdaydı. Tabii ki bez takıyordu.

Uzun boylu adam diğerlerine bir şey dedi. Manus anlayamadı ve Türkçe olduğunu varsaydı. Hepsi güldü.

Manus ağzındaki bandı çıkarınca Hamilton, “Lütfen,” diye yalvardı, “Lütfen bana nereye gittiğimizi söyle. Neler olduğunu söyle.”

Manus bagaja uzandı ve su çıkardı, dişleriyle kapağını açıp Hamilton bitirene kadar şişeyi ağzına tuttu.

Adamlardan biri Türkçe bir şey söyleyip SIG’ı işaret ediyordu. Uzun boylu adam gelip baktı. “Direksiyondaki şey ne?” diye sordu.

Hafif bir esinti adamın ter, tütün ve sarımsaktan oluşan kokusunu ona taşıdı. Manus hoş olmayan koku karşısında burnunu kırıştırdı ve boş şişeyi bagaja atarak soruyu, “Bir alet,” diye cevapladı. Bir anlığına gerginlik oldu ama sonra uzun boylu adam güldü, diğer ikisi de ona katıldı.

Manus dışkı kokusu aldı. “Bezini değiştirmeniz gerek,” deyince gülen adam durdu. Uzun boylu adam, “Sesinde ne var? Garip konuşuyorsun,” dedi.

Manus, “Bezini değiştirmeniz gerek,” diye tekrarlayınca uzun boylu adam, “Bana ne yapacağımı söyleyemezsin” diye çıkıştı.

Hamilton’a dönüp baktığında Hamilton tekrar, “Lütfen,” diye söze başladı. O an adamın hiç susmadan konuşmaya devam ettiğini fark etti. “Kimsin sen? Bu adamlar kim? Neler oluyor burada?” Hamilton’ın soruları kesintisiz devam ediyordu.

Manus, Türklere tekrar baktı. Bu adamlardan hiç hoşlanmamıştı. Üçünü de göz açıp kapayıncaya kadar öldürebilirdi ama direktörün isteği bu değildi.

Hamilton’ı kabaca bagajın arkasına çekti, Berserker’ini bagaja koyup Hamilton’ı öne doğru eğdi ve Türklerin tam görebileceği açıyı koruyarak zavallı adamın bezini değiştirdi.

Türklerin yaptıklarını izlerken takındıkları ifadeden hiç hoşnut kalmamıştı. Tavırları ıslahevinde başına gelenleri hatırlatmıştı.

Manus işini bitirince, “Nereye gittiğini bilmiyorum,” diye Hamilton’ı cevapladı. “Benim görevim seni buraya getirip teslim etmektir.”

Hamilton’ın gözleri korkudan açılmıştı ve çaresizdi. “Baksana, sen Amerikalısın, değil mi? Beni bu heriflerle bırakma. Lütfen!”

Manus neden bir şeyler söylemek zorundaymış gibi hissettiğini bilmiyordu. Konu neydi? Berserker’ini bagajdan alıp Hamilton’ı üç adama teslim etti. Türklerden biri onu kolundan tutup çekti.

“İşimiz bitti, değil mi?” dedi uzun olan.

Hamilton, Manus’a baktı. “Lütfen,” dedi yeniden. Manus ağzını bantlaması gerektiğini anladı.

Türkler güldü. Bir tanesi Hamilton’ın poposuna vurup çimdikledi. Diğeri dönüp karaciğerine bir tekme attı. Hamilton bağırdı ve kıvranarak yere çöktü.

Uzun olan Manus’a gülümsedi. “Ona iyi bakmayacağımızdan mı endişeleniyorsun?”

Manus hiçbir şey demedi. Adamın kafasını Berserker’la koparması an meselesiydi ve daha kanı yere düşmeden diğer ikisini de Force Pro’yla halledebilirdi. Ama direktör bunu istemiyordu.

Uzun olan Türkçe bağırarak emir verdi. İçlerinden biri cevap verip Hamilton’ı ayağa kaldırdı. Teri toprakla karışmıştı ve çamur içinde gibi gözüküyordu. Türklerin umurunda değildi. Hamilton’ı baştan aşağı inceliyorlardı. Biri bir şey dedi. Manus kelimelerin ne olduğunu bilmiyordu ama ne anlama geldiğini biliyordu.

“Ne dedi?” diye sordu Manus, sesi yine kendini şaşırttı. Adamın dediği önemli değildi, neden sormuştu ki?

Uzun olan Manus’a bakarak, “Bize az para verdiğini söyledi,” dedi. “Bu anlaştığımız para değilmiş.”

Manus, Berserker’i sol eline alıp diğer elini beline, Force Pro’nun birkaç santim ötesine koydu. Konuşmanın buraya gelmesinden memnun olduğunu fark etti. Keşke bu kadar memnun olmasaydı çünkü direktörün istediği bu değildi.

“Sana vermem söylenen miktarı verdim,” dedi.

Uzun adam başını salladı. “Bu yeterli değil.”

“Yani fikrini mi değiştirdin?”

Uzun bir süre boyunca herkes gergindi. Türklerin silahlarına yönelmek üzere olduğunu hissedebiliyordu. Bunun üzerine dudak kenarlarının bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissetti. Sağ eli hafif ve hızlıydı, sol elindeki Berserker’in ağırlığı da iyi hissettiriyordu.

Sırtması adamları titretti, bu tepkiye Manus alıştı. Uzun adam kahkaha attı. “Tabii ki hayır, sadece şaka yapıyordum. Siz Amerikalılar şakadan anlamaz mısınız? Komik insanlar değil misiniz?”

Manus hiçbir şey demedi. Hamilton’ı minibüse koymalarını izledi. Kendini emniyete almak için aracının kapısını açtı ve SIG’ına yakın durarak gidişlerini izledi. Son gördüğü şey Hamilton’ın ona gözleri korku dolu bir şekilde baktığı ve adamlardan birinin kolunu Hamilton’ın omzuna atıp boynundan tutarak kendisine iyice yaklaştırdığı oldu.

Manus arabasına binip kucağında SIG’la tekrar yola koyuldu. Türkler onu İstanbul yolunda belki tuzağa düşürmeye çalışırlar diye gözlerini dört açmıştı. Bir saat sonra güneş battığında ancak sakinleşmeye başlamıştı.

O herifleri sevmemişti. Hamilton'a ne yapacaklarını biliyordu. Adamlar ters davranarak Manus'un kendilerini öldürmesi için ona sebep verecekmiş gibi olduğunda kendini mutlu hissetmişti. Bundan dolayı endişe duydu.

Başını hayır anlamında salladı ve kendine direktörün ne istediğinin daha önemli olduğunu hatırlattı.

Direktör onun o kadını izlemesini de söylemişti, hani şu direktörün hakkında endişelendiği çalışan. Kolay bir işe benziyordu. Daha fazlası gerekmiyorsa sadece izleyerek ve gerekiyorsa da daha fazlasını yaparak direktörün endişelenmesini engellemek istiyordu. Görevi direktörü korumaktı. Önemli olan tek şey buydu. Bunu engelleyen birine olacaklar onun sorumluluğu değildi.

7. BÖLÜM

Evie akşamüstü beşte işten çıkıp Columbia'daki evine doğru yola koyuldu. Digne'nin mesaisinin bitmesine daha bir saat vardı ama mümkün olduğu zamanlar onu erken yollamayı tercih ediyordu. Dash'le baş başa geçirdiği zamanlar çok kıymetliydi, dördüncü sınıfa geldiğine inanmak çok zordu. Zaman hızla akıp gidiyordu. Yakında spora, ardından kızlara ilgi duyacak, sonra da annesinden utanmaya başlayacaktı. Bu da Evie'nin onu giderek daha az görmesi demekti. Elbette, onu tamamen *görmemek* anlamına gelmiyordu bu, ama farklı olacaktı. Şimdiki gibi annesine ihtiyacı olmayacaktı, bağımsızlaşacak ve bir sürü ilgi alanı ve yeni ilişkileri olacaktı. Bunların hepsi çok güzeldi ama şimdi geçirdikleri zaman ve aralarındaki bağ çok özeldi. Evie, Dash'in çocukluğu son bulana kadar hiçbir dakikayı boşa harcamak istemiyordu.

Çocuğu doğurmak değil, ama ismini Dash koymak eski kocasının fikriydi. Dash'e hamile kaldığını öğrendiğinde Sean'la Cornell Üniversitesi bilgisayar bölümünün dördüncü sınıfındaydılar ve iki yıldır çıkıyorlardı. Beklenmedik bir şekilde

hamile kalmıştı ki Evie aslında buna *kaza* demeyi tercih ediyordu. Mezun olduklarında evlenecekleri konusunda zaten konuşmuşlardı. Hamile olduğunu söylediğinde işleri biraz daha hızlandırmaya karar verdiler. Annesi de bebek konusunda yardımcı olmak için Ithaca'ya taşınınca fazla sorun çıkmadan işleri hızlıca hallettiler.

Başlangıçta babalık Sean'ın hoşuna gitmişti. Arkadaşlarıyla daha az dışarı çıkmaya, eve daha erken ve ayık dönmeye başlamıştı. Evie, erkek erkeğe takıldıkları geceler için eşine hiçbir itirazda bulunmamıştı. Sean yakışıklı, sosyal, espritu el biriydi ve hoşsohbet olması okulda onu popüler yapıyordu. Hatta Evie, Sean'ın kendisine çıkma teklifini ilk anda şaşırtıcı bulmuşt . Kendini o ana kadar hiç bu kadar çekici ve özel hissetmemişti. Sean'ın ilgisinden çok ho nuttu. O günleri tekrar d   nd   nde popüler Sean'ın onu se mi  olmasının yarattığı  zg ven hissine bir anlamda bağımlı hale geldiğini ve bunun muhakeme yeteneğini engellediğini görebiliyordu.

Okuldaki son yıllarında her ikisi de NSA'dan davet aldı. Cornell'inki gibi programlar hükümet için değerli kaynaklardı ve ikisi de oradaki kariyerleri konusunda heyecanlıydı. Mezun olmadan altı ay önce kötü haber geldi. Sean, NSA'nın açtığı yeterlilik sınavını ge ememi ti. Hiçbir açıklama yoktu, en azından onlara hiçbir açıklama yapılmadığı söylenmişti. Ayrıca ikinci bir şans olmayacağı da belirtilmişti. Evie sınavı geçmişti ve i e alınacaktı ama Sean'ı almayacaklardı.

Sean planlarında değişiklik yapma düşüncesini dahi reddederek Laurel'de bir lisede matematik   retmeni olarak i e ba ladı. Evie'nin annesi Spokane'e kendi evine geri döndü. Bir süreliğine bu düzende idare etmeye devam ettiler. Evie i ini seviyor ve kariyeri de oldukça parlak gözüküyordu.

Sean'sa partilere geri dönmüştü. Kocası işten daha erken çıkıyor, Evie gelene kadar çocukla ilgileniyordu. Elbet eğlenmeye de ihtiyacı vardı. Bu yüzden Evie giderek artan parti gecelerini umursamamaya çalıştı. Ama eğlencenin dozu giderek artmaya, Sean'ın dışarıda vakit geçirme süresi uzamaya başlamıştı. Bazen Sean o kadar akşamdan kalma oluyordu ki işi arayıp hasta olduğunu söylüyordu. Evie birkaç kez işten geldiğinde alkol kokusu duymuş ve Sean'ın çoktan içmeye başlamış olduğunu fark etmişti. Bunu söylediğinde Sean sinirlenmiş, Evie'ye amacının onun gerçek bir işi olduğunu ve oturup onu desteklemek için lisede öğretmenlik yaparak hayatını tüketmek ve kalan zamanında da babalık görevleri için evde kalmak zorunda mı olduğunu zannettiğini sormuştu. İkisinin maaşı karşılaştırılacak olursa destekleme işini aslında Evie'nin yaptığı açıktı ama bunun da hassas bir konu olduğunu anlayan Evie olayın üstüne gitmedi.

Dash üç yaşına geldiğinde bir gün yuvadan keyifsiz geldi. Ertesi gün daha da kötüleşti. Ateşi vardı, ışık ve sestten rahatsız oluyordu ve normalde yumuşak huylu olan çocuk huysuzluk yapıyordu. Evie endişelendi, çocuğu doktora götürmek istedi ama Sean abarttığını, sadece nezle olduğunu söyledi. Yine de Evie evde çocukla kaldı ve Sean işe gitti.

Öğlen olmadan hastanenin acil bölümündeydiler. Dash nöbet geçiriyordu. Doktorlar omurgasından sıvı aldı ve Evie'nin o ana kadar duyduğu en korkunç şeyi söylediler: Oğlu *menen-jitti*.

Üç gün boyunca Dash yoğun antibiyotikle tedavi olurken bilinci sürekli gidip geliyordu. Doktorlar iyileşmesinin mümkün olduğunu söylüyordu. Evie bunun ölebilir demenin iyimsere bir şekli olduğunu düşünüyordu. Sean hastanedeki ilk gece

eve gitti ama Evie, Dash'in yanından ayrılmayı reddetti. Uyumadı, yemedi, hatta gözlerini ondan ayırmadı bile. Bütün gece "*Annen burada bebeğim. Yanındayım. Anneciğin burada. Lütfen geri gel. Lütfen geri gel. Lütfen geri gel,*" diye fısıldadı.

Dash üçüncü gün kendine geldi. Ateşi düştü, yemek yiyebiliyordu. Yorgundu ama gülümsüyordu. Karıkoca yakışıklı oğullarını eve götürdüler.

Yakışıklı ama sağır oğullarını...

Önce fark etmediler. Değişiklik çok belirgin değildi. Çocuk sadece... normalden daha yavaştı, daha az tepki veriyordu. Daha çok kendi dünyasında gibi gözükiyordu. Evie menenjitin beynini etkilemiş olmasından endişelendi, hayır endişelenmedi, *korktu*. Sean da her zamanki gibi ona aşırı tepki verdiğini ve Dash'in sadece yorgun olduğunu, yine eski haline döneceğini söyledi.

Bir süre kendini inandırmayı seçti ama sonra Dash'i bir pediatriste götürdü. Pediatrist birkaç test yaptıktan sonra onları bir uzmana yönlendirdi. Uzman bir yığın test daha yaptı ve ona Dash'in bilişsel olarak iyi olduğunu, algısında hiçbir sorun olmadığını söyledi. Ancak duyma yetisi menenjit geçiren çocuklarda sıklıkla görülebileceği gibi ileri derecede zarar görmüştü. Tekrar duyabilme olasılığı vardı, bir daha hiç duymama olasılığı da. Artık en kötüyü düşünüp şimdiden çalışmalara başlamaları gerekiyordu. Dash'in okula nerede gideceğini planlamaları, onunla nasıl iletişim kuracaklarını bulmaları, koklear implant¹ alıp almayacaklarına karar vermeleri gerekiyordu. Çok yorucuydu. Sean implant takılmasını istiyordu,

¹ Her iki kulakta da ciddi derecede sağırılık ya da ağır işitme kaybı olan kişilere ses duygusu sağlayan, ameliyatla implante edilen elektronik bir cihaz. (Çev. n.)

Evie buna karşıydı. Sean, Dash'in normal bir okula gitmesini istiyordu, Evie sağır çocuklarla olmasının daha güvenli olduğunu düşünüyordu. Sean çocuğuyla iletişim kurabilmek için gereken işaret dilini öğrenmek istemiyordu, Evie'ye büyük bir hevesle hemen başlamıştı. Sean sonuçta Evie'nin istediği gibi yapmasını kabul etti ama bu durumun onlara maliyeti çok yüksek oldu. Dash'in hastalığı Evie'nin hep hissettiği ama yüzleşmek istemediği bir şeyi açığa çıkarmıştı: Oğlunu kocasının sevdiğinden daha çok seviyordu. Çocuğuna kocasından daha fazla bağlıydı ve onun için çok şeyi feda edebilirdi. Dash'e olanlar elbette Sean'ı da etkilemişti, ancak bunun için hayatını değiştirmeyeceği çok belliydi. Evie için durum böyle değildi. Olmasını da istemiyordu.

Kendisinin Dash'in ihtiyaçlarına olan bağlılığının Sean'ı uzaklaştırdığını fark etti. Ya da belki de istediği bahaneyi vermişti. İki nedenin arasındaki fark sonucu etkilemiyordu. İçkiye düşkünlüğü daha da arttı ve ailesinden de giderek daha çok uzaklaşıyordu. En sonunda ayrıldıkları zaman ikisi de rahat bir nefes aldı. Boşanmaları dostçaydı. Her şey hallolunca kâğıt üstünde Sean'ın Dash'i pazartesi ve salı günleri akşamüstleriyle arada bir de hafta sonu almasına karar verildi. Ancak Sean oğlunu ayda birden fazla görmüyordu. Kendine Tina isimli boyalı sarışın bir sevgili bulmuştu ve görünüşe göre Tina sağır bir çocuğa bakıcılık yapmakla ilgilenmiyordu. Bu Evie için de gayet uygundu.

Genç bir kızken annesinin ona söylediği bir şeyi hatırlamıştı. “Çıktığın çocuk nişanlandığın çocuktan farklı, nişanlın evleneceğin adamdan farklı, evlendiğin adamsa çocuklarının babasından farklıdır.” Keşke şunu da ekseymiş diye düşündü, “Eski kocan da onların hepsinden farklı olacak.”

Aslında o kadar da kötü değildi. Bazen Dash'i alması gereken günlerde ortadan kaybolması dışında bir sorun çıkarmıyordu. Toplantılara gidiyordu ve görünüşe göre içki problemini kontrol altına almıştı. Destek ödemeleri için onu sıkıştırması gerekiyordu ve birçok kez mahkemeye başvurup maaşından kanun yoluyla bu ödemeleri kestirmeyi düşündü ama uğraşacak gücü yoktu. Ayrıca aralarında kurdukları dengeyi de bozmak istemiyordu. Kanunen Dash üzerinde Sean'ın da hakları vardı ama uygulamada Dash tamamen onundu. Bu işine geliyordu, bunu tehlikeye atacak herhangi bir şey yapmak istemiyordu.

Sonunda bir iş arkadaşından Sean'ın NSA'ya girememiş olmasının poligrafta ortaya çıkan bir sorundan olduğunu öğrendi, içki ve benzeri maddelerle ilgili yalan söylediği ortaya çıkmıştı. Yaşadıklarına bakınca bu gerçekten çok mantıklıydı. Daha önceden fark etmediği için kendini aptal gibi hissediyordu. Bu, bir şekilde Sean'a acımasına yol açmıştı. Hedeflediği işe mal olmuş bir sırrı bu kadar zaman taşıyor olması kim bilir Sean'da ne büyük bir mutsuzluğa neden oluyordu. Çekici Tina yarasına merhemmiş gibi gözüküyor olsa da Evie gerçeği biliyordu. Tina, insanlığa akıl dağıtılırken ön sırada olanlardan değildi. Sean mutsuz görünüyordu ve hiç dile getirmese de olayların gidişatından pişman olduğunu ve tekrar denemek istediğini biliyordu.

Bu durumun ona bir tür haz vermesi beklenebilirdi, intikam almış gibiydi, zafer duygusu ya da öyle bir şey hissetmeliydi. O ise bunun yerine durumu sadece üzücü buluyordu.

Babasının kaldığı huzurevinin önündeki park yerine girdi ve bu histen kurtulmaya çalıştı. Onun hikâyesinden on kat, yüz kat kötülerini vardı. Yine de bazen her şey çok zor geliyordu. Hatta tehlikeli.

Arabasından çıkıp bir anlığına karşısındaki binayı inceledi. Herhangi bir yer olabilirdi. Sonradan dikildiği belli peyzaj bitkileriyle çevrili az katlı bir tıp merkeziydi. Sekreter ve muhasebeci dolu bir ofis binası. Dümdüz, özelliksiz, ruhsuz bir bina. Gerçi enerjik ve değişik bir tarzda yapılmış olsaydı da sinir bozucu bir şekilde sahte bulacağını düşündü.

Derin bir nefes alıp içeri girdi, hoş resepsiyon görevlisinin yanından geçerek antiseptik kokan koridorda yürümeye başladı. Babasının olduğu odanın kapısı açıktı. Ayarlanabilir yatağın baş kısmı kaldırılmış, babasını dik pozisyonda oturtmuşlardı. Üstünde bornoz vardı, her zamanki kıyafetleri değildi. İşlerin pek yolunda olmadığını anladı. İlgisini çekmek için pervazı tıklattı, babası yüzünü çevirip ona baktığında gözlerinde gördüğü dargınlık Evie'yi hüzünlendirdi.

“Hey baba,” dedi sahte bir neşeyle. Ona doğru yürüdü ve seyrelen saçlarından öptü. Yaşlı adamın kokusundan dolayı burnunu kırıştırmak istese de kendine engel oldu.

Babası, Evie'yi görmezden gelip ardındaki koridora bakmaya devam ediyordu. “Burada ne işin var?” diye sordu.

Halbuki her zaman geldiği saatte gelmişti. Ya geleceğini unutmuştu ya da biraz sinirliydi.

“İşten biraz erken çıktım da sana bir uğramak istedim.”

“Dash nerede?”

Artık Dash'i getirmiyordu. Büyükbabası onu tanımadığı zaman çocuk çok üzülüyordu.

“Okulda baba.”

“Okulda olmak için bayağı geç bir saat.”

“Dash'i biliyorsun. Beyzbol antrenmanı var. Bir dahakine getiririm, olur mu?”

Bir sonraki gelişinde babası bunu sorduğunu hatırlamaya-
cağı için söz vermesi bir dargınlığa yol açmazdı. Kendi ziya-
retlerinin de bir süre sonra gereksiz olacağını düşündü. Babası
hâlâ kendindeydi, mantıklı konuşabiliyordu ama doktorlar za-
manla bunun değişeceğini söylemişti. Bazen annesi hakkında
hâlâ hayattaymış gibi konuşuyordu. Annen alışverişten döndü
mü gibi sorular soruyordu. Aslında mutlu bir evlilikleri ol-
muştu. Belki de karısının anılarını hâlâ bu şekilde yaşıyor
olması bir lütuftu.

Garip bir sessizlik oldu. Ağır havayı dağıtmanın bir yolunu
aradı.

“Dışarısı güneşli baba, perdeleri açmamı ister misin?”

“Karanlığı seviyorum.”

“Bugün arkadaşlarınla bingo oynamak istemiyor musun?”

“Onlar arkadaşlarım değil.”

Sohbetleri bu şekilde devam etti. Babasının yanında sadece
yirmi dakika kaldı. Çıkmadan önce onu öpmek için yine eğil-
di. Sanki koku daha da kötüleşmişti. Tıpkı diğer tüm semp-
tomlar gibi. Sözüünü tutmayacağını bile bile yakında, hatta bel-
ki yarın tekrar geleceğini söyledi. Nasılsa hatırlamayacak diye
kendini rahatlatıyordu.

Yakınlardaki Safeway’de durup akşam yemeği için kızar-
mış tavuk ve dondurma aldı. Digne genelde onlar için yemek
yapardı ama Safeway’in kızarmış tavuğuna Dash bayılıyordu
ve Evie bazen ona böyle sürprizler yapmaktan hoşlanıyordu.
Özellikle babasını ziyaretten dönerken kendi moralini de dü-
zeltecek bir şeyler almak iyi oluyordu. Dondurmanın Dash için
olduğunu, kendisinin yememesi gerektiğini, yemeden önce de
tavuğun derisini ayırmanın iyi olacağını kendine hatırlattı.
Düzenli olarak egzersiz yapıyordu ve sonuçtan memnundu.

Ancak bu tür şeyler yerse ne kadar egzersiz yaparsa yapsın, işe yaramayacağını da biliyordu.

Eve vardığında arabayı park edip motoru kapattı. Prius marka arabasını Ford Fusion'lar, Honda Accord'lar ve Subaru Outback'lerin yanına çekmişti. Pratik insanlar için pratik arabalar. Başka türlüsüne gücü yetmeyen insanlar için. Birden gözyaşlarına boğuldu.

Nasıl bu noktaya gelmişti? Önce tıkanıp kalmış, ardından boşanmıştı. Annesi lenf bezlerine yayılan kanserle tükenip gitmişti. Babası hâlâ onu tanıyor olmasına ve ziyaretlerinden memnuniyet duymasına rağmen gözlerinin önünde adım adım karanlığa ve bunamaya yenik düşüyordu. Başka hiç kimsesi yoktu. Sığınacak bir kapısı yoktu. Etrafındaki boş arabalara baktı. Bunları süren insanlar da kendilerini onun kadar korku dolu ve yalnız hissediyor muydu? Bu noktaya nasıl vardıklarını, ne yaptıklarını, niye uğraştıklarını, ölürlerse kimin onları özleyeceğini merak ediyorlar mıydı?

Dash'i, babasından aldığı kestane rengi saçlarını, kendisinden aldığı çillerini, diş teli yaptıracak parası olmadığı için gülümserken gözüken ayrık dişlerini düşündü. Dash onu özlerdi. Şu anda minik dairelerinde onu beklemiyor muydu? Annesi kapıdan içeri girdiğinde ne yapıyorsa anında bırakıp ona sarılmak için koşmasına ve Digne'in anne oğul arasındaki bağı takdir ederek onları izlemesine, arkadaşlarının önünde bile hâlâ ona sarılmaya utanmamasına bayılıyordu. Böyle bir oğlu varken nasıl kendini kötü hissedebilirdi ki?

Gülümseyip onu görmek için içeri girdi.

8. BÖLÜM

Video, Washington saatine göre sabah yedide YouTube’*a* yüklenmişti. Haber kanallarının web sitelerinde sabah yayınlanması ve akşama TV programlarında da çılgınca yorumlar yapılması için mükemmel bir zamanlamaydı. Hamilton diz çökmüştü, üzerinde Guantanamo’daki tutsakların resmi üniforması olarak ünlenen turuncu tulumlardan vardı. Bileklerini arkadan bağlamışlar, geri planda da uçsuz bucaksız bir çöl manzarası vardı. Yanındaki maskeli cihaz yanlısının elinde uzun bir Bedevi hançeri vardı ve Amerika’ya bir ders olması için bu adamın kellesini koparacaklarını açıklıyordu.

Anders video internete düşer düşmez Remar’ı odasına çağırdı. Beyaz Saray’ın hemen arayacağını biliyordu ve pek vakitleri yoktu.

“Lanet olsun, bu da ne?” dedi masasının arkasından monitörü göstererek. “Onu kamera karşısında öldürmeleri gerekiyordu, tehdit etmek de neyin nesi?”

Mavi askeri üniformasının içinde olan Remar hızlıca masanın yanına geldi ve başını salladı. “Biliyorum, ben de gördüm.”

“Peki, bu da ne?”

Remar saygılı bir şekilde masanın öbür tarafına geçti. “Savırım propaganda yapmak için fazladan malzeme elde etmek istediler. Paralarını almadan önce işi uzatıp keyfini çıkarmak istemiş olabilirler.”

“Ne kadar uzatırlar?”

Remar ona baktı. Cevap vermesine gerek yoktu, ikisi de aynı şeyi düşünüyordu: *ABD Özel Kuvvetleri'nin bir kurtarma operasyonu düzenlemesine yetecek kadar sürer miydi bu uzatma?*

Anders yeniden monitöründeki görüntüye baktı. “Bu hiç iyi değil.”

“Ergenekoncularla bağlantıya geçmemi ister misin? İş önümüzdeki yirmi dört saat içinde tamamlanırsa ekstra ödül vereceğimizi söyleriz, ne dersin?”

Anders koltuğundan kalkıp masanın ardından çıktı ve ortada dolanmaya başladı. “Yapabilirsin ama muhtemelen suda kan kokusu almış köpekbalığına dönerler. Belki de bu noktada parayı takmıyorlardır bile. Hamilton'ı tutanların gerçekten IŞİD'le alakalı olup olmadığını bile bilmiyoruz. Muhtemelen Ergenekoncular Hamilton'ı daha çok para veren, yeni oluşum gösteren bir gruba verdi ve onlar için de ün paradan çok daha önemli. Şu anda IŞİD onlar için aşılması gereken çıta. Muhtemelen yeni tutsaklarını uzun süre kullanacaklar. Onu sadece bir kere öldürebilirler ama şu anki durumdan defalarca yarar sağlayabilirler.”

Remar kapıya gidip durdu, Anders'ten emir alır almaz odayı terk edecekmiş gibiydi. “Bu videolar gösterildikçe bu konu hakkında daha fazla bilgi ortalara düşecek.”

“Evet. Ve başkanın kurtarmak için operasyon yaptırması ihtimali artacak.”

“Engelleyebiliriz. JSOC’nin¹ kurtarma operasyonu için SIGINT’imize ihtiyacı var.”

Anders, Remar’ın Pentagon’un Ortak Özel Harekât Komutanlığı operasyonlarının NSA istihbarat sinyallerine bağlı olmasıyla ilgili gerçekleşen önemli değişiklikten habersiz olduğunu fark edip dolaşmayı kesti.

Eliyle *dur* işareti yapıp Remar’ı susturarak, “Anlamıyormsun,” dedi. “Türkiye’den düzenlenecek herhangi bir kurtarma operasyonuna katılabilmemiz için bizim orada bir SUSLA’mızın olması lazım. Hatırlarsan Perkins araba kazasında öldü.”

Uzun bir sessizlikten sonra Remar sadece, “Tanrı aşkına!” diyebildi.

“Tanrı’nın bu işle bir alakası yok. İrtibat için bizden biri orada olmazsa JSOC’un kendi operatörlerini ve istihbaratını kullanmak adına bahanesi olacak. O zaman da suyu bulandırmak için fırsatımız kalmaz.”

Remar, “Tamam, ama bu teori sadece başkanın kurtarma operasyonu istemesi fikrine dayanıyor,” deyince Anders güldü. “Başkanın hayranları azalıyor. Eğer Amerikalı bir muhabiri şeytani cihat yanlısı bir grubun elinden kurtarırsa resmen politik açıdan orgazma ulaşır. Diğer yandan Hamilton’ın çektiği acı YouTube’da ne kadar uzun süre gözükürse muhalefet, başkanı yeterince sert olmadığı için suçlamaya o kadar çok fırsat bulur. Hele Senatör McQueen buna kesinlikle bayılacaktır. Başkan, Rusya’nın yok edilmesi için nükleer savaş açılmasını emretse de McQueen onu işe yaramaz haremağası gibi gösterme çabasına devam edecektir.”

1 İngilizce açılımı “Joint Special Operations Command” olan Ortak Özel Harekât Komutanlığı. Amerika Birleşik Devletleri Özel Harekât Komutanlığı’na bağlı olan ve dünya genelindeki terörist hücrelerini belirlemek ve ortadan kaldırmakla görevli birim. (Çev. n.)

“McQueen sadece konuşur. Onu kimse ciddiye almaz.”

“Ne diyorsun, adam İç Güvenlik Komitesi’nde, Maliye Komitesi’nde ve İstihbarat Komitesi’nde. Ayrıca televizyon kanalları Alabama aksanıyla sinir bozucu şeyler söylemesine bayılıyor.”

“Gerçekten başkanın o işe yaramaz herife cevap vereceğini mi düşünüyorsun?”

“Cevap vermek ne kelime, elini kuvvetlendirmek için ülke güvenliğiyle ilgili karşısına çıkan ilk fırsatın üzerine atlayacaktır. Yani bu olay devam ettikçe başkanın ses getirci bir şeyler yapma isteği de artacaktır. Başkan Delta¹ veya DEVGRU’yu² yollayıp Hamilton’ı kurtarırsa haberlerin nasıl olacağını düşünebiliyor musun?”

“Elbette. Ayrıca baskın sırasında işler yolunda gitmez ve Hamilton öldürülürse nasıl haberler çıkacağını da tahmin edebiliyorum.”

Anders kötü bir kokuyu uzaklaştırır gibi elini salladı. “Hamilton’ın zaten öldürüleceğine dair bilgileri olduğunu söyleyecektir. Bu arada en azından onunla beraber birkaç cihat yanlısını da öldürmüş olurlar. Başkan ordunun ileri gelenleriyle birlikte kürsüye çıkıp açıklama yapar. O zaman yeterince sert gözükecek ve ‘Teröristlerle anlaşma yapmadık,’ tarzı bir şeyler diyecektir. Bak söylüyorum, eğer bu iş bir, bilemedin iki gün daha devam ederse, baskın emri verecektir.”

Kısa bir süre ikisi de konuşmadı. Remar, “Peki, nasıl halledelim?” diye sordu.

1 Özel Kuvvetler Operasyonel Çıkartma Delta Birliği. ABD ordusunun seçkin özel operasyonlar birimi. (Çev. n.)

2 ABD Deniz Özel Harp Geliştirme Grubu. Amerikan Deniz Kuvvetleri’nin başlıca antiterör ve özel operasyon birimi. (Çev. n.)

Anders cevaplamadan biraz düşündü. “Bu sabah için ayarladığımız röportaj var ya...”

“İptal etmemi ister misin?”

“Yok, onu kullanmak istiyorum. Başkanı biraz rahatlatacağım. McQueen hakkında elimizde ne var?”

Remar sağlam olan gözünü kısarak, “Hakkında bir dosyamız yok. Hep bizim tarafımızdaydı. Daha önce onunla ilgili bilgi toplamaya ihtiyacımız olmadı.”

“Anladım, ama artık ihtiyacımız var. Tanrı’nın Gözü’nü kullan. Bir şeyler bulursun.”

“Ne kadar sert olmamı istersin?”

“Gereğinden fazla değil. Sadece işin hallolduğundan emin ol.”

“Emredersiniz.”

Şifreli telefon titredi. Anders monitörüne baktı. “Beyaz Saray arıyor. Hemen git ve McQueen işini hallet. Fazla vaktimiz olmayabilir.”

9. BÖLÜM

Durum Anders'in zannettiğinden çok daha kötüydü. Telefonun diğer ucunda Beyaz Saray'dan Genel Kurmay Başkanı vardı ve başkanın Ulusal Güvenlik Konseyi'nin kurtarma operasyonu da dahil "her fırsatı" değerlendirmeleri gerektiğini emrettiğini söyledi. NSA'nın videoyu değerlendirip kendilerine bilgi vermesini istiyorlardı. Yer şekilleri, güneşin açısı, ışık kalitesi, bitkiler, hepsi hakkında bilgi istiyorlardı. O bölgedeki kurulan tüm elektronik iletişim incelenecekti ve eğer Hamilton'ın bulunduğu yeri öğrenirlerse, JSOC operasyonu yapmak istiyordu. Başkan da onlara izin vermeye niyetliydi.

Genel Kurmay Başkanı'na NSA'nın tüm bilgileri incelemekte olduğunu ve bu sabah ilerleyen saatlerde NSC'ye yollayacağını söyledi. Ardından röportaj için yola koyuldu.

Aslında röportaj bol yıldızlı ve madalyalı üniforması içindeki Anders'in görüntüsüyle süslenmiş kamu yararıyla ilgili bir sohbet şeklinde planlanmıştı. Röportajın yapılacağı salon da başlı başına ilgi çekiciydi: Bilgi Hâkimiyet Merkezi. İçi LED ışıklandırma, kocaman ekranlar ve bir sürü monitörle Yıldız Gemisi Atılgan'a benzeyecek şekilde tasarlanmıştı ama aslında

işlevsiz bir yerdi. NSA'nın öncü takımı odanın sırlarının Amerika'nın düşmanları tarafından anlaşılmaması için çekimlerin sadece belli açılardan yapılması doğrultusunda kamera ekibini yönlendiriyordu. Ekipler bu yönlendirmeye doğal olarak uyum sağlıyor ve NSA'nın gizemlerinden birine tanık oldukları için memnun oluyordu. Böylece röportajlarda daha bir kelime bile konuşulmadan istenilen bağlılık elde ediliyordu.

Anders elinde tablet olan bir yardımcıyla birlikte buluşma yerine vaktinde geldi. Komutan ekrandakileri inceleyip altına imza atarken emir subayı tableti tuttu ve ardından alelacele oradan çıktı. Sanki özgür dünyanın kaderi Anders'in imzasının alınmasına bağlıymış gibi bir hava esti. Tabii ki emir subayı imzayı dijital olarak da ulaştırabilirdi, ancak o zaman bu sahnenin etkisi azalırdı.

Anders elini uzatarak, "Brian, seni gördüğüme sevindim," dedi.

El sıkıştırlarken sunucu, "Benim için bir zevk general," diye cevapladı. "Bize vakit ayırdığınız için çok memnun oldum. Özellikle de bu sabahki terörist videosundan sonra... Bunun hakkında soru sormamın bir sakıncası var mı? Röportaj konularının daha önce seçildiğini biliyorum ama Amerikan halkının bu kadar önemli bir konuyla ilgili fikirlerinizi duymak isteyeceğini düşünüyorum."

Anders adamın kendisini pohpohlamak için gösterdiği çaba karşısında gülümsedi. Sanki bu konu hakkında konuşmak isteyeceğini bilmiyor muydu? Buna ikna edilmesi gerektiğini düşünecek kadar salak olabilir miydi?

"Tabii ki Brian. Elimden geldiği kadar konuşmak isterim. Ancak tahmin edeceğin gibi, biraz kısa tutmak zorunda kalabiliriz. Halletmem gereken çok şey var."

“Elbette efendim, kesinlikle. Eğer kameranın pozisyonu uygunsa hemen başlayabiliriz.”

Anders onayladı. “Efendim,” “General,” “Sizin için de uygunsa,” lafları... bundan rahatsız olduğu söylenemezse de gözcü basının güçle karşılaştığı anda içgüdüsel olarak itaat göstermesine asla alışamayacaktı.

Kamera kayıta başladığında sunucu kendini tanıttı ve heyecanlı bir tonlamayla bu röpotajı yüksek gizlilik değeri olduğu için tamamını görüntülemeye izinlerinin olmadığı NSA'nın Bilgi Hâkimiyet Merkezi'nde gerçekleştirdiklerini açıkladı.

“Günaydın General.”

“Günaydın Brian.”

“Efendim, programınızın bugün çok yoğun olduğunu biliyorum ve bize zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederim. Bu sabah hepimiz korkunç bir video daha seyrederek güne başladık. Amerikalı bir muhabir elleri bağlı ve dizlerinin üstünde maskeli bir terörist tarafından tehdit ediliyordu.”

Anders röportaj yayınlandığı zaman ekranın üst tarafına uygun görüntünün yerleştirileceğini memnuniyetle anladı. Bu iyiydi.

Komutan olabilecek en ciddi tonlamayla, “Evet,” dedi.

“Sanırım şu an medeni dünyadaki herkes aynen benim gibi hükümetimizin buna nasıl cevap vereceğini düşünüyor.”

“Brian, tahmin edebileceğin gibi buna karşılık olarak ne planlayabileceğimizi konuşacak pozisyonda değilim.”

“Anlıyorum efendim, ama yapabileceklerinizin neler olduğunu soracak olsam? NSA'nın böyle durumlar karşısında neler yapabileceğini artık az çok biliyoruz ki çoğu kişi bunun durumu daha da kötüleştirebileceğini söyleyebilir. Sonuçta bir muhabir daha kaçırıldı. Sizce hükümetin bunu engellemek için yapabileceği bir şey var mıydı?”

Anders bunun izleyiciler tarafından zor bir soru olarak değerlendirileceğini biliyordu, zaten sunucu da o yüzden bunu sormuştu. Sükûnetini koruması gerekiyordu.

“Brian, şöyle söylemekte yarar görüyorum: NSA’nın yasal olarak yapabileceği çok şey var ve bu yasal zeminde elbette ki olabildiğimiz kadar sert olacağız. Ve tabii ki Amerika’yı korumak için başka araçlar da kullanılabilir. Ama bunların kullanılıp kullanılmayacağına karar vermek NSA’nın değil, parlamentonun işi.”

“Kendi fikrinizi söylemeyecek misiniz efendim?”

İnsanlara çipler yerleştirme fikrinden bahsetmek istiyordu ama bu noktada aşırı algılanacağını fark edip kendine engel oldu. Ama ya Pakistan hükümetinin yaptığına ne demeliydi? Parmak iziyle SIM kartı eşleşmeyen herkesin telefon hattını kesmişti. Eğer Pakistan bunu yapabiliyorsa Amerika neden yapmıyordu? Hatta bu tartışmada söylemek çok daha iyi ses getirmez miydi? *Pakistan, vatandaşlarını korumak için neden bizden daha fazla uğraşıyor* diye düşündü.

Bunu ifade etmek çok cezbedici olsa da sustu. Şu an konu bu değildi ve kesinlikle daha birçok fırsat olurdu.

Anders, “Konuyla ilgili fikrim,” dedi kısa bir sessizlikten sonra, “bu son kaçırılma olayına tepkimiz tabii ki tamamen başkanın hükmü altında.”

Sunucu, Anders’in umduğu şekilde verdiği pası kaçırmadı, “Varsayalım ki başkan bir kurtarma operasyonu istedi, o zaman NSA’nın rolü ne olur?”

Anders gözlüklerini düşünceli bir şekilde düzeltti. “Bizim görevimiz elimizdeki tüm kaynaklarla başkanı desteklemek. Ancak Brian, kaynaklarımız hatırı sayılır miktarda olsa da buradan aramızdaki hızlı davranmak isteyen insanları uyarmak

isterim. Ryan Hamilton'ın durumunun çok ciddi olduğunu biliyoruz. Öldürölme ihtimalinin çok yüksek olduğunu söylersek yanlış olmaz. Elbette hepimiz onun güvenli bir şekilde ülkeye döndüğünü görmek isteriz, ancak onun durumunu veya olası sonuçları daha da kötüleştirecek bir şey yapmak istemiyoruz. Şu anda bu işe dahil çok fazla bağımsız parça var, doğru bir biçimde çalışmaları için vakte ihtiyacımız var. Hamilton'ın durumunu tam anlamadan hemen harekete geçmek genç adamın durumunu daha da kötüleştirebilir. Bu yüzden herkesin sakin olmasını ve Hamilton'ı güvende tutabilmek için kamuoyunun başkana destek olmasını ve ona elindeki tüm kaynak ve yöntemleri kullanırken zaman vermesini istiyorum.”

Röportajın geri kalanı medyanın her zaman yaptığı övgü dolu yağlama faslıydı. Komutanın bundan şikâyetçi olduğu söylenemezdi ama şimdi egosunun okşanması önceliği değildi. İlk önce Hamilton olayını halletmesi gerekiyordu. Muhabir bir şekilde eve dönerse hiç de iyi olmazdı.

10. BÖLÜM

Remar, Hart Senato Binası'nda Senatör McQueen'in ofisinin önündeki bekleme alanında oturuyordu. Saat ikide gelmesi söylenmişti ve şu anda ikiyi çeyrek geçiyordu. Remar adamın onu özellikle beklettiğinden şüpheleniyordu. Washington'daki yöneticilerin birçoğunun kafasının nasıl çalıştığını anlamak istiyorsanız özgüvensiz bir ergen gibi düşünmeniz yeterliydi, öyle yaptığınızda her şey anlam kazanıyordu. Direktör bile, bazen bu saçma güç oyunlarını oynamayı seviyordu. Remar'ın buna hiç tahammülü yoktu. Kendini özü sözü aynı biri olarak görür ve kendisi gibi insanlarla ilişkide olmayı tercih ederdi. Gülümsedi, bir kez daha tercihlerine göre yaşamak istiyorsa, kesinlikle yanlış bir şehirde yaşadığını düşündü.

Direktörün Tanrı'nın Gözü'yle ilgili ona verdiği denetleme aklına geldi. Perkins'in bu işle herhangi bir bağlantısı ortaya çıkmamıştı. Bu arada başka bir şey bulmuştu. Programın takip ettiği en hassas görevler son derece sağlam bir kontrol mekanizmasının ardındaydı. Ulaşılabilecek bilgilerse... eğer en kötü senaryo olur da bu bilgilere ulaşılsa,

Remar'ın başına açılacak dertlerin direktörün uğraşacaklarının yanında adı bile olmazdı. Eh, Tanrı'nın Gözü tüm bilgilere erişsin ve toplasın diye tutturan kişi direktörün kendisiydi sonuçta.

Bu düşünce kendini suçlu hissettirdi ve bilinçsizce göz bandının altındaki yaralı dokuyu ovaladı. Başarılı cerrahların oluşturduğu bir takım tarafından yapılan ameliyattan acı içinde çıktığından beri direktörün adamıydı. Ayıldığı zaman her tarafı sarılıydı ve sargılardan hiçbir şey göremiyordu, o zaman daha albay olan direktör kendisinin de sargılı olan eliyle Remar'ın elini tutmuş, ona iyi olduğunu, daha da iyi olacağını söylemişti.

Art arda altı estetik ameliyat, uzun rehabilitasyon dönemi ve direktör araya girip sildirmese siciline işlenip kovulmasına sebep olacak bir yıllık ağır kesici bağımlılığı sonrasında iyileşmişti. Direktöre Manus'un bir köpek gibi olduğunu söylemişti ama bunda hakaret içeren bir ima yoktu. Bu tip bağılıkları takdir ediyor, değer veriyordu. Ayrıca konu direktör olduğunda kendisi de bu bağılılığı gösteriyordu. Hayatını, kariyerini, pozisyonunu direktöre borçluydu. Direktörün her kararını onaylamıyordu, ona kalsa çoğu şey farklı şekilde işlerdi. Ama ona kalmıyordu, kader böyle uygun görmemişti ve direktöre hissettiği minnetin büyüklüğü bazen vicdanını susturmasına sebep oluyordu.

Yaptığı denetimin bazı olasılıkları açığa çıkarması pek de önemli değildi. Olası etkilerde, dolayısıyla çıkarlarda da farklılıklar olabilirdi. Aslında farklılıklar olması sadece bir teoriydi. Perkins'in zaten erişimi yoktu, olamazdı.

Saat iki buçuğu biraz geçe gözleri pırıl pırıl olan iki personel kutsal odadan çıkıp arkalarından kapıyı kapadı. *Şimdi*

anlaşıldı diye düşündü Remar, *birkaç stajyerle sohbet etmek için beni bekletti.*

Birkaç dakika sonra bir sekreter onu içeri aldı. McQueen kocaman masasının arkasında ayaklandı ve Remar'ın elini sıkmak için uzandı. Gıdısı sallanıyordu. "General Remar, sizi görmek çok güzel. Geldiğiniz için teşekkürler ve beklettiğim için özür dilerim."

"Senatör" diyerek adamı selamlayan Remar olabilecek en kısa sürede konuşup oradan kurtulmak istiyordu. Senatörün eli nemliydi. Remar el sıkışma faslı bitince, elini pantolonuna silmemek için kendini zor tuttu.

"Lütfen," dedi McQueen, sanki daha fazla uzak kalsa dik duramayacağından korkuyormuş gibi hemen masasının arkasına geçip, "Oturun, gerçek bir savaş kahramanı için ne yapabilirim?" diye sordu.

Remar'ın bu palavralara karnı toktu. Bu geri zekâlılar onun kahramanlığıyla ilgili konuştuğu zaman tüyleri diken diken oluyordu. Bölgede havan ateşi olduğu zaman Humvee'nin içindeydi. Eğer bir kahraman varsa o direktördü, kendisi değil. Bazen hiç silah tutmamış, ülkesine hizmet etmemiş McQueen gibilerin, askeri kahramanlıklardan bahsederken ne kadar ciddi olduğunu düşünüyordu. Belki bu da bir DC kandırmacasıydı. Samimi olup olmamaları bir şey fark ettirmiyordu da aslında.

Evrak çantasını yere koydu, içini açtı ve dinleme cihazı dedektörünü çıkardı. Açıp hızlıca ofiste gezdirdi, oda temizdi.

"Telefonlarımızı kapamamızı öneriyorum Senatör. Sonra da benim ses ve elektronik sinyal geçirmeyen evrak çantama koyalım."

McQueen kendini devasa deri sandalyesine bıraktı ve elini zaten yapılı olan gri saçlarını düzeltiyormuş gibi başına götürüp, “Ciddi misiniz?” diye sordu.

Adamın cehaleti inanılmazdı. Sırf İç Güvenlik Komitesi ve İstihbarat Komitesi’nde olduğu için bir şekilde gözetime tabi olmadığını falan mı sanıyordu? Pozisyonunun onu hedef *yaptığını* fark etmiyor muydu? Bu faslın çabuk biteceğini bilen Remar sadece, “Sizce şaka yapıyor gibi mi duruyorum?” dedi.

McQueen sırttı, “Pekâlâ, ulusal güvenlik uzmanı sizsiniz. Nasıl isterseniz,” dedi. Telefonunu kapatıp Remar’a verdi. Remar kendininkini de kapatıp ikisini birden çantasına koydu. Sonra akustik ses üreticisini çıkarıp McQueen’in masasına koydu.

McQueen şüphe dolu gözlerle ona baktı. “Bu nedir?”

“Konuşma koruma sistemi. Fazladan dikkatli olmaktan zarar gelmez. Ayrıca senatör, eğer sorun olmazsa bilgisayarınızın ve masadaki telefonunuzun güç kablosunu çekebilir misiniz?”

“Hadi ama Remar, abartıyorsun.”

“Senatör, konuşmamız bittiğinde böyle önlem aldığım için bana teşekkür edeceğinize eminim.”

McQueen gözlerini devirip gülümsedi. Bilgisayarıyla telefonunun bağlı olduğu prizi kapadı ve gösterişli bir şekilde saatine baktı. “Ya bunu da çıkarmam gerekiyor mu?”

McQueen kendi ofisinde birinin ona ne yapacağını söylemesinden çok rahatsız olmuştu ve aklınca sindirilmiş olmadığını göstermeye çalışıyordu. Remar böyle çocukça saçmalıklara alıştı ama bu kadarını yine de üzücü buldu.

“Ne derler bilirsiniz,” dedi Remar oturup çantasını kaparken. “Paranoyak olman peşinde olmadıkları anlamına gelmez.”

“Doğru da, sadece peşinde olmaları paranoyak olmadığını göstermez. Hadi ama Remar, bugüne kadar yeterince NSA abartısı gördüm. Bilgi güvenliğinin başrahibi önünde eğilme faslını koridordaki gençlere saklamalısın. Ben bunlardan etkilenecek için biraz fazla tecrübeliyim.”

Remar anlıyormuşçasına başını salladı ve rolüne başladı. “Senatör, yaptıklarımızın biraz teatral olduğunu inkâr edemem. Bu şehirde nasıl olmayabilir ki? Ama burada olmamın sebebi bu değil. Buradayım çünkü Çinlilerde sizin hakkınızda hassas bir dosya olduğuyla ilgili kanıtımız var ve bunu kullanarak oylarınızı etkilemeyi planladıklarını düşünüyoruz.”

McQueen’in gözleri fal taşı gibi açıldı. Gerçekten şaşırmışa benziyordu. “Ne?”

Remar aldığı tepki ya da cevabın kendisinde yarattığı memnuniyeti belli etmedi. Direktör ona ulusal güvenlik fetişistlerinin belli bir kısmında kötü bir şeyi Çinli, İranlı veya Ruslara bağlamanın aile şiddetini siyahilere bağlamakla aynı etkiyi yarattığını öğretmişti. İnsanları bir şeye inanmaya hazırlamak en zoruydu. Ana hatları oluşturunca detayları doldurmak için kendileri istekli oluyordu ve detaylar anlamsız olsa da işe yarıyordu.

Remar öne eğilerek sesini alçalttı. “Anladığımız kadarıyla Çinliler sizin cep telefonunuzla iki yıl önce Walmart’tan nakitle alınan faturasız hatlı ikinci bir telefonun sinyallerini eşleştirmeyi başarmış. İki telefonu da Capitol Hill’deki bir apartman dairesine kadar takip etmişler. Dairenin kirasını sizin şahsi avukatınızın adına açılmış bir paravan şirket ödüyor. Bu dairede yaşayan kişiye Natalia Robart isimli genç bir kadın. Çıktığınız iş gezilerinin birçoğunda telefon sinyalleri

sizin telefonunuzla uyumlu ve bu seyahatlerin hiçbirinde karınızın telefon sinyalleri sizinkiyle uyumlu değil.”

Remar konuştuğu McQueen'in beti benzi atıyordu. Adamın ağzı açık kalmıştı. Remar anlattıklarının etkisini sindirmesini bekledi.

“Ben... ben nasıl olduğunu...” diye kekeleydi ve sonra sustu. Başını sallıyordu, belli ki doğru kelimeleri bulamıyordu.

“Tabii ki bunların hepsi metaveri. Ancak bir skandala neden olmaya yeteceği de bariz. Bu aşamada Bayan Robart'ın apartmanına kamera yerleştirmediklerini varsayıyoruz. Yine de isterseniz gizlice kontrol altına alabileceğimiz bir durum bu.”

“Ben... ben anlamıyorum...”

“Emin olun senatör, bu bilgiyi NSA'da sadece en üst seviyede az sayıda kişi biliyor. Hiçbirimiz size zarar gelmesini istemeyiz.”

“Evet ama Tanrı aşkına... böyle bir şey nasıl mümkün olur?”

Remar kibar bir şekilde gülümsedi. “Sizce hâlâ paranoyak mıyım?”

McQueen yumruk yemişe dönmüştü. “Hayır, tabii ki hayır. Yapılabilecek bir şey var mı?”

“Aslında var. Bulduğumuz sistem otomatiğe benziyor. Yüklemelelerinden ana ağı bulduk ve içine ulaştık. Şu an olduğumuz konumdan ağdaki her şeyi silebilecek gibiyiz.”

“İşte, bu iyi haber.”

“Evet, şu an bir yedekleme sistemi olup olmadığını anlamak için bekliyoruz. Eğer varsa hemen izleyip aynı anda yok edeceğiz. Fazla hızlı hareket edersek Çinliler fark eder, o zaman tamamen yok etme şansını kaybederiz.”

Bir anda şoka uğrayan McQueen'in suratında sakinleştiğini gösteren bir ifade belirdi. Sandalyesinde geriye yaslandı

ve dikkatle inceleyerek Remar'ı tepeden tırnağa süzdü. Sonra başını salladı ve gülümsedi.

“Pekâlâ Remar, oyun oynamayı bırak.”

“Ne oyunu senatör?”

“Gerçekten bana bunları niye anlattın? Benden ne istiyorsun?”

Remar adamın durumu ilk andan çok daha az korkunç bulduğunu anlamıştı. Bunu artık bir tehditten çok bir iş alışverişi olarak görüyordu. Artık iki tarafın da ortak bir kazanca ulaşmasında bir engel yoktu.

Remar şaşkın bir ifadeye büründü. “Sizden hiçbir şey istemiyorum senatör. Yani evet, daha dikkatli olmanızı isterim ama bu size kalmış.”

McQueen'in gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı. “A, öyle mi? Yani bir karşılık söz konusu değil?”

Remar omzunu silkti. “Hayır, ama olsaydı da zaten istihbarat topluluğuna olan desteğinizle kendi payınızı ödemiş olduğunuzu söyledim. Yani illa buna bir isim koymak isterseniz, bu bir teşekkür, bir pazarlık unsuru değil.”

Kısa bir sessizlik oldu. McQueen'in kafası karışmışa benziyordu. Gerçekten bu kadar basit olabilir miydi? Arkadaşları onu koruyarak borçlarını mı ödüyordu?

Temkinli bir tonla, “Tamam, öyleyse,” dedi McQueen. “Yani siz sadece... o Çin bilgi işlem ağıyla ilgili gelişmeleri bana bildirirsiniz, tamam mı?”

Remar evrak çantasını yerden aldı. “Tabii ki. Elimizden geleni yapıyoruz, işin hallolacağından neredeyse eminim.”

McQueen konuşmaktan korkuyormuşçasına başını salladı.

Remar ayağa kalkıp çantasını masaya koydu. “Eh, bugün yeteri kadar vaktinizi aldım senatör. Lütfen telefonlar konusunda daha dikkatli olun. Halka önemsiz gibi gösteriyoruz

ama bu metaveriler çok şeyi ortaya koyuyor. Hakkımızda bu metaveriye göre insanları öldürdüğümüz konuşuluyor, biliyorsunuz.”

McQueen yeniden başını salladı, “Evet, bunu görebiliyorum.”

“Ah, bir şey daha vardı. Şu Suriye’de kaçırılan muhabir var ya?”

“Hamilton mı? Evet.”

“Aynen, Hamilton. Onu kurtarabilme ihtimalimiz yüksek. Ama sessizce yapılmalı ve biraz sabır gerektiriyor. Doğal olarak başkan, Delta veya benzeri bir gücü gönderip bu kurtarma operasyonundan kendine pay çıkarmak istiyor.”

McQueen başını kaldırdı. “Başkan asker mi göndermek istiyor?”

“Ne yazık ki evet. Hamilton kurtarılsa da, Özel Operasyon Gücü, Hamilton’ı katledecek bir sürü cihat yanlısını öldürüp başkan teröristlerle hiçbir şartta anlaşma yapmayacağını söyleyecek olsa da başkan bunun her şekilde politik bir kazanç olduğunu düşünüyor. Ona Hamilton’ı kurtarmanın en doğru yolunun kendisine politik olarak pek bir kazanç sağlamayacak olan sessiz bir yöntem olduğunu söyledik. Bu tavsiyemize nasıl tepki verdiğini tahmin edebiliyorsunuzdur.”

“Evet, edebiliyorum.”

“Sizin de, istihbarat topluluğuna karşı sorumluluğu ve bağlılığı olan herkesin de bizim isteğimizle aynı şeyi isteyeceğinden eminim: O genç adamı oradan sağ kurtarmak. Size söylememe gerek yok, ulusal güvenlik siciliniz kusursuz. İnsanlar sizi dinliyor. Başkan bile, kendine rağmen, sizi dinliyor. Yani kanallar Hamilton hakkında konuşmak için sizi çağırdığında doğru olanın sabır ve gizlilikten geçtiğini ve hızlı hareket

etmenin Hamilton için kötü olacağıyla ilgili konuşsanız iyi olabilir. Bu konuda size güvenebilir miyiz senatör?”

McQueen ayağa kalktı ve neredeyse selam durdu. “Güvenebileceğinizi biliyorsunuz general. Bana sorduğunuz için mutluyum ve yardım etmekten memnunum.”

İnsanların şantajı anlamakta bu kadar gönülsüz olması, konunun aslında başka bir şey olduğuna kendilerini inandırmaya çalışması, iki tarafın da işine yarayacak bir şeymiş gibi davranmaya çabalaması inanılmazdı. Öyle gözüküyordu ki kişi ne kadar güçlüyse kendini bu konuda o kadar iyi kandırabiliyordu.

Senatörün elini yeniden sıkıp odadan çıktı. Koridorda avucunu pantolonuna sildi. Bir zamanlar şu an yaptığı şeyin onu rahatsız edeceğini düşündü. Denedi ama bunun ne kadar eski zamanlara gittiğini hatırlayamadı.

Önemi yoktu. Aslolan kazandıkları zamandı.

Ayrıca başka bir senatöre daha sahip olmalarıydı.

11. BÖLÜM

Anders, Beyaz Saray'daki Durum Odası'nda Ulusal Güvenlik'teki diğer yöneticilerle beraber oturuyordu. Atmosfer klostrofobikti ve on iki kişilik tahtadan bir masanın hâkim olduğu küçük, alçak tavanlı oda da bu hissi daha beter hale getiriyordu. Neredeyse kimse havadan sudan sohbet etmiyordu ve katılımcılar birbirine ancak birbirini kıskanan savaş lordları ya da bir kavanozun içinde kapalı kalmış birkaç akrep kadar yakınlık gösteriyordu. Odadaki herkes diğerlerine düşman gibi veya taş çatlasa olası müttefiki olarak bakıyordu. Her biri kendisinin toplantıyı yönetenden daha iyi bir başkan olacağını düşünüyordu. Aslında içlerinden bazıları böyle düşünmekte haklı sayılabilirdi.

Başkan, görevinin ona sağladığı imtiyazlar sayesinde huy edindiği şekilde toplantıya yarım saat geç geldi. Koltuğuna oturdu, emir subaylarından birinin kahvesini fincana koymasını bekledi ve kahvesinden bir yudum aldıktan sonra, "Hepimiz neden burada olduğumuzu biliyoruz. Önerileriniz neler?" diye sordu.

Anders, başkanın konuşurken çoğul zamir kullandığını fark etti. Hamilton, başkanın sorunu değildi. O, herkesin soru-nuydu. Tabii ki her şey iyiye gittiğinde, takdirleri sadece başkan toplayacaktı. Kral olmak gerçekten de iyi bir şeydi.

Soru kimseye hususi olarak yöneltilmemiştir. Anders çok önceden başkanın toplantıları küçük birer Rorschach testi gibi yönetmekten hoşlandığını fark etmişti. Kim daha önce konuşacak? Kim cesur? Kim kurnaz? Anders bu tekniği biliyordu çünkü kendisi de bu tekniği kullanmaktan hoşlanıyordu.

Genelkurmay Başkanı Vernon Jones, kendisini onayladığını kafasını sallayarak gösteren Savunma Bakanı'na kısa bir bakış attı. "Sayın Başkan, DEVGRU ve Delta çoktan pozisyonlarını aldılar ve gitmeye hazırlar. İhtiyacımız olan tek şey istihbarat ve sizden gelecek emirler."

Anders uzun, kalın sesli ve çekici Güney aksanına sahip siyahi Jones'u hiç sevmezdi. Anders'e göre bu İngilizce için Oxford aksanı ne demekse Amerikalı için de o demekti ki Jones'a haksız bir avantaj sağladığını düşünüyordu. Jones'un bu özelliklerinin ona söylediklerinin içeriğinin sağlayamayacağı ağırbaşlı bir hava bahsettiğini düşünüyordu. Anders, ona karşı duyduğu antipatinin de ötesinde, Jones'un konuyu ifade ediş şeklinden de nefret etmişti. Jones neredeyse, "Efendim, poponuzun yediğini varsayarak size sormak istediğim tek şey istihbarat topluluğunun beş para edip etmediği" demişti.

Herkes dönüp Anders'e bakmıştı. Hepsi Anders'ten daha yüksek rütbede olan ve kanunlara göre Ulusal Güvenlik Konseyi'nin toplantılarının mecburi katılımcısı Milli İstihbarat Direktörü'nden çok da bir şey beklememek gerektiğini biliyordu. Burada bulunan herkesin, yani bütün bu vahşi

köpekbalıklarının anladığı bir tek şey varsa o da gerçek gücün kimde olduğuydu.

Ulusal Güvenlik Direktörü sessiz bir otorite gibi Anders'e en ciddi bakışını atarak, "Peki, Ted, bölgede neyin var?" diye sordu.

Neyimiz var değil, *neyin* var diyorsun demek. Anders direktöre bakmadı bile. "Sayın başkan, şu anda tüm uygun kaynaklara odaklanıyoruz. SIGINT takımları bölgeyi didik didik aramakta. Konum haritası çıkarmakla görevli ekip de videonun çekildiği noktayı tam olarak tespit etmeye çalışıyor. Ses analizleri de bize videodaki teröristin asıl kimliğini verebilir."

Başkan hiç de etkilenmiş gözüküyordu. "Bu ne kadar zaman alır?"

"Efendim, bunu söylemesi çok zor. Bazen hızlıca bir fırsat yakalayabiliyoruz. Ama diğer zamanlarda..."

"Beklemek istemiyorum. Riskleri anlıyorum. Ama senin de şunu anlaman lazım, James Foley bu hayvanlar tarafından su altında tutularak havasız bırakıldı. Beklediğimiz her saat Hamilton'a işkence yaptıkları başka bir saat olacak."

Anders etrafına bakındı ve odada bulunanlardan bazılarının yüzündeki mağlubiyet ifadesini gördü. Su altında tutularak havasız bırakılmayı işkence olarak tanımlamak son günlerde insanların makul bir şekilde aynı anda iki zıt fikre inanmasına sebep olmuştu.

"Evet, efendim. Ben bizzat olayı takip ediyorum..."

"İstanbul'da bir felaketin yaşandığını biliyorum. Senin SUSLA'n bir otomobil kazasına karışmış."

Anders tereddüt bile etmedi. "Evet, efendim, doğru."

Başkan bunu nasıl biliyordu? Ayrıca başkan, SUSLA'nın ne olduğunu nasıl biliyordu? Sonra anımsadı, Jones ona söylemişti. Adam bu fırsatı görmüş ve bunu kendi çıkarı için kullanmak-ta da gecikmemişti. Tabii ki Anders de bu tarz oyunları Ulusal Güvenlik Ajansı'nı yönetmek için atanmadan önce oynamıştı. Fakat istihbarat artık onun derebeyliğiydi ve tecrübelerine da-yanarak Savunma Bakanlığı'ndaki diğer oyuncuların bu konuda onun üstüne ne kadar zorbaca bineceğini de çok iyi biliyordu.

Anders biraz köpürmüştü. Yıllardır Jones'u yönetmek için kullanacağı bir dosya oluşturmaya çabalıyordu. Problem şuy-du ki Jones ya bir gün ortaya çıkabilecek, belgelenilebilecek ve ona karşı kullanılabilecek hiçbir açığı olmayan dini bütün olağanüstü bir adamdı ya da kendisi bu açıkları idare etmekte kusursuz bir şekilde yetenekli biriydi. Doğal olarak kendisi bela çıkarmaya en çok eğilimi olan ve buna uygun konumda olan kişiydi.

Başkan, Anders'e bakarak, "Peki," dedi, "Bu durum senin bölgedeki gücünü azaltıyor mu?"

İşte, bu, cevap vermesi zor bir soruydu. Verilecek bir *ha-yır* cevabı şu soruya sebep olurdu: "*Senin SUSLA'n o zaman ne halta yarıyor?*" Ama verilecek bir *evet* cevabı Pentagon'a öldürücü darbeyi vurmak adına hareket etmesi için bir kapı açacaktı.

"Durumu ustalıkla idare ediyoruz," dedi Anders. "Efen-dim, bölgesel savaş girişiminde bu kadar hayati bir pozisyon için tabii ki yedekleme yapmıştık. Perkins'in kaybı gerçekten bir felaket de olsa, bizim bu misyonu yerine getirmemizde ge-rekli olan güce ket vurmayacaktır."

Başkan, sanki bu sözler beklediği sözlermiş gibi başını sal-layarak Anders'i onayladı. "Tamam, o zaman. Göreve devam

edin. Bu arada ben de Pentagon'u resmi olarak Hamilton'ın yeri ve durumu hakkında kendi istihbaratlarını toplamaları konusunda görevlendireyim. Hepimizin bildiği gibi yedekler önemlidir. Ayrıca burası Amerika, rekabetin iyi olduğunu bildiğimiz yer.”

Anders hiçbir şeyin kendi gerçek hislerine ihanet etmesine izin vermeyerek kesin bir şekilde başıyla başkanın sözlerini onayladı. Fakat bu kötü bir gelişmeydi. Hatta korktuğundan da kötüydü.

“O takdirde yirmi dört saat içinde tekrar toplanıyoruz,” dedi başkan. “O zamana dek gerekli olan istihbarata ulaşmamızı istiyorum. Bir planımız olmasını ve bu planı bir an evvel gerçekleştireceğimiz bir pozisyona geçmemizi istiyorum.”

Anders gözücuyla baktığı Jones'un başkanın sözlerini başıyla onaylarken ve açıkça toplantının gidişatından memnun kalmış olduğunu gördü. Başkan bir kurtuluş istemişti, o da olayı açıklığa kavuşturmuştu. Pentagon kadrosu başkanı mutlu edecek ve onun orduya daha çok güven duymasını sağlayacak bir fırsat olarak görmüştü bunu. Bu süreçte birkaç şeyi çarpıtmak zorunda kalsalar bile, başkana gerekli istihbaratı sağlayacaklardı.

Tıpkı Anders'in de birkaç şeyi çarpıtabileceği gibi.

12. BÖLÜM

Evie bir tuvalet kabininde klozetin üstünde oturuyordu. Farklı bir katta, binadaki ofisinden uzak başka bir kısımdaydı. Onu tanıyabilecek kimseyi görmek istemiyordu. Yalnız kalabileceği, kendini toplayabileceği, kimsenin onu izlemeyeceği birkaç dakikaya ihtiyacı vardı.

Herkes Hamilton'ın kaçırılmasını konuşuyordu. Kurtarma operasyonu ile ilgili ortada dedikodular vardı, herkes görev başındaydı tabii. Birileri Perkins'in araba kazası geçirdiğini duymuşsa bile bahsi geçmiyordu. Belki de Hamilton'ın durumu bunu unutturmuştu, belki de kimse Türkiye'deki SUSLA'yı tanımıyor veya önemsemiyordu. Her şekilde kimse aradaki bağlantıyı kuramıyordu. Bunun hakkında bilgisi olan tek kişi oydu.

Bilmek değil diye kendini düzeltti, şüphe etmek.

Çünkü gerçekte ne biliyordu ki? Evet, Perkins, Hamilton'a gizlice bilgi iletiyor gibi gözüküyordu. Evet, ölümünden bir gün önce direktörü bu konuda uyarılmıştı. Ama araba kazaları hep olurdu ve... Hamilton. Yani eğer muhabir Suriye sınırına bir haber için gittiyse başına kötü şeyler gelme ihtimali de yüksekti. Bu ilk kez olmuyordu. Ayrıca Hamilton ölü değildi, kaçırılmıştı. Birileri niçin böyle bir şey planlayacaktı ki?

Birisi değil. Direktör.

Bunun tesadüften başka bir şey olmasını istemediğini ve zihninin kendini korumak için böyle çıkarımlarda bulunduğu nu fark etti.

Ama yine de... diyelim ki direktör, Hamilton'ın ölmesini istiyordu, öyleyse neden muhabir ölü değildi? Neden kaçırılmasını planlamıştı ki?

Çünkü ölmesi gerekiyor. Ya da yok olması veya... Kaçırılması gerçekte ne olduğunu gizlemek içindi.

Tamam, diyelim ki bu mantıklıydı. Ama öyleyse... neden Perkins ve Hamilton'ı öldürmek istesinlerdi ki? Neden sadece cezalandırmıyorlardı ki? Casuslukla ilgili kanun hakkındaki yeterli bilgisi vardı ve hükümetin bunu uygulamaktan çekinmediğini defalarca görmüştü.

Muhbirlere karşı, evet, böyle bir kanun uygulanıyor. Ama henüz ünlü bir muhabiri durdurmak için kullanılmamıştı.

Öyleyse... ne olmuştu? Direktör, Perkins'in Hamilton'a çok hassas bilgiler verdiğini bilip veya tahmin edip sessiz kalmasını sağlamak için onu öldürtmek zorunda mı kalmıştı? Odukça gizli, hassas, sınıflandırılmış bilgiye erişimi vardı, ama bunlardan hiçbiri bir cinayeti gerektirmiyordu. Daha önce de sızıntılar olmuştu. NSA hakkında yazılmış kitaplar vardı. Tanrım, Snowden'i bile atlatabilmişlerdi. Direktör niye eskiden yaptıkları gibi atlatmak yerine cinayetle risk alacaktı ki?

Çünkü açığa çıkan bu bilgiler onu şüphe altında bırakacaktı.

Ne şekilde ama?

Suç teşkil edecek nitelikte.

Durup buna gülmesi gerekti. Direktörün suçu cinayetten veya cinayete kalkışmasına neden olacak kadar kötü müydü?

Peki, ya şantaj?

Kafasının içinde düşünceler dönüp duruyordu. İnsanların Feinstein, Rogers gibi üst seviyedeki yöneticiler ve geri kalan yasama komitesi hakkında bile, birilerinin elinde şantaj yapabilecek bilgi olduğu hakkında şakalaştığını duymuştu. Çünkü artık şüpheli bilgi ve hareketleri “takibe alma” biçimi, şüpheler tamamen temizlenene kadar her şeyin didik didik aranıp “onaylanma” safhasına kadar varmıştı. Gizli FISA¹ mahkemesinden bahsetmeye gerek bile yoktu. O mahkeme zaten gözetleme taleplerini %99.97 gibi bir rakamla onaylıyordu.

Yine de bunların tümü bir şakadan ibaretti. Gerçek bir kanıt yoktu. Snowden’den sonra başlarına gelen halkla ilişkiler faciasına rağmen iş arkadaşlarının iyi niyetli iyi insanlar olduğunu düşünüyordu. NSA’da olduğu onca yıl içinde filmlerde izlediği şekilde bir numaraya denk gelmemişti.

Tamam. Belki de hepsi bir tesadüftü. Elbette buna inanmak istiyordu ama kendi kendine yaptığı savunmaların hiçbirinin bunların tesadüf olduğuna dair bir kanıt da değildi.

Ayağa kalktı ve o içerideyken biri tuvalete girdiyse diye elini sifona götürdü. Birinin kabinde olup sifonu çekmemesi garip olurdu. Ama eli sifona giderken durdu.

Saçmalıyordu. Sifon sesi duyup duymadığını kim fark eder veya takardı ki? Ayrıca özellikle binanın başka bir kısmındaki bir tuvaleti seçmişti. Böylece birinin onu tanıması veya hatırlaması pek mümkün olmazdı. Hem her koridorda kamera vardı ve onu görüp ne diyebilirlerdi ki? *Dikkat, dikkat! Evelyn*

¹ İngilizce açılımı “The United States Foreign Intelligence Surveillance Court” olan ABD Dış İstihbarat Gözetleme Mahkemesi (FISC Mahkemesi olarak da bilinir). Dış İstihbarat Gözetim Yasası (FISA) uyarınca ABD’deki yabancı casuslara karşı kolluk ve istihbarat birimlerinin sürveyans hak taleplerini federal bir şekilde denetlemesi için kurulmuş federal bir mahkemedir. (Çev. n.)

Gallagher'in tuvalet seçimi şüpheli mi diyeceklerdi. Evet, sadece tuvalette oturmuştu. Çişini yapması falan bile gerekmemişti ama sonuçta lanet tuvalette de kamera falan yoktu herhalde? Artık bu kadarı delilik olurdu.

Tabii, çalışanlarını tam anlamıyla tanımak istiyorsan tuvalete kamera koymak gerekir. İnsanların yalnız olduklarını düşündükleri anlarda onları izlemek iyi olur. Davranışlarını ne kadar gizlemek istediklerini böylece daha rahat takip edebilirler.

Tavan kaplamasına ve kenarlardaki metal çerçevelere baktı. Bir aydınlanma anı yaşamış gibi hissediyordu ve kendini tutmasına rağmen kahkaha attı. *Evet, Evie, NSA tüm çalışanlarını işerken izleyebilmek için dev bir kamera ağı kurdu.*

Sifonu çekip dışarı çıktı.

13. BÖLÜM

Neredeyse gece yarısıydı ve Anders tahmin edilebileceği gibi Hamilton işi çözülene dek ofisteydi. Debbie uyuyacağını söylemek için onu aramıştı. Sayısız geceler boyu ofiste sabahlamasına ve akşam için birlikte yaptıkları planların defalarca iptal edilmesine rağmen bu geleneği eşinin hâlâ devam ettirmesi güzeldi. Hayal kırıklığını gizlemesi ona karşı olan sevgisinin bir göstergesiydi ve Anders bunun için ona hep minnettar olacaktı.

Kapı çalındı ve Manus içeri girdi. Arkasından kapıyı kapadı ve doğruca Anders'in masasına yanaşıp ona Türkiye'den çıkmadan önce Anders'in bilgisini verdiği telefonu ve USB sürücüyü verdi.

Anders eşyaları incelemek için eline aldı, davranışları ve tonunun normalden sert olduğunun farkındaydı. "Hep kontrolünde miydi?"

Manus, Anders'in normalde ona gösterdiği nezaketten eser olmadığını fark ettiyse de belli etmedi. "Onları kendim Hamilton'ın ceplerinden çıkardım. O zamandan beri bendeler."

"Peki telefon?"

“Hamilton’dan aldığımdan beri Faraday kafesinde.¹ Hareketlerini takip etmenin imkânı yok.”

Anders başını salladı. “Tabii ki. Sadece emin olmak istemiştım. Kusura bakma, çok uzun bir gündü.”

Manus bu açıklamanın ona bir şey ifade ettiğine dair hiçbir tepki göstermedi. Adamın Remar’ı girmesi şaşırtıcı değildi.

Anders USB sürücüyü özel bir cihaza taktı. Bir parmağını biyometrik okuyucuya koydu, ardından da standart iki aşamalı kontrolü yerine getirerek şifresini girdi. Birkaç saniye içinde NSA’nın Fort Meade’nin göbeğinde çalıştırdığı Cray² süper bilgisayarlarına bağlanmıştı. Eğer şanslıysa Hamilton ya çok güvenli olmayan ya da NSA’nın çoktan sisteme izinsiz erişim geçişini bulduğu ticari programlardan birini kullanıyor olurdu. Sürücü, ekranın Cray’lere yetişmekte zorlandığı yüz petaflop³ hızında taranırken biraz bekledi. Ama güvenliği aşamadı. Lanet olsun. Hamilton sağlam, muhtemelen açık kaynaklı bir şey kullanıyor olmalıydı. NSA her zaman uluslararası şifreleme standartlarını zayıflatmakta, firmaları sisteme izinsiz giriş geçişi açmaya ikna etmekte başarılı olmuştu. Hâlâ aşılmayan programlarla karşılaşmak her zaman sinir bozucuydu.

Sürücüde ne kadar bilgi olduğunu merak etti. On bin doküman? Elli bin? Bilgisayar şifrelemeyi geçemiyordu, ama içinde kaç gigabayt bilgi olduğunu gösterebilirdi. Pek gerekli bir bilgi değildi ama yine de bir şeyler sağlardı. Ayrıca Anders

¹ Elektriksel iletken metalle kaplanmış veya iletkenlerle ağ biçiminde örülmüş içteki hacmi dışardaki elektrik alanlardan koruyan bir muhafız.

² Cray Inc. ABD’li bir süper bilgisayar üreticisidir. Ürettiği bilgisayarlar dünyanın en güçlü süper bilgisayarları arasında yer alan TOP500 listesinde yer almaktadır. (Çev. n.)

³ Bilgisayarın bir saniyede eriştiği bir katrilyon işleme verilen isim. (Çev. n.)

ölesiye meraklanmıştı. Soruyu girdi. Cevap anında ekranda gözüktü: Sekiz kilobayt.

Gözlerini kırptırdı. Sekiz kilobayt? Bu sadece ıvır zıvırdı. Sürücü boştu, içinde hiçbir şey yoktu. Hamilton'ın taşıdığı sürücünün yem olduğunu fark ettiğinde midesine kramp girdi.

Telefonu açtı. Şifreli bile değildi, sadece dört haneli bir şifreyle korunuyordu. Cray'ler onu bir saniyeden daha kısa bir sürede kırıp inceledi. İçinde normal kişi listesi, takvim ve birkaç sıradan bilgi dışında hiçbir şey yoktu.

Hareketsiz bir şekilde durup kendisini izleyen Manus'a baktı.

“Üstünde başka bir şey yok muydu?”

“Sana söyledim, cüzdan ve pasaport. Onları imha ettim.”

“Dizüstü bilgisayar yok muydu?”

“Hayır.”

“Tablet falan?”

“Yoktu.”

“Herhangi bir taşınabilir araç?”

“Kasası dahil odasını aradım. Çantasını, kıyafetlerini ve ayakkabılarını da. Hiçbir şey yoktu.”

Anders eliyle çenesini ovuşturdu. Birazdan baştan aşağıya içini kaplayacak panik hissiyle savaşıyordu.

“Pekâlâ,” dedi bir bulmacayı çözer gibi. “Tamam.”

Perkins'in Hamilton'a bir şeyler vermiş olduğunu biliyordu. Eğer Darknet'te bir yerlerde bir yedeği olsa bile, Hamilton'a ona ulaşmasını sağlayacak *bir şeyler* vermiş olması gerekiyordu. Başka türlü neden bir gazeteciye ihtiyacın olacaktı ki? Eğer Perkins'in istediği elindeki bilgileri anarşist eğilimler gösteren sitelere yüklemek olsaydı bunu yapabilirdi. Ama

yapmadı. Bir gazetecinin desteğine gerek duymuştu. Anders içten içe Perkins'in Hamilton'a bir şey, hatta büyük ölçüde risk içeren bir şey verdiğini biliyordu. Soru şuydu: Hamilton bununla ne yapmıştı?

“Tamam,” dedi yine. “Hamilton’ı takip ederken hiç postane ya da FedEx’e veya benzeri bir özel kurye şirketine girdiğini gördün mü? Ya da bir internet kafeye falan?”

“Onu sadece otelde, odasında gördüm.”

Anders cevabı tahmin etmişti, başını salladı. Perkins'in verdiği şey her neyse, Hamilton'ın onu elektronik olarak aktarmayı riske atacağını zaten düşünmüyordu. Kamuoyu NSA'nın olağanüstü elektronik gözetleme yeteneklerini kavramıştı. Bilmedikleri başka şekillerde de izlendikleriydi. Hamilton bir şey söylemiş olabilirdi. Anders'in de böylesi herhangi bir işlemden sonra arkada kalan izleri takip edebilecek bir takımı vardı. Ancak muhabirin işi daha ilkel bir yöntemle halletmeye çalışma olasılığı mevcuttu. Teröristler gibi, haberciler de tüm elektronik haberleşme yöntemlerinin ortaya kolaylıkla çıkabileceğini öğrenmişlerdi. Bu yüzden Greenwald ve Poitras, Greenwald'ın sevgilisi David Miranda'yı kurye olarak kullanırken yakalanmıştı. Ayrıca şu *Guardian* editörü Alan Rusbridger da Snowden'le haber yapan muhabirlerin yüz yüze görüşmeden başka bir şeye güvenmediği için birçok uçuş yaptığını fark etmişti. Hamilton niye bundan farklı davranacaktı ki?

Kahretsin! Bunu hızlıca toparlaması gerekiyordu. En azından Senatör McQueen görevini yapıp birçok TV sunucusunu sakın, sabırlı olalım çağrısı yaparak başkanın yanında olmasıyla şok etmişti. Ama bunun sağlayacağı tek şey biraz zaman kazandırmaktı. Asıl sorunu çözmezdi.

Tamam, bir gruba Hamilton'ın varışından itibaren FedEx veya herhangi bir özel kuryeyle İstanbul'dan çıkan her şeyi araştırmasını söyleyecekti. Olası bir kargoyu kargo uçağında, depolarda, dağıtım merkezlerinde, hatta teslim aracında bile takip edebilirlerdi. Eğer Hamilton posta servisi kullandıysa biraz daha zor olurdu, ama imkânsız değildi. ABD Posta Servisi'nin elinden geçen her mektubu fotoğrafladığı herkesçe bilinen bir şey değildi. İlkel ve ağır işleyen bir sistemdi ama Hamilton'ın İstanbul'dan bir şey yolladığına dair ellerinde bir bilgi varsa, bunu takip edecek yeteri kadar insan ayarlayabilir ve şansları yaver giderse engellerdi. İşlerin bu noktaya gelmemesini umdu. Hamilton özel kurye şirketine güvenmeyi tercih etmişse her şey daha kolay olacaktı.

Gallagher bize bu konuda yardım edebilir diye düşündü. Kurduğu kamera sistemiyle Hamilton'ın İstanbul'daki her hareketini cadde cadde izleyebilirdi. Bu da bir şey yollandı mı diye kontrol eden öbür kontrol mekanizmaları için bir sağlama olurdu.

Bu fikrin çok da işe yarar olmadığını düşündü. Son konuşmalarından ve kurduğu sistemin ortaya çıkardığı son muhbirin ölümünün ardından, muhtemelen Perkins'in ölümü ve Hamilton'ın kaçırılması hakkında Gallagher'i şüphelendirerek germiştir. Onu işe daha fazla dahil etmek muhtemelen sadece şüphelerini artırırdı. Pekâlâ, ne olacaksa olsun diye düşündü. Şu anda önemli olan tek şey Perkins, Hamilton'a her ne verdiyse oydu. Anders bunu sonuçlandırmak için elinde olan tüm kaynakları kullanacaktı. Kriz çözülüp bu kaynaklar işe yararlılığını kaybettiği zaman da bunlardan kurtulabilirdi.

Manus'a bir göz attı ve bu iş için mükemmel olduğuna karar verdi.

14. BÖLÜM

Evie sabah ofisten içeri girdiği anda Remar onu direktörün odasına yönlendirdi. Zaten sabah tam yedide ofiste olması gerektiğiyle ilgili gece yarısı bir mesaj almıştı. Hamilton’la alakalı olduğunu tahmin etmiş ve bu düşünceyle kalbi iyice sıkışmıştı. Neyse ki Digne sabah erken gelerek Dash’le ilgilenip onu otobüs durağına götürmüştü. Evie, Salvadorlu kadını çok seviyordu ve onsuz ne yapacağını bilemiyordu.

Kapıyı arkasından kapatıp direktörün gösterdiği yere oturdu. Ellerini çenesinin altında kavuşturmuş, masasının ardından ona dimdik bakarken sandalyesinde kımıldamadan durmakta zorlanıyordu. Sanki konuşmasını, bir şeyler itiraf etmesini bekliyor gibiydi. Ne yapacağını bilemedi.

Sonunda direktör iç çekerek sandalyesinde geriye yaslandı, “Scott Stiles’in intiharından sonra Dan Perkins’in geçirdiği araba kazası hakkında ne düşündüğünü merak ediyorum. Aynı zamanda gazeteci Hamilton’ın kaçırılması hakkında da.”

Direktörün bu kadar açık konuşmasını beklemiyordu. Muhtemelen davranışının da sebebi buydu. Bu endişeleri tamamen

inkâr etmenin yanlış cevap olduğunu düşündü. Gerçeğe yakın bir şeyler söylemek daha iyiydi ama çok da değil.

“Evet, efendim, açıkçası sistemim uyarı verdikten hemen sonra bu olayların gerçekleşmesi bayağı garip gözüküyor. Akıldan geçirmediğimi inkâr etmeyeceğim. Ama birilerinin bir iç tehdit unsuruna karşı neden bu kadar ileri gidebileceğiyle ilgili bir fikrim yok. Diyelim ki gitti, neden o zaman aynısını gazeteci için de yapmasın? Daha temiz bir operasyon dururken neden kaçırılma?”

Kışkırtıcı görünebilecek *muhbir* kelimesi yerine tercih edilen iç tehdit terimini hatırladığı için kendinden memnun bir şekilde bekledi.

Uzun bir sessizlik oldu. Direktörün sessizliğiyle kendisinden bilgi almaya çalıştığını hissetti. Daha önce hiç sorgulama eğitimi almamıştı, ama bu teknik kesinlikle yapmaması gereken bir şey yaptığı zaman Dash’te işe yarıyordu.

Adam güldü ve ellerini sanki bu fikrin saçmalığını gösterircesine salladı. “Bayağı ilginç bir tesadüf, bu konuda haklısın. Seni ya da Perkins ve Hamilton’ın arasındaki bağı bilen herhangi birini bu konu hakkında bu tarz düşündüğü için suçlamazdım.”

Bir sınavı başarıyla verdiğini sezerek başını salladı. Nasıl bir sınavdı acaba? Bu sınavın amacı neydi?

“Sanırım bir kurtarma operasyonu olacak,” diye devam etti. “Bu şimdilik sadece benim görüşüm, daha fazlası değil. Muhtemelen uzak ihtimal, yine de Perkins ve Hamilton’ın teröristler tarafından kaçırılması arasında bir bağlantı olup olmadığını bilmek istiyorum. Teröristlerin Hamilton’ın yapacakları hakkında bilgileri var mıydı? Eğer Perkins, Hamilton’a NSA kaynakları ve yöntemleriyle ilgili bilgi aktardıysa

bu tarz bilgileri IŞID'in elde etmesini istemeyiz. Bu ulusal güvenlik açısından ölümcül bir tehdit olur. Böyle olmadığını teyit etmeni istiyorum.”

Yeterince mantıklı bir açıklamaydı. Neden bu kadar endişeleniyordu ki?

“Nasıl, efendim?”

“Hamilton’ın İstanbul’a vardığı ve özellikle Perkins’le ilk bulunduğu andan itibaren ulaşabileceğin tüm görüntülerini didik didik incelemeni istiyorum. Herhangi bir mağaza, postane, büfe veya kargo yollayabileceği bir yere gitmiş mi?”

“Eğer bir şeyler yolladıysa...”

“Evet, kanıt olmaz ama en azından kaçırıldığında önemli bilgileri üzerinde taşımadığıyla ilgili bir olasılığımız olur. Ama eğer bir şey yollamadıysa...”

“Kaçırıldığında üstünde bir şey taşıdığından şüpheleniyorsunuz, bu bir USB sürücü veya benzeri bir şey.”

“Aynen.”

“Perkins’ten aldığı her neyse internete yüklemiş olamaz mı?”

“Olabilir ama içimden bir his daha az teknolojik bir şeye güvendiğini söylüyor. Eğer öyleyse ve onu bir şekilde yollamadıysa bu üstünde olduğunu gösterir. Bu da bayağı kötü olur.”

Bir insansız hava aracı saldırısı yapacak kadar kötü olabilir mi diye düşündü. Düşünce çılgıncaydı ama adamın istedikleri kadar çılgınca değil.

İsteksizliğinin hissedilmemesini umarak, “İstanbul’daki kapsamımız pek iyi değil,” dedi. “Eğer bir şeyler bulamazsam, biliyorsunuz, bu yine de bir paket yolladığını göstermez.”

“Evet, senden bir anlamda bir şey yolladığını kanıtlamanı istiyorum. Yine de belki şansımız yaver gider ve buluruz.

Her iki şekilde de başkana denediğimizi ve ne bulup bulmadığımızı raporlayabilirim.”

“Haklısınız efendim.”

“Söylememe gerek olduğunu sanmıyorum ama bu durum senin hemen ve tam ilgini gerektiriyor. Genç bir adamın hayatı bugün yaptığın işe bağlı.”

Günün geri kalanını İstanbul’dan alınmış görüntü kayıtlarını inceleyerek geçirdi. Yüz tanıma ve biyometrik sistem işi yapılabilir hâle getiriyordu. Bunlar olmasa Hamilton’ı bulmak için on binlerce saatlik videoyu incelemek gerekirdi, bu da bir ordu kadar kalabalık bir takım gerektiriyordu. Bu şekilde bile çok kolay bir iş değildi. Her otomatik onay Hamilton’ın gittiği yön ve kullandığı araçlar hakkında tahminler zinciri gerektiriyordu. Araba, otobüs veya taksiyle olabilirdi, çünkü yüzünün ve kullanılabilir başka detaylarının algılanmadığı bir sürü kameradan geçmişti. Devam etmeden önce otomatikleştirebileceği bir şey olduğunu fark etti. Kameralar ve biyometrik tanıma sistemini bir harita sistemiyle birleştirirse kamerasız bir alandan geçse bile, kişinin yönünü yüzü veya hareketleri gözükme de hesaplayabilirdi. Eh, en azından bugün yaptığı sıkıcı, manuel iş boşa gitmeyecekti. Bu deneyim bir dahaki sefer için sistemi en iyi şekilde otomatikleştirmesini sağlayacaktı.

Bir anda aklına pek de hoş olmayan bir fikir düştü. Ya gerçekten Perkins’in ölümü ve Hamilton’ın kaçırılmasının arkasında direktör varsa? Tabii ki bu biraz abartıydı, ama yine de... ona zaten işine yarayacak bilgileri vermişti, şimdi bunları en uygun şekilde kullanıyordu. Neden? Bir ilerleme sağlamaktan kişisel tatmin duyduğu için mi?

Duraksayıp alnını ovaladı. Bu tip şüpheleri olsun istemiyordu hiç. Sadece iyi bir iş çıkarmak, takdir edilmek ve Dash’in

ihtiyacı olan güvenceyi sağlamak istiyordu. Kariyerinde yükselmek de kötü olmazdı tabii. Ama kötü bir şeylere bu kadar yakın olmak Snowden'den beri bastırmaya çalıştığı endişeleri tekrar aklına getiriyordu. İnsanlar genelde bunları konuşmazdı, kimse zayıf veya potansiyel hain olarak işaretlenmek istemezdi. İç Tehdit Programı'yla bu tip konuların rapor edilmesi çok da uzun sürmüyordu. Yine de hissettiklerinin boş şeyler olduğunu düşünmüyordu. NSA kadrosundaki birçok mühendis ve matematikçi ele geçirdiği sistemlerden kişisel tatmin duyup topluma hizmet ettiğini düşünerek sürekli NSA'nın olanaklarını zenginleştiriyordu. Ama bunları yaparken olayın asıl yüzünü, riskleri, gerçekleri, o hacklemenin ne için ve nasıl kullanılabileceğini görmezden geliyorlardı. Snowden bunların hepsini inkâr etmeyi imkânsız hale getirene kadar durum böyle devam etmişti.

Bir süre biyometrik sisteminin ardındaki veri setlerini düşündü. Bir tarafta bilgileri çok gizli görevliler, diğer yanda gazeteciler, aktivistler, diğer radikaller ve baltalayıcı kişiler. Bu listeleri kimin yaptığını merak etti. Gizli görevdekilerin listesini çıkarmak kolaydı. Gizli görevde çalışan bir buçuk milyondan fazla kişi vardı, ancak yine de her veritabanı gibi bu da hacklenebilirdi. Ancak kimin anarşist, huzur bozucu, toplumu baltalayıcı olduğunun listesi nasıl yapıldı ki? Bunun bir bilgisayar sistemi tarafından üretilmesi olanaksızdı, bir değerlendirme, yargılama süreci gerektiriyor olmalıydı. Kriterler neydi? Varsa, inceleme süreci neydi? Liste sadece ona verilmişti. Uyarıları analiz etmek için kendisinin kullandığı birtakım araçlar vardı ama çıkan raporları direktöre aktardığında ne olduğunu bilmiyordu. Muhtemelen o da bu raporların kimden geldiğini,

kime gideceğini ve ne için kullanılacağını bilmeyen başka bir çalışana veriyordu.

Program ona her zaman çok fazla parçalı gözüküyordu, şimdiye kadar bunu pek rahatsız edici bulmamıştı. Sadece fazla paranoyanın kontrol edilemeyen sonucu olduğunu düşünmüştü. Yetersiz planlama ve fazlasıyla buyurganlık içeren bir sistemdi. Bunlar kendi seviyesinde birinin bahsedebileceği veya bahsetmesi gereken şeyler değildi. Ama bu sefer bağımsız bölümlerin çokluğu özellikle yapılmış gibiydi. Daha az tesadüflüğü, daha fazla komployu içeren bir sistem.

Ama gerçekten ne yapabilirdi ki? Bu onun işiydi ve bu iş çok ihtiyacı vardı. Özel sektördeki seçeneklerini incelemişti. Hiçbiri daha iyi değildi. Tüm seçenekleri şimdikinden önemsiz ve daha az ilgi çekici işlerdi. Şirketler daha az esneklik, daha az getiri öneriyorlardı, ayrıca taşınması gerekirse Dash'i sevdiği okuldan alması ve Sean'la yeniden velayet mücadelesine girmesi gerekiyordu. Kahraman değildi ve olmak da istemiyordu. Nasıl kahraman olunabileceğini bilmiyordu. Sadece sıradan bir piyondur ve iş o raddeye gelirse ortadan kaldırılması da kolaydı. Her şeyden önce oğlunun geleceğinden endişeli ve o geleceği olabildiğince güvence altına çalışan bir anneydi.

Odaklan Evie, sadece odaklan. Elinde olan tek şey şüpheler. Gerçek bir kanıtın yok ortada, birkaç çılgınca tesadüften ibaret hepsi. İşini yap. İşinde iyisin.

Zor bir işti. Çok kısa süre içinde korku filmine dönüşen bir hayatın son günlerini bu şekilde izlemek garipti. Evie bir sürü insan ve bir sürü sistemin aynı anda adamın hareketlerini, amaçlarını, yerini ortaya çıkarmaya çalıştığını biliyordu. Bu iyiydi, yine de...

Duraksadı. Eğer Hamilton, FedEx veya başka bir özel kuryeyle kargoladıysa en tecrübesiz NSA teknisyeninin bile bulamaması saçma olurdu. Posta servisiyle yollandıysa bile bulmak bu kadar zor olmamalıydı.

Öyleyse neden direktör ona bu kadar gereksiz bir şey yaptırıyordu?

Sağlama almak, emin olmak istiyordu.

Belki, ama öyleyse neden bunu söylemedi ki?

Çünkü aklına gelmedi bile. Bir sürü farklı şey vardı aklında.

O da olabilir, ama yine de...

Seni test ediyor. Cevabı zaten biliyor ve senin bir şey saklamaya çalışıp çalışmayacağını görmek istiyor. Bu bir sorgulama numarası, değil mi? Ayrıca odasında da seni sorguya çekmiş gibi hissetmemiş miydin? Senden şüphe ettiğini hissettin. Ona Scott Stiles'in kendini asmasıyla ilgili asla soru sormamalıydın. Asla. Salaksın sen, salak, salak!

Bu paranoyakça bir yaklaşım mıydı? Bu tür düşüncelerin tehlikeli olduğunu hissediyor ve bunları zihninden uzaklaştırmak istiyordu. Ama ne bu düşünceleri ne de bunları besleyen hisleri yok edebildi.

Dört saat sonra ilk bulgusunu elde etti. Hamilton postaneyeye giriyordu. Kalbi hızla çarpmaya başladı. Bir şey postalamış olabilir miydi? Adam kısa süre sonra dışarı çıkıp bekledi. Elinde üstüne pul yapıştırılmış bir zarf tutuyordu. Demek ki pul almıştı, ama elindeki mektubu yollamamıştı. Anlaşılır bir davranış değildi. İlginç buldu.

Daha önceki kayıtlardan bir markete girip küçük bir poşetle çıktığını görmüş, ama üstünde çok durmamıştı. Poşeti postaneyeye girerken yanında taşıyordu fakat çıktığında elinde sadece tek bir zarf vardı. Muhtemelen poşeti postanenin içinde

atmıştı. Kalp atışları şimdi daha da hızlanmıştı. Marketten zarf alıp pulu postaneden mi almıştı? Tamam, ama öyleyse neden pul yapıştırmış olduğu mektubu postaneden yollamıyordu? Zarfı kullanmış, alışveriş poşetini atmış, kullandığı zarfa pul yapıştırmış olsa, sonra neden başka bir yerden yollamak için postaneden çıkmıştı? Neden?

Zarfin üstüne doğru pulu yapıştırdığından emin olmak istiyordu, ama mektubu kameraların izleyebileceği bir yerden yollamak istemiyordu.

Pekâlâ, öyleyse şimdi bir posta kutusu arıyor olmalıydı. Hareketlerini bir kameradan diğerine geçerek izledi. Zarf tekrar görüntüye girince kaydı yavaşlattı.

Bir adres vardı. Bu görüntüyü yedekledi, kaydı sahne sahne yavaşlatarak yakınlaştırdı. Fazla bulanıktı. Görüntüyü iyileştirdi, biraz daha netleşmişti ama yetersizdi. Tekrar iyileştirme yaptı ve *evet*, adresin geri kalanını şimdi görebiliyordu. Araştırdı, Rockville’de, Maryland’in dışındaki bir mahalledeki kargo ve paketleme merkezinin adresiydi. Muhtemelen Hamilton’ın kiraladığı bir posta kutusuydu bu. Vergi bilgilerini inceleyip ev adresini buldu. Sonraki kasaba olan Potomac’da oturuyordu. İçinden bir ses adamın gereğinden fazla temkinli davrandığını, ev ve iş adreslerine yollamadığını söylüyordu.

Bir iade adresi de vardı, İstanbul’da bir yerler. Araştırdı, bunun Sultanahmet’te ucuz bir otel olduğunu gördü. Hamilton’ın kaldığı yer değildi. Muhtemelen ABD kurumlarının aradaki bağlantıyı kurmaması ve boş yere dikkat çekmemesi için uydurulmuş bir adrestir.

Sahne sahne kayarak ilerletti. Mektubun içinde hafif bir çıkıntı vardı. Ya sığması için defalarca katlanmış bir kâğıt ya da karton içerisinde bir USB sürücüsü. Öyle olmalıydı.

Hamilton'ı izlemeye devam etti. Bir süreliğine görüntüsünü kaybetti, ardından yeniden ortaya çıktığında mektup yoktu. Büyük ihtimalle adam mektubu bir posta kutusuna atıp yürümeye devam etmişti. Sıradan mektuplar uluslararası gönderimlerde herhangi bir gümrük formu gerektirmiyordu. O mektubu dünyanın her yerine yollayabilme imkânı vardı ve görünüşe göre aynen bunu yapmıştı.

Mektup önemli, büyük bir bulguydu ve tasarladığı sistemin bu kadar önemli bir şeyi ortaya çıkarmış olması onu mutlu etti. Ama direktör başka bir şey olup olmadığını da bilmek istiyordu, o yüzden izlemeye devam etti. Hamilton'ın Beyoğlu'nda bir FedEx şubesine girdiğini görünce ödül almış gibi sevindi. Ne girerken ne de çıkarken adamın elinde hiçbir şey yoktu. Zaten olmasını da beklemiyordu. Cebinde taşıdığı USB sürücüyü kurye servisinden aldığı bir kutuya koyup yollamış olabilirdi, bu da yeterliydi.

Öyleyse biri esas, diğeri yedek iki paket vardı. FedEx paketini FedEx'in kendi sisteminden takip edebilirlerdi. Ancak mektuptakini Evie'nin dışında kimse bilemezdi. Çünkü başka kimse kamera ağına giremezdi, girse bile kullanıp bu bilgileri almak için kendisi dışında kimse yeterince donanımlı değildi.

Parmaklarını masaya vurmaya başladı, aniden düşündüğü şeyin farkına vardı. Yollanan mektuptan bahsetmese ne olurdu? Direktör onu bir şekilde bilse bile, bilebileceğini sanmıyordu, bu onun bakıp incelemesi gereken tüm görüntüler arasından gözden kaçırılması kolay bir şeydi. Fazladan bir şeyler bulamamış gibi gözükmek hoşuna gitmiyordu ama birilerinin onun incelemesinin yeterli olmadığından şüphe duyması olanaksızdı. Özellikle de FedEx bulgusunu sunduktan sonra.

Direktör buna odaklanır, bu konuda heyecanlıydı. İkinci bir paket olacağını tahmin edeceğini bile sanmıyordu. Etse bile, bilmesi için bir yol olmazdı.

Bir anlığına delil teşkil eden görüntüleri silmeyi düşündü, ama sonra vazgeçti. Polis işe karışabilirdi. Gözümden kaçmış demek başka, ortaya çıkarsa neden sildiğini açıklamak başkaydı.

Derin bir nefes alıp düşündü. Hamilton'ın Rockville'e gönderdiği mektup hakkında ne yapacaktı? Belki de hiçbir şey. Kendi kendine hiçbir şey yapmayacağını söylüyordu çünkü alternatifler çok çılgıncaydı ve bunları kabullenmek istemiyordu. Durum aslında şöyleydi: Hiçbir şey yapmasına gerek yoktu. Direktöre FedEx paketinden bahsedip kendine de, ona da sanki söyleyecek başka bir şey yokmuş numarası yapacaktı. Ve sonra sadece bekleyecekti. Bekleyip görecekti. Evet, durum buydu. Bekle ve gör.

Bilgisayarını kapatıp direktörle konuşmaya gitti.

15. BÖLÜM

Evie o garip adamla Dash'le gittiği Camden Yards Orioles maçında tanışmıştı.

Stadın en üst kısmında, sahanın sol tarafına bakan bir yerde oturuyorlardı. Çoğu oyuncunun formasını görmek için biraz uzaktaydılar, ancak Dash zaten hepsinin pozisyonunu ezbere biliyordu. Dash bunun *çok önemli bir maç* olduğunu, çünkü Orioles'in en büyük rakibi Yankees'e karşı oynayacağını ve eğer Orioles kazanırsa kümesinde birinci olacağını söylemişti. Evie bu dediklerini pek de önemsemiyordu, ama Dash heyecanlıysa kendisi de heyecanlıydı.

Gerçekten de günün heyecanına kapılmamak elde değildi. Beyzbol sahası hıncahınç dolu ve gürültülüydü, tezahürat eden kalabalık üst üste coşkuyla sloganlar atıyordu. Maç son dokuza kadar başa baş gitmiş, ondan sonra Yankees iki atakla öne geçmişti. Şu an Orioles rüzgâr gibiydi, hücumda iki ve üçüncü noktalarda atıcılar, dış alanda iki oyuncu, kalede de Manny bilmem kim diye bir adam vardı. Orioles'in üç top ve iki vuruş hakkı vardı ve trübünler ayaktaydı, herkes yumruğunu kaldırmış, takımının ismini bağıırıyordu. Dash heyecanla

ona Manny'nin baskı altında olduğunu, çünkü bir vuruş daha yerse Orioles'in kaybedeceğini işarette anlattı. Ama eğer vurabilir ve tüm kaleleri koşarak geçerse gerçek bir efsane olabilirdi, Dash bunu hiç görmemişti. Ve eğer Manny bir tur sayışı vurabilirse Orioles kesinlikle kazanırdı. İfadesi o kadar içten ve işaretleri o kadar tutkuluydu ki Evie ona olan sevgisinden bayılabileceğini düşündü. Dash istatistikler ve tarihinden bahsederken annesi başıyla onayladı. Sadece bir kısmını anlamıştı. Bunun ne kadar önemli olduğunu belli etmek için ona birbirinin üstüne getirerek şans işareti yaptığı parmaklarını gösterdi.

Yankee atıcısı başını iki yana salladı, tekrar salladı ve en sonunda vurucunun işarette anlattığı her neyse onu onayladı. Kalabalık bir anda sessizleşti, herkes öne eğilmiş, yumruğunu sıkmış, eliyle ağzını kapamış, bekliyordu. Tribünlerin bu yoğun dikkati heyecan verici, hatta ateşleyiciydi. Sonra atıcı dizini kaldırdı, döndü ve ileri doğru atıldı. Kolu vücudunun gerisindeyken bir anda ileri fırladı ve top kaleye doğru uçuştı. Kaleci Manny sopasını savurdu ve patlama sesine benzer şiddetli bir ses duyuldu. Evie gök gürültüsü gibi olan sesi dinlerken top gökyüzüne doğru bir roket, bir füze gibi uçuyordu. Kalabalık çığlık çığlığa bağırırken top sol kaledekileri geçip yükselmeye devam etti. Kalabalığın çığlıkları zevkten kükremeye dönüşmüş, çevrelerindeki insanlar koltuklarından kalkmaya başlamıştı. Top oturdukları tribüne doğru gelmeye devam ediyordu. İlk kademeyi, ardından ikinciyi geçmiş, tam onlara doğru geliyordu.

Evie önündeki bir adamın solundakini ittiğini, diğerinin söverek yere düştüğünü gördü. Topu izlerken kalbi deli gibi atmaya başladı. Top gerçekten de tam Dash'e doğru mu

geliyordu? Dash de izliyordu, kolunu olabildiğince yukarı kaldırmıştı. Topun Dash'in elinden daha yukarıya doğru geldiğini fark ettiğinde oğlunu kucaklayıp yetişebilmesi için yukarı kaldırabilmeyi istedi. Yukarı koltuklardan bir adam topu tutabilmek için aşağı atladı. Bir çığlık sesi duyuldu ve kargaşa başladı. Biri arkadan üstüne bira döktü ve başka biri de neredeyse Dash'i düşürüyordu. Oğlunun kolundan tuttu ve ayakta kalmayı başardılar.

Kargaşanın ortasında kendilerini korumak için çevresine bakarken tam arkalarında kapı gibi dimdik ve sağlam duran bir adam gördü. Kot pantolon ve koyu ekose bir gömlek giymişti, Orioles şapkası takan kocaman, sert görünümlü adam topun gelişini sessizce ama dikkatle izliyordu. Biri adamı kaydırmak için omuz attı ama başaramadı. Adam bir ağaç gibi sabitti. Sağındaki biri eldivenli kolunu kaldırarak önündeki alana geçmeye çalıştı, ama adam sadece bir adım öne atarak onu geriye savurdu. Güçlü bir ses duyuldu ve adamın kocaman eliyle topu yakaladığını gördü. Bu sert darbeyle adamın kolu biraz geri gitmiş ama fazla etkilenmeden topu tutmaya devam etmişti. Evie hayranlıkla içinden "*Vay canına!*" dedi. Arkasındaki ve çevresindekiler hâlâ adamın kolunu tutmaya çalışıyor, topu onun aldığı gerçeğini sanki kabullenmek istemiyorlardı. Adam kolunu ulaşamayacakları bir yere uzattı ve onları boşta ki eliyle sanki sinek kovalar gibi itti. İfadesi hiç değişmiyordu, birisi gömleğini çok sert çektiği için yakası yırtıldığında bile sakinliğini korudu.

Birkaç saniye sonra tribünlerdeki insanlar mantıklı davranmaya başladı. Daha az önce deli gibi davranan insanlar koltuklarına dönüp yeniden Manny'nin mutluluk sesleri eşliğinde bir kaleden diğerine koştuğu sahayı izlemeye başladı.

Evie iyi olduğundan emin olmak için Dash'e baktı. Dash adama gülümsüyordu. Mutlu, masum, pırıl pırıl bir gülümseme idi ve Evie bunun "*Tebrikler, topu yakaladın*" demek olduğunu biliyordu. İşte, bu yüzden oğlunu seviyordu, çünkü bencillikten zerre kadar eser yoktu karakterinde, biraz önce tüm benliğiyle o topu yakalamayı istiyor olsa da şu an Orioles şapkası takan o yabancı için gerçekten mutluydu.

Adam, Dash'e değişik bir ifadeyle bakıyordu. Tanıyor muydu? Sempatı mı duymuştu? Oğlunun heyecanını mı anlamıştı? Emin olamadı. Sonra adam eğildi ve topu Dash'e doğru uzattı.

Dash'in gözleri kocaman oldu ve ağzı bir karış açıldı. Sonra kafasını sanki adamın ciddi olduğuna inanamıyormuş gibi sağa sola salladı. Adam topu daha da yaklaştırdı ve boş eliyle önce Dash'i, sonra topu göstererek "*Al, senin,*" dedi. Çok garıpti, sanki adam Dash'in sağır olduğunu biliyor gibiydi. Eh, olabilir. Onları işaretlerle iletişim kurarken görmüştü herhalde. Ama sanki daha fazlası vardı. Daha yürekten bir yaklaşım gibi.

Dash yalvaran gözlerle annesine baktı. Evie yabancının kibar jestini kabul etmeyi çok istiyordu, ama beyzbolu Dash kadar iyi bilmesede bu oldukça büyük bir armağandı. O top eBay'de yüksek rakamlara satılabilirdi. Kafasını salladı ve adama çekingen bir şekilde gülümseyerek, "*Çok kibarsınız, ama gerçekten alamayız,*" dedi.

Ama adam elini geri çekmedi. Sadece Dash'e baktı ve kaşlarını kaldırdı, ifadesiyle "*Emin misin?*" diyordu.

Dash yeniden annesine baktı, gözlerinde öyle yoğun bir istek vardı ki Evie kibarlığı kenara bıraktı. Bir anlığına çekindi ve sonra başını sallayıp, "*Tamam,*" dedi.

Dash öylesine mutlu oldu ki yumruklarını kaldırıp zıplamaya başladı. Topu adamın elinden saygılı bir biçimde alıp hafif belli belirsiz sesiyle, “Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler,” dedi.

Adam başını salladı. Sonra işaret diliyle, “*Bir şey değil,*” dedi.

Dash o kadar şaşırmıştı ki bir an topu tuttuğunu unuttu ve eliyle işaret dilinde konuşmaya çalıştı. Ardından topu Evie’nin eline tutuşturdu, şaşkınlıktan neredeyse düşürüyordu.

“*İşaret dili biliyor musun?*”

“*Evet,*” dedi adam tekrar işaret diliyle. “*Sağırım.*”

“*Ben de!*”

“*Biliyorum. Annenle seni konuşurken gördüm. Ondan daha iyi konuşuyorsun.*”

Dash güldü. “*Evet, ben de ona hep söylüyorum.*”

Adam gülümsedi. Gülümsemesinde anlaşılmasa da bir şeyler vardı. Sanki gülümsemeye alışkın değil gibiydi, sanki gülümsemeyi tetikleyen hisse güvenmiyordu.

Dash, “*Bana topu neden verdin? Sen de istiyordun,*” dedi.

“*Sen de istemiyor musun?*”

“*Senin istediğin kadar değil.*”

Evie boş bir ifadeyle konuşmalarını izliyordu. Sonra kendine geldi ve topu çantasına koyup işaret diliyle, “*Teşekkürler, çok iyisiniz,*” dedi.

Adam sanki bu teşekkürden utanmış gibi başını salladı ve durdu.

İtiraf etmek gerekirse Evie adamı beğenmişti. Kırklı yaşlarda olmalı diye düşündü. Kumral saçları ve saçlarının renginden biraz daha koyu karlı sakalı vardı. Sol eline hızlıca baktı, yüzük yoktu. Diğer herkes topu onun elinden kapmaya

çalışırken öylece sakın kalışında ilgi çekici bir şeyler vardı. Gülümsemesini, o gülümseyişin ardında sezilen çekingenliği, hatta hüznü beğenmişti. Ayrıca Dash'e iyi davranışı ve Dash'in bu davranışa verdiği karşılıktan etkilenmemek çok zordu. Birileriyle çıkmaktan korkuyordu çünkü hep pedofillerin yalnız anneleri kullanarak çocuklarına yaklaşmasıyla ilgili korkunç hikâyeler duyuyordu. Hayatta her şeyde bir parça da olsun risk yok muydu? Ayrıca sevgililerini kontrol etmek için çoğu insanın hayal bile edemeyeceği bir imkânı vardı.

Daha fazla düşünüp cesaretini kaybetmeden hemen, “*Biz Eutaw Caddesi'nde sosisli yiyeceğiz. Bize katılmak ister misiniz?*” diye sordu işaret diliyle.

“*Çok kibarsınız,*” dedi adam, “*ama rahatsız etmek istemem.*”

“*Emin misiniz?*”

“*Rahatsız etmezsiniz.*”

Adam bir anlığına kararsız bir ifadeyle aşağı baktı. Dave-tini kabul etmek istediğini hissetti ve bu kararsızlığının arkasında ne olduğunu anlamaya çalıştı. Sadece kibar olmaya mı çalışıyordu? Hoşlandığını hissetmişti de aynı şekilde hissetmiyor muydu kendisine karşı?

Dash adamın dizine dokununca adam ona baktı. İşaret dilinde, “*Sosisli sevmez misin?*” dedi.

Adamın kafası karışmışa benziyordu. “*Herkes sosisli sever,*” diye cevapladı.

“*Öyleyse neden bizimle gelmiyorsun?*”

Adamın elleri bir anlığına havada kaldı. Evie'ye sanki yar-dım istercesine baktı.

Evie gülümseyerek, “*Hadi ama,*” dedi. “*Size bir sosisli ısmarlamama izin verin. Kibarlığınız için ufak bir teşekkür sadece.*”

16. BÖLÜM

Manus, kadın ve oğluyla stadyumdan ayrıldı. Durumu iyi idare edemediğinin farkındaydı ve ne yapacağıyla ilgili kafası karışmıştı. Beyzbol ona bir şey ifade etmiyordu, topun düşmesine izin verseydi ya. Neden yakalamıştı ki? Düşünmemişti, sadece geldiğini görüp elini kaldırmıştı. Hele çocuğa vermesi daha da aptalcaydı. İnsanların onu fark etmesine yol açmıştı. Daha da kötüsü kadın ve oğlanın da onu fark etmesine sebep olmuştu. Onlarla sosisli almaya gidecek kadar gerçeküstü bir durumdaydı artık.

Ama direktör, kadını izlemesini istiyordu, değil mi? Manus'un gizliliğini ne denli koruması gerektiğiyle ilgili bir şey belirtmemişti. Çocuğun sağırlığını olası bir tanışma yolu olarak söylemişti, yani bir çeşit iletişimde olmalarına karşı değildi, hatta bunu bekliyordu da. Madem bunlar doğrudu, o zaman Manus belki de içgüdüsel olarak bu sebeple topu çocuğa vermişti.

Kendini ikna etmeye çalıştı ama biliyordu. Kararının arkasında başka bir şey yoktu. Yine de onları saatlerce izlerken Manus kadına karşı bir şeyler hissetmişti, bir şeyler vardı bu

kadında, oğluna bakışında, işaret diliyle onunla iletişim kurmasında ve saçını okşamasında... bunların tümü Manus'a bir şeyler hissettirmişti... Çok uzun süre önce, küçük bir çocuk olduğu zamanlarda, artık yokluğunun bile farkında olmadığı bir yaşamda hissettiği bir şeyler. Demek ki bu yaşamına dair bir şeyler kalmıştı, bu kadınla oğlu tekrar hatırlatmıştı.

Yoksa bundan fazla bir şeyler mi vardı? Kadının yüzü çoğu kişinin güzel diyeceği türden olmayabilirdi ama gülümseyişi farklıydı. Sıcak, davetkâr ve doğaldı. Ona daha fazla bakmak istemesine yol açıyordu. Ve itiraf edecek olursa vücudu da çok diri idi. Yumuşacık, kıvrımlı ve dolgun gözüktüyordu. V yakalı pamuklu bir kazak giymişti ve Manus yakasının içine bakmamak için kendini zor tutuyordu. Oradaki yumuşak tene, göğüslerinin kabartısına, dekoltesine...

Neyse ki Eutaw Caddesi sahanın hemen yanındaydı, yürürken geçen sürede kendini garip hissetmişti. Çok kalabalıktı, bu da kadını konuşurken ve işaretleşirken görmeyi zorlaştırıyordu. Çocuk daha rahat hissetmesini sağlıyordu. İnsanların arasından fırlayarak durup Manus'a en sevdiği Orioles oyuncularıyla ilgili sorular soruyordu. Manus beyzbolla fazla ilgili değildi ama o bölgede yaşayıp da ünlü oyuncuların isimlerini bilmemek de olası değildi. O yüzden bildiklerinden bahsediyor ve çocuğa onun sevdiklerini, kaç oyuna gittiğini falan sorarak kendi bilgisizliğini gizliyordu.

Evie onlara Eutaw'deki bir tezgâhtan sosisli aldı. Sağır olmanın avantajlarından biri de ağzın doluyken konuşabilmektir ve Manus ağızları hardal ve çeşni kaplı sosisli sandviçle doluyken çocukla heyecanlı konuşmasına devam etti. Kadın adını harf harf gösterdi. "*Evelyn, ama lütfen bana Evie de.*" Manus da aynısını yaptı, "*Marvin.*"

“Benim adım Dash,” dedi çocuk işaret diliyle. “Çünkü hızlıyım.”

“Ebeveynlerin hızlı olduğunu sen doğar doğmaz anlamış demek ki.”

“Söylediler.”

Evie gülümsedi ve Manus, sanki konuşmanın olduğu bu sahneyi daha önce de yaşadığı hissine kapıldı.

“Ne iş yapıyorsunuz Marvin?” dedi.

“Müteahhitim.”

İşte giydiği botlarına baktı. *“İnşaat mı?”*

“Evet. Peki ya siz?”

“NSA’da çalışıyorum. Bilgisayar işleri.”

Bölgede binlerce kişi dev istihbarat kurumunda çalışıyordu, yani bunu söylemesi pek de önemli değildi. Ama *bilgisayar işleri* diye eklemesi Manus’un inşaatta çivi ve çekiçlerle çalıştığını söylemesi kadar boştu. Kadının işi hakkında ek bir bilgi veremeyeceğinin bir göstergesiydi bu. Manus için sorun yoktu. Direktör kadının işiyle ilgili detaylı bir şey söylememişti, dolayısıyla Manus’un bunu bilmesi gereksizdi.

Kalabalık yavaşça dağılıp hava kararırken sohbete devam ettiler. Çocuk bölgedeki özel bir okula gidiyordu. Beyzbol takımındaydı ve bir gün Orioles’te kısa topçu olmak istiyordu. İşaretleri akıcıydı, neşeli ve dışadönüktü. Manus’tan korktuğunu veya rahatsız olduğunu hissettirmiyordu. Bu durum Manus için oldukça garipti. Kadın da çocuğun yabancı adama yakınlığından hoşlanmış gibi gözüküyordu. Çocuk ona okuldan, beyzbol istatistiklerinden ve ödevleri hakkında şikâyetlerinden bahsederken kadın da ilgili bir şekilde gülümsüyordu. Dash, Manus’a doğuştan sağır mısın diye sorduğunda adam evet, öyle doğdum diye

cevapladı. O kadar uzun süredir tekrar ettiği bir yalandı ki artık gerçek gibi geliyordu. “*Ben değilim,*” dedi oğlan, “*Menenjit oldum.*” Bunu sanki özel bir bilgiyi veriyormuş gibi söylemişti, sanki köpeğinin cinsinden, bisikletinin renginden veya büyükannesinin nerede yaşadığından bahsediyordu. Manus çocuk hastalıktan bahsederken kadının yüz ifadesinin kısacık bir an için de olsa değiştiğini gördü, ancak çocuğunun bundan etkilenmeden bahsetmesinden gurur duyduğu da belliydi.

Manus birkaç kişinin ona dikkatli bakışlarını yakaladı ve rahatsız oldu. Ardından onun dev ekranda seyrettikleri, topu yakalayan adam olup olmadığını anlamaya çalıştıklarını fark etti. Muhtemelen kameralar hemen kazanma koşusuna geçmiş ve Manus’un topu oğlana veriş i gözükmemişti. Yoksa daha fazla, hatta belki habercilerin bile gereksiz ilgisini çekerd i. Şanslıydı. Fevri ve aptalca davrandığı için kendine bir kez daha kızdı.

Bildiği halde kadına arabasını nereye park ettiğini sordu. Telefonunun hareketlerini taşınabilir bir StingRay takip cihazıyla izlemişti. Kadın bir park yerinin ismini söyledi, Manus da onlara eşlik etmeyi teklif etti. Bundan memnun olmuşa benziyordu ki Manus bunu şaşırtıcı, hatta biraz da sinir edici buldu.

Arabalarındayken işaretle, “*Seninle tanışmak güzeldi Marvin. Dash için yaptığına nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum,*” dedi.

“*Bir şey değil.*”

Evie, “*Kesinlikle çok önemliydi,*” dedi. Elleri bu önemi daha da vurgulamak için hızla hareket ediyordu. Yansıttığı duygu o kadar kibar ve ifadesi öyle güçlüydü ki adam, Evie’nin hareketlerini izlerken bir kez daha içinin kıpır kıpır

olduğunu hissetti. Bildik ama unutulmuş bir his. Bir anlığına nasıl cevap vereceğini şaşırarak öylece bakakaldı.

Çocuk yakasından çekiştirince ona doğru baktı. Annesinin çantasını işaret ediyordu. Topu oraya koymuştu. Ardından ifadesi ölüm kalım meselesiymiş gibi ciddileşti. “*Gerçekten bende kalabilir mi?*”

“*Senindir.*”

“*Ama sen yakaladın.*”

“*Artık senin oldu.*”

Çocuk ciddi ifadesini kısa bir an daha korudu, sonra saf mutluluktan oluşan bir sırıtışa dönüştü. İleri atılıp Manus’a sımsıkı sarıldı. Suratını Manus’un karnına gömmüştü. Manus donakaldı. Çocuğa bakıp beceriksiz bir şekilde omzunu hafifçe okşamayı başardı. Bir süre daha sarıldıktan sonra çocuk hâlâ sırtmaya devam ederek geri çekildi.

Kadın, oğluna Manus’un anlamadığı, aynı anda hem mutlu hem de hüzünlü bir ifadeyle bakıyordu. Sonra işaretle, “*Hey, yakışıklı. Hadi bakalım, ne söylecektin?*” dedi.

Çocuk, Manus’a bakıp elleriyle işaret etti, “*Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler!*”

Manus hafif buruk bir şekilde, “*Önemli değil,*” diye cevap verdi.

Kadın, “*Kartın var mı Marvin? Dash’le ben yalnızız ve ben pek becerikli değilimdir,*” dedi, “*Yani eğer elinden ufak tefek işler geliyorsa...*”

Direktör ne derse desin bu iyi bir fikir gibi gelmiyordu. Ancak Manus hayır derse garip olacağını düşündü. Bir anlığına kararsız kaldı, sonra kartını uzattı. Tabii kartını destekleyen sağlam bir hikâye önceden hazırlanmıştı. Yelp ve bir sürü iş referansları mevcuttu: Direktör, Marvin Manus ismiyle bir

müteahhit kimliği oluşturmıştu. Ayrıca marangozluk gibi şeyler ona uyuyordu, her türlü aletle arası iyiydi.

Kadın karta göz atıp cüzdanına yerleştirdi. “*Seni tekrar görmek güzel olur,*” dedi gülümseyerek. “*Yaptığın karşılığında tek bir sosisli yetersiz gibi geliyor.*”

Manus da karşılığında biraz kararsızca gülümsedi. Neden böyle bir şey yaptığını bilmiyordu. Direktör ondan kadını izlemesini istemişti. Ne bilmek istediğini net olarak ifade etmişti: *Bu işin içindeki insan yapısını, hesaplanamayan şeyi, maki- nedeki hayaleti bilmek istiyordu.* Manus bunları uzaktan nasıl gözlemleyebilirdi ki? Kadına yaklaşmak onu daha iyi izlemek için iyi bir yöntemdi.

Yine de direktörün ondan izlemekten fazlasını istememesini umuyordu.

17. BÖLÜM

Anders, sabırsızlanmamaya çalışarak masasında oturmuş, Delgado'yu bekliyordu. İstanbul'dan Washington, DC'ye yollanan bombalı mektup hakkında “bilgi” elde etmek zor olmamıştı. Altı tane M32A1 Çoklu Atışlı Bomba Atar ve savaş gereçleri karşılığında hallolmuştu. Türkiye'deki bağlantıları sadece faturasız hatlı telefonlarla birbirlerini arayıp İngilizce bomba, patlama ve Allahu Ekber gibi kelimeleri FedEx ve Washington, DC'yle beraber kullanmıştı. NSA'nın AURORAGOLD¹ dinleme ağı bu konuşmayı yakalamıştı. Özel Erişim takımları FedEx'in bilgisayar ağına girip paketi takip etmiş ve Thomas Delgado bomba imha uzmanı kimliğiyle “bombalı mektup” taşıyan uçağı karşılamak için havaalanına gitmişti. Şirket sahiplerine temkinli bir söylev çekilmiş, saha görevlilerine talimatlar iletilmiş ve çalışanlara tam işbirliğinde bulunmaları konusunda emir verilmişti. Hiçbir şey şansa bırakılmamıştı ve şu anda ellerinden beklemekten başka bir şey gelmiyordu.

¹ 2011'de büyük cep telefonu şebeke operatörlerinin NSA'nın telefon şebekelerine girmesine yardımcı olduğu gizli operasyon. NSA bu sayede 1.200'den fazla e-posta hesabı tarafından gönderilen ve alınan mesajların içeriğini izleyerek şirketlerin özel dokümantasyonlarına müdahale etmiştir. (Çev. n.)

Remar kapıyı açıp başını içeri uzattı. “Başkan NSA’yı yeniden toplantıya çağırıyor. Seni iki saat içinde Durum Odası’na istiyor.”

Anders sessizce sövdü. “Sence neden?”

“Saldırı emri vereceğini düşünüyorum.”

“McQueen’in bize biraz zaman kazandırması gerekmiyor muydu?”

“Elinden geleni yaptı. Ama herkesin tavsiyesine karşı bir senatörünkü pek de etkili olamıyor.”

“Yoksa ters mi tepti? Başkan, McQueen’in sabredelim laflarına karşı kendini sert mi göstermeye çalışıyor?”

“Olabilir. Bilemeyiz. Bence o zaman için doğru bir hamle idi.”

Anders saatine baktı ve ellerini ovuşturdu. “Tamam. Bir saat içinde gideceğim şekilde arabayı hazırlat. Delgado ondan önce gelmiş olur.”

O sırada kapı sert bir şekilde tıklatıldı. Remar dışarı çıktı. Hemen sonra Delgado’yla döndü. Delgado, normalde giydiği şık takımları yerine ordu kamuflaj üniformasıyla içeri daldı. Hemen masaya yöneldi ve FedEx paketini uzattı. Remar yol verip kapıyı arkasından kapadı.

Anders bir anlığına Delgado’ya bakıp paketi yırtarak açma isteğine engel olmaya çalıştı. Adamın, bunun ne kadar önemli olduğunu görmesine gerek yoktu. Sakin bir tonla, “Sorun oldu mu?” diye sordu.

“Hayır, kamyonlara paketleri taşıyan eleman bana aradığımı bulabileceğim yeri göstermekten mutluluk duydu. Ayrıca açılırken güvenli bir uzaklıkta durmamı da söyledi. Anlaşılan dedikodu yayılmış.”

Anders zarfı açıp içinden taşınabilir sürücüyü çıkardı. Bilgisayarının USB girişine takıp şifre çözüm programını çalıştırdı. Bir dakika, sonra birkaç dakika daha geçti. Öyle gözüküyordu ki bilgisayarının bağlı olduğu süper bilgisayarlar bile şifreyi kıramayacaktı. En azından beklediği gibi anında olmayacaktı. Sürücüde herhalde birkaç gigabayt bilgi vardı. Bu kez bir önceki gibi yem değil, muhtemelen gerçektir. Eh, hemen çözülme de en azından ele geçirmişti. Perkins ölmüştü. Tek yapması gereken Hamilton'dan da bir an önce kurtulmaktır ve böylece sızıntı engellenecekti.

Bir an Perkins'in sürücüyü teslim edip etmediğini düşündü. Pekâlâ, asla bulunamayacak gibi görünüyordu. Bununla yaşayamayacağını düşündü. Asıl önemli olan Tanrı'nın Gözü olmamasıydı. Olamazdı.

Delgado pakete doğru işaret etti. "Gideceği adresi incelememi ister misin?"

Anders çoktan Manus'u ortalığı koklaması için oraya yollamıştı. DC'nin hemen dışında Adams Morgan isimli bir bölgedeki posta kutusu merkeziydi. Ancak hiçbir şey çıkmamıştı. Yine de farklı birkaç sistem Hamilton'ın iki hafta önce orada bir kutu kiraladığını onaylıyordu. İstanbul'a gitmeden hemen önce ayarladıklarından biri olduğu neredeyse kesindi. Bu nedenle tam da bu noktada çıkmaz sokağa girmişti.

"Hayır," dedi Anders. "Gerek yok."

Delgado başını sallayıp gidecekmiş gibi arkasını döndü. Sonra tekrar dönüp, "Hey, sana bir şey soracaktım. Muhtemelen önemsiz, o yüzden aklımdan çıkmış," dedi.

Anders kaşlarını kaldırdı.

Delgado, sanki hâlâ orada olduğuna emin olmak istiyormuşçasına ektirdiği saçlarına dokundu. "Ariel diye birini tanıyor musun?"

Anders'in kafasının içinde uyarı çanları çalmaya başladı ama tepki vermedi. "Tanımıyorum, kimmiş Aerial?"

"Emin değilim. Perkins, Ariel diye biriyle ilgili bir şeyler geveledi. Arabada, ölmeden hemen önce. Sanırım ismi buydu."

Uyarı çanlarının sesi yükseliyordu. "Ne dedi?"

"Ah, boş ver, önemsiz bir ayrıntı."

Anders açıkça konuya ilgisini ölçmek için yapılmış bu hamleye sinirlendiyse de duygularını bastırdı. Ciddi bir ifadeyle Delgado'ya bakıyordu. "Her zaman fazla bilgi vermeni tercih ederim Thomas, sonrasında da o şeyin gerçekten önemsiz olup olmadığına ben karar veririm. Anlatabiliyor muyum?"

Delgado, sanki azarlanınca utanan bir çocuk gibi bakışlarını kaçırıldı. "'Seni seviyorum Ariel,' dedi. Yani ben de düşündüm ki... karısı mıydı? Bilemedim."

Anders, Delgado'nun bu konuyu kendisinin rahatlıkla araştırabileceğini biliyordu. Muhtemelen denemişti ama hiçbir şey bulamamıştı. Anders adamın neden meraklandığını bilmiyordu ve gittikçe artan ilgisini gizlemesi gerekiyordu.

"Hayır, bildiğim kadarıyla karısının adı Caryn."

"Belki de kızıdır o zaman."

Delgado'nun kontrol edebileceği ve muhtemelen ettiği bir nokta daha... neden bunu yapıyordu?

"Sanmam. Perkins'in iki oğlu vardı. Bildiğim kadarıyla kızı yoktu."

Delgado hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Sadece ilginç geldi. Son nefeslerini vermekte olduklarını anlayınca insanların akli başından gidebiliyor."

"Eh, her kim olursa olsun en azından Perkins ölürken sevdiği birinin varlığını hissetmiş. Ufak da olsa anlamlı."

Delgado parmaklarını şıklattı. "Her neyse, dediğim gibi muhtemelen hiçbir şey ifade etmiyor ama söylemek daha iyi."

“Kesinlikle.”

Delgado kapıdan çıktığı anda Anders, Remar'ı arayıp onu bilgilendirdi. Snowden'de hissettiklerini hissetmeye başlamıştı. Tekrar Şili'ye dönmüş gibiydi. Yer sallanıyor, kaldırımlar parçalanıyordu. Dengesini sağlayabilmek için ellerini masaya dayaması gerekti.

Remar, “Aerial mi?” dedi. “Gerçekten öyle mi?”

“Başka ne *olabilir* ki? ‘Aerial, seni seviyorum!’ Eğer Chambers’ın Perkins’le bir ilişkisi olduysa yatakta kim bilir neler konuşmuşlardır. Eklettiğimiz Tanrı’nın Gözü güvenlik protokollerinden muhakkak bahsetmiştir. Öldüğü gece sisteme geçirdiği protokoller. Eğer adama bunlardan bahsettiyse Perkins kadının başına gelenlerin tesadüf olmadığını anlamıştır. Ve her ne anlattıysa bunu tüm dünyaya duyurmak için güçlü bir isteği de olur. Başka neden onurlu bir emeklilikle tam maaş almanın eşiğinde olan yirmi beş yıllık bir gazi ihanet eder ki? Daha mantıklı bir açıklaması yok.”

Uzun bir sessizlikten sonra Remar, “Tanrım,” dedi

“Bunu araştır. Beraber olup olmadıklarını öğrenmek istiyorum.”

“Bilgi en az bir yıllık olacak.”

“Beraber olup olmadıklarını bilmek istiyorum. Eğer Hamilton Tanrı’nın Gözü’nden haberdarsa kurtarılmasını sabote etmemiz gerek. Hem de her her zamankinden daha fazla.”

Remar’ın suratında umutsuz bir ifade vardı. Tanrı’nın Gözü’nün ortaya çıkma ihtimalini veya ortaya çıkmaması için yapılması gerekenleri ya da bu iki seçeneği de Anders ya bilmiyor ya da önemsemiyordu.

“Anlıyor musun?” dedi. “Hamilton durdurulmalı. Ne gerekirse yapılmalı.”

18. BÖLÜM

İki saat sonra Anders, NSA'daki öbür başkanlarla beraber Durum Odası'ndaydı. Başkan toplantıyı başlattı ve sözü hemen savunma bakanına verdi. Bu kötüye işaretledi. Bakan da daha sonra Jones'u işaret etti. Buysa daha da kötüydü...

"Türkiye ve Suriye'de cep telefonu sinyalleri yakaladık," dedi Jones. Üniformalı bir operatöre başıyla emir verdi, adam hemen ekrana bir dizüstü bilgisayarı bağladı. Odadaki dev ekranda Suriye-Türkiye sınırının haritası gözüküyordu. Jones ayağa kalkıp ekrana yürüdü ve bazı bölgelerini lazerle işaretlemeye başladı. Odanın kısılan ışıklarının parıltısı adamın madalya dolu göğsünden yansıyor.

"Anladığımız kadarıyla," dedi, "konumunu belirlediğimiz bu birimler," derken lazerli kalemle Türk tarafındaki sınırda birtakım koordinatları işaretleyerek, "bu iki birimle önce orta seviyede, ardından çok daha yoğun bir şekilde iletişime geçmiş," diye devam ederken de lazeriyle Suriye tarafındaki birkaç koordinatı işaretledi. "Hamilton'ın kaçırıldığını tahmin ettiğimiz anda konuşmalar artmış. Türkiye tarafındakiler Ergenekon denilen ve çoğunlukla eroin kaçakçılığı yapan bir suç grubu. Suriye tarafındakilerse bazen IŞİD'le, bazen de karşıtlarıyla çalışan bir grup. Bir anlamda rakipleri diyebiliriz."

Diyebiliriz. Anders bu benmerkezci, üstten bakan ifadeden nefret ediyordu. Ama Pentagon onun şöhretini ayaklar altına alırken oturup içten içe yanmak dışında yapabileceği bir şey yoktu. En azından “İŞİD’le çok sıkı da olmasa bağları olan ama aynı zamanda rakip de” kısmı verisinin NSA’dan geldiğini bilmek biraz rahatlatıcıydı. Ama bu veriyi oluşturma nın istenmeyen sonuçlara yol açabileceğini hissetmeye başlamıştı.

“Hamilton, Türk grup tarafından belki de fidye için kaçırılıp Demirişık’ta sınırdan geçirilmiş.” Tanrım, bu adam lazer kalemini çok seviyordu. “Halep’in otuz kilometre kadar kuzeybatısındaki Azaz’a götürülmüş. Halep’te hâlen hükümet ve isyancılar arasında şiddetli bir savaş var. Alan tam bir kaos içinde. Öncelikli bir hedefi gizleyebilmek için çok fırsat var. Bunu demişken, Hamilton’ın tutulduğu yeri bildiğimizi düşünüyoruz. Burada.”

Ekrandaki görüntü moloz yığını içindeki bir sokaktaki beton bir binanın görüntüsüyle değişti.

“Bu birleşik bir görüntü,” diye açıkladı Jones. “Uydu görüntüleri ve insansız hava aracı fotoğraflarıyla bilgisayar tarafından birleştirilmiş. Ayrıca SHARAD’dan¹ destek alan uydularımız ve insansız hava araçlarımız var. Sığ Yüzey Radarı, NASA tarafından Mars Rover’ın Mars yüzeyindeki su ve buz yapılaşmasını analiz etmesi için tasarlanmıştı.”

Ekran Mars Reconnaissance Orbiter’in uzaydan kızıl gezegene sinyal yollayarak su aramasının çizimine dönüştü. Anders ne kadar nefret etse de Jones’un iyi sunum yaptığını inkâr edemedi. Eh, o kadar generalin arasından yükselmek için en azından bunda iyi olması gerekiyordu.

“Ayrıca kızılötesi görüntüleme sistemiyle yüksekten uçuşlar yaptık,” diye devam etti Jones. Ekran şimdi kızılötesi

1 SHallow RADar sounder: Sığ Yüzey Radar Ses Cihazı. Mars Reconnaissance Orbiter’ı için tasarlanmış, yeraltı sondaj radarıdır. On beş metreye kadar ince çözünürlükle yüz metre derinliğe kadar bilgi sağlayabilir. (Çev. n.)

görüntüleme sistemi olan insansız hava araçları gösteriyordu. “İyi yanı, böylece artık duvarların ve kapıların yapısını ve kalınlığını bilebiliyoruz.”

Ekranda yapının bilgisayar tarafından yapılmış üç boyutlu görüntüleri dönmeye başladı. Jones daha etkili olması adına sustu ve ekran yeniden değişti. Bu sefer ekranda bir adamın bulanık, kızılötesi görüntüsü vardı. Kolları başının üzerindeydi, muhtemelen tavana bağlanmıştı.

“Ayrıca Amerikalı gazeteci Ryan Hamilton olduğuna inandığımız bu yapının içindeki kişinin tam yerini biliyoruz. Bayanlar ve baylar, haydi, bu genç adamı eve getirelim.”

Tannm! Anders kısa bir süre bir oda dolusu huysuz, kendini beğenmiş gıcık herifin alkışlamaya başlayacağını sandı. Ama zaman geçti, Jones koltuğuna oturdu ve tüm gözler başkana döndü.

Başkan, Jones’a baktı. “Vernon, bu bulguların arkasındaki teknolojinin güvenilirliğinden emin misin?”

“Başkanım, bu teknolojiye İran’daki tutsak krizi sırasında sahip olsaydık Kartal Pençesi Harekâtı çok farklı sonuçlanabilirdi.”

Anders sinirden köpürüyordu. Kartal Pençesi helikopter sorunu nedeniyle kötü gitmişti. Rehinelerin yeri hakkındaki bilgiyle hiçbir alakası yoktu. Ayrıca “sonuçlanabilirdi” de ne demekti?

Yine de sesini çıkarmadı. Jones’un avantajlı olduğu açıkça belliydi ve Anders’in bunu değiştirmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Şimdilik.

Cep telefonu titredi, bakınca Remar’dan gelen mesajı gördü: *İkisiyle ilgili kesin eşleşme yapılamıyor. Ama ikisinin de birçok kez iş çıkışı ve hafta sonları telefonunu aynı anda kapattığı kayıtlarda gözüküyor.*

Delgado’nun dediğinden sonra bunu hissetmişti ve işte, bu da kanıtıydı. Daniel Perkins ve Aerial Chambers yakınlaşmıştı.

Sadakatsizliklerini gizlemek istemişlerdi, bu da telefonlarını kapatmalarından belliydi ve ikisinin de aynı anda kapatması Anders'in şüphesini doğruluyordu. Perkins Tanrı'nın Gözü'nü biliyordu, bu da Hamilton'ın da bildiğini gösteriyordu. Anlaşılan Hamilton'ın kesinlikle susturulması gerekiyordu.

Başkan, Jones'a, "En erken ne kadar sürede hazır olursunuz?" diye sordu.

Jones, "Şu an ekibim sözünü ettiğimiz binanın birebir modelini hazırlıyor," diye karşılık verdi, bunu diyebilmenin gururuyla göğsü kabarak. "Kırk sekiz saat lojistikleri hesaplamak ve takımın Azaz'da içine sızacağı binanın modeli üzerinde alıştırma yapmaları için yeterli olur. Gerekirse daha hızlı hareket edebiliriz, ama eğer Hamilton'ın en az kırk sekiz saati olduğunu düşünüyorsak beklememizi öneririm. Hazırlıksız girmek istemeyiz."

Gözler Anders'e döndü. Başkan, "Hamilton'ın durumuyla ilgili hiçbir şey biliyor muyuz?" dedi.

Küçük düşürülmesi hesaplanmış gibiydi ama katlanmak dışında yapabileceği bir şey yoktu. "Hayır Sayın Başkan. Hamilton'ın ne kadar vakti olduğuyla ilgili hiçbir fikrimiz yok. Sadece bu grubun kaçırma olayını propaganda malzemesi olarak kullandığını biliyoruz. Bu durumda da en az kırk sekiz saat güvende olacağını düşünüyorum."

Başkan başını salladı. Muhtemelen böyle bir analizi zeki bir lise öğrencisinin de yapabileceğini düşünmüş, NSA'nın direktöründen daha somut bir şeyler duymayı ummuştu.

Başkan, "Yorum ve eleştirilerinizi bekliyorum," dedikten sonra odaya göz gezdirdi. "Yok mu?" diye sordu. "Tamam öyleyse. Kararımı verdim. Öngörülemez gelişmeleri saymazsak kırk sekiz saat içinde girip bu genç adamı kurtaracağız."

Öngörülemeyen gelişme diye içinden geçirdi Anders, *neler olabileceği hakkında hiçbir fikriniz yok.*

19. BÖLÜM

Manus gazetecinin kaçırılma işini ayarlayan Ergenekon takımına bomba atarları teslim etme göreviyle yeniden Türkiye'ye gitmişti. Direktör, Manus'a asıl görevinin Ergenekoncuların öldürülmesi ve mutlaka telefonlarının toplanması olduğunu belirtmişti. Neden telefonları istediğini Manus bilmiyordu, önemsemiyordu da. Ama öldürme kısmı güzeldi. Bir önceki sefer onları nasıl da öldürmek istemişti. Şimdi bunu gerçekten yapabilecekti.

Buluşma Ankara'nın yüz elli kilometre kadar doğusundaki dev Tuz Gölü'nün doğu kıyısındaydı. Kıyı boyunca aracını sürerken güneş tepesinde parlıyordu, kuru göl yatağının oval şeklindeki solgun mavisi yanardöner bir beyazla çevrelenmişti. Etrafında kuru otlarla küçük çalılar dışında hiçbir şey yoktu. Yol boyunca az sayıda turistik restoranın, hediyelik eşya dükânının ve mineral yataklarının fotoğrafını çekmeye gelmiş birkaç turistin yanından geçti. Asfalt yol önce taşa, ardından da toprağa dönüştü. Vardığında ortada ne bina ne insan vardı.

İleride küçük bir bina gördü. Bir temel ve birkaç tuğla duvardan fazlası değildi. Çevresindeki boz rengi kirli alanın

ortasında terk edilmiş duruyordu. Binanın yan tarafında bir önceki buluşmadan hatırladığı tozlu beyaz kamyonet vardı ve aracın başında da yine aynı üç adam sigara içiyordu. Manus yaklaşırken adamlar gözlerini kısıp dikkatle baktı, sonra onu tanıyıp el salladılar. Elleri boştu. Başıyla adamları selamlayıp kamyonetle arasında birkaç metre kalana kadar aracı sürdü. İki araç yan yana gelince durdu, ikisinin de sürücü koltuğunun olduğu tarafı dışta kalıyordu. Adamlar bu davranışı garip bulmuş olabilirdi, çünkü eğer bagajları yan yana olacak şekilde yapsaydı bomba atarları taşımak daha kolay olurdu. Dikkatli olmaya çalıştığını düşünüyorlardı belki de. Manus için bu pek de önemli değildi. Bölgede saklanılabilecek tek yer kamyonetin kendisiydi ve kendi bagajını onu görüş alanında tutarken açabilmeyi istiyordu, ayrıca biri kamyonetin arka kapısından çıkarsa bu kendine biraz daha fazla saklanacak alan sağlar ve karşılık verme süresi tanırıdı.

Çevresine bakındı ve bir sorun görmedi. Gölün geniş kuru yatağında, güneş ışınlarının arasında bir maden ocağının kuleleriyle boruları vardı. Kısa bir mesafe ötede kapkara bir kamyon lastiği tuz öbeğinin ortasında duruyordu. Manus motoru kapattı ve sürücü tarafındaki camı indirdi. Emin olamazdı ama bölge sakın gibi gözüküyordu.

Bakışlarını adamlardan ayırmadan Berserker'ini sıkıca kavrayarak arabadan indi ve kapıyı kapadı. Baltanın yanı sıra geçen sefer getirdiği silahlar da yanındaydı fakat ufak bir farkla... Bu sefer direksiyonundan sarkan SIG MPX-K boştu. Adamlarla ilgili bir fikri vardı ve bunu kullanabileceğini düşünüyordu.

Adamlardan uzun olanı Manus'un hiç güvenilir bulmadığı sırtkan bir ifadeyle, "Merhaba Miller," dedi. Bu sefer

yapmacık kibarlığa gerek yoktu, zaten tanışıyorlardı. “Oyuncaklarımızı getirdin mi? Onları bekliyorduk.”

Manus başını salladı ve bagaja gitti. Kapağı açıp bekledi. Uzun adam Sedan’ın yolcu koltuğu tarafındaki olduğu kapısına doğru yürüdü. Diğer ikisiyse öbür yana, sürücü kısmına geçtiler. Yürürken arabanın içine bakınca SIG’ı gördüler. Biri kapıda durdu, öbürü devam etti. Akıllarınca onunla silahı arasında engel oluşturmuyorlardı.

Manus bagaj kapağını açıp bir adım geri çekilerek iki adama bakmasını işaret etti. İçeride üç spor çantası vardı.

Diğeri içeri uzanıp tek tek çantaları açarken uzun olan geride durdu. Çantalara bakan üçüncüyü açtıktan sonra arkasını dönüp başını salladı. Manus o anda hepsini belinde sakladığı Force Pro ile öldürebilirdi, ama silah seslerinin düz arazide ne kadar uzağa gideceğinden emin olamamıştı. Ayrıca turistik tesisler o kadar da uzak değildi. Gerekirse onları da öldürürdü, ama daha sessiz ve daha zevk alacağı bir olasılık için fırsatı olacağını tahmin ediyordu.

Çantaları kontrol eden adam uzanıp M32A1’lerden birini çıkardı ve uzun olana verdi. O da silahı alıp Manus’a doğrulttu ve güldü.

“Bize bunların nasıl kullanılacağını gösterirsin, değil mi?” dedi adam.

Öldürmesi emredilmiş olmasa bile, Manus adamı sırf nam-luyu ona doğrulttuğu için bile öldürmekten memnun kalırdı. Silahın dolu olup olmadığını kontrol bile etmemişti. Adamın bu tedbirsiz davranışı, yaptığıнын şaşırtmaca olduğunun göstergesiydi. Manus gözücuyla üçüncü adamın sürücü koltuğundan uzanıp SIG’ı aldığını gördü. Fark etmemiş gibi davrandı.

“Ne bilmek istiyorsunuz?” diye sordu.

Üçüncü adam, Manus'a yaklaştı ve SIG'ı göğsüne dayadı. Manus ona bakıp şaşırdığını gösteren bir ifadeye büründü.

Uzun olan, “Neden garip konuştuğunu bilmek istiyorum mesela,” dedi.

Manus sanki korku içindeymiş gibi bir ona, bir ötekine bakıyordu. Aslında mesafeyi hesaplıyordu. Ses tonunun özellikle gerginmiş gibi çıkmasına çalışarak, “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

Elini uzatarak, “Bana belindeki silahı ver,” dedi uzun olan ama Berserker'den çekiniyor gibiydi. “Ve baltanı bırak.”

Onu sıkıştırdıklarını düşünüyorlardı ama hâlâ kendilerinden emin değillerdi. Aksi takdirde uzun olan, Manus'un beline uzanıp silahı kendisi alırdı.

Manus etrafını sarmalarını engellemek için bir adım geri gitti ve Berserker'i sanki dediklerini yapmakta kararsızmış gibi bacağının yanından salladı. “Eğer beni öldürürseniz daha fazla oyuncak alamazsınız.”

Uzun olan adam pis pis sırıttı. Manus'a ıslahevindeki oğlanlardan bazılarını hatırlatmıştı. “Seni öldürmeyeceğiz. Sadece biraz eğleneceğiz. Bize silahı ver.”

İdeal mesafeden azıcık uzaktaydılar. Manus birinin biraz daha yaklaşmasını istiyordu.

“Benimkilere söylerim.”

Uzun olan adam kahkaha attı. “Ne biçim bir adam başına bunun geldiğinden bahseder ki? Bir kadın bile anlatmaz bunu.”

SIG'ı tutan adam kızarmıştı ve hızlı nefes alıyordu. Nam-luyla bagajı göstererek, “Bagaja doğru eğil,” dedi. “Tam dibi-ne kadar.”

Manus sadece ona baktı.

Adamın yüzü karardı. “Bagaja eğil diyorum.”

Manus yine bir şey demedi. Adamın ateş etmeyeceğini biliyordu. Önce onu tehdit edecek başka bir şey daha bulacaktı.

Adam namluyu Manus’un suratına doğrultup bir adım daha yaklaştı. “Dedim ki...”

Manus ileri doğru bir adım attı, SIG’ı eliyle bir kenara itti ve Berserker’i diğer elinde çevirdi. Yirmi santimlik sivri ucunu adamın cinsel organına sapladı. Bıçak kıyafet ve deriyi kolaylıkla geçip kasık kemiğini o kadar sert parçaladı ki adamın ayakları yerden kesildi. Gözleri şok ve acıdan dışarı fırladı ama attığı çığlık yine de Manus’un duyabileceği kadar yüksek değildi.

Manus hızla sağına döndü, kasığını parçaladığı adam yere düşerken Berserker’i sapladığı yerden çekip çıkardı ve ikinci adamın suratına doğru savurdu. Adam korkup kaçmaya çalıştı, içgüdüsel olarak bir elini yüzünü korumak için kaldırdı. Berserker adamın parmaklarını koparıp dişleriyle çenesini dağıttı ve suratının sol tarafını bir kan çukuru haline getirdi. Adam titredi, sarsak iki adım attı ve düştü.

Uzun olan adamın gözleri o kadar büyümüştü ki her an yerlerinden fırlayacakmış gibi görünüyordu. Bir adım geriye çekilip muhtemelen silahını bulmak için elini beline götürdü. Manus, Berserker’i yere bıraktı ve anında iki eliyle Force Pro’yu adamın suratına tuttu. Adamın kolları olduğu yerde kaldı.

“Ellerini kaldır,” dedi Manus. Adam hareket etmedi. Manus, “Eğer seni öldürmek isteseydim, çoktan ölmüş olurdun. Bana bunu bir daha tekrarlatma,” dedi.

Adam ellerini dikkatli bir şekilde yavaşça havaya kaldırdı. Manus onun hızla soluduğunu görebiliyordu.

“Şimdi arkanı dön ve ellerini boynunun arkasında birleştir.”

Adam dediğini yaptı.

Manus adamın belinden silahı alıp yere fırlattı, sonra kazağının kolunu düzelterip Berserker'ini tekrar eline aldı. “Şimdi benden yapmamı istediğin şekilde bagajın içine doğru eğil bakalım.”

Adam ona döndü. “Ne? Olmaz.”

Manus, Force Pro'yu adamın suratına doğrulttu. “Sen bilirsin.”

Adamın yüzü allak bullak oldu. Artık nefes alıp veriş çok hızlanmıştı. Arkadaşlarına baktı. Bir tanesi kıvrılmış ve titriyordu, belki de ağlıyordu. Manus emin olamıyordu. Öbürü düz yatıyordu. İkisinin de etrafı kana boyanmıştı.

Uzun olan adam titreyerek arabaya yaklaştı. Bagaja doğru eğildi. Bir anda bomba atar kullanmayı öğrenemeyeceğine göre Manus içeride adamın silah olarak kullanabileceği hiçbir şey olmadığını biliyordu. Adamın üzerini aramamıştı. Yedek bir silahı ya da bıçağı olup olmadığı belli değildi. O yüzden fazla yaklaşmadı.

Manus, “Daha da içeri,” dedi. “Ve bacaklarını aç.”

Adam dediklerini yaptı. Manus adamın konuştuğunu, muhtemelen yalvardığını seziyordu. Ama tabii ki bilemezdi ve önemli de değildi. Force Pro'yu sol eline, Berserker'i de sağına aldı. Bir anlığına adamı izlemek için durdu ve bir kolunu kaldırdı, kalçasını çevirdi ve baltayı tam adamın omurgasına indirdi. Köşesi belkemiğini parçaladı. Manus son anda çekilmeseydi adamın karnını da delerdi. Adamın vücudu çöktü, bacakları titredi ve çığlığı bagajın içinde öyle yankılandı ki Manus bu kez onu duyabildi.

Manus adamı kemerinden tuttu, bagajdan çıkarıp yere fırlattı. Adam sudan çıkmış balık gibi çırpınıyor, elleriyle açık yarasını tutmaya çalışıyordu, bacakları tamamen hareketsizdi. Bir şeyler diyordu ama Manus dudaklarını okuyamadı. Ya Türkçe konuşmaya başlamıştı ya da artık korku ve acıdan Manus'un anlayabileceği kadar düzgün cümle kuramıyordu.

“Neden garip konuştuğumu bilmek mi istiyorsun?” dedi Manus. Çevrede kimse olmadığından emin olmak için hızlıca etrafına göz attı ve bakışlarını tekrar adama çevirdi. “Çünkü hiçbir şey duyamıyorum. Çığlıkları bile duyamıyorum.” Tek bacağına kaldırdı ve ayağıyla adamın boğazına hızla basıp soluk borusunu parçaladı.

Hâlâ bir tehdit oluşturabilecek ilk adama doğru yürüdü, ancak adam kıvrılmış, yatıyordu. Silahı olsa bile yaralarından dolayı onu kullanamayacak haldeydi. Manus adamın boynuna basıp kafasını toprağa gömdü.

Dümdüz yatan son adamın yanına gitti. Manus kırık kanlı kafatasının içinde açık duran beyni gördü ve daha fazla bir şey yapması gerekmediğini fark etti. Berserker'daki kanı adamın gömleğine sildi, sonra da aracına geçip yolcu koltuğuna oturdu.

Bir anlığına durup tozlu kamyonete baktı. İçinde kimse olduğunu düşünmüyordu, yine de emin olmak daha iyiydi. Kalkıp iki eliyle tuttuğu Force Pro ile hızlıca aracın etrafında gezdi. Önce yolcu koltuğuna, ardından ön camdan içeri, sonra sürücü koltuğu tarafına baktı. Hiçbir şey görmedi.

Gömleğinin eteğiyle kapıyı tutup açtı ve kenara çekildi, ateş etmesi gerekirse hazır, yine hiçbir şey yoktu.

Ama yok, bir şeyler vardı. İçeride biri vardı, kıvrılmış, yerde yatıyordu. Manus gözlerini kırıştırıp etrafına tekrar baktı.

Fırfırlı bir elbiseden dışarı çıkmış kılıklı kolları ve kelepçe olduğunu düşündüğü bir metal pırıltısı gördü. Adamın elleri arkasında kelepçelenmişti.

Force Pro'yu havaya kaldırıp içeri girdi. Kamyonetin içinde başka hiçbir şey yoktu. Sadece kadın elbisesi giymiş, elleri arkada kelepçelenmiş ufak tefek bir adam titreyerek yatıyordu.

Manus, Force Pro'yu sağ eliyle adamın tam çenesinin altına tutup, sol eliyle de uzanarak adamın bacağına sarstı. Adam irkildi ama başka tepki vermedi. Bir şeyler söyledi ya da ses çıkardıysa bile Manus bilemezdi.

Manus bu sefer daha sert bir şekilde onu yeniden sarstı. Adam sanki vurmasını bekliyormuş gibi omuzlarını kaldırdı ve geriye baktı. Adamın yüzü hasar gördüğü için Manus'un onu tanıması uzun sürdü. Gözleri şişmiş ve morarmış, neredeyse kapalıydı, dudakları şiş ve yarılmıştı. Yanaklarında, kollarında ve omuzlarında sigara izleri vardı.

Bu Hamilton'dı.

Manus o kadar şaşırmıştı ki bir anlığına çevresini kontrol etmeyi unuttu. Sonra deneyimle oluşan içgüdü geri geldi ve hızlıca etrafı kontrol etti. Bir şey yoktu. Hamilton'a döndüğünde adam, "Lütfen. Lütfen yardım et. Lütfen," diyordu.

Manus anlamaya çalışıyordu. Ne olmuştu? Hamilton'ın Suriye'de IŞİD'le alakalı bir grup tarafından tutulduğuyla ilgili haberlerle videolar görmüştü ve direktörün Türkleri Hamilton'ı Suriye'ye geçirmek için kullandığını tahmin etmişti. Eh, en azından plan böyle görünüyordu. Olaylar başka şekilde mi gelişmişti yoksa? Türkler bıçaklı terörist rolünü oynasın diye Arapça konuşan birini getirtip videoları kendileri mi çekmişti? Suriyeli gruba başka birini mi götürmüşlerdi? Eğer

öyleyse kimi? Ve neden? Belki de adamı sıkılana kadar kullanıp sonra yeniden satmak için?

Etrafındaki cesetlere bakıp o kadar hızlı öldürmemiş olmayı diledi. Biraz daha işkence çekirtmiş olmayı istedi.

Hamilton'a baktı. Adam sürekli, "Lütfen," diyordu, "Lütfen, bana yardım et."

Manus düşündü. Direktör ne isterdi? Muhtemelen adamın ölmesini. Cihatçıların öldürmesini istemesiydi Hamilton'ı kaçırtıp onların eline neden versin diye düşündü.

Ve bu noktadan sonra Hamilton'ı öldürmek ancak merhamet olurdu. Adam berbat haldeydi. Manus'un asla düzelmeyeceğini tahmin ettiği kadar berbat bir halde. Kamyonete girip kapıyı ardından kapatarak kafasının arkasından tek bir vuruşla onu halledebilirdi. Adamın acısı ve korkusu son bulurdu.

"Lütfen," dedi adam tekrar, şişmekten kapanmış gözlerinden yaşlar sızarken. "Eve dönmek istiyorum. Sadece eve dönmek istiyorum."

Manus etrafına bakındı. Bölge hâlâ sessizdi.

Hallet gitsin diye düşündü. *Hızlı olsun. Bir şey hissetmez.*

Kamyonetin içine doğru adım attı, sonra emin olamadı.

Adamı öldürmek istemediğini fark etti.

Kendini bunun merhametli bir davranış olacağına ikna etmeye çalıştı. Yapamadı. Adamı öldürmesi sanki onu soktuğu acılı durumun devamı olacaktı.

Lanet olsun.

Bu iş fazla uzamıştı. Onu buraya getiren nedene odaklanması gerekiyordu. Hamilton onun sorunu değildi.

Cesetlerin üstlerini aradı ve hepsinin cebinden cep telefonlarını bularak aldı. Pillerini çıkarıp üçünü de bagaja fırlattı, SIG'ı aldı, içine tam bir şarjör taktı ve yolcu koltuğuna bıraktı.

Aynadan kendisine baktı ve yüzüne biraz kan sıçradığını görünce şaşırmadı. Bagaja yürüdü, bu iş için koyduğu ıslak bir havluyu aldı ve temizlendi. Arabasında da biraz kan vardı. Onu da sildi, havluyu içeri attı ve bagajı kapadı.

Bir anlığına durup kamyoneti izledi ve içine hiç bakmamış olmayı diledi. Sonra düşündü, *peki ,ya hiç bakmamışsam?*

Böyle düşünmekte pek de haksız sayılmazdı. Çünkü eğer Hamilton buradan çıksa bile kime ne söyleyecekti ki? Manus adamın gözlerinin düzgün görebildiğini bile sanmıyordu. *Lütfen, bana zarar verme* demek yerine *lütfen, bana yardım et* demesi Manus'u onu kaçıran kişi olarak tanımadığını gösteriyordu. Eğer görebilse bile nasıl anlatacaktı ki? Manus ilk seferinde sakal, gözlük ve şapkayla kılık değiştirmişti ki şimdi de aynılarını giyiyordu. İlk seferinde Hamilton'ın, sesindeki gariplikten sağırlığını anlamış olduğunu düşünüyordu ama şimdi Manus hiç konuşmamıştı.

Ayrıca adamın çok kötü işkence gördüğü belliydi. Muhtemelen burada yardım bulamayıp tek başına güçsüzlükten ölecekti.

Öyleyse öldür onu. Ona iyilik yaparsın.

Belki. Evet, belki de haklıydı. Yine de doğru gelmiyordu.

Veya... Sadece kelepçelerini çıkarabilirsin. Ondan sonra baksın başının çaresine.

Bu düşünce Manus'un biraz daha iyi hissetmesine yol açtı. Çünkü eğer Hamilton ölü Türklerden birinde kamyonetin anahtarı ve muhtemelen para da olduğunu düşünebilirse, kendi başına araba sürecektir kadar güçlüyse, tedavi olacak bir yer bulacak kadar bilgiliyse o zaman bir şansı hak etmiyor muydu? Yok, eğer yatıp ölmek istiyorsa bunu da hak etmiş olurdu. Her iki türlü de onun problemiydi.

Manus cesetlerin yanına gidip kelepçenin anahtarını bulana kadar ceplerini karıştırdı. Yeniden kamyonete girip Hamilton'ın arkasına geçti. Adam bilinçsizce çırpınmaya başladı. Manus yaşadığı şeylerden kalan bir refleks olduğunu biliyordu. Ne kadar rahatlatıcı konuşursa konuşsun adamın şu an hiçbir şeyi dinlemeyeceğini de biliyordu. O yüzden sadece onu sertçe aşağı yatırdı, dizini beline bastır-
dı ve kelepçesini çıkardı. Kelepçe ve anahtarı gömleğinin koluyla silip kamyonetin içine attı. Etrafına bakındığında birkaç parça iş kıyafeti gördü. Kirli bir tişört ve askılı iş pantolonu. Bunlar işe yarardı. Türklerin giydiği kıyafetler kan içindeydi ve Hamilton giydirdikleri kadın elbisesiyle dikkat çekmeden pek uzağa gidemezdi. Gidebileceğini varsayarsak tabii.

Kamyonetten çıkıp etrafına son bir kez bakındı, arabasına bindi ve oradan uzaklaştı. Güvenli bir mesafeye geldiğinde havluyu atıp Berserker'i de iyice temizledi. Ama önce iyice uzaklaşması gerekiyordu.

Sürerken düşünmeye başladı. Türklerin Hamilton'a yaptığından dolayı kendini kötü hissediyordu. Onları öldürmekten memnundu ve adamın onların cesetini görüp biraz olsun teselli bulmasını umuyordu.

Direktöre ne söylemesi gerektiğini düşündü ve hiçbir şey söylememeye karar verdi. Direktörün Hamilton'ı ölü istediğinden emin miydi ki? Direktör zekiydi ve Manus'un muhtemelen anlayamayacağı bir seviyede oynuyordu. Belki de Hamilton için başka planları vardı. Belki Manus'un hesaba katmadığı başka faktörler vardı. Ona CIA eğitiminde ne öğretmişlerdi? "Bilmiyorsan gitmezsin." Eh, işte, bu laf duruma cuk oturuyordu.

Adamları öldürmüş, telefonlarını alıp gitmişti. İşi bitmişti. Yapması istenilen iş tam olarak buydu. Bu yüzden kararı mantıklıydı. Kamyonet mi? A, evet, bir kamyonet vardı ama içine bakmamıştı. Neden bakacaktı ki?

Büyük olasılıkla zaten söylenecek hiçbir şey olmazdı. Hamilton kamyonette ölürdü veya direktör onu yine bulur ve öyle ölürdü. Manus'un onunla yeniden karşılaşması sonuç olarak hiçbir şeyi değiştirmezdi. Manus'un onunla hiç *karşılaşmamış* olmasıyla arasında bir fark var mıydı?

Hamilton'ı kafasından çıkardı çünkü Hamilton zaten *yoktu*. Bagajdaki telefonları düşündü. Direktör mutlu olacaktı. Sonra kadını ve oğlunu düşündü. O yokken direktörün onları başkasına izletip izletmediğini merak etti. Nedenini bilmesede bu düşünce onu rahatsız etti.

20. BÖLÜM

Thomas Delgado, Farragut West'teki Washington, DC metrosundan güneye, 17. Cadde NW'ye ilerledi. Alan sokak lambaları, ofis camları ve araba farlarından parlayan ışıktan dolayı kaleydoskop gibiydi. İş çıkış saati geçmişti ama hâlâ taksiler ve arkadaşlarıyla yemeğe çıkmış ya da yalnız başına bir iki kadeh içecek yer bakan beyaz yakalı-lar vardı. Geç kalan işçileri tıslayarak geçen metrobüslerin gölgesi yutuyordu. Ortalıkta daha fazla yaya olmasını tercih ederdi, yine de gece olması kötü değildi, gündüz olsa kameralar daha net çekerti. Böylesi daha iyiydi.

Elindeki tekerlekli bavulu çekmeye devam ederek H Caddesi'nden sola döndü. Görünüşü Washington National veya Union Station civarındaki sıradan ofis çalışanlarından farklı değildi. Hâlâ seyahat için ideal olan kot ve rahat bir gömlek giyyordu. Numarasız kalın çerçeve gözlükleri çalışkan beyaz yakalı görüntüsüne bayağı uyuyordu. Orioles şapkasınınsa pek alakalı olduğu söylenemezdi. Eh, DC'de kim onu takımının şapkasıyla gezindiği için yargılayacaktı ki? Ana amaç dikkat çekmeyecek şekilde o civardan biri gibi gözükme ve

tanınmasını sağlayacak özellikleri gizlemektir. Gözlükler ve şapka pek önemli bir fark yaratmazdı ama loş ortamda işe yarayacağını düşünüyordu.

Lafayette Meydanı'nı geçti. Birkaç aktivist Beyaz Saray'ın önünde ağaçlardaki böcek ve etraftaki trafik sesi eşliğinde nöbet tutuyordu. Savaşı durdurun, seksi durdurun, zencileri öldürmeye son verin, durun, durun, durun. Daimi saçmalık. Bu eziklerin böyle şeylere neden taktığını merak ediyordu. Neden bunlara boşverip kendi hayatlarına yaşamaya bakmıyorlardı?

Direktörün ona verdiği telefonlardan birini açtı ve bölgedeki bir caminin birkaç üyesiyle direktörün verdiği diğer iki numarayı aradı. Sonra telefonunu kapatıp yoluna devam etti.

Beyaz Saray'dan birkaç blok ötede aradığı şeyi buldu. Çok sayıda ofis binasının birinin önüne park edilmiş bir yemek servisi aracı. Sürücüsü muhtemelen geç vakte kadar çalışan içerideki robotumsuları sağlıklı ve verimli tutmak için yemek getirmişti. Bavulun fermuarını açtı ve çevresini kontrol etti. Diz çöktü, cihazı çıkardı ve manyetik bağlantı malzemeleriyle arabanın altına yerleştirdi. Bir adamın ayakkabısını bağlamasından daha dikkat çekici değildi. Saniyeler sonra yola koyulmuştu.

Pennsylvania Caddesi'nden geçerek güneydoğuya yöneldi. Sapını ve fermuarları sildikten sonra yanında taşıdığı bavulu yolda bıraktı. Belki biri bulup kullanır veya çöpe atardı. İki türlü de artık bavulla kendisi arasında bağlantı kurulabilmesi mümkün değildi.

Capitol Reflecting Pool'un önünde durdu ve bu kez de direktörün verdiği ikinci numara grubunu telefonla aradı. Sonunda Capitol'de Supreme Court'un etrafından dolanırken aynı işi son üç telefon numarasıyla tekrarladı. Ardından

Kongre Mezarlığı'nın 17. SE Sokağı tarafına varana kadar güneydoğu yönünde yürüdü. Alçak tuğla duvardan atlayıp rahatlatıcı loşluğa adım attı. Yumuşak çim üstünde içerilere doğru yürürken ışık ve trafik sesi her adımında daha da azalıyordu.

Yakındaki Anacostia Nehri'nin ışığıyla hafifçe aydınlanmış bir sıra mezara denk geldi. Durup sırtını mezarlardan birine dayadı, gözlerinin ışığa alışmasına izin vererek dinlendi. Direktör ona taşıdığı cep telefonlarının takip riskinin yüksek olduğunu ve hem açarken hem de kaparken direktörün “katarakt” dediği NSA'nın kör noktalarında yapması gerektiğini söylemişti. Kongre Mezarlığı da böyle yerlerden biriydi. Kamera, sensör veya IMSI¹ yakalayan telefon takipçileri yoktu. Kataraktın bir tarafından girip öbüründen çıkmak takip edenleri atlatmak için nehir geçmek gibi bir şeydi. Mükemmel bir çözüm olmasa da yeterince geçersen kimsenin seni takip etmemesini sağlayabilirdin.

Gömleğini çıkardı. Altında bir tişört ve bel çantası vardı. Çıkardığı gömleği, gözlüğü, şapkasını ve telefonları bel çantasına soktu. Sonra bir bandana çıkarıp başına bağladı. Bir beyaz yakalı görüntüsüyle mezarlığa girmişti, şimdi de dağıtmış bir hippi olarak çıkacaktı.

Çantasının fermuarını kapatıp oradan ayrılırken yerde kendisine bakan iki parlak göz gördü. Bir çift göz ve bir insan bedeni. Arkaya doğru sıçradı. Bir elini kendini savunmak için havaya kaldırırken diğeriyle de cebindeki Zero Tolerance 0300 katlanan bıçağı çıkardı. Dişlerinin arasından “Kahretsin” diye tısladı yüksek sesle.

1 Uluslararası Mobil Abone Kimliği. Bir hücresel şebekenin kullanıcılarını tanımlamak için kullanılır. Tüm hücresel şebekelerde geçerli özgün bir tanımlamadır. 64 bitlik bir alan olarak saklanır ve telefon tarafından şebekeye gönderilir. Ayrıca konum kaydı içinde telefonun diğer ayrıntılarını da içerir. (Çev. n.)

“Ah, özür dilerim adamım,” dedi karşısındaki. “Seni korutmak istemedim. Beni gördüğünü sandım. Burası benim mekânım.”

Delgado gözlerini kıstı ve konuştuğu kişiyi çıkarmaya çalıştı. Sonra kendi kendisine ortalığı kolaçan etmesi gerektiğini hatırlattı. Başka biri ya da bir şey yoktu. O arada adamı gözden kaçırdı. Adam tek başına mıydı? Çok emin değildi. Yeteri kadar dikkat etmemişti.

Tekrar görebildiğinde adamın dağınık saçlarıyla uzun bir sakalı olduğunu algıladı. “Benim mekânım ne demek?”

“Burada ben uyuyorum, tamam mı? Git, kendine bir yer bul.”

“Evsiz misin?” Çok saçma ve neredeyse komikti. NSA’nın ileri derece izleme kabiliyetinden kaçınmak için o kadar dikkat etmiş ama gidip mezarlıkta uyuyan bir evsize yakalanmıştı.

“Yok be adamım, Waldorf Astoria bu gece doluydu. Ben de yıldızların altında uyumaya karar verdim.”

Adam komikti. “Waldorf Astoria, New York’ta, Willard mı demek istedin acaba?”

“Her neyse adamım. Bak, arkadaş aramıyorum, dediğimi anlıyorsun, değil mi?”

“Bu mezarlıkta uyuyan başkaları var mı?”

“Ne sanıyorsun beni, nüfus memuru mu? Tabii ki insanlar burada uyuyor. Ama birbirimizin özel hayatına saygı duyarız, demek istediğimi anlıyor musun? Baksana, kıyafet değişikliği ne ayak?”

Lanet olsun. “Kıyafet değişikliği mi?”

“Evet, gömlek ve bandana. Nesin sen, buradan çıkıp frizbi oynamaya falan mı gideceksin?”

Ah, pekâlâ! “Aslında, pek de iyi şeyler peşinde değilim.”

Adam kıkırdadı. “Hangimiz peşindeyiz ki?”

“Sana elli kâğıt versem beni gördüğünü unuttur musun?”

Adamın gözleri karanlıkta kocaman oldu. “Elli kâğıt için kendi adımları unutturum.”

Delgado gülümsedi. “Tamam, öyleyse, anlaştık. Ama neredesin? Seni net göremiyorum.”

Adam yerinden doğrulup elini uzattı. “Tam buradayım kardeşim. Bana güvenebilirsin. Bu konuşma hiç olmadı.”

Delgado adamın uzanmış kolunun olduğu tarafa doğru adım attı, arkasına geçti, saçından tutup kafasını geri çekerken diğer eliyle boğazını kesti. Adamın elleri boğazına doğru gitti. Fıskıracak kandan kaçmak için adama tekme attı. Adam yana düştü, kısa bir süre dizlerinin üstünde durmayı başardı, ardından yıkıldı. Bu esnada boğuluyormuş gibi sesler çıkarıyordu. Delgado etrafına bakındı, kimseyi göremedi. Bu da kimsenin onu görebilecek kadar yakında olmadığını gösteriyordu.

Bir süre sonra adam tamamen hareketsizleşti. Delgado bıçağını çime sildi, sonra kapatıp cebine attı. Stadyum Armory Metro İstasyonu’na yöneldi.

Biriyle karşılaşması çok büyük şanssızlıktı ama sorun ortadan kalkmıştı. Bu aptallar uyku yerleri konusunda bayağı titiz görünüyordular. Muhtemelen yer kavgalarının sonucunda ilk kez kan dökülmüyordur diye düşündü. Ayrıca polisin de bu açıklama dışında durumla ilgileneceğini hiç sanmıyordu.

Yeniden Ariel’in kim olduğunu merak etti. Keşke bilebilseydi. Evsiz adamı öldürmek onu azdırmıştı.

21. BÖLÜM

Manus pazar gününü kadının apartmanında geçirdi. Arayıp Dash için bir şeyler yapabilir mi diye sormuştu. Ranza gibi ama altında dolap olan bir yatak yapabilir miydi? Böylece oğlunun küçük odası daha az sıkışık olurdu. Hafta sonu dışında evde olmadığını söylemişti ve Manus bunun doğruluğundan şüphe etmiyordu. Ama aynı zamanda kadının o evdeyken orada olmak *isteyebileceğinin* de farkındaydı. Bu düşüncenin bu kadar hoşuna gitmesinden rahatsız oldu.

Çocuk için ranza yapmaktan memnundu. Basit bir işti ve direktörün istediği gibi kadına yaklaşmak için kolay bir yoldu. Ama bu memnuniyetin sadece işle ilgili olmadığını hissediyordu. Kadını çok sık düşünüyordu. Gülümsemesini. Yüzünü. Vücut hatlarını. Kazağının V yakasının açıklığından görebildiği dekoltesini.

Şimdiye kadar bir ilişkisi olmamıştı. Sağırılık genelde duyan insanlar için iticiydi. Ayrıca yaptıkları ve ona yapılanlar nedeniyle sıradan bir insanla arasına koyduğu duvar hâlâ çok kalın ve yüksekti. İnsanların onun yanında kendilerini rahatsız hissettiğini biliyordu ve uzun süre önce bunu engellemeye

çalışmaktan vazgeçmişti. O yüzden seks yapmak istediğinde bir eskort ajansına e-posta atar, seçtiği kadın onun belirlediği otele gelir, onun parasını alır, kendi kıyafetlerini çıkarır ve Manus'un ihtiyaçları için kendi vücudunu kullanmasına izin verirdi. Bu kadınlar onun sağırlığından rahatsız oluyorsa da bunu belli etmeyecek kadar profesyonellerdi. Sonrasında Manus genelde rahatlamış, bazen de biraz üzgün hissederdi. Hiç başka şeyler peşinde olmamıştı, başka şeyler istemek riskliydi. Ama şimdi bu kadın sağırılar konusunda ve anlaşılan Manus ile ilgili o kadar rahattı ki Manus'u bir bahane uydurup evine bile çağırabiliyordu. Bu durum ilgi çekici, heyecanlandırıcı ve rahatsız ediciydi. Manus bu konuyla ilgili ne yapacağını bilemiyordu.

Sonunda bu karmaşık duygularını direktöre kadının ona ulaştığını söyleyerek bastırdı. Direktör her zamanki mesafeli tavrını koruyarak, "Sana ilgisi mi var?" diye sormuştu.

"Emin değilim."

"Sence sadece oğluna yatak yaptırmak mı istiyor, yoksa başka şeyler de mi var?"

"Bence dediğiniz gibi. Sağır insanlarla pek sık karşılaşmıyorlar."

Direktörün bunu yutup yutmadığını ya da Manus'un soruya cevap vermediğini fark edip etmediğini bilmiyordu.

"Eh," dedi direktör bir süre çenesiyle oynadıktan sonra. "Sonuçta bence senin yanında rahat olması, sana karşı anlayışlı olması iyi. Eğer fırsatın olursa ona işiyle ilgili soru sor. Bir yabancıya karşı çok açılacağını sanmıyorum. Kaldı ki yapmalı da zaten. Ancak rahatsız veya kararsız olup olmadığını bilmek istiyorum. Mutlu mu, iş değiştirmeyi düşünüyor mu? Bu tarz şeyler öğrenmek istiyorum. Şu anda oldukça hassas

bir konu üzerinde çalışıyor ve kurumdaki rolüyle ilgili hisleri kırılğan. Bize sağlayabileceğin herhangi bir bilgi önemli olabilir.”

Manus başını salladı. Direktöre bunların hiç karmaşık gelmediğini bilmek onu rahatlatmıştı.

Direktör, “Ama lütfen” diye devam etti, “beyzbol maçındaki gibi numaralar yapma bir daha, tamam mı? YouTube, telefon ve bilgisayarlardaki görüntüleri sildirmek için bizimkilerden altı ayrı takımı bu işe koşturmam gerekti. Ayrıca basını arayıp görüntüleri kullanmamaları için ricacı olduk. Yoksa şu an tüm kanallar sağır çocuğa topu veren Samaritan’la röportaj yapmak için senin peşinde koşacaklardı. Tanrım, Marvin az daha ünlü oluyordun, farkında mısın?”

Manus direktörün tamamen ciddi olmadığını biliyordu. Ama yorumu yine de onu utandırdı. Topu neden oğlana verdiğini kendisi de hâlâ anlamamıştı. Oluvermişti işte. Yine de iyi bir şeylerle sonuçlanmışa benziyordu. En azından direktör memnun görünüyordu.

Yakındaki yapı marketinden iş için gereken keresteyi aldı ve söylediği gibi saat birde kadının evine vardı. Kadının üstünde kot ve bol bir gömlek vardı. Manus, Evie’nin elini sıkarken avucunun sıcaklığını ve kıyafetlerinin altındaki vücudunun şeklini fark etti. Gömleğin en üstündeki açıklığa bakmamaya çalıştı, gerçi kendini engelleyebilmesi pek de kolay olmuyordu.

Kadın ve oğlu yalınayaktı. Evie, Manus’tan botlarını çıkarmasını rica etti. Manus nedenini bilmesine de evde ayakka-bı giymemelerinden hoşlanmıştı. Bu, küçük daireyi dünyanın gerisinden ayırıyor, kadınla oğlu için sanki özel kişisel bir alan oluşturuyordu. Bir evden daha fazlası, bir yuva gibiydi.

Çocuk, Manus'a yapacaklarında yardımcı olmak istediğini söyledi. Birlikte keresteleri taşıyarak işe başladılar. Oğlan her şeyle o kadar ilgiliydi ki Manus kadının arama sebebinin belki de tamamen oğlan için olabileceğini düşündü. Manus'un görünce garip bir şekilde duyulandığı top, çocuğun odasındaki kütüphanenin ortasında gururla yerini almıştı. Topun çevresi daha önemsiz beyzbol eşyalarıyla sarılmış, sanki bir hazine parçası sergileniyormuş havası yaratılmıştı.

Manus basitçe olması gereken tasarımı açıkladı. Yatağın iki ucuna ekledikleri dayanaklarla yapıyı destekleyecekler, bu da önü açık tutabilmeyi kolaylaştıracaktı. İkiye dörtlük keresteler yatay kullanıldığında dikey kullanımdan daha fazla ağırlık taşırdı, çivilerden ziyade cıvata kullanmak yapıyı daha sağlamlaştırırdı. Dash'e marangozluktaki temel aletleri gösterdi. Ölçmek için metre, gönye, su terazisi, işaretlemek için kalem ve maket bıçağı, çekiç, tornavida ve çapraz dişli testere, elektrikli matkap. Çocuk çekici tutup çivinin başına birkaç kez vurarak çakmayı denedi. Manus böyle olmayacağını söyledi, çekicin sapını aşağıda tutup bileğini aşağı eğimle sallarsa çiviye tek hamlede çakabileceğini gösterdi. Testereyi kullanırken kısa titretiler hareketler yapmayacaktı, bunun yerine uzun, bir uçtan diğerine yol alan tek bir hamleyle aleti başlangıçta aşağıya bastırıp sonunda yukarı kaldırarak kesmeliydi. Çocuk, Manus'un tüm bunları nereden öğrendiğini bilmek istiyordu. Manus ona bunların hepsini babasının öğrettiğini söyledi. Tamamen yalan sayılmazdı. Ancak aslında bu becerilerinin çoğunu islahatındaki derslerde öğrenmişti.

Eğer işe bir acemi dahil olmasaydı çok daha hızlı halolurdu, yine de Manus durumdan şikâyetçi değildi. Çocuk gördüklerini ilgiyle seyrediyor, hızla öğreniyordu. Bir

şeyler öğretmek ilginç bir biçimde tatmin ediciydi. Arada bir kadın yanlarına gelip bir şeye ihtiyaçları var mı diye soruyor ya da atıştırabilecekleri çerez, içecek falan getiriyordu. Manus kadının yanlarına her gelişinde oğluna bakışını, gözlerindeki memnuniyeti, gururu ve korumacılığı çok etkileyici buluyordu.

Saat yediyi biraz geçe kadın, Manus'a akşam yemeğine kalır mısın diye sordu. Öyle çok bir şeylerin olmadığını, pizza ısmarlayacağını söyledi. Yatak neredeyse bitmişti ve Manus refleks olarak yük olmak istemediğini söyledi işaretlerle. Bunun üzerine hemen Dash kalması *gerektiği* konusunda ısrar etmeye başladı. La Pizza Banca'dan ısmarlayacaklardı, bu onun favori pizza restoranıydı, Marvin yanına İtalyan sosisi de ister miydi? La Pizza Banca'nınki kesinlikle *en iyisiydi*. Manus biraz gönülsüzdü ama direktörün istediği gibi kadınla baş başa kalmak için başka fırsatı olmadığını, bu yüzden de kalmasının iyi olacağını düşündü. Bu düşünce onu hem memnun ediyor hem de endişelendiriyordu ve iki hissi de nasıl değerlendirmesi gerektiğini bilemiyordu. Bu his karmaşası içinde gidip gelirken kadın gülümseyip ona yük olmayacağını, tüm gün Dash'e marangozluk eğitimi verdikten sonra ona en azından yemek ikram etmek istediklerini belirtti. Manus da hem memnun hem de suçlu hissederek pes etti.

Pizza çocuğun iddia ettiği kadar güzeldi, özellikle sosis muhteşemdi. Çok eski anıları canlandıran baharatlı ama çok acı olmayan bir tadı vardı. Belki de sadece ortamdan dolayı böyle hissediyordu. Birinin evinde olmak, birinin evinde istenmek, onun yanında rahat, korkmadan duran insanlar... Kadın bir şişe şarap açtı. Manus çok şarap içmezdi ama bu hoşuna gitti. Yaptıkları iş oğlanı daha da enerjik hâle getirmişti.

Sürekli konuşuyordu, sohbet keyifliydi, kadınla konuşmak daha da güzeldi. O da Manus'a nerede büyüdüğünü ve ona kimin marangozluk öğrettiğini, buralarda yaşamaktan memnun olup olmadığını sordu. Soruların hepsi alışık olduğu şeylerdi. O kadar uzun süredir bu şekilde yaşıyordu ki artık anlattığı hikâyeler gerçekmiş gibi geliyordu. Bu iyiydi, çünkü kadının korumacı tavrı Manus'a o gelmeden önce kadının kendisi hakkında internette araştırma yaptığını hissettiriyordu. Muhtemelen NSA veritabanında izinsiz aramalar da yapmıştı.

Yemekten sonra beraber cıvatalamayı bitirdiler, bir de ranzanın üst katına çıkmak için merdiven yaptılar. Manus yatağın yerde duran iç kısmını alıp yapının en üstüne koyduktan sonra odadaki diğer eşyaların yerini değiştirmesi konusunda çocuğa yardım etti. Anne oğul ona durmadan teşekkür ediyordu. Çocuğun memnuniyeti daha çok yatağının bu kadar yukarıda olmasından, kadınıniki de minicik odada daha fazla yer yarattıkları içindi. Çocuk, basamaklardan birine yatakta okuyabilmek için bir ışık iliştiirdi, Manus tahta parçalarıyla aletleri topladı, kadın da çıkan tozu süpürdü. Çocuk havlular asıp yatağını bir kaleye dönüştürmek istiyordu ama kadın izin vermedi, zaten uyku saati geçmişti ve yarın okul vardı. Uyuması gerekiyordu. Kale yarına kalabilirdi. Tavırlarındaki yumuşak kesinlik Manus'a yeniden garip bir şeyler hissettirdi. Hatıralar ve başka bir hayata duyulan özlem...

Dışarı çıkıp çocuk uyumaya hazırlansın diye kapıyı kapadılar. Bir süre sonra pijamalarının içinde odadan çıkıp dişlerini fırçalamak için banyoya yöneldi. Kadın, oğlan yanlarından geçerken arkadan bağlı olan saçını açtı ve sonra Manus'a dönüp işaretle, "*Sana borcum nedir?*" diye sordu.

Gözetlemek için buradaydı, bir de üstüne para alma düşüncesi Manus'u rahatsız etti. Elbette böyle hissetmek mantıksızdı. Çünkü kullandığı kimliğe uygun davranması gerekiyordu.

"Bilmiyorum," diye işaret etti. "İki yüz dolara ne dersin?"

"İki yüz dolar mı? Tüm gün buradaydın! Ayrıca malzemeleri de satın aldın."

"Yemek ısmarladığını unutma."

Kadın güldü. *"Aman ne yemek! Altı üstü bir pizza. Ayrıca Dash'e bir şeyler öğretmek için çok vakit harcadın. İki yüz az."*

"Tamam. İki yüz elli olsun."

Kadın gülümseyip teslim olmuş gibi başını salladı. Manus heyecanlı ama biraz da huzursuz bir şekilde kadının bu çok uygun fiyat teklifinin arkasında yatan yakınlaşma amacı hakkında memnuniyet dışında ne hissettiğini merak etti.

"Pekâlâ, sağlam pazarlık ediyorsun. Kabul ediyorum... ama tek bir şartla. Şu şarabı bitirelim. Boşa gitmesinin anlamı yok, değil mi?"

Manus'un kararsızlığı arttı ve isteksizleşti. Ama sonra direktörün isteğinin bu olduğunu kendine hatırlattı.

"Olur tabii, teşekkürler."

Çocuk banyodan çıktı. İşaretle, *"Bana yatak yaptığınız için teşekkürler Bay Manus. Ayrıca yardım etmeme izin verdiğiniz için de çok teşekkür ederim,"* dedi.

"Sen iyi bir çıraksın," dedi Manus. *"Unutma, çekici kullanırken çekinmeyeceksin."*

"Biliyorum," dedi çocuk ve iyi bir çekiç vuruşunun nasıl olması gerektiğini gösterdi.

"Ayrıca diğer elini aradan çek."

Çocuk gülümsedi, başını sallayıp, *“Os’un son sezon maçlarına biletimiz var, gelmek ister misin?”* diye sordu.

Manus kararsız kaldı, ne diyeceğini bilemedi. Kadın gülümseyerek, *“Bay Manus’un yoğun bir programı var tatlım. Senin de. Hadi, artık uyku vakti!”* diyerek Manus’u cevap verme zorunluluğundan kurtardı.

“Kitap okuyabilir miyim?”

“Çok geç oldu, o yüzden sadece on dakika. Tamam mı? Sonra ışıkları kapatırsın. Tuvalete gitmen gerekiyorsa şimdi git.”

Çocuk başını salladı, sonra yaklaşıp Manus’a sarıldı. Manus kendini garip hissetti. Beyzbol maçında da aynen böyle hissetmişti. Geçen sefer yaptığı gibi yine çocuğun omzunu hafifçe sıvazladı. Normal olan davranış bu olmalı diye düşündü. Çocuk geri gidip kendisini başından öpen annesine sarıldı.

“Cidden on dakika Dash. Fener yok.”

Çocuk sanki bir suçluymuşçasına gülümseyerek odasına gidip yatağına çıktı. Kadın kapıyı kapattı ve yeniden Manus’la mutfığa döndüler. Kısa bir süre sonra çocuk geldi. *“Tualetin mi var?”* diye işaret etti kadın. Çocuk mahcup bir ifadeyle gülümseyip gitti. Kadınsa başını sallayıp gülümsedi. *“Oğlum işte, tuvalete ya hiç gitmesi gerekmiyor ya da hemen gitmesi gerekiyor. Arası yok.”*

“Ben de öyleydim. Gün boyu o kadar ilginç şeyler olurdu ki tuvalete gitmek son dakikaya kadar aklıma gelmezdi.”

Manus, kadın kadehleri doldururken oturdu. Şarabı koyarken ileri doğru eğilmişti. Manus kendini tutamamış, bakışlarını kadının dekoltesinden alamamıştı. Kabartısı, gölgeleri ve derinliğiyle kendisini delirten o bölgeye gözleri kilitlenmişti. Bakışlarını kaçırıp odaklanmaya çalıştı. Direktör, kadın işinde mutlu veya stresli mi ya da ayrılmayı planlıyor mu, bunları

öğrenmek istiyordu. Bu soruları kendini belli etmeden nasıl sorabileceğini bilmiyordu. Fark edebildiği tek şey onun mutlu gözüktüğüydü. Gerçi belki de mutluluğunun arkasında biraz hüzün vardı. Ama kim böyle değildi ki?

Kadın oturup şarabından bir yudum aldı. *“Pazar günü gelip bize yardım etmen çok kibar bir davranıştı,”* dedi. *“Özelikle böyle ıvır zıvır bir iş için.”*

Manus kafasını salladı. *“Önemli değil. Oğlun çok tatlı.”*

Kadının yüzü aydınlandı. *“Hem de çok!”*

“Ne zaman sağır oldu?”

“Üç yaşındayken.”

“Bu yüzden işaret dilini bu kadar iyi kullanıyor.”

“Evet.”

“Ona yardımcı olmak için mi öğrendin?”

“Tabii. Ya sen? Ailen sağır mıydı?”

“Hayır.”

“Onlar öğrendi mi?”

“Annem öğrendi.”

“Baban öğrenmedi mi?”

Hikâyeye göre Manus'un babası o bebekken ölmüştü. Manus'un elleri ona bunu anlatmak için kalktı ama onun yerine alışık olmadığı bir cümle kurdu. *“Babam iyi bir adam değildi.”*

“Ne demek istiyorsun?”

Manus neden böyle bir şey dediğini bilmiyordu. Şarabından bir yudum aldı, ardından işaretler yapmaya devam etti. *“Uzun hikâye.”*

“Acelem yok.”

Garipti. Ona bir şeyler anlatmak istiyordu. Kadının onu anlayacağını hissediyordu. Kendinden bahsetmek yerine onu konuşturması gerektiğini hatırladı.

Havadan sudan konuşuyormuş gibi ifade etmeye dikkat ederek, “NSA’da tam olarak ne yapıyorsun?” diye sordu. “Hakkında konuşabiliyor musun, yoksa hepsi gizli mi?”

“Oldukça gizli aslında. Ama pek de ilgi çekici sayılmaz.”

“Hoşuna gidiyor mu?”

Şarabından bir yudum aldı. “Teknik açıdan geliştiren bir iş. Bilgisayar mühendisliği mezunuyum ve bu bilgiyi şimdiki işimde olduğu gibi kullanabileceğim başka bir alan yok. Yani öyle işte. Ama çok da gerekli bir beceri değil. Bunun yerine, Dash için bir yatak yapabilecek bilgiye sahip olmayı isterdim.”

Kadının konuyu kendinden uzaklaştırmaya çalıştığını hissetti, yine de ısrar etti. “Mutlusun yani?”

Kadın doğrudan ona baktı. Öyle bir baktı ki Manus’un bakışlarını kaçırması gerekti. Sonra ayağa kalkıp içeri gitti. Manus yanlış bir şey söyleyip söylemediğini merak etti ve nerede yanlış yaptığını düşünmeye başladı. Kadın hemen sonra geri geldi ve işaretlerle, “Bayılmış resmen. Onu yormuş olmalısın,” dedi.

Manus rahatlamıştı. Sadece oğlunu kontrol etmeye gitmişti. İşaretlerle, “Bilerek yapmadım,” diye kendini ifade etti.

“Hayır, iyi oldu. Ona bir şeyler öğrettiğin için çok mutluyum. Babasının aletlerle arası hiç iyi değildi.”

“Değildi?”

“Boşandık. Pek görüşmüyoruz.”

Bir süreliğine sessizlik oldu. Manus biraz daha şarap içti. Tadı güzeldi. Çakırkeyif olduğunu hissetti.

Kadının onu izlediğini hissedebiliyordu. Başını kaldırdığında Evie, “Evli değilsin, değil mi?” diye sordu.

Kadının yanakları hafifçe kızarmıştı. O da çakırkeyif olmuş gibiydi. Bunu anlamak Manus’un adrenalinini hafifçe yükseltti, kalbiyle nefesinin hızlandığını hissetti.

“Yani NSA’da çalışıyorsun ve bunu öğrenemedin mi?”

Kadın güldü, *“Belki de sadece emin olmak istiyorumdur.”*

“Neden?”

“Bilmem. Evli misin?”

“Hayır.”

“Boşandın mı?”

“Hayır, hiç evlenmedim.”

“Neden ki?”

Şarabını bitirdi ve boş kadehine baktı. *“Bilmiyorum. Öyle biriyle tanışmadım.”*

Güldü. *“Ben de öyle birine rastlamadım ama yine de evlendim.”*

Manus bir an durduktan sonra, *“Oğlunla ilişkin çok hoşuma gidiyor, iyi bir anne olduğunu görebiliyorum,”* dedi.

“Nasıl?”

“Ona bakışın çok başka.”

Yine sessizlik olmuştu. Manus, direktörün istediği tarzda bir iş çıkarmadığını hissediyordu. Daha da kötüsü artık önemsemiyordu.

Başını yeniden kaldırdığında kadın şarabını bitirmişti. Gözlerini dikmiş, Manus’a bakıyordu. Adam yeniden adrenalin hissetti.

Kadın, *“Seni geriyor muyum?”* diye sordu.

Adamın kalbi daha hızlı atmaya başlamıştı. *“Nasıl? Hayır.”*

“Gözlerini kaçırıyorsun.”

Utanıp başını çevirdi, sonra yaptığığın farkına varıp tekrar kadına baktı.

“Bana bakmak istiyor musun?” dedi.

Manus kaskatı kesildiğini hissedebiliyordu. İçinde olduğunu bile bilmediği bir oyunu kaybettiğini fark etti. Yutkundu ve düşünmeye çalıştı.

Kadın, “*İstiyor musun?*” dedi yeniden.

Manus nefes nefese başını salladı.

“*Nereye?*”

Manus kadının gömleğinin üst düğmesine, sonra yeniden gözlerine baktı.

Kadın oraya dokunup kaşlarını kaldırdı. “*Buraya mı?*”

Kalbi göğsünden fırlayacak gibi oldu. Manus soruya cevap vermek için başını sallarken başının döndüğünü hissetti.

Kadın ona bakmaya devam ederken parmaklarını bluzunun en üst düğmesine götürüp açtı. Parmakuçlarıyla kumaşı iki yana ittiğinde dantelli beyaz sutyeninin kenarı gözüktü. Göğüsleri dolgun ve yumuşaktı.

Manus gördüklerine inanamıyordu. Hayal gibiydi, sanki başkasının başına gelen bir şeyi izliyordu.

Evie masanın üstünden uzanıp onu elinden tuttu, parmakları onunkilere değerken elektrik çarpmış gibi hissetti. Manus kelimeleri bulamıyordu. Düşünemiyordu. Tek bildiği ona dokunmak istediğiydi, buna *ihtiyacı* vardı.

Kadın ayağa kalktı ve onu girişin yanındaki küçük odaya götürmesine izin verdi. Çamaşır ve kurutma makinesinin olduğu küçük bir odaydı. Işık anahtarının üzerinde reosta takılıydı. Kadın onu kısıtı ve kapıyı kapadı. Ellerini Manus’un göğsüne koyup onu kapıya dayadı. Manus’un kalbi sanki bir şeylerle savaşıyormuşçasına deli gibi atıyordu.

Orada, elleri iki yanında, yumruklarını sıkmış şekilde adeta donakalmıştı. Onu istiyor, onun için kıvranıyordu. Diğer yandan korkuyor ve ne yapacağını bilemiyordu. Kadın ikisinin arasına aşağıya doğru baktı. Manus’un bedenine dokunan ellerindeki baskının artışı adamın sertleştiğini fark ettiğini

gösteriyordu. Bunu anlamak Manus için hem heyecanlandırıcı hem de korkutucuydu.

Kadın tekrar Manus'un gözlerinin içine baktı, ardından adamın ellerini tutup göğüslerinin üstüne koydu. Manus inledi. Yumuşak olmaya çalışarak kadının göğüslerini okşadı. Kontrolünü kaybedebileceğini hissederek kendinden korktu. Kafası çok karışmıştı. Kadının ağzının açıldığını ve hızla nefes almaya başladığını gördü. Kendisinininki kadar hızlıydı. Evie, Manus'un ellerini tutarak adamın göğüslerini avuçlayan ellerini sertçe kendine bastırdı. Ona sorun olmadığını, yapmaya devam etmesini istediğini gösteriyordu.

Manus elleri titreyerek kadının gömleğini çıkarmaya başladı. Kadının kendisini izlediğini hissediyordu ama gözlerini kaldırıp bakamıyordu. Kendinden geçmiş gibiydi. Zaten ne yaptığını görmesi gerekiyordu çünkü titreyen elleri ve sabırsızlığıyla şimdiden birkaç gömlek düğmesini koparmıştı. Neredeyse titreyerek düğmeleri açmaya devam etti. Sonuncuyu da açınca bir an ellerini nereye koyacağını bilemeden öylece kaldı. Bir şey demeye, sormaya çalışıyordu ama odaklanamıyordu.

Bir anlığına adamın gözlerinin içine baktı, sonra iki eliyle yavaşça arkasına uzanıp sutyenini çıkardı. Manus'un damarlarındaki tüm kan beynine hücum etmişti, ağzı açık bir şekilde kadına bakıyordu. Sutyen açıldı ve kadın, Manus'un ellerini tutup göğüslerine götürdü. Göğüslerine dokunmak, o dolgunluğu ve yumuşaklığı avuçlarının içinde hissetmek o kadar güzeldi ki bir an gözyaşlarını tutamayacakmış gibi geldi. Evie adamın ensesinden tutarak başını göğüslerinin üzerine çekti. Avuç içleri vücudundan daha sıcaktı. Manus sutyeni kenara itti, sert, pembe göğüs ucunu ağzına alarak emmeye

başladı. Kadının inlediğini hissedip diz çöktüğünde elleri ve ağzı teninde dolaşmaya devam ediyordu. Evie'nin üzerinden sıyrılarak yere düşen gömleğini hemen ardından sutyeni takip etti. Diğer göğüs ucunu ağzına aldığı anda kadın parmaklarını Manus'un saçlarına dolayıp başını sımsıkı kendisine dayadı. Manus kadının göğüs ucunu giderek daha da tutkulu emerken bir yandan da hem göğsünü hem de kalçasını avuçluyordu. Elleri kadının vücudunda gezinirken her an onu biraz daha hissediyor, istiyor, ihtiyaç duyuyordu.

Evie adamın karşısında diz çöktü, öpüşmeye başladılar. Kadının dili ağzının içinde gezinirken Manus bir yandan da gömleğinin düğmelerinin açıldığını ve omuzlarından aşağıya sıyrıldığını hissedebiliyordu. Evie'nin elleri şimdi adamın göğsünde, boynunda, omuzlarında dolaşıyordu. Manus kadının da az önce kendisinin yaptığı gibi seviştiği vücudu keşfetmeye başladığını anladı. Bu düşünce heyecanını daha da artırdı. Kadın kendini geri çekip Manus'u hafifçe arkaya itti ve başını eğip adamın göğüs ucunu ağzına aldı. Manus böyle bir şeyi daha önce yaşamamıştı, aklına bile gelmemişti. Ne kadar zevk aldığına inanamıyordu. Artık düşünemiyordu, düşünmeyi istemiyordu da. Sadece bir an önce tamamen soyunmak ve kadının içinde olmak istediğini hissediyordu. Kadını itip doğruldu, pantolonun düğmesini açmak için elini uzattı ama Evie daha hızlıydı. Manus'un pantolonunun düğmelerini açmış, hem pantolonunu hem de baksırını aşağıya indirmişti. Manus ikisini de tamamen çıkardı. Hafiflediğini hissediyordu, çıplaklık çok rahatlatıcıydı. Kadın, Manus'un penisini kavradı ve hafifçe sıktı. Artık her şey önemini yitirmişti, heyecandan başı dönüyordu. Evie pantolonunun arka cebinden bir şey çıkardı. Manus bunun kondom olduğunu fark etti. Kadın paketi

açtı ve biraz zorlansa da ona taktı. Ardından kendi pantolonunu ve külodunu çıkardı. Manus, Evie'nin çıplak görüntüsü karşısında kendinden geçmiş bir halde onu seyrederken kadının vücudunun tahmin ettiğinden daha yumuşak ve pürüzsüz olduğunu gördü. Kadının onu ne kadar istediğini fark etmesi başına gelen en heyecan verici şeydi.

Kadını koltukaltlarından tutup hafifçe yukarı kaldırdı ve çamaşır makinesinin üstüne oturttu. Evie'nin ayakları artık yere değmiyordu. Bir süre birbirlerine bakarak durdular. Manus kadını o kadar çok istiyordu ki canı yanıyordu. Kadın tekrar penisini kavradı, dudaklarını yalayıp başını salladı. Adamı iyice kendine çekti ve onu içine aldı.

O an aldığı zevk o kadar şiddetliydi ki Manus kımıldayamadı. Gözlerini kapadı ve sadece o hisse odaklandı. Göğsü kadının göğüslerinde, elleri sırtında, penisi içindeydi. Kadın onu yeniden öpmeye başladı. Manus tutkuyla karşılık verdi. Bedeni beyninden gelecek emri beklemeden harekete geçti ve kadının içinde gidip gelmeye başladı. Tanrım, onu beceriyordu, bu harika bir histi. Kadın arkaya doğru eğildi. Dirseklerini makineye dayayıp, kalçasını öne doğru itince Manus kendini kadına daha da bastırdı ve sonuna kadar içine girdi. Bakışları kadının karnında, göğüslerinde, yüzünde gezindi. Kadın makinenin kenarını sıkıca tutmuştu, Manus içine her girdiğinde o da kendini iterek kasıklarını sertçe adamın kasıklarına bastırıyordu. Evie'nin ağzı sanki çok şaşırılmış gibi açıktı. Manus gidebileceği son noktaya geldiğinde kadının ağzı daha da açıldı, gözlerini sımsıkı yumdu ve bedeni şiddetle sarsılmaya başladı. Manus kadının içinde hareket ederken penisinin çevresindeki kasların kasılıp kımıldadığını hissedebiliyordu. Kadının geldiğini ve bunun sebebi-nin kendisi olduğunu anladığı anda öyle bir zevk patlaması yaşadı

ki kendini tutamadı. O da boşaldı. Kadını izlerken onun içine boşalıyor, bedeninin her noktasını hissediyordu. Ona tamamen sahip oluyordu. Ona, ona, ona...

Sonra dünyaya geri döndüler. Kadın gözlerini açıp ona baktı. Göğsünün hızla inip kalkışından hâlâ nefes nefese olduğunu görebiliyordu ki kendisi de öyleydi. Kalçasını yavaşça geri çekti ve vücudunu kadınıninkine dayadı. Evie'nin bacakları Manus'un beline dolanmış, bir eli adamın sırtında, diğeri okşadığı başında kalarak bir süre durdular. Kadın parmaklarıyla adamın saçıyla oynuyor, nefes alışları yavaşlarken göğüsleri birbirine değiyordu.

Nefesi normale döndüğünde biraz geri çekildi. Kadın yüzünü avuç içlerinde tutarak onu bu kez tutkulu bir şekilde uzun uzun öptü. Sonra bacaklarını adamın belinden indirdi, hafifçe doğrulup Manus'un penisine geçirdiği kondomu ucundan çekti. Manus geri çekilince çıkan kondomu çamaşır makinesinin üstüne bıraktı. Adam, Evie'yi kucaklayıp aşağıya indirdi.

Kadının çıplak vücuduna tekrar bakarken ve ardından bacaklarını kaldırıp yüzünü incelerken hayranlıkla başını sallıyordu. Kadın gülümseyip inen penisini işaret ederek, "*Bir an beni öldüreceğini sandım,*" dedi.

Manus kadının ne demek istediğini anlamadı ve korktu. "*Ne, nasıl?*"

Kadın yine penisini işaret edip, "*Büyük, oldukça büyük,*" diye cevapladı.

Adam kızardığını hissetti. "*Ah!*"

Evie gülümsedi. "*Endişelenecek bir şey yok. Hoşuma gitti.*"

Bir an tereddüt ettiyse de ardından işaretle, "*Sevindim,*" dedi.

"*Uzun süredir yapmıyor muydun?*"

Manus ne diyeceğini bilemedi. "*Neyi?*"

“Sevişmeyeli uzun zaman mı oldu?”

Basit bir evet de yeterli olurdu ama yine kendini ona gerçeği söylerken buldu.

“Çok. Yani hiç böyle olmadı.”

Kadın kaşlarını kaldırdı. *“Yani çamaşır makinesi üstünde mi?”*

Kafasını salladı. *“Yok. Yani böyle işte.”*

“Evet, güzeldi.”

“Yani iyi miydi?”

“Evet.”

“Ya senin için?”

Kadın yeniden güldü. *“Sence?”*

Söyleyecek doğru bir söz bulmaya çalıştı ama hiçbir şey bulamadı. Ellerini nereye koyacağını bilemedi. Sonunda buldu doğru kelimeyi. *“Gerçekten mi?”*

Kadın uzanıp yanağını okşadı ve başıyla onayladı. *“Evet, benim için de uzun süre olmuştu.”*

“Neden?”

“Bilmiyorum. Çok fazla insanla tanışmıyorum. Ayrıca Dash varken zor. Ortada çok fazla manyak var. Ama seni sevdi. Oğlumun içgüdülerine güveniyorum. Sanırım bu yüzden sana güvendim.”

Manus utanıp başını aşağı indirdi. Kadın hafifçe çenesine dokundu. Manus bakışlarını yukarı kaldırdığında, *“Seni utandırıyor muyum?”* diye sordu.

Manus başını hayır anlamında salladı.

Kadın gülümsedi. *“Utangaçsın, değil mi?”*

“Emin değilim.”

“Yani iyiydi. Hem de çok iyi. Üstüne atlamışım gibi oldu. Kusura bakma. Beyzbol maçında tanıştığımızdan beri bunu düşünüyordum.”

“Gerçekten mi?”

“Neden şaşırdın ki? Yakışıklısın. Sonra Dash için maçta yaptığın çok etkileyiciydi. Bugün yardım etmesine izin vermen de harika.”

Başıyla onayladı, Evie’nin kendisine duyduğu minneti ifade etmesi onu yine utandırmıştı. Kadın elini uzatıp Manus’un çenesine nazikçe dokundu, *“Daha mesafeli davranmamın iyi olacağını biliyorum ama oyun oynayacak vaktim yok. Seni tekrar görmek isterim. Bunu belirtmem seni korkutuyorsa ya da istediğini aldığını düşünüyorsan sorun yok, sadece şimdi-den bilsem daha iyi olur.”*

Elini uzatıp kadının kendisine dokunduğu gibi nazikçe onun yüzüne dokundu, sonra elleri boynundan kayıp omuzlarına, oradan da göğüslerine gitti. Parmak uçları göğsüne değdiğinde kadın titredi. Manus anında yeniden sertleşmişti.

Kadın aşağı bakıp gülümsedi. *“Gidip ikinci bir kondom getirebilirim. Ya da... istersen başka şeyler yapabiliriz.”*

Başka şeyler yaptılar. Manus için bu, uzun süren bir keşif gezisi oldu.

Anders monitörü kapattı, yeteri kadar görmüş ve duymuştu. Tabii ki önceden Gallagher’in apartmanına kamera koymak için bir takım yollamıştı, bu ancak Perkins’e havale edebileceği bir işti. Bilmesi gerekmediği için doğal olarak Manus’a hiçbir şey söylememişti. Biraz önce tanıklık ettiği sahne Anders’in beklediği bir gelişme değildi. Hatta Manus’un böyle bir şey yapabileceğine şu ana kadar ihtimal bile vermezdi. Remar, Manus’un

basit bir tetikçi olmadığını her zaman söylüyordu ama yine de bu kimin aklına gelirdi ki? Belki de adam çok fazla James Bond filmi izlemiş ve birini incelemenin en iyi yolunun onu yatağa atmak ya da bu durumda çamaşır makinesinin üstüne oturtmak olduğuna karar vermişti. Her koşulda Anders bunun iyi bir gelişme olduğuna karar verdi. Gallagher, Manus'a karşı bayağı hassas gözüküyordu ve eğer adama bir şeyler hissediyorsa, Manus kadının düşüncelerinin açık olmadığı noktalarda bu zaafı kullanabilirdi. Sağır bir oğlu olmasının muhteşem bir şans olduğunu düşünmüştü. Beklediği gibi Manus'la böyle yakınlaşabilmesinin sebebi muhtemelen oydu.

Bir anlığına Manus'un Gallagher'a bir şeyler hissediyor olma ihtimalini düşündü ama sonra bundan vazgeçti. Evet, bu adam da insandı ve evet, muhtemelen fiziksel ihtiyaçları vardı. Aslında Anders telefonunu ve konum bilgilerini kontrol ettiğinde adamın zaman zaman fahişelerle görüştüğünü fark etmişti. Ama özel birisine duyulan hisler başkaydı. Anders, Manus'un böyle bir ilişkiye girebileceği ihtimalini düşünmeyi denedi ama yapamadı. Şimdiye kadar Manus'tan daha *duygusuz* kimseyi tanımamıştı. Remar'ı bu kadar rahatsız eden şey de zaten adamın böyle oluşuydu. Ayrıca Manus'u bu kadar işe yarar yapan şey de buydu. Adamın yapmayacağı, yapamayacağı hiçbir şey yoktu. Onu kurtaran, yetiştiren, bir açıdan yeniden *yaratan* Anders'e olan bağlılığı yüzünden her şeyi sorgusuzca yapardı. Remar ne demişti? Manus hırpalanmış bir köpek gibiydi. Bu kadar! Sahibine tamamen bağlı ve sahibi ne isterse onu yapmaya hazır.

Ve bu asla değişmeyecekti. Anders buna asla izin vermezdi. Çünkü sahibine karşı gelen bir köpeğin sonu uyutulmaktı.

22. BÖLÜM

Ertesi sabah Anders saat sekizde ofisine geldi. Beyaz Saray yakınlarında gerçekleşen bir patlamayla ilgili gizli servis kendisini aradığında ofiste çalışıyordu. Remar'ı aradı ve uygun birimlerin bölgedeki telefon aktivite geçmişini incelemeye başlamasını istedi. Sonra güvenilir bir CNN Pentagon muhabiri olan Barbara Stirt'i aradı. Genelde insanların haber adı altında yuttuğu ikna edici noktaları basına servis etmek için bu kadını kullanırdı.

“Barbara,” dedi, “Ben General Anders.”

“General, bu patlamayla mı alakalı? Şu an olay yerine doğru gidiyorum. Arka planda benimle paylaşmak istediğiniz bir şey mi var?”

Anders gülümsedi. Bir gazetecinin en son ne zaman gerçeği öğrenmek amaçlı bir şey sorduğunu hatırlamıyordu. Söze dökülmüş olmasa da aralarındaki anlaşma çok netti: “*Sen bana erişim hakkı ver, ben sana herkesin duymak istediklerini söyleyeyim.*”

“Şimdilik resmi bir şey yok Barbara ama sana şunu söyleyebilirim. Bölgedeki son yirmi dört saatlik cep telefonu aktivitesi cihatçı bir grubu işaret ediyor.”

“Aman Tanrım! Bir IŞİD saldırısı daha mı?”

Basına yutturduğu bu bilgilerin ikna ediciliği her zaman çok tatmin ediciydi. “Muhtemelen. Ya da ona bağlı daha ufak bir oluşum da olabilir.”

“Onları cep telefonlarından mı buldunuz?”

Kadın golü atabilmesi için topu ayağına kadar getirmişti. “İstediğimiz kadar net değil. Hatırlatmam gerek Barbara, ülkemizde insanlar kimliklerini belirtmeden cep telefonu satın alıp kullanabiliyorlar. Bizde durum böyleyken bir de Pakistan hükümetinin teröre karşı aldığı sert önlemlere bak. Cep telefonu kullanan herkesin parmak izi vermesini mecbur kılıyor. Böylece teröristlerin gizlice iletişim kurmasını engelliyor.”

“Bunu bilmiyordum.”

“Bir araştır istersen. Bayağı etkili bir program. Eh, biz de elimizden geleni yapıyoruz, tabii. Ama ne de olsa bir elimiz bağlı.”

“Verebileceğiniz başka bilgi var mı?”

“Şimdilik yok. Ama işler hızlı ilerliyor. Gün içinde başka şeyler de olabilir.”

“Teşekkürler efendim. Ayrıca ülkemizi güvende tutmak adına yaptıklarınız için de teşekkürler.”

Telefonu kapatıp CNN’i açtı. TV’de Pakistan’da gerçekleşen bir insansız hava aracı saldırısı haberi vardı. Reaper Drone¹ fotoğrafı eşliğinde haberi okuyan ses o kadar tekdüze idi ki hava durumu sunumları bile yanında daha heyecanlı kalırdı. İki dakika sonra bu haber canlı yayınla kesildi. Barbara Stirr’in sokakta, yıkıntılardan tüten dumanlar önünde

1 General Atomics MQ-9 Reaper (eski adı Predator B), General Atomics Aeronautical Systems tarafından Birleşik Devletler Hava Kuvvetleri için geliştirilen uzaktan kumandalı veya otonom uçuş operasyonları yapabilen insansız hava aracı. (Çev. n.)

dururkenki görüntüsü ekrana geldi. Siren sesleri duyuluyor ve yukarıdan helikopterler geçiyordu. *Beyaz Saray Yakınlarında Patlama* diye ekranda altyazı geçiyordu. Stirr rolüne bürünürken Anders kadını izledi. Çevredekiler de elleri ağzında, şok ve acı içinde olayı izleyerek bu rolü destekliyordu.

“Ben CNN Pentagon muhabiri Barbara Stirr. Beyaz Saray’dan sadece birkaç blok ötede, saldırının olduğu yerdeyim. Henüz ölü sayısı ile ilgili bir bilgimiz yok ama gördüğünüz gibi ilkyardım çalışanları burada ve sabahın en kalabalık saatinde böyle bir saldırıda kimsenin yaralanmamış olduğunu düşünmek çok zor. Hatta bu saldırıyı düzenleyenlerin, özellikle sabahın en yoğun saatini hedeflediğini düşünmemek imkânsız. Ayrıca yetkililer bunun IŞİD veya ona bağlı bir grubun işi olabileceğini düşünüyor.”

Anders kadının senaryonun biraz dışına çıkışını onaylarcasına başını salladı. İşe gidiş saatiyle ilgili kısım çok iyi yapılmıştı. Keşke bunu kendisi düşünmüş olsaydı.

Siren sesleri arttı ve sonra durdu. Kamera, üniformasından ambulans görevlisi olduğu anlaşılan Asya kökenli bir kadına döndü, Stirr, “Bakar mısınız?” diye seslendi. “Ben Barbara Stirr, CNN’denim, bize ölü sayısını söyleyebilir misiniz?”

Görevli, Stirr’e şöyle bir baktı ama durmadı. Ekranda bir anlığına da olsa kadının yüzündeki tiksintiyi gören Anders irkildi. Stirr’in toparlayışı çok etkileyiciydi. “Görevliler anlaşıldığı üzere çok yoğun. İşler kötü gözüküyor. En iyisini umup öğrendiklerimizi sunmaya devam edeceğiz. Barbara Stirr. Pentagon muhabiri, CNN.”

Remar içeri girdi, kapıyı kapatıp Anders’in masasına yürüdü. “Stirr’e patlamanın IŞİD’le alakalı olduğunu kim söyledi?”

Anders sandalyesinde geriye yaslanıp elini göbeğinin üstüne koydu, “İŞİD veya ona bağlı bir grup dedi.”

“Bu da farklı değil Ted, nereden öğrendi?”

“Tahmin edilebilir bir yorum. Her yerden edinmiş olabilir. Uydurmuş bile olabilir.”

Remar başını salladı. İnanmışa benzemiyordu. Anders herkese güvendiği kadar Remar’a da güveniyordu fakat Remar’ın anlayamayacağı şeyler de vardı ve bunları bilmesine gerek yoktu.

“Başkan, Ulusal Güvenlik Konseyi’ni topluyor,” dedi Remar. “Bir saat sonra Durum Odası’nda.”

“Telefon analizinden bilgi var mı?”

“Evet. Bölgede üç kişi tespit edildi. Hepsi de izleme listesinden.”

Anders, Remar’ın kendisinden bir tepki beklediğini fark etti. Bekleneni vermeye niyeti yoktu. “Başka bir şey var mı?” diye sordu.

“Birkaç şüpheli çağrı. Bölgedeki bir camiden yapılmış. Ayrıca telefonlardan biri bombaya bağlı bir kontrollü telefonu aramış, patlatıcı olarak kullanılmış. Takip edilecek birçok elektronik iz var. Bayağı dikkatsizmiş bu cihazçılar. Sanki özellikle yakalanmak istiyormuş gibiler.”

“Belki kim olduklarını bilmemizi sağlamak için böyle davrandılar. Bu grupların bazıları tanınmaktan pek çekinmiyor Mike.”

“Diğer yandan bakacak olursan saldırı bayağı iyi tasarlanmış. Cihazı bir yemek hizmeti veren bir aracın altına yerleştirip GPS’le takip etmişler ve Beyaz Saray’a en yakın olduğu anda patlatmışlar.”

“Görüyor musun, direkt vuruş dışında Beyaz Saray’a zarar vermek için atom bombası gerekir. İstedikleri şey şöhret.”

Remar cevap vermedi. Anders bekledi. Adamın bu sessizliğinden memnun değildi. Genelde Remar’ın ne düşündüğünü anlardı. Bugün öyle gözükmüyordu.

Bir süre sonra pes edip, “Beyaz Saray’a gitmem gerek, yolda geri kalan gelişmeleri söylersin,” dedi.

Remar başıyla onayladıktan sonra, “Ted,” diye lafa girdi. Anders kaşlarını kaldırdı.

“Bahsettiğimiz telefonlar... Delgado’nun FedEx’ten aldığı ‘bombalı mektup’la aynı telefonlar.”

Anders gözünü kırpmadı bile. “Bu bir sorun mu?”

“Sana söyledim, bu telefonlar birkaç izleme listesinde. Ergenekon’la bağlantılılar. Şimdilik DEA’yla¹ ilgili, narkotik bir durum, terör değil ama yine de belli olmaz.”

Anders cevap vermedi. Remar’ın konuyu getirmeye çalıştığı yerden hoşlanmamıştı.

“Yani bir tesadüfse de kötü bir tesadüf. Bu adamlarla ilişkimizi başkalarının bilmesini istemeyiz. Onları ne için kullandığımız bilinmemeli.”

“Bu ilişkiyi senle benden başka kimse bilmiyor.”

“Ben gerçekte ne kadarını biliyorum? Bana söylemediğin neler var?”

Demek onu rahatsız eden buydu. Kim konuyu yarım yamalak bilmekten hoşlanırdı ki? Anders eline bakarken şeytan tımağını tutup çekti.

¹ İngilizce açılımı Drug Enforcement Administration’dır. ABD Adalet Bakanlığı’na bağlı federal hükümet dairesi ve kolluk kuruluşudur. DEA, ABD’de uyuşturucu kullanımı ve uyuşturucu kaçakçılığıyla mücadele etmekle görevlidir. (Çev. n.)

Bir süre sonra Remar kapıya yöneldi, sonra arkasını döndü. “Bu işin bir sınırı olmalı Ted.”

“Tabii ki var.”

“Neresi olduğunu biliyor musun?”

O sırada dahili telefon çaldı.

“Bu Manus olmalı,” dedi Anders. “Beni onunla bir dakika yalnız bırak. Cihatçıların cep telefonlarıyla ilgili gösterişli bir şovumuz olduğundan emin ol. Bugün bizim günümüz, Pentagon’un değil.”

Remar koca adamı içeri getirdikten sonra gitti. Kapıyı kapamadan önce Manus’a temkinli bir şekilde baktı.

Anders masanın önündeki sandalyelerden birine işaret ederken, “Marvin, lütfen, otur. Ne yazık ki sadece bir dakikam var, Beyaz Saray’da bir toplantıya katılacağım,” dedi.

Manus oturdu.

Anders bir an durdu ama Manus’tan bir tepki gelmedi. Önce Remar, şimdi de Manus. Belki bugün havada herkesi suskun yapan bir şeyler vardı. Sonunda Anders, “Ee? Bayan Gallagher ve oğluyla yatak yapımı nasıl gitti?”

“İyi idi.”

Anders’in ilk içgüdüleri bekleyerek adamı daha fazla konuşturmasını söylüyordu ama o kadar vakti yoktu. Daha da kötüsü işe yarayacağından şüpheliydi. O yüzden sadece, “Ne diyorsun? Sence kafasından neler geçiyor?” diye sordu.

“Bence her şey yolunda.”

Bu cevap o kadar geneldi ki işe yaramazdı. “Neye dayanarak bunu söylüyorsun?”

“Beni yemeğe kalmaya davet etti. Pizza ve şarap ikram etti. Çocuk yattıktan sonra biraz sohbet ettik. Bana oldukça mutlu gözüktü.”

Eminim öyledir. Özellikle de çamaşır makinesinin üstünde olanlardan sonra diye düşündü Anders. Birden fark etti: *Manus kadınla ilgili bilgi vermeyecekti.*

Bunu fark etmek öyle bir şaşkınlık yaratmıştı ki emin olmak istedi. “Sadece konuştunuz, öyle mi? Başka bir şey olmadı mı?”

“Oğluyla iletişimini izledim. Bana yardım etti. Bu da işi uzattı, bayağı uzun süre oradaydım.”

Manus sadece kadınla birlikte geçirdiği akşamın detaylarını vermemekle kalmıyor, ayrıca Gallagher’i iyi gösteriyordu. Hem de bunu orada olup incelediği sürenin uzunluğunu belirterek gözlemini daha da sağlamlaştıracak şekilde yapıyordu.

O an Anders, Manus hakkında yanıldığını fark etti. Adamın duyguları *vardı*.

Ve belli ki kadına abayı yakmıştı.

Anders bu ihtimali öngörmeliydim diye düşündü. Yani Gallagher’da kadınsı bir şeyler vardı. Vücudu, davranışları kesinlikle dişiydi. Ama onun veya başka birinin, insanları korkutan ya da en azından geren Manus’a ilgi duyabileceğini düşünmemişti.

Artık bir önemi yoktu. Belli ki adam işe yaramayacaktı. Tamamen silip atmaya gerek yok diye düşündü, Gallagher’dan bir süre uzak kalması yeterli olurdu. Mecazi olarak da, gerçekten de. Ve başka bir göreve atanmalıydı.

“Eh,” dedi Anders ayağa kalkarak. “Bu bilgi işe yarar Marvin, duyduğuma sevindim. Bahsettiğim gibi Gallagher bizim için çok önemli bir iş yapıyor ve umduğum gibi güvenilir olduğunu bilmek rahatlatıcı. Eğer daha fazla izlenmesi gerekirse yeniden sana haber veririm. Bu sürede ondan uzak durmanı

istiyorum. Seni ele verecek riskler almanı istemeyiz. Her zamanki gibi teşekkürler.”

Manus başını salladı ve hemen çıktı, belki de Anders daha fazla detay vermeye zorlamadığı için rahatlamıştı.

Evet, adam kesinlikle ona vurulmuştu. Hamilton işi halolana kadar kadından olabildiğince uzak durması iyi olurdu. Tabii ki kadın yine izlenecekti. Eğer kadının şüpheleri daha da artarsa yok edilmesi bile gerekebilirdi. Tabii ki durum bu noktaya gelirse Manus bu işi halletmek için hiç de uygun olmazdı.

Eh, her zaman Delgado elinin altındaydı. Delgado'nun işi nasıl yapacağını düşündüğü zaman neredeyse Gallagher için üzüldü. Diğer yandan Delgado'nun ona âşık olma gibi bir ihtimali yoktu. Bu tür zaafı olamayacak kadar işini seviyordu.

23. BÖLÜM

Beyaz Saray Durum Odası'ndaki Ulusal Güvenlik Konseyi'nin toplantısında kendini gösterme sırası Anders'teydi.

Başkan, Anders'in patlamanın suçlularıyla ilgili bulduklarının bilindik şeylerden farklı olmasını beklemediğini belli eden bir tonlamayla konuştuğunda, Anders konuşmasına başlamadan önce biraz bekleyip en düz, kendinden en emin ses tonuyla, "Epeyce bir şey bulduk başkanım," dedi.

Başkan kaşlarını kaldırdı. Anders, Jones'a kısa bir süreliğine tatmin olduğunu gösteren bir bakış attı, sonra ayağa kalkıp birlikte geldiği yaverine işaret etti. Yaveri yanındaki dizüstü bilgisayarını bağladı, duvardaki ekranda Manus'un Türkiye'de yok ettiği üç adamın suratı görüldü. Hepsi koyu tenleri, bıyık ve sakallarıyla duruma uygun bir şekilde kötücül gözüküyordu ve hepsinin yanında bir telefon görseli ve numarası vardı.

Anders, "Gördüğünüz numaralar," diye sözlerine devam ederken numaraların hepsini lazer kalemle gösterdi. "Pentagon'un Türkiye'de olduklarını ve Suriye tarafındaki

cihatçılarla iletişimi sürdürdüklerini tespit ettiği coğrafi konumlarının gösterildiği birimler. Ryan Hamilton'ı alıkoyduğuna inandığımız cihatçılar bunlar.” Jones’a döndü. “Güzel işti Vernon.”

Jones açık iltifatının altında yatan eziciliği anlamıştı. Anders’e ters ters baktı.

“Bu birimler şu anda DC metrosunun olduğu bölgede aktifler. Hepsi birkaç şüpheli çağrı yaptı. Bu bilgileri tabii ki FBI’a ve Amerikan Birleşik Devletleri İç Güvenlik Bakanlığı’ndaki ilgili bölüm şeflerine sunduk, onlar da bunları takip ediyor.”

Başsavcı ve Savunma Bakanı onaylarcasına başını salladı, ikisinin de yetkilerine saygı gösterilmişti. Aslında iki organizasyonun da SIGINT analizi için NSA’ya ihtiyacı vardı, bu yüzden onlarla telefon numaralarını paylaşmak pek de anlamlı değildi. FBI veya HSI¹ ajanlarının yapması gereken tek iş uygun sanıklar bulunduğunda onları tutuklamaktı. Tabii ki bu tanımlama işlemi de NSA’nın kendi sisteminden gelecekti.

Bir Beyaz Saray görevlisi kapıyı çalıp bir dosya fotoğrafla içeri girdi. “Dokuz ölü var efendim,” dedi. “On beş kişi hastanede, yedisininse durumu ağır.” Fotoğrafları başkana verdi ve arkasından kapıyı kapatıp çıktı.

Başkan fotoğraflara göz gezdirdi, sonra da solunda oturan Savunma Bakanı’na uzattı. Anders ölü sayısı raporunun tam zamanında geldiğini düşünüyordu. “Özellikle,” diye devam etti, “telefonlardan biri,” derken durup numarayı lazer kalemle işaretledi, sonra masada oturan herkese tek tek anlamlı bir biçimde bakıp başkana geldiğinde durarak, “bu sabah patlayan cihazı aktif hale getirmek için kullanılan birimdi.”

1 Ulusal Güvenlik Teşkilatı’nın kritik bir soruşturma koludur ve ABD’nin seyahat, ticari, mali ve göçmenlik sistemlerine yasadışı olarak sızmaya çalışan suç örgütleriyle mücadelede çok önemli bir kaynaktır. (Çev. n.)

Uzun bir sessizlik oldu. “Bu ne demek?” diye sordu Başkan.

Anders lazer kalemini kapattı ve hızlıca ceketinin cebine attı. “İŞİD’le alakalı grubun Suriye’ye kaçırma işinin yoldan çıkarak çok daha fazla kayba neden olan Amerika bombalamasına döndüğünü gösteriyor.”

“Kim bunlar?” diye sordu Başkan.

Anders bunu bekliyordu. “Efendim, Pakistan’daki gibi bir biyometrik cep telefonu programımız olsaydı, şu anda muhtemelen bunu yapan piçi sorguya çekiyor olurduk. Ancak elimizdeki olanaklarla topladığımız bilgiler kaçınılmaz olarak çok daha genel. Yine de size şunu söyleyebilirim, gazeteci Ryan Hamilton’ı kurtarma ihtimalimiz ve yöntemimizi belirlemek için kullandığımız sistem değişti.”

“Tam olarak nasıl değişti?” diye sordu Jones.

Anders ona bakmadı bile. Konuştuğu kişi Başkan’dı ve kendisini dinliyordu. “Efendim, bu sabahki saldırının öncesinde kendimize Suriye’de tutulan tek bir gazeteciyi anavatanımızda, Amerikan toprağında yaşayan Amerika vatandaşlarını tehlikeye sokmadan kurtarabileceğimizi söyleme lüksümüz vardı.”

Anders bunlar kadar alaycı bir topluluk için bile kullanılacak en uygun kelimeleri bilirdi. Başkan’ın kendi konuşmaları ve röportajlarında kullanacağı kelimeleri daha rahat seçebilmesi için özellikle bazı kelimeleri söylemesi gerektiğini biliyordu. Ayrıca Başkan’ın bilhassa 11 Eylül’den sonra Almanca “*Heimat*”¹ kelimesinden türemiş “anavatan” kelimesinden

1 “Heimat,” çoğunlukla sadece Almanca bir kavram olarak kabul edilir, çünkü İngilizce de dahil olmak üzere pek çok Avrupa dilinde tam semantik eşdeğeri yoktur. “Heimat” kişinin güçlü bir aidiyet duygusunun ve köklü bir ilişkisinin olduğu yeri ifade eder. Çoğunlukla bu anavatandır, ancak uzun süredir yaşadığı, ailesinin bulunduğu veya kendisini nerede olursa olsun evde hissettiği yer olabilir. (Çev. n.)

çok hoşlandığının da farkındaydı. Tanrı'nın Gözü'ne olan erişimiyle de Beyaz Saray'ın bu kelimenin topluma etkisini ölçmek için özel bir anket şirketi tuttuğunu ve etkisinin çok yüksek olduğunu bulduğunu biliyordu.

Başkan gözlerini kısarak, “Sorumu cevaplamıyorsun Ted,” dedi.

Cevabı tam da bu efendim. “Efendim, Pentagon’un Ryan Hamilton’ı tuttuğuna inandığı Suriyelilerin Amerika toprağında birçok ölüme yol açan saldırıyla bağlantılı olduğu kanıtlandı.”

Pentagon sadece inanır, NSA ise kanıt sunardı. Birinin bu ince hareketini sezip sezmeyeceğini merak etti. Kimse sezmedi.

“Amerika’nın gücüyle dünya liderliğinin gerçek ve sembolik merkezi olan,” diye devam etti, “Beyaz Saray’dan sadece birkaç blok ötede gerçekleşen bir saldırı... Efendim, bu grubun basit bir kurtarma operasyonundan daha sert bir cevap hak edecek derecede uluslararası etki ve fanatiklik gösterdiğini düşünüyorum. Stratejik ve sembolik sebepler nedeniyle bu saldırının arkasındaki kişileri yok etmekten başka çaremiz yok. Neyse ki bugün bunu yapacak fırsatımız var. Hemen şimdi.”

Anders “saldırıyla bağlantılı güçler” ifadesini ustalıkla “saldırının arkasındakiler”le değiştirmişti. Birileri fark ettiyse de hiçbir şey söylenmedi.

Anders, Jones’a doğru döndü. “Vernon, sizin İncirlik’tе bir İHA¹ üssünüz var. Suriye sınırından çok uzak değil. Başkan’ın emrinden sonra, ne kadar sürede Reaperların Azaz’ı vurup sabahki saldırının arkasındaki grubu öldürmesini sağlayabilirsin?”

¹ İnsansız hava aracı.

Jones bir süre onu süzdü. Ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışıyordu. Anders daha demin onu konunun dışına itmeye çalışırken şimdi neden tekrar plana dahil etmeye uğraşıyordu?

Jones, Başkan'a baktı. "Efendim, kurtarma operasyonu için hazırız. Ama eğer bu piçleri yok etmek istiyorsanız Hellfire füzelerinin üç saat içinde Azaz'ı vurmasını sağlayabiliriz."

Anders memnundu. Yeni bir yöntem teklif ederek Başkan'ın otoritesini tehdit etmeye yaklaştığını fark etmişti. "Başkan'ın emriyle" kısmı da neden olacağı herhangi bir rahatsızlığı düzeltmek içindi. Jones'un ona değil de başkana cevap vererek kendini kurtarma çabası da ona faydalı olmuştu. Odada, hatta tüm dünyada karar verme yetisine sahip olan tek kişinin başkan olduğunu bildiklerini gösteriyordu. Ayrıca "şu piçleri yok edelim" ifadesi de Jones'un Anders'in barış davetini kabul ettiğini ima ediyordu. Belli ki Anders'in yöntem değiştirmesinin sonucunda başarıyı yine sahiplenebileceklerini düşündükleri için Pentagon adına sorun yoktu.

Oda yeniden sessizleşmişti. Başkan sandalyesinde geriye yaslandı, çenesini avucunun içine aldı. İlk önce Jones'a, sonra Anders'e bakıp, "Bu sabahki saldırının arkasındaki kişilerin orada olduğundan emin misiniz?" diye sordu.

"Bu tip bilgiler çok kesin olamaz efendim, ama özellikle bu durumda kesinliğin olabildiğince yüksek olduğuna güveniyoruz." Normalde gideceğinden çok daha ileriye gitmişti ama şu an birtakım riskler alınması gerekiyordu.

Başkan başıyla onaylayarak Jones'a döndü.

"Vernon, Reaperları yollarsan bir rehinin oradan canlı çıkması ihtimali teorik olarak nedir?"

Jones, Başkan'ın ne duymak istediğinden emin değildi. Bir an duraksadıktan sonra, "Pek yüksek değil efendim," dedi.

Başkan iç çekti. “İşte, sorun da bu zaten.”

Lanet olsun. “Konuşabilir miyim efendim?”

Başkan *devam et* anlamında elini kaldırdı.

“Efendim, Vernon’un etkili bilgi toplama çabasına saygı duyuyorum ama Azaz’daki kişinin Hamilton olduğundan emin olamayız.”

Jones, “Hatırlatmak isterim Ted,” diye karşılık verdi. “Daha demin kendin bu tip bilgilerin kesin olamayacağını söylemiştin.”

“Vernon, ben de hatırlatırım ki Hamilton’ı Suriyelilere teslim eden Türklerin sadece uyuşturucu kaçakçısı olduğunu söyleyen sendin. Ama bu sabah Beyaz Saray’dan birkaç blok ötede bomba patlattılar.”

Jones’un buna cevabı yoktu ama Anders bu çıkıştan anında pişman oldu. Ego kaynaklı ve ulaşmaya çalıştığı amaçla alakasızdı. Açık ellerini pes eder gibi kaldırdı. “Demek istediğim, ya ikimiz de hatalıysak? Ya Azaz’da ne Hamilton ne de bahsettiğimiz cihatçılar varsa?”

Jones omzunu silkti. “Öyleyse de en fazla sivil zayıat gerçekleşir.”

“Evet, *kendilerine atfedemeyeceğimiz* bir sivil zayıat. Kesinlikle üzücü olsa da ne ilk defa yaşayacağımız bir şey ne de bizim için maliyetli bir zayıat olur. Peki, ya ikimiz de haklıysak?”

Jones olacakları kestirmeye çalışıyormuş gibi onu izliyordu. “Cihatçıları hallederiz,” dedi yavaşça, “Ama Hamilton da ölür.”

“Katılıyorum. Şimdi sormak istediğim, hepimizin açıkça görmesini istediğim şey şu: Tek bir Amerikalının olası ölümü yüzünden bu sabahki saldırıyı yapan kişileri yok etme

fırsatından vazgeçecek miyiz? Bir saldırı daha olur ve arkasından da yine bu grup çıkarsa Amerika halkına bu hareketi nasıl açıklayacağız?”

Başkan, Jones’a baktı. “Azaz’da tutulan kişinin Hamilton olduğuna emin miyiz?”

Anders, Jones’un kafasında yaptığı olasılık hesaplarını neredeyse takip edebiliyordu. Herkes daha demin kesinliğin imkânsız olduğunda ortak karara varmıştı. Bu da Başkan’ın cevabın hayır olacağını bildiğini gösteriyordu. Ayrıca soruyu bildiği halde soruyorsa bu da cevabın hayır olmasını *istediğini* gösteriyordu. Muhtemelen politik riskleri hesaplayıp ani, basit bir drone saldırısının sonuçlarının yavaş ve daha karışık bir kurtarma girişiminden daha tercih edilir olduğuna karar vermişti. Bir kurtarma operasyonun başarısı dışarıdan kolayca ölçülebilirdi ki başarı sadece Hamilton kurtulursa elde edilirdi. Drone saldırısının başarısıysa yönlendirmeye açıktı. Eğer ölümler askerlik çağında Müslüman erkeklerse ve hükümet de terörist olduklarını söylüyorsa kimse aksini iddia edemezdi.

Jones başını sallayarak, “Kesin değil efendim, hayır,” dedi.

Başkan bir süre tavanı izledi, sonra ortaya, “Peki, sabahki saldırının arkasındaki grubun bizim harekete geçmemizi önlemek için Hamilton’ın ellerindeymiş gibi davranıyor olması mümkün mü?”

Başkanın kimsenin ona karşı çıkmayacağını duymak istediği çok açıktı. Yine de Anders’in beklemesi gereken bir durumdu. Cevabı Jones’tan duymak istiyordu. Bu, Jones’un kabul ettiğine dair bir işaret olurdu.

Bir süre sonra Jones, “Mümkün efendim,” dedi. “İHA’larımızdan korktuklarını biliyoruz. Amerikalı birini rehin tutuyormuş gibi davranmak, bir çeşit insan kalkanı oluşturarak

teknolojik avantajımızı kullanmamızı engellemek için olabilir.”

Başkan hafifçe gülümsedi. Şeytanın avukatlığını yapıp işin sonunda odadaki en zeki kişi olduğunu göstermiş olmaktan memnundu. “Vernon, sen CNN’den Mike Rogers’la yakınsın, değil mi? Hani eski Kongre üyesi olan.”

“Evet efendim.”

“En kötü olasılık gerçekleşirse, kararı verirken elimizde olan bilgileri ona verip neden zor bir karar olduğunu ve Amerikan halkını korumak için bu fırsatı değerlendirmemizin ne kadar önemli olduğunu açıklamak için sence bu adama güvenebilir miyiz?”

“Buna şüphem yok efendim.”

Başkan başıyla onayladı. “Öyleyse düzgünce bilgilendirilmesini sağla. Ayrıca *New York Times*’taki Declan Walsh’a ne dersiniz? Geçen sefer bizim ‘terörle mücadele yetkilileri ve analistleri’nin servis ettiği bilgiyi yayınlamıştı, değil mi? Hani İHA programının genel olarak ne kadar değerli ve başarılı olduğuyla ilgili olanlar.”

“Evet efendim, doğru, Walsh’tı. Hikâyenin bizim bakış açımızdan anlatılmasına gerçekten yardımcı olmuştu.”

“Onunla da konuşmayı unutma öyleyse.”

“Peki efendim.”

Başkan, “Pekâlâ,” dedi, “O zaman basına yansıyacak hikâyemiz şu: Ellerindekini Hamilton olmadığını varsayarsak, bu sabahki barbarca saldırının arkasındaki teröristlere başarılı bir karşı saldırı düzenledik.”

Başkan duraksayıp oyuncuların onayladıklarını belirtmesine izin verdikten sonra devam etti, “Diğer yandan Hamilton’ın ölmesi gibi talihsiz bir durumla karşılaşırsak, teröristlerin

İHA'yla olan karşı saldırımızı canlı kalkanla durdurmaya çalışması şeklinde hikâyemizi değiştireceğiz. Bu sabahki saldırılarını karşılıksız bırakmak ancak savaşmakta olduğumuz terörü ödüllendirir. Teröristlerin Hamilton'ı rehin alması ve canlı kalkan olarak kullanacak olmasıysa İHA programının ne kadar iyi çalıştığının bir göstergesidir. Diğer yandan programın da yapacağımız misillemede isminin geçecek olması antiterörist propaganda stratejimiz için tam bir ters köşe getirir olur. Hepimiz anlaştık mı?"

Başkan yeniden duraksayıp herkesin onaylamasını bekledi, muhtemelen ulusal güvenlik takımının Başkan'ın kararını beklemesinin yarattığı dramatik etkiden hoşlanıyordu. Ardından, "Ben Amerikan halkını korumak için bir yemin ettim. Bugün o yemin zor bir karar almamızı gerektiriyor. Bu sabahki saldırıyı karşılıksız bırakamayız. Bunun arkasındaki insanların yeniden harekete geçmesine izin veremeyiz. Vernon, nasıl diyordun? 'Yok edelim şu piçleri.' Hemen!"

Jones hemen başıyla onaylayarak emri aldığını gösterdi. Görev gereği bakışlarını Savunma Bakanı'na çevirip gerekli ve kaçınılmaz işareti verdi ve "Evet Sayın Başkanım," dedi.

Anders ifadesizliğini koruyordu ama içi rahatlamıştı. Toplantı iki yöne de gidebilirdi. İyi oynamıştı, biraz da şansının yaver gittiğini kabul ediyordu. Amerikan başkanının yemini devlet yapısını korumak yerine, Amerikan halkını korumak olduğunu sanması da iyi olmuştu. Anders bunu açıklayarak onu düzelten kişi olmayacaktı.

Çıkıştaki koridorda Jones, Anders'e yetişip onu kolundan yakaladı. "Baksana, ne yapmaya çalıştın orada?"

Anders, Jones'un eline bakıp çekene kadar bekledi. "Neden bahsettiğini anlamadım."

“Niye illaki İHA saldırısı diye ısrar ettin? Neden adamı kurtarmamızı istemiyorsun?”

“Ben de kurtulmasını çok isterim ama Başkan’ın da dediği gibi zor bir seçim.”

“Tereciye tere satmaya kalkışma Ted.”

“Kimseye bir şey satmaya kalkışmıyorum. Sabahki patlamadan sonra Amerikan halkına neden misilleme yapma fırsatını kullanmadığımızı sen mi açıklamak istersin?”

Jones ikna olmamıştı, bir süre daha Anders’in gözlerine bakmaya devam etti. Pek de önemli değildi. Nasılsa Başkan kararını vermişti ki istediği buydu.

Fort Meade’ye dönüş yolunda Anders o sabah CNN ekranında seyrettiklerini düşündü. Üzücüydü ama sonuç olarak faydalı olacağını düşünüyordu. Birçok yönüyle bir ülke bir kişi gibiydi ki bu da mantıklıydı, çünkü ülke dediğin şey zaten bir insan topluluğuydu. Ayrıca insanlar her zaman hayatta kalmakla ilgilenirdi. Haklı olmadıklarını kim söyleyebilirdi? Ama bunun için her zaman doğru şeyi yaparlar mıydı, orası tartışılırdı işte. Bir kişi dişçiye gittiğinde dişeti hastalığı teşhisiyle daha sık diş ipi kullanması konusunda uyarılabilirdi. Bu kişi dişçi aletleriyle gerçekleşen bu tatsız buluşmanın hemen ardından kendine bu sefer diş sağlığıyla ilgili daha dikkatli olacağı konusunda söz verirdi. Hatta belki sözünü bir süre tutardı. Dişlerini daha dikkatli fırçalar, daha sık diş ipi kullanır, birkaç günlüğüne, hatta belki birkaç haftalığına bu uygulamaları düzenli yapardı. Ama sonunda dişçinin uyarısıyla aletlerin verdiği acıyı unuttuğunda adam yine tembel ve ilgisiz hayatına geri döner, durumu kabullenmemeye kaldığı yerden devam ederdi. Basit gerçek şuydu ki yılda ortalama iki dişçi ziyareti bir insanın dişlerine daha iyi bakması için nasıl yeterli değilse,

arada bir gerçekleşen rasgele terör saldırıları da vatandaşların tedbirli olması için benzer şekilde yeterli değildi. Arada bir takviye gerekebiliyordu ve bu takviyenin hoş olmayan yan etkileri olsa da tabii ki de savaşılan hastalığın yanında bir hiç sayılmaz mıydı?

Takviyenin gerekmemesini dilerdi. Ülkenin bir tehdidi onun gibi anlayabilmesini ve sorgusuz sualsiz karşı koymak için istediği araçları ona vermesini isterdi. Yine de sanırım onları suçlayamazdı. Sahip olduğu bilgi erişimine başka kimse sahip değildi, dolayısıyla ne dünyanın ne kadar tehlikeli olduğunu anlıyorlar ne de bu tehlikeyi uzak tutmak için gerekenleri biliyorlardı.

Gerçi geçmişe göre biraz daha bilinçliydi. Neyse, bu da bir şeydi.

24. BÖLÜM

Evie ofisinde kamera ağından görüntüleri inceliyordu. Direktör ona biyometrik sistemi veritabanındaki her cihazcının bilgilerini aramak için çalıştırmasını söylemişti. Şu ana kadar hiç olumlu sonuç almamıştı. Sisteminin DC'yle ilgili ayırdığı görüntülerin miktarı tek tek bakmak için göz korkutucu olsa da en azından bir denemek istedi.

Şu anki teori, teröristlerin cihazı yemek hizmeti veren aracın altına yerleştirdikleri, daha sonra alete bağlı GPS'li bir telefonla hareketlerini takip edip Beyaz Saray'a yakın olduğunda patlattıkları şeklindeydi. Birkaç internet ve e-posta parametresinde XKeyscore araması yaptı, yemek hizmeti veren araçların teslimat rotasını arayan olmuş mu diye yaptığı araştırmada işe yarar sonuçlar elde edemedi. Patlatıcı muhtemelen anahtardı. Bunun anlamı binada bir yerde teknisyenlerden oluşan takımlar cep telefonu metaverisini inceleyip hangi telefonun aleti tetikleyen aramayı yaptığını bulmaya çalışıyordu. Her zamanki gibi o bilgiye de erişimi olmasını diledi, çünkü bu destek kendi çabalarına yardımcı olurdu. Ama tabii ki her şey bu tür desteklere erişime izin vermeyecek kadar bölümlere ayrılmıştı.

FBI aracın rotasını sekiz gün önce edinmişti, bu yüzden geriye doğru gitti, bombanın bulunmaması için olabildiğince yakın zaman içinde yerleştirildiğini varsaydı. İş can sıkıcıydı. Çok fazla görüntüyle elemesi gereken çok fazla ihtimal vardı ve inceledikten sonra teker teker çöpe gidiyorlardı. Ne kadar özenli çalışsa da çabasının muhtemelen işe yaramayacağını, teröristlerin cihazı daha erken ya da onun göremeyeceği bir açıda veya onun göremeyeceği bir yerde yerleştirmiş olabileceğini biliyordu.

Önceki gece hakkında düşünmemeye çalışıyordu ama kolay değildi. Tanrım, çok uzun süre olmuştu. Vibratörler hiç yoktan iyiye de gerçek bir insanla temasa ne kadar aç olduğunu dün geceye kadar fark etmemişti. Çünkü... işe bak! Zavallı Marvin'i resmen baştan çıkarmıştı. Hatırlarken kızardığını hissedebiliyordu. Şaraptan mıydı? Onunla öyle konuşacak cesareti nereden bulduğunu bilmiyordu. Nasıl o şeyleri yapacak kadar ileri gitmişti? Kendisi gibi değildi. Her zaman adamın ilk hamleyi yapmasını beklerdi. En azından hatırladığı kadarıyla öyleydi. Yani Sean'dan önce. O kadar uzun süre olmuştu ki artık emin değildi. Ama Marvin'in ona bakmamaya çalışması ve baktığında ifadesindeki o açlık, o istek... Birinin ona öyle bakması o kadar hoşuna gitmişti ki! Onu kolaylıkla tutup çamaşır makinesinin üstüne oturtması, ne kadar güçlü ve yumuşaktı... *O kadar da* yumuşak sayılmazdı hani. Gözlerini kapatıp adamın onu becermeye başladığı anı düşündü. Adamın kendini tutmaya çalıştığı ve daha fazla tutamayıp içine girdiği anı... Düşünürken bile ıslanıyordu. En son ne zaman böyle becerildiğini hatırlamıyordu. Aslında doğru cevap aslaydı. Ertesi gün canı acıyordu ama o kadar muhteşemdi ki canı yine öyle acısın istiyordu.

Gülümseyip içinden *kaltaksın* diye düşündü.

Sabah ondan mesaj almıştı. Tek kelimeydi: “*Vay.*” Mükemmel bir mesajdı. Ne çok fazla ne çok az. Cevap olarak, “*Öyle mi?*” diye yazıp göndermiş, ilkinden daha iyi bir mesaj gelene kadar birkaç berbat dakika geçirmişti. *Aklımdan çıkmıyor.*

Aklımdan çıkmıyorsun değil. Bu noktada o biraz abartılı olurdu. O kadarını istemezdi. *Aklımdan çıkmıyor* daha dürüstçe söylenmiş bir şey gibi geliyordu kulağa. Daha doğru geliyordu. Daha kendisinin de düşündüğü gibiydi.

İş için iki gün şehir dışında olacağını söylemişti ama döndüğünde, eğer o da isterse yeniden görüşmek istiyordu. Evet, istiyorum demişti. *İstemek.* İşte, doğru kelime buydu! Birbirlerini gördüklerinde neler olacağını hayal edemiyordu. Onunla bir akşam yemeğini veya bir sohbeti düşünemiyordu bile. Tek istediği ellerini ve dudaklarını yine vücudunda gezdirmesi ve yine çamaşır makinesinin üstüne oturtup geçen sefer yaptıklarını yapmasıydı. Hepsini ve daha fazlasını...

O zamandan beri konuşmamışlardı ama endişelenmiyordu. Manus şehirde olsaydı bile fazla ileriye gitmekten korkup bir süre beklerdi. İki gün hiçbir şey değildi ve zaten bitmişti bile. Adam bugün dönmüştü ve bu gece görüşecekler demekti. Bu gece harika bir fikirdi. Dash uyuduktan sonra mesaj atarsa bir içki için eve davet ederdi. Düşüncesi bile içinin kıpır kıpır olmasına ve derin bir nefes almasına sebep oldu.

Silkelenip işine odaklandı, aracın olabileceği her noktayı kamera ağıyla takip etti. Saatler akıp gittikçe beyni uyuşuyordu. Ve tam tüm bu çabanın boşa olduğuna karar verip vazgeçeceği esnada bir adam gördü, gözlüklü ve Orioles şapkası takıyordu, bir bavul taşıyordu. Kaldırımdan inip Faragut West metro istasyonunun yakınındaki yemek servisi veren aracın

arkasına geçti. On saniye kadar bir süre onu görememişti. Sonra adam tekrar kaldırıma çıktı. Hafifçe sırtıyordu, neredeyse pis bir sırtış.

O da neydi öyle?

Kalbinin biraz hızlandığını hissetti, kaydı geriye alıp görüntüyü tekrar izledi. Lanet olsun, doğru açığa ulaşamıyordu. Adamın aracın arkasında ne yaptığını göremiyordu, sadece aracın arkasına geçip sonra geri çıkıp yoluna devam etmesi anlamsızdı. Biri neden bunu yapardı ki? Nereye gittiğiyle, aradığı sokakla veya o tip bir şeylerle ilgili kafası mı karışmıştı? Belki. Sonuçta bavul taşıyordu ve bölgede çok otel vardı. Şehir dışından olması mümkündü ama kafasını hoşuna gitmeyen bir şekilde aşağıda tutuyordu. Eğer nereye gittiğinden emin olmayan bir turistse sadece kaldırıma bakarak yolunu bulması pek mümkün değildi.

Güneydoğuya kadar kamera kayıtlarını takip edip Capitol'un yakınlarında adamı yeniden gördü. Artık bavul yanında değildi.

Kalbi daha da hızlandı. Bavula ne olmuştu? Bir otele girip yürümeye devam mı etmişti? Saati kontrol edip mümkün olmadığına karar verdi, ara vermeden dümdüz devam etmiş olması gerekiyordu. Çantadan kurtulmuştu. Öyle olmalıydı.

Görüntünün karardığı Kongre Mezarlığı'na kadar onu izlemeye devam etti. Sinirli bir şekilde aramasını mezarlığın çevresini alacak biçimde genişletti. Adama dair bir iz bulamıyordu. Her ağı şimdiki zamana kadar izledi. Adama dair iz yoktu. Aklına delice bir düşünce geldi. *Hâlâ orada olabilir miydi?* Direktöre bu ihtimalden bahsetmesi gerekiyordu.

Aslında başka bir şey olduğunu hissetmeye başlamıştı. Sanki adam mezarlığın kör nokta olduğunu biliyormuş gibiydi.

Sanki özellikle oraya gitmiş gibiydi. Onu kamera ağından izleyen kişinin mezarlıkta takip edemeyeceğini bilerek girmişti sanki oraya.

Hayır, mantıklı değildi. Bunu biri nasıl bilebilirdi ki? Muhtemelen bir tesadüftü. Adam için şans, onun içinse şanssızlık.

Onun aracın arkasına geçtiğini gördüğü ana geri geldi ve adamı o noktadan geriye takip etmeye başladı. Onu Faragut West'ten çıkarken buldu. Metrodaki kamera sistemi çok iyiydi. Bu sayede adamı Orange Line'dan West Falls Kilisesi'ne takip ederken hiç zorlanmadı, Idylwood Caddesi'nde güneybatıya yürüyerek istasyona doğru gelmişti.

Adam yeniden yok oldu. Kameralarının arasında bir boşlukta yok olmuştu. O kör noktaya girmeden önce geçmiş olabileceği her ağı denedi ama hiçbir sonuç alamadı. Var olup sonra tekrar yok olmuştu ve lanet olsun, bu bir tesadüf *olamazdı*. Bu herif kendisinin nerede izlenip nerede izlenmeyeceğini biliyordu. Onu nerede görebileceğini ve kör noktaların nerelerde olduğunu *Biliyordu*. Ve bu bilgiyi kötüye kullanmıştı.

Ekranına bakıp başını sallıyor, aklını toplamaya çalışıyordu.

Bildiği kadarıyla kamera izleme sisteminin yapabilecekleriyle sınırlarını bilen onun dışında tek bir kişi vardı. Erişimi olan sadece bir kişi daha. Var olduğunu bilen sadece tek bir kişi.

Direktör.

Pekâlâ, direktör ve belki de yardımcısı Remar ama bunun bir fark yaratacağını düşünmüyordu. O kadar yakınlardı ki beraber hareket etmemeleri pek mümkün gözüküyordu. Birlikte hareket etmeseler bile ne yapacaktı ki? Yanlarına gidip, “*Merhaba, hanginiz o bombayı yerleştiren herife bilgi verdiniz?*” diye mi soracaktı?

Sonra kendi kendine düşündü. *Neden? Biri neden bunu yapar ki?*

Anlayamıyordu. Hiçbir şey mantıklı değildi. Provokasyon? Yanlış uyarı? NSA ve topluluğun geri kalanının zaten Kongre'den desteği vardı. FBI onlar olmasa da zaten gerçekleşme ihtimali olmayan Potemkin terör senaryoları yaratıp sonra yok ettikleri için övgü alıyordu. Senatör, Harry Truman'a ne demişti? İsteddiği şeye ulaşmasının tek yolunun Amerikalıları korkutmak olduğunu, değil mi? Eh, bu zaten yapılmıştı. Daha da korkutarak ne elde edilecekti?

Aklında bir fikir belirdi. *Hamilton, Hamilton'la ilgili bir şey olabilir miydi?*

Anlamak için uğraştı ama yapamadı. Doğru olmayan bir şeyler dönüyor olsa da hâlâ inanmadığı bir şekilde direktör, Hamilton'ın kaçırılmasıyla bağlantılı olduğunu kabul etse bile, Washington DC'de bir bomba patlatmak neyi değiştirdi ki?

Bir anda direktörün onun görüşünü ne kadar kısıtladığını, görüş alanının ne kadar az olduğunu bundan rahatsız olarak fark etti. Evet, gözetlemek için diğerlerinin bilmediği bir deliği vardı ama gerçekte o delikten ne kadar şey görebiliyordu? Bir odanın ancak bir kısmını. Göremediği bir sürü şey, bir sürü bağlantı olabilirdi. Ve aslında şimdi görebildiğini sandığından çok daha fazlasını göremiyor olduğunu ilk kez fark etmişti.

Ve insanları deliğinden izlediği bunca süre boyunca... bir an durup onu kimin izlediğini hiç düşünmüş müydü?

Direktöre gördüğü şeyle ilgili ne diyeceğini düşünmesi gerekiyordu. Ona sadece sistemi cihatçılarla ilgili veritabanından gelenler için çalıştırmasını söylemişti. Bir sonuç çıkmamıştı ve daha fazlasını yaptığını söylemesine gerek yoktu.

Eğer daha fazlasını istiyor olsaydı sorardı. Sormamıştı. Bu da bulmasını *istemediğini* gösteriyordu, değil mi? Çünkü Hamilton'ın bir şey yollayıp yollamadığını bulmak için görevlendirildiğinde elle tüm görüntüleri araması için yönlendirilmişti. Şimdi neden aynısını yapmamıştı?

Tamam, öyleyse ona hiçbir şey bulmadığını söyle.

Faresine uzanıp az önce yaptığı aramanın geçmişini silmeye yöneldi. Nasıl söyleyecekti ki? Doğrudan söylese...

“Bir gelişme var mı Evie?”

Neredeyse sandalyesinden düşüyordu. “Tanrım!” Arkasını dönüp direktörü gördü. Elleri dizinde, eğilmiş, ekranına bakıyordu. Geldiğini duymamıştı.

“Özür dilerim,” dedi. “Seni korkutmak istememiştim.”

“Hayır, hayır, efendim... sadece çok odaklanmışım, girdiğinizi fark etmedim.”

“Öyle mi? Bir şey buldun mu?”

Monitöründe ne yaptığını görebiliyordu. Manuel arama yapıyordu, otomatik eşleştirme değil. Doğaçlama yaparak, “Yüz tanıma ve biyometrik sonuçlar olumsuz, ben de İstanbul’da yaptığımı denedim. Görüntüleri elle taradım,” dedi.

Yüz ifadesinden bir şey anlaşılmıyordu. “Öyle mi?”

“Evet efendim. Ama pek bir yere varamıyorum. İstanbul gibi değil. DC metrosunda çok fazla kamera ağı var. Çoğu şehirden daha fazla. Yani sadece samanlıkta iğne arıyorum.”

Direktör başını salladı. Hâlâ ekranına bakıyordu. “O saman yığını bize lazım Evie, yoksa iğneyi nasıl buluruz?”

“Haklısınız efendim.”

Ona baktı. “Eee? Hiçbir iz var mı?”

“Efendim?”

“İğneden haber var mı?”

Neredeyse hayır diyecekti ama onu denemenin bir yolu olabileceğini düşündü. “Sanırım evet efendim.”

İfadesi değişmedi ama Evie adamın gözbebeklerinin büyüdüğünü görür gibi oldu. Ellerini dizinden çekip üst bacağını ovuşturmaya başladı. “Göster bakalım.”

Üstünden geçtiği doğrulanmayan ihtimallerden birine döndü. “Bakın efendim, şurada aracın yanında duran ve sigara içen adamı görüyor musunuz?”

“Evet, görüyorum.” Ses tonu biraz sertti.

“Orada durup sigara içmesi beni rahatsız etti. Garip geldi. Yani neden yürümeye devam etmedi ki? Bir de etrafını izleyişine bakın. Sanki birini izliyor veya bir işaret bekliyor gibi. Biliyorum, çok mantıklı değil ama böyle hissettim.”

Direktör, “Belki,” dediğinde Evie adamın rahatlamış gözüktüğüne yemin edebilirdi. “Sezgilerinin iyi olduğunu önceki tecrübelerimizden biliyoruz. Belki de bizi sonuca ulaştırır. Takip ettin mi?”

“Evet efendim. Sigarasını içtikten sonra doğuya devam edip 1700 L Sokağı’ndaki ofis binasına girdi. Yani... bilmiyorum. Muhtemelen hiçbir şey çıkmayacak.”

Adam hemen, “Hayır, hayır, bunu bilemeyiz. İyi işti,” diye itiraz etti. “Hareket zamanlarını işaretle ve onları konum takip takımına yollayalım. Adamın olduğu sırada orada pek fazla telefon bulacağımızı sanmıyorum. Kayıtlarını çıkarırız, internet geçmişi, telefon aramaları, yolculukları, telefon hareketleri, kısaca her şeyi ve bir şey bulamazsak bile, en azından onu aradan çıkarıp biraz rahatlarız. Tebrikler.”

Evet, rahatlamıştı. Yüzünden anlaşılıyordu. Bahsettiği “iğne”nin bir hiç olduğunu ve aslında sadece dikkat dağıtıcı bir saman olduğunu görmekten dolayı rahatlamıştı.

“Eğer yardımı olduysa memnuniyet duyarım efendim. Devam etmemi ister misiniz? Tabii ki degeceğini düşünüyorsanız devam ederim ama şunu söylememe izin verin. Saatlerdir başındayım ve bana yardımcı olabilecek gördüğüm tek şey buydu. O kadar fazla görüntü var ki!” Aklına bir fikir daha geldi, onu test etmek için başka bir yol. “Ya da buna daha fazla kişinin bakmasının işe yarayacağını düşünüyorsanız bir sistem oluşturup işi bölüşebiliriz.”

“İlginç bir fikir,” dedi bir süre durduktan sonra, “ama gerek yok. Bence başarı şansı çok düşük, ayrıca ben bu durumun başka bir şekilde çözüleceğine inanıyorum.”

Ona baktı, ne dediğini anlamamıştı. Direktör devam etti. “Aramızda kalsın, saldırıyla alakalı telefonları takip ettik. Zaten izlediğimiz bir bölge camisine ait olan telefonlar. Aslında FBI caminin içinde gizli birini tutuyormuş. Şu anda gruba dahil olanları sorguya çekiyorlar. Birkaçının internet geçmişinde şüpheli şeyler var. Muhtemelen kısa süre içinde tutuklama emri çıkacak.”

Kafasını salladı, direktörün istediği şeyin tutuklama olduğunu sezdi. *Tek* istediği oydu. “Bu güzel bir haber efendim.”

“Gerçekten de öyle. Gece yarısına kadar kalmana gerek yok yani. Sanırım bu kez zafer FBI’ın olacak.”

Odadan çıkmasını izledi. Tanrım, çok korkunçtu. Hayalet gibi bir anda belirmişti. Belki de iyi olmuştu, onu denemek için bir fırsat eline geçmişti. Ayrıca hiçbir şey bulmadığını göstermek için de bir fırsat olmuştu bu.

Samanlık metaforundan nefret ediyordu. Saman yığınının üstüne daha çok saman koymanın iğneyi bulmada nasıl bir yardımı olacaktı ki? İhtiyaçları olan şey metal dedektörler, mıknatıslar veya öyle bir şeydi. Bu da her zaman yapmaya

çalıştığı şeydi. Zeki çözümler, sinyali kesmek için otomatik sistemler bulmak gerekiyordu. Daha çok ses çıkarmak için yapılanların çok anlamı yoktu. İşinde iyiydi, giderek ustalaşmıştı. Eğer o olmasaydı kimse çok geç olana kadar Perkins ve Hamilton'ı bilmezdi. Bundan sonra olacaklar kendi sorunu değildi. Şimdi karşı karşıya olduğu durum da onun sorunu değildi. Böyle şeylerle uğraşmayacaktı.

Tam olarak neydi bu acaba?

Direktörün de dahil olduğu büyük ve tehlikeli bir şey olduğu belliydi. Ama bunun dışında bir bilgisi yoktu. Sadece korkuyordu ve yeterince net düşünemediğini fark ediyordu.

Sorun yok. Ona hiçbir şey bulmadığını söyledin ve bitti.

Evet. Ayrıca bombanın iç güç kaynaklı olduğundan nasıl emin olabilirdi ki? Yani evet, direktörün imkânları vardı, hatta tahmin edilebileceği şekilde fırsatı da. Ama amacı ne olabilirdi ki? *Hamilton'la mı ilgiliydi?* Belki de kanunen ya da mantık dahilinde açıklanabilecek bir amaç değildi.

Ona hiçbir şey bulmadığını söyledin. Ve bulduğunu söylemeyeceksin. Sorun yok. Bir şey olmayacak.

Neredeyse buna inandı. O an için kendini iyi hissetti.

25. BÖLÜM

Eve dönerken trafik yoğun değildi. Pek çok insan sabahki bomba haberinden sonra evden çıkmamıştı. Her yerde polis arabaları ve askeriyeinin siyah zırhlı, çoğu ağır silahlı arabaları vardı. Helikopterler her yerdeydi. Büyük ihtimalle daha yukarılarda da kameralı insansız hava araçları geziniyordu. Belki de aralarından bazıları silahlıydı. Geçtiği bazı yerlerde üniformalı askerler nöbet tutuyordu. Hepsinin M16'ları hazırdu. Bunları başka bir ortamda görse gerçeküstü olarak algılayabilirdi ama bugün işte yaşadıklarından sonra artık sersemletici bir kâbusun içinde olduğunu hissediyordu.

Arabanın radyosu açıktı. İki silahlı saldırı, bir soygun, Anacostia'da kundaklama olduğundan şüphelenilen bir yangınla ilgili haberleri yarım kulakla dinliyordu. Zihninde hâlâ direktörle yaptığı görüşme vardı, olayları doğru algılayıp ona istediğini vermeyi başarabildim mi diye düşünüyordu. Daha sonra sunucunun, “Şok edici bir cinayet daha: Evsiz bir adam Kongre Mezarlığı'nda boğazı kesilmiş bulundu. Polis mezarlıkta uyuyan başka bir evsizle tartışma yaşandığını düşünüyor ve şüphelileri sorguluyor,” dediğini duydu.

Elini hızla ağzına götürdü. Bu bir tesadüf olamazdı. İzlediği o adam olmalıydı. Aracın arkasına geçerek muhtemelen cihazı takıp sonrasında da mezarlıkta kaybolan adam... Orada birini de öldürmüştü. Nedenini bilmiyordu. Biriyle mi karşılaşmıştı? Onu tanıyabilecek ve bu yüzden susturulması gereken biri?

Bu önemliydi. Önemli bir ipucu. Birine söylemesi gerekiyordu. Korkuyordu ama yapmalıydı.

Sunucu birden durdu ve “Bir son dakika haberi. Amerika birlikleri Suriye, Azaz’da bir terörist kampına bu sabah DC’deki korkunç patlamanın karşılığını vermek için saldırdı. İnsansız hava araçları ve kruz füzeleri olduğu söyleniyor. Başkan Oval Ofis’ten on beş dakika sonra bir konuşma yapacak. Bizleri dinlemeye devam edin,” dedi.

Haberler kafasını karıştırmıştı. Hamilton, Suriye’de tutuluyordu, değil mi? Ülkede herhangi bir yerde olabilirdi. Özellikle Azaz’da olduğunu düşünmek için bir sebep yoktu. Yine de hepsi bağlantılıymış gibi geliyordu. Bağlantılar net değildi. Sezebiliyordu ancak net göremiyordu.

Ayrıca patlama içeriden yapılmış olsa bile, bunların hepsi nasıl içerideki işlerin sonucu olabilirdi ki? Tamam, belki birileri Amerika’yı Suriye’nin iç savaşına dahil etmeye çalışıyordu ama bunu yapmanın o kadar farklı yolları vardı ki! Belki birileri Suriye hükümetinin sabahki patlamanın arkasında olduğunu söylemeye başlasa bir çeşit komplo olduğunu düşünebilirdi. Ama şu anda olanlarla bir eğitim kampına saldırmak için yeterli neden yoktu.

Başkanın konuşması radyoda canlı olarak yayınlanmaya başladığında hâlâ arabasındaydı. “Şüphesiz hepinizin duymuş olduğu gibi,” diye konuşmasına başladı, “bu akşamüstü

benim emrimle Amerika Birleşik Devletleri ordusu Suriye'deki bir terörist eğitim kampına insansız hava aracı ve füze saldırısı düzenledi. İstihbarat birimimiz bu tesisin içinde bu sabah ülkemizin başkentinde masum vatandaşlarımıza yapılan barbarca saldırıyı düzenleyen teröristlerin olduğunu onayladı. Teröristler yok edildiler ve bir daha bu vahşeti tekrarlayamayacaklar.

“Bu sabahki trajediye askeri cevabımıza ek olarak da FBI burada, Amerika toprakları üzerinde birkaç şüpheliyi tutukladı. Bu şüphelilerden gelen bilgilerin bize başka gizemleri çözümlemekte ve başka teröristleri durdurmakta yardımcı olacağını düşünüyoruz.

“Tercihimiz ve isteğimizin dışında, maalesef ki istihbarat, güvenlik ve askeri güçlerimizin ülkemize yapılan her saldırıyı engelleyebilmesi söz konusu değil. Ama açık konuşayım, bugünkü cevabımızın da gösterdiği gibi, bu tip bir saldırıyı düzenleyen, planları destekleyen veya katılan tüm bireyler Amerikan adaletiyle yüzleşecektir. Adalet çok hızlı işleyecek, net ve çok sert olacak. Asla başka türlüünü beklemeyin. Teşekkürler ve Tanrı Amerika'yı korusun.”

Sonrasında yorumlar yapıldı ama neredeyse duymadı bile. Hiç hoşuna gitmemişti, hem de hiç. Şimdi bu ne demekti ve her ne demekse hakkında ne yapabilirdi?

Eve vardığında Dash için akşam yemeği hazırladı, sonra ödevini yapmasına yardım etti. Bir şekilde normale dönmüş, evinde tatlı oğluyla vakit geçiriyordu. Bunlar rahatlaması için yeterliydi. Bir şeyler dönüyordu, bu açıktı, ancak bu kurgu onun kariyerinin üstündeydi ve sonuçlarının onu etkileyeceğini düşünmesine gerek yoktu. Kendisi hakkında endişelenmeye başlaması için kimsenin eline koz vermemişti. Ya da en

azından *gerçek* bir neden vermemişti. Bu gece karar vermesine gerek yoktu. Sabah karar verebilirdi.

Dash uyuduktan sonra duşa girdi, Marvin mesaj atar diye telefonunu yakınında tutuyordu. Ama mesaj gelmedi. Belki de iş gezisinden döndükten hemen sonra onu aramasını beklemek çok fazlaydı. Bir daha onu aramayacağından, adamın kendisini silip atacağından korkuyordu. Ama bu aptalcaydı. İsteğinin böyle olduğuna dair elle tutulur hiçbir işaret yoktu. Diğer taraftan doğrusunu öğrenebilmek için bildiği bir yol da yoktu.

Duştan sonra eşofmanını giydi ve kendine bir kadeh şarap koydu. Sonra salonda ışıkları kısıp uzanarak rahatlamaya çalıştı.

Mesajlarına baktı. Belki de ilk onun yazmasını bekleyerek hata ediyordu. Geçen sefer onu beklememişti, değil mi? Ve bu da adamın hoşuna gitmişe benziyordu.

Hadi, bakalım deyip telefonu eline aldı.

“Naber, yolculuk nasıldı?” diye yazıp gönderdi.

Telefonu bir dakikadan daha az bir süre içinde titredi. Evie'nin kalbi hemen hızla atmaya başlamıştı. *“Güzeldi. Şimdi geldim.”*

Telefonuna bakıp kendiyle savaştı. Onunla mesajlaşmakla, onu görme ihtimalini düşünmekle bile bu kadar ıslanmış olması acınasıydı. Hem de başka şeylerin olma ihtimali daha aklına bile gelmemişken.

Derin bir nefes aldı. *“Hâlâ düşünüyor musun?”*

Anında cevap geldi. *“Evet.”*

Kanepeye yayıldı. *“Bana ne düşündüğünü anlatsana.”*

Bir sessizlik oldu. Endişelendi, daha sonra adamın ne kadar utangaç olduğunu hatırladı.

“Bana söylemek istemiyor musun?” diye mesaj attı.

“İstiyorum.”

“Söylemek zor mu geliyor? ”

“Sanırım.”

Kalbi çok hızlı atıyordu. *“Göstermek ister misin?”*

“Evet.”

Daha da hızlandı kalp atışları. *“Şimdi göstermek ister misin?”*

“Evet.”

İslandığını hissetti. *“Ne zaman?”*

“Yarım saate. Belki daha da erken.”

“Güzel. Acele et.”

Şarabını bitirip ayağa kalktı. Bu kadar gergin hissetmesine şaşırılmıştı. Mutfığa gidip bardağını lavaboya bıraktı. Mutfığın içinde volta atmaya başlamıştı, şu yarım saat nasıl geçecekti, bilemiyordu.

Sonra kapıdan Dash'e baktı ve onun hafifçe horladığını duyunca rahatladı. Kendi yatak odasına gidip birkaç dakika ne giyeceğine karar verdi. Eşofman fazla rahattı ama özellikle hazırlanmış gibi de gözükmek istemiyordu. Bir yandan ev kıyafeti olabilecek, öbür yandan da seksi görünen bir şey giymek istiyordu. Sonunda beyaz dantel bir külot, onunla takım bir sutyen, soluk bir kot ve sadece uyurken giydiği eski beyaz bir tişörtünü geçirdi üstüne. Kumaşı o kadar incelmışti ki altından sutyeni ve vücudu gözüküyordu. Marvin'in geçen sefer olduğu gibi gözlerini sürekli kendisinden kaçırmayı becerip beceremeyeceğini düşünerek gülümsedi. Çekmecesinde sakladığı paketten iki tane kondom çıkardı ve kotunun arka cebine koydu. *Nerede olacağını bilemeyiz* diye düşündü ve tüm vücudu titredi.

Oturma odasında M. J. Rose'un *The Witch of Painted Sorrows* isimli romanını okumaya çalışıyordu. Ama sürekli geriye dönmesi gerekiyordu çünkü okuduklarını hatırlayamıyordu. Marvin'i, kapıdan içeri girdiğini, gözleri üstünde, elleri vücudunda, kendisini kuş gibi kaldırıp kanepede ya da yatağa taşıyıp kıyafetlerini soyduğunu ve çılgınca becerdiğini hayal ediyordu.

Mutfığa gidip yemek yaparken izlemekten hoşlandığı tezgâhın üstündeki televizyonu açtı. CNN'de Suriye'deki baskınla ilgili daha çok haber vardı. Artık bıkmıştı. Kanalı tam değiştirecekti ki sunucu, "Ayrıca birkaç gün önce IŞİD'e bağlı bir grup tarafından Suriye'ye kaçırılan Amerikalı gazeteci Ryan Hamilton'ın da baskında öldüğüne dair onaylanmamış bilgiler alıyoruz," dedi.

Hay, lanet olası!

Ekrana bakakaldı. Elini ağzına bastırdı. Denilenleri yarım yamalak anlayabiliyordu. Beyaz Saray sözcüsü teröristlerin Hamilton'ı insan kalkanı olarak kullandığıyla ilgili bir şeyler anlatıyordu. Nasıl ölümünü propaganda amaçlı kullanmak istediklerini, bunun insan hayatını önemsemediklerinin bir kanıtı olduğunu söylüyordu. Sonuçta zaten Hamilton'ın kafasını kesmekle tehdit etmemişler miydi? Diğer rehinelere de yaptıkları buydu. Şok içinde olmasına rağmen beyninin bir kısmı çalışmaya hâlâ devam ediyordu ve sözcünün ifade ettiklerinin, "*Nasıl olsa berbat bir şekilde ölecekti. En azından onu bundan kurtardık ve intikamını da almış olduk,*" anlamına geldiğini fark etti.

Demek ki buydu. Demek direktörün amacı buydu. Adamın ölümünde kendi parmağı olduğunu gizlemek için Hamilton'ın kaçırılmasını sağlamış ama bir şeyler yanlış gitmişti.

Kaçıranlar onu planlandığı şekilde öldürmemişti, bu yüzden bir kurtarma operasyonu yapılacaktı. Direktör korktu ve bir savaş sebebi olsun diye DC'deki patlamayı planladı ve kurtarma operasyonunu saldırıya çevirdi.

Neden?

Bilmiyordu. Bilmek de *istemiyordu*. Tahmin edebildiği tek şey Perkins'in Hamilton'a verdiği öyle ses getirici bir şeydi ki direktörün ikisini de öldürmesi gerekmişti.

Kendi kendine, “*Lütfen,*” diye düşündü. “*Hiçbir şey bilmiyordu. Hiçbir şey yapmamıştı. Yapmayacaktı. Lütfen.*”

Anında içinden bir utanç ve suçluluk duygusu geçti. Eğer gördüklerini direktöre söylemeseydi bunların hiçbir olmazdı. Hamilton ölmezdi. Perkins de. Bunun kaynağı oydu. Bütün bunlardan sonra hâlâ tek düşünebildiği şey kendisi miydi?

Kendisi değil, Dash'ti.

Hiçbir şey yapmadığı doğru muydu? Direktöre yalan söylemişti. Hem de bir değil, iki kere. Birincisi, Hamilton'ın İstanbul'dan yolladığı mektubu söylemeyerek. İkincisi de bu sabahki patlamayla ilgili şüpheli bir şey görmediğini söyleyerek. Eksik bilgi vermişti ve evet, kanıtlaması zordu. Ama yine de giderek kendi kendini kapana sıkışmış gibi hissediyordu. İşin nereye gideceğini bilmiyordu.

Öyleyse sabaha kadar bekle. Ona git ve bakmaya devam ettiğini ve yeni bir şey bulduğunu söyle. Bilmeyecek. Belki bir şeyler sakladığından şüphelenecek ama bilmeyecek. Halbuki söylerse sadık olduğunu bilecek. Hiçbir şey saklamadığını görecek.

Ama bu problemlerini çözecek miydi, yoksa daha mı kötü yapacaktı?

Düşün Evie, sen zekisin. Bu yüzden seni işe aldılar. Şimdi düşün.

Kendini onaylarcasına kafasını salladı. Şimdi biraz daha net görebiliyordu. Direktöre gitmek hata olurdu. Onun bir şey bulmasını istemediğini açıkça göstermemiş miydi? Evie bu sabah onu test etmiş ve görmüştü. Öyleyse şimdi ne yapması gerekiyordu, ona gidip, *“Tahmin et bakalım, senin şu çevirdiğin işle ilgili, hani Hamilton’ı öldürmek için uydurduğun sahte operasyonun var ya, onunla ilgili bilgisi olan tek kişi benim, ama merak etme kimseye söylemeyeceğim?”* demesi ne kadar mantıklı olurdu.

Hamilton’ın İstanbul’dan kendi adresine gönderdiğini gördüğü mektubu düşündü. Onla bir şeyler yapabilir miydi? Mektubun içinde ne olduğunu bilmiyordu bile. Bir USB sürücüsüydü muhtemelen. Ve muhtemelen de şifreliydi.

Scott Stiles’in dairesinde tavandan asılmış görüntüsü gözünün önüne geldi. Ardından araba kazasında ölen Perkins’i ve hemen Perkins’in öldüğü gün kaçırılan Hamilton’ı düşündü. Birisinin onun için de böyle bir son ayarlaması ne kadar zor olabilirdi ki?

Sonra yeniden Dash’i düşündü ve boğazı düğümlendi. Ona ne olurdu?

Yıllardır kendini neden bir B planı yapmadığı düşüncesinden uzak tutmaya çalışıyordu. Sean sağır oğluna bakmak istemiyordu. İşaret dili bile bilmiyordu, öğrenmeye çabalamamıştı bile. Dash’in sevdiği, başarılı olduğu okuldan alınması onu korkutuyordu. Nereye giderdi? Kiminle yaşardı? Huzurevindeki babasıyla mı? Adam torununu gördüğü zamanların yarısında kim olduğunu hatırlamıyordu bile. Ya zavallı babasına ne olurdu? Masrafları ödeyecek biri olmazsa huzurevi ona ne

yapardı? Aklına *Soylent Green* geldi, eliyle ağzını kapadı, bir yarısı ağlamak, diğer yarısıysa gülmek istiyordu.

Bundan bir kaçış yolu bulması gerekiyordu ama neyin *içinde* olduğunu bile bilmiyordu.

Telefonu titredi ve ekrana baktı. *Ben geldim.*

Marvin. Hızlıca birkaç kez nefes alıp verdi. Kendini toplaması gerekiyordu.

Odanın ışıklarını kısıp kapıya gitti, otomatiğe basarak Marvin'in apartmana girmesini sağladı. Bir dakikaya kalmadan kapının hafifçe vurulduğunu duydu. Gözetleme deliğinden baktı. Marvin'di. Kapıyı açıp adamı içeri aldı.

Adam hiçbir şey söylemeden sadece durarak ona baktı. İfadesinde gördüğü açlık, gözlerinin vücudundan yüzüne gidip gelişi ona endişelerini unutturdu. Adamı kapıya itip başını ellerinin arasına aldı, yüzünü yüzüne yaklaştırıp onu öpmeye başladı. Dili ağzının içinde, elleri göğüslerindeydi. Bu harika bir histi, iyiydi, doğruydı ve diğer her şeyi uzaklaştırıyordu.

Elini adamın kasiğine indirdi. Ne kadar sert olduğunu hissetmek inlemesine yol açtı. Kemerini çözüp pantolonunun düğmelerini açtı ama tam indirirken Marvin onu döndürdü ve kapıya yasladı. Tişörtünü yukarı çıkardı ve üzerinden çıkarmak için kollarını yukarı kaldırdı. Tişörtü bileklerine kadar çıkarıp orada bıraktı ve bir eliyle kadının iki bileğini kapıya yaslarken diğeriyle sutyenini çözdü. Başparmağını bacaklarının arasında gezdirmeye başladığında Evie zevkten kıvranıp kollarını indirmeye çalıştı ama adam izin vermedi. Sonra yeniden onu öpmeye başlayarak dokunmaya devam etti ve onu öylece tutup istediklerini yapması o kadar seksiydi ki Evie artık dayanamıyordu. Onu içinde istiyordu, diğer her şeyi aklından uzaklaştırmak, önemsizleştirmek. Dudakları birbirine

kenetliyen, “*Lütfen... Lütfen,*” diye fısıldadı, duyamayacağını biliyordu ama hissedebileceğini umdu. Belki de hissetmişti, kollarını bırakıp tişört ve sutyenini çıkardı. Pantolonunu dizinin altına indirmeden hemen önce Evie arka cebinden bir kondom çıkardı. Külodu da pantolonla beraber inmişti. Bu kez Evie adamı soymaya başlamıştı. Gömleğini omuzlarından aşağı indirirken adam kendi pantolonunu aşağı itti ve onu yine duvara yaslayıp ıslaklığının içine parmağını soktu. Evie de adamın penisini avcunun içine alıp sıkınca Marvin’in titreğini hissetti. Hiç vakit kaybetmeden adamı yönlendirip içine aldı. Marvin sertçe abanınca Evie’nin sırtı kapıya yapıştı. Neredeyse nefessiz kalmıştı ve adam itmeye devam ediyordu. Bacaklarının arasındaki o acıyı duyuyor ve daha da fazla duymak istiyordu. Adam her seferinde daha sert tekrar tekrar içine giriyordu. Tam istediği gibiydi. Tanrım, evet. Evie bir bacağına kapının yanındaki çekmeceli alçak dolabın üstüne koyup kasığını adama iyice açınca Marvin daha da derine girdi. Evie zevkten kendinden geçmiş, inliyordu. Adam bir parmağını ağzına sokunca Evie parmağı emdi. Marvin iki elini de aşağı indirip kadının kalçalarını tutup sertçe kendine çekti. Evie’yi deli gibi beceriyordu. Evie’nin içine her girişinde kadın kalçalarını öne doğru savurup adamı dibine kadar içine alıyordu. Bir an adamın parmağını arka deliğinde hissetti, nefesini tuttu. Parmak içeri girdi ve adam onu iyice içine bastırırken Evie içinde adamın penisinin kalp gibi atmaya başladığını hissetti. Marvin patlamak üzereydi. Geliyordu. O gelirken onunla birlikte gelmek istedi ve kendini bıraktı.

Bittiği zaman bacağına yere indirip ona doğru yaslandı. Adam onu nazikçe kollarının arasında tuttu. Dokunuşu yumuşaktı ama gücünü hissedebiliyordu. Adamın bu gücün ne

kadar farkında olduğunu, kendine hâkim olmak için ne kadar uğraştığını biliyordu. Yapamadığı zamanlar da vardı tabii ve bunun düşüncesi bile çok güzeldi.

Başını kaldırıncı Dash'in uyanıp banyoya gitmesi hâlinde kendilerini göreceğini fark etti. Bunu düşünmek Evie'yi strese soktu ve aklından atmak istediği ne varsa hepsi tekrar kafasına doluştu. Olayın mantıksızlığını, inanamayışını, korkuyu... Bir anda tüm duygular üst üste gelince ağlamaya başladı. Gözyaşları sel gibi boşanıyordu. Marvin işaretlerle, "*Ne oldu?*" diye sordu ama o sadece kafasını sallayıp onu kendine çekti, ona sarıldığını hissetmek ve olayları yine zihninden uzaklaştırmak istiyordu.

Bir dakika sonra her şey yine kontrol altındaydı. Dash'in odasını işaret ederek, "*Giyinmemiz gerek,*" dedi.

Marvin gözlerine baktı. "*Canını mı yaktım?*"

Sorusundaki ilgi ve yüz ifadesi çok tatlıydı. "*Hayır. Tam tersi.*"

"*Öyleyse ne oldu?*"

"*Önce giyinelim.*"

Kıyafetlerini alıp ikisi de banyoya gitti. Evie mutfığa giderken, "*Sana içecek bir şeyler getireyim mi?*" diye sordu.

"*Sadece su. teşekkürler.*"

İkisi için de birer bardak koydu ve masaya karşılıklı oturdular.

Bir anlığına ona baktıktan sonra, "*Her şey yolunda mı?*" diye sordu işaretle.

Ne diyeceğini bilemiyordu bile. Herhalde en iyisi hiçbir şey söylememek olacaktı. Tüm bu pisliğin ortasında olduğunu hissetmesine rağmen Marvin'in ne onun deli olduğunu düşünmesini ne de her şeye ağlayacak kadar zayıf olduğunu

sanmasını istiyordu. Üzgün bir ezik gibi görünmek, istediği son şeydi.

“Şey, işle ilgili tamamen. Açıklaması zor biraz.”

“Gizli olduğu için mi bahsedemiyorsun?”

“Evet.”

“Ama kötü bir şeyler oluyor, öyle mi?”

“Ben... görmemem gerektiğine inandığım bir şey gördüm. Ve bununla ilgili bir şeyler yapacaklarından korkuyorum.”

“Ne yapabilirler?”

“Beni de endişelendiren bu.”

“Kovarlar mı seni?”

Evie gülümsedi. *“Evet, öyle de diyebilirsin.”*

Marvin kaşlarını çatarak, *“E, peki başka?”* diye sordu.

Kafasını salladı. *“Bilmiyorum, sadece korkuyorum. Şu an ne yapmam, kiminle konuşmam gerektiğini bilmiyorum.”*

“Benimle konuşabilirsin.”

Ona baktı ve konuşabileceğini fark etti. Ama o ne yapabildi ki? Bambaşka bir dünyadandı. *“Teşekkürler. Sadece hakkında düşünmem gereken konular var.”*

“İşte konuşabileceğin birileri yok mu?”

“Yani teoride var ama gerçekte biraz karmaşık.”

Başını salladı. *“Tamam, üstüne geldiğim için özür dilerim.”*

“Hayır, sorun yok. Bu kadarcık da olsa seninle konuşmak iyi geldi. Daha fazla anlatamam, kusura bakma.”

“Daha fazla yardımcı olamadığım için asıl sen kusura bakma.”

“Bugün gelerek oldukça yardım ettin. Hem de çok.”

Gülümsedi. *“Sen de bana yardım ettin.”*

Bir süre sessizce oturdular. *“Kalmanı isterdim. Dash seni çok seviyor. Ama sanırım henüz erken bunun için.”*

“Anlıyorum. Sen iyi olacak mısın?”

“*Bir şekilde hallederim.*” İşaretle gösterdiği şeklin hissettiğinden daha kararlı bir şekilde duygularını yansıtmasını umuyordu.

Onu kapıya kadar geçirdi. Marvin onu öptü, o kadar tutku-
lu bir durumdan sonra çok çekingen bir öpücüktü. Yine işaretle,
“*Bana mesaj attığın için teşekkürler Evie,*” dedi.

Gülümsedi. “*Galiba adımı ilk kez söyledin Marvin.*”

“*Adını seviyorum.*”

Yakışıklı çehresine baktı, gözlerinin ardında sezdiği garip
hüzne, çekingenliğe... Adamın üstüne orada hemen tekrar at-
layabileceğini fark ettiğinde bakmaktan vazgeçti. Hayır, kal-
masını istemek için fazla erkendi ve Dash’e açıklamaya henüz
hazır değildi.

“*Sevindim. Buna alışabilirim.*”

Bir sessizlik olduktan sonra işaretle, “*İyi geceler Evie,*” dedi.

26. BÖLÜM

Adam gidince Evie başını yastığa koyduğu anda uykuya dalınca şaşırıldı. Ancak kısa süre sonra panik içinde uyandı. Marvin'ın getirdiği huzur ve dikkat dağınıklığı gitmiş, yerine yine içinde olduğu durumun sert gerçekliği gelmişti.

Ama direktöre hiçbir şey görmediğini söylemişti, değil mi? Onu test etmişti ama üstüne gitmemişti. Sinsice davranmıştı. Hayır, akıllıca davranmıştı. Adamın, onun hiçbir şey görmemesini *istediğini* anlamış ve ona duymak istediklerini söylemişti.

Öyle mi? Peki, ya onu test ettiğini fark etmediğinden ne kadar eminsin? Ona gösterdiğin sigara içen adamı sadece dikkatini dağıtmak için kullandığını ya fark ettiyse? Daha fazla kişiyi bu işte görevlendirme teklifinin gerçek olduğunu anladıysa? Şimdiye kadar yaptıklarına ve adam hakkında konuşulanlara bakılırsa, bir şey anlamadığını varsayacağına ne kadar inanıyorsun? Şüphelenmiyor olabilirsin ama gerçeği nasıl bilebilirsin ki?

Giderek hızlanan kalp atışlarını kontrol altına almak için nefes alışına odaklandı.

Sakinleş. Bu çılgınlık. Direktörün seni öldüreceği falan yok. Ortada komplo yok. Parallax Esrarı sadece bir filmdi ve sen gerçek hayattasın.

Stiles, Perkins ve Hamilton'ı hayal etti. Hepsi aynı şeyi yapmıştı: Tehdidi ciddiye almamış, olayı kabullenmemiş, dünyayı kendi istedikleri gibi görmeye devam edip gerçekte olduğu gibi görmeyi reddetmişlerdi.

Ve sonra da ölmüşlerdi. Çünkü direktörün ne bildiğini bilmiyorlar, onun ne gördüğünü görmüyorlardı. Bu yüzden onlar için yazılmış sonu tahmin edememişlerdi.

Hayır, kendine bunun olmasına izin vermeyecekti. Dash'e bunun olmasına izin vermeyecekti. İyi de kafasını kuma gömüp beklemekle onu nasıl koruyacaktı?

Ama ne yapabilirdi? Başmüfettişe mi gidecekti, yoksa Kongre'ye mi? Ya da basın olabilir miydi?

İlk ikisinin boşuna çaba olacağını düşündü. Herkes sistem içindeki muhbirlerle ne olduğunu bilirdi. Bill Binney, Thomas Drake, Chelsea Manning, Diane Roark, Coleen Rowley, Jeffrey Sterling, Thomas Tamm, Russel Tice veya Kirk Wiebe'e bu soruyu sormanız yeterdi. Ya John Kiriakou'nun başına gelenlere ne demeliydi Tanrı aşkına? Hele ki Snowden? Endişelerini, Snowden başına aktarınca kadar bastırmışlardı ama ya ondan sonra yaptıkları... Bir de tabii Jesselyn Radack vardı, değil mi? Bu isimlerin neredeyse yarısını temsil eden ispiyoncuların avukatı...

Geriye bir medya seçeneği kalmıştı ama Casusluk Yasası'yla yargılanmak onu korkutuyordu. Böyle bir şeyi nasıl göze alabilirdi? Ceza almasa bile onu mahvederlerdi. Bir halk düşmanı gibi herkesten tecrit edildiğinde Dash'e kim bakacaktı? Oğlu böyle bir şeyle nasıl baş edecekti?

Hem ayrıca basına gitmeye hazır olsa bile, elinde ne vardı ki? Hamilton ve Perkins'in buluşmasını kanıtlayabilirdi ama ne değışirdi ki? Gerisi tesadüf denip geçilebilirdi. Kamera ağ-larını, yüz tanıma ve biyometrik sistemleri gösterebilirdi ama Snowden'in sızdırdığı bilgi bile kendisinin korunmasına yete-cek kadar dikkat çekici olamadıysa, kendisinininki de olmazdı. Sabahki saldırıyla bağlantısını bulduğu gizemli adamdan bah-sederse, bu muhtemelen izlenme sistemlerini kötü göstermek yerine *yüceltilmesine* yol açardı. Diğer taraftan insanlarda ha-tırası henüz taze olan, süregelen bir terör operasyonu ile ilgili kaynak ve yöntemleri ortaya dökerse bunun için çarmıha geri-lirdi. Onun kanını akıtmak için sıraya girerlerdi.

Aslında ne elle tutulur bir şeylere sahipti ne de olsa bile gösterebileceği birilerini tanıyordu. Bomba içeriden gerçek-leşen bir işti, karşıt saldırı bir yalandı ve bunu bilen tek kişi oydu. Direktör bunu bildiğini fark ederse...

Hamilton'ın İstanbul'dan yolladığı mektubu düşündü. Di-rektöre söylememe kararı ne kadar lüzumsuz bir cesaret gös-terisiydi. Bu korkutucuydu. Akli kendini korumaya almış ve kısa zaman içinde böyle bir olay hiç olmamış gibi düşünmeye başlamıştı. Sanki Hamilton'ın mektubu yollayışını kayıtlarda izleyen kendisi değilmiş gibi hissediyordu.

Ama onu görmüştü. Ve muhtemelen şu anda Rockville'de-ki o posta kutusunda duruyordu. İçinde ne vardı acaba? Ya ona cevap verecek, elinde koz olabilecek, kaynak yaratacak bir şey varsa?

Zarfin içinde her ne varsa direktörü o kadar korkutuyordu ki onu gizli tutmak için insanları öldürmesi gerekiyordu. Bu da çok ses getirecek bir şeyler olduğunu gösteriyordu. *Olduk-ça* önemli... Hamilton'la da bağlantılı bir şeyler. Her neyse,

eğer ortaya çıkarsa, direktörün onu öldürmek için sebebi kalmazdı. Sır zaten açığa çıkmış olurdu.

Ama ya bu işi açığa çıkaranın sen olduğunu bilirse? Öldürülmek için sadece başka bir sebep vermiş olursun; olay gizliliği korumaktan intikama dönüşür.

Bu nispeten almaya değer bir riskti. Bir kere bir çizgi film görmüştü. Bir farenin üstüne kapanan bir kartal. Fare tamamen altta kalmıştı, açıkça yardıma muhtaç ve kaderine mahkûmdu. Bu yüzden yapabildiği tek şeyi yaptı, kolunu uzatıp kartala ortaparmağını gösterdi. İtibar ve başkaldırının son bir göstergesi...

Belki de o fareydi ve asla alt etmeyi ummadığı bir şeyin karşısındaydı. Ama öyle durup kalmayacak, savaşıacaktı.

Ayrıca işleri doğru bir şekilde idare ederse direktör ya da başka biri kaynağın kendisi olduğunu nasıl anlayacaktı ki? E-posta kullanamazdı, bunu biliyordu. NSA tehdit olarak gördüğü her gazetecinin hesaplarını izliyordu. Onlar da zaten ulaşmaya değer olan gazetecilerdi. Ama Hamilton'ın organizasyonu *Intercept*, *SecureDrop* denilen NSA'nın henüz kıramadığı bir program kullanıyordu. Detayları Tails¹ ve Tor² adlı NSA'nın aynı şekilde delinmez bulduğu bir işletim sistemi ve tarayıcıyı kullanarak yükleyebilirdi. E-posta yok. Arama yok. Gizli buluşmalar yok. Hiçbir şey olmayacak. O mektupta her ne varsa Hamilton onu yollama gereği duymuştu. Muhtemelen Perkins'le yüz yüze buluşmasında ne öğrendiyse bu bilgiyi açıklamasında işe yarayacaktı ama artık konuşulanlara

1 Gizliliği ve anonimliği korumayı hedefleyen bir internet sistemidir. İnterneti anonim olarak kullanmaya ve sansürden korunmaya yardımcı olur. (Çev. n.)

2 Trafik analizine karşı savunmaya yardımcı olan açık ve çok uçlu bir ağıdır. Kişisel özgürlüğü ve mahremiyeti, gizli ticari faaliyetleri ve ilişkilerin korunması amaçlanır. (Çev. n.)

ulaşmayı ummanın bir faydası yoktu. Yine de bu bilgi en azından Evie'yi koruyabilirdi. O da sadece... bu bilgiyi anonim şekilde iletenecekti.

Ama ya Hamilton bilgiyi şifrelediyse?

Adım adım gideceğiz heyecanlı dedektif!

Tamam. Önce mektuba erişecekti. Hamilton her ne yolla-dıysa, gerekliyse bir şekilde çözecekti. Sonra da anonim olarak *Intercept*'e yollayacaktı.

Veya en azından deneyecekti. Kontrol edemediği çok şey vardı ama inkâr ederek yaşamayacaktı. Ya da susarak ölme-yecekti.

Masasındaki saate baktı. Sabahın ikisiydi. Uyumak için fazla heyecanlıydı. Ayrıca planlayacak çok şeyi vardı. Artık bir iç tehditti ve dünyadaki en zengin, en paranoyak istihbarat organizasyonuna karşı çıkacaktı. Daha önce kendisine karşı çıkan her muhbirin hayatını mahvetmiş bir organizasyonun karşısında durmaya hazırdı.

Snowden dışında tabii!

Evet, Snowden. Uzun süredir NSA çalışanlarının bir şekilde Snowden'in yaptıklarına ve cesaretine hayranlık duyduğundan şüpheleniyordu. Elbette bunu kimse sesli olarak söylemezdi. Adamın üsttekileri deli eden şu meşhur lafı vardı ya hani: *Cesaret bulaşıcıdır...* Şu ana kadar biraz saçma olduğunu düşünmüştü ama sabahın köründe kendi durumuyla yüzleşince bu lafın ne kadar doğru olduğunu fark etti.

İyi ki fark etti çünkü o anda kendini yeterince cesur hisset-miyordu.

27. BÖLÜM

Manus doğuya, Baltimore-Washington Uluslararası Havaalanı'na doğru gidiyordu. Ne olduğunu anlayamıyordu. Direktör ona Evie'de sorun çıkmadığını, endişelenecek bir şey olmadığını ve Evie'yle görüşmeyi kesmesini söylemişti. Tamam, güzeldi. Ama bunların hiçbiri doğru değildi. Kadın açıkça rahatsız, korkmuş ve muhalifti. Yani direktörün ondan araştırmasını istediği her şey mevcuttu. Öyleyse neden direktör onu görevden almıştı? Ortada ne dönüyordu?

Kamyoneti havaalanına yakın bir motele park edip dışarı çıktı. Yürümeye, temiz hava almaya, düşünmeye ihtiyacı vardı. Motelin park yeri gece araba bırakmak için iyi bir yerdi. Kısa süre için kalan bir sürü araba, kayıt yoktu, uçağa binmeden veya inmeden önce gelen insanlar. Arabasının alet kutusunda kimsenin aramayacağı çalınmış iki plaka vardı. Ne zaman biraz mahremiyete gerek duyacağını asla bilemezdin, değil mi? Ama şu an böyle bir önleme gerek olmadığına karar verdi. Kimse burada normalden fazla bir araba fark etmeyecek, hatırlamayacaktı. Ne de özellikle gidip bir araba fazla

park etti diye kimse şikâyet etmeyecekti. Gizlilik ve tedbir şu an önemli değildi. Buraya yürüyüş için gelmişti, bir operasyon için değil. Yine de alışkanlıklarını sürdürmeyi seviyordu, özellikle de gergin olduğu anlarda.

Otoparkın arkasında ağaçlık bir alan vardı, oraya yöneldi. Karanlığı istiyordu, kuşatılmışlık ve sarmalanmışlık hissi iyi gelecekti. Günün bastıran sıcaklığı hafiflemişti, ağaçların arasındayken hava serin ve rahatlatıcıydı. Şehrin kokularını yapraklar, dallar ve toprak geçici olarak örtüyordu. Yakındaki otoyol ve ofis otoparklarından yayılan ışıkla yolunu bularak kalın bir ağaç köküne denk geldi. Üstüne oturdu. Derin bir nefes alıp ne döndüğünü anlamaya çalıştı.

Beni neden işten aldı ki? İyi gidiyordu. Umduğundan çok daha iyiydi. Beyzbol oyunundaki tanışma, dairesine çağırılmam... Devam etmemi istemesi gerekirdi. Ne olmuştu ki?

Tamam, direktöre her şeyi söylememişti. Ona baktığında bir şeyler hissetmişti. Kadının ona gösterdiği sıcaklığın, oğluyla ilişkisinin hayatının unuttuğu bir kısmını yeniden ortaya çıkarması gibi şeylerden bahsetmemişti. Gece oğlan uyuduğu zaman olan şeylerden de bahsetmemişti. Ama alakası neydi? Yani bir görevi vardı, onu yapmak, direktörün istediklerini elde etmek için bu da bir yoldu.

Ama o an başka şeyler hissettin.

Hayır. Aslında yaptıklarının hiçbirini direktör yapmasını istediği için yapıyormuş gibi hissetmemişti. Hatta direktör ona kadından uzak durmasını söylemişti ama Manus yine de onu görmeye gitmişti. Kasti değildi. Türkiye'den döndüğünden beri onunla görüşmenin dışında bir şey düşünemez hale gelmişti ama yine de yapmamıştı, çünkü direktörün yapmamasını istediğini biliyordu. Ancak kadın ona mesaj yollayıp hâlâ onu

düşünüp düşünmediğini sorduğunda artık kendine hâkim olamamıştı.

Gözlerini kapadı ve daha birkaç saat önce kadının ona nasıl baktığını hatırladı. Sanki onunla olmak için kıvranıyordu. Onu kapıya yaslayıp öpüşü, tüm bedeniyle her hareketine karşılık veriş, teninin tadı, ona dokunduğunda verdiği tepkiler, içinde hareket ederken ağzından çıkan iniltileri hissedebilişi... Hiçbiri aklından çıkmıyordu.

Düşüncesi bile sertleşmesine neden olmuştu. Anıları hemen aklından uzaklaştırdı. Olanlar çok da önemli değildi. Zaten direktör nasıl bilebilirdi ki? Sonuçta görebilmesi...

O anda kafasına dank etti! Bu fikir adeta kalbini sıkıştırdı ve bir an nefes alamadığını hissetti.

Direktör kadının dairesine kamera yerleştirmişti. Ses izleyiciler, karanlıkta gören kameralar, hepsi vardı muhtemelen. Tabii ki yapmıştı. Ne demişti? *Hiçbir şeyi atlamak istemiyorum*. Bu ne demekti? Direktörün Manus'a kadınla zaman geçirip onu inceleme görevini verecek kadar bir şeylerden kaygı duyması ama dairenin içinde olup biten her şeyi izlemeye almış olmaması mümkün olabilir miydi?

Aptalsın sen! Aptal, aptal.

Bir anlığına direktörün kadınla arasında geçenleri izlemiş olduğu fikri içini öfkeyle doldurdu. Direktörün buna hakkı yoktu. Onunla ilgili bir şey değildi.

Derin nefes alıp vererek rahatlamaya çalıştı. Tabii ki hakkı vardı. Manus'un bilmediği şeyleri biliyordu. Ayrıca Manus'a bir operasyonun parçası olarak kadını izlemesini söyleyen de direktör değil miydi? Ne yapsaydı, Manus kendini unutsa, neden kadınla olduğunu unutsa, salakça davranarak bilmediği bir operasyonu tehlikeye soksa direktör gözünü kapatıp olanları görmese miydi?

Direktörün bu gece her şeyi izlediğini de fark etti. Hepsini. Manus kapıdan girdiği andan itibaren. Yine içi öfkeyle doldu.
Sakin ol. Sakin ol. Sakin ol.

Ya kadın? Neden kadın kendisinin üstüne bu kadar düşmüştü ki? Sadece onu izlemesi gerekiyordu. Ona ya da oğluna zarar vermeyecekti. Ama onu evine çağırmış, yemeğe kalmasını istemişti. Daveti kabul etmese garip gözükürdü. Zaten ona yaklaşması gerekmiyor muydu? Sonra ona şarap verip niye gözlerini kaçırıldığını sormuştu, ardından da gömleğinin düğmesini açmıştı ve...

Neden sana bakmadığımı sanıyorsun? İşte, bu yüzden! Bak! Sebep olduğun şeye bak.

Bir anda her yanını korku kaplamıştı. Ne yapacaktı şimdi? Direktör onun dürüst davranmadığını öğrenmişti. Önce neler olduğunu tam anlatmamış, ardından itaatsizlik etmiş ve bu akşam da kuralları çiğnemişti.

Ya Hamilton? Biliyor olabilir miydi? Onu görüp söylemediğimi bilebilir miydi?

Kalp atışları panikle hızlanmaya başlamıştı.

Sakin ol, sakin ol diyorum. SAKİN OL.

Derin bir nefes alıp yavaşça verdi. Birkaç kez aynı şekilde tekrarladı.

Seni neden görevden çekti?

Evet, asıl soru buydu. İşin rengini belirleyecek soru!

Çünkü dürüst olmadığını biliyordu. Sana artık güvenemeyeceğini anladı.

Ayağa kalkıp dolaşmaya başladı. Ne olmuştu? Direktöre yalan söylemeye ne zaman başlamıştı? Hamilton'ı o kamyonette gördüğü zaman. Evet, bu bir hataydı. Adam öyle kötü bir durumdaydı ki onu öldürmek ancak bir merhamet göstergesi

olurdu. Aslında bu da herkes için iyi olurdu. Kendini kamyonet kapısını kapatıp silahının ucunu Hamilton'ın kafasına dayayarak tetiği çekerken, adamın da başının, atışın kuvvetiyle ileri fırladığını hayal etti. Yaptığı berbat hata ve kaybettiği fırsat nedeniyle sesli olarak inledi.

İşi batırmıştı. Hamilton'ın yaşamasına izin vermiş ve bunu direktöre söylememişti. İlk yalan buydu ve bir yalan diğerine yol açmıştı. Şimdi de ne yapacağını bilmiyordu. Utanmıştı, kızgındı, yalnızdı, korkuyordu. İşleri düzeltmek için ne yapacağını hiç ama hiç bilemiyordu.

Ağaçların arasından devam edip başka bir otoparka çıktı. Oralardaki bir 7-Eleven'in arkasındaydı. Beyaz bir kamyonet en köşeye park etmişti. Motoru durmuştu, açık camlardan tütün dumanı sızıyordu. Manus'un buradaki varlığı tamamen tesadüftü, dolayısıyla çok endişelenmedi. Yine de otoparkı geçerken oraya doğru baktı ve içeride oturan iki adamı gördü. İkisinin de uzun saçları ve beyzbol şapkaları vardı. Geçerken onu izlediler. Adamlardan hoşlanmamıştı.

Yolun yarısında arkasını dönüp yeniden kamyonete baktı. Adamlar içinden çıkmıştı. Üzerlerinde tişört ve kot pantolon, ayaklarında ağır iş botları vardı. Ya kamyoncu ya da işçiler diye tahmin etti. Ona doğru geliyorlardı. Elleri boştu. Biri bir şeyler diyordu. "Hey, dostum," mu demişti, belki? Ne dediklerinden emin olması için ortalık fazla loştu.

Manus etrafını inceledi. Çevrede başka kimse yoktu. Durup onları izledi. Profesyonel gibi durmuyorlardı, daha çok fırsatçı tiplere benziyorlardı. Barlar kapalı olduğu için bu 7-Eleven otoparkında takılıyorlardı. Kızlara harcamak için paraları yoktu ve daha fazla sigaraya ihtiyaçları vardı. Beş parasız oldukları belliydi. Sıkılmışlardı. Birkaç kuruş yontmak

veya biraz eğlenmek için kendisini bir fırsat olarak görüyorlardı. Kim bilir, belki her ikisi için de onu uygun bulmuşlardı.

Bekleyip onları izledi. Çoğunlukla insanlar onu boyutu ve tavırlarından dolayı yalnız bırakırdı ama arada bir çok sarhoş, çok umutsuz veya çok salak birilerine denk gelirse iş böyle olmazdı. Ayrıca bazen koca adamı meydan okunacak bir şey olarak gören birileri de olurdu. Belki de dev gibi oluşunun bu meydan okumaları görmezden gelmesini ya da hakaretleri affetmesini gerektirdiğini düşünüyorlardı. Bu insanların çoğunun yakınına gidip onları bir gülümsemeyle uyarıp kaçırabilirdi. İnsanlar gülümsemesinden genelde hoşlanmazdı. Bu adamlar da o türden gibiydi. Gülümsemek istediğini hissetti ama yapmamaya karar verdi.

Onları dövmesini zorlaştırmak için ayrı ayrı bile gelmiyorlardı. Muhtemelen birlikte olmayı rahatlatıcı buluyorlardı. İkiye bir. İkinin de ön ceplerinde metal saplar gördü. Muhtemelen cep bıçaklarıydı, iki adam da sağlaktı. Tabii ki kendisi de Espada'yı taşıyordu. Bu gece için Force Pro'yu tercih edecekti. Evie'yi görmeye gittiğinde arabada bırakmıştı ama sonra tekrar yanına almıştı. Sağ bacağıyla geri adım attı, vücudunu gerdi ve sağ yumruğunu kalçasına dayadı, silahı tutmasına santimetreler kalmıştı. Hareket ettiğini fark etmemişlerdi ya da ne yapmaya çalıştığını.

Ondan birkaç metre ötede durdular. "Hey adamım," dedi Manus'un solundaki, tişörtünün üzerinde kocaman bir gülen yüz vardı. "Neden sana seslendiğimizde bize cevap vermiyorsun?"

Manus ona baktı, sonra diğerine döndü. Tişörtünde Amerikan bayrağının büyük, silik bir baskısı vardı. Ardından yine Gülen Yüz'e dönüp, "Seni duymadım," dedi.

Gülen Yüz, Bayrak'a, sonra da Manus'a baktı. "Sağır mısın?"

Manus'un CIA Askeri Operasyonlar Eğitim Kursu'ndaki öğretmeni ona sokak kavgalarından uzak durmanın beş kuralını öğretmişti. *Meydan okuma, hakaret etme, tehdit etme, olanı inkâr etme ve utanmayacağı bir şekilde gitmesine izin ver.* Manus bu kuralları büyüdüğü kurumlarda zaten zor yoldan öğrenmişti. Ama bu kuralları bilmek sadece daha az çiğnemesine neden oluyordu. Sadece istediği zamanlar kuralları uygulardı ve şimdi istemiyordu.

Gülen Yüz'ü yukarıdan aşağı süzüp, "Bu takımın beyni sensin herhalde," dedi.

Gülen Yüz yine Bayrak'a baktı. Bayrak başını salladı. *Hadi yapalım* anlamında başını salladı.

Elleri ceplerine gitti. Manus, Force Pro'yu sanki sihir yapıyormuş gibi anında cebinden çıkardı, aynı zamanda adamları daha iyi görebilmek ve sağ elleriyle kendisi arasında mesafe bırakmak için sağa adım attı. Silahın ucunu Bayrak'ın suratına tutup, "Eğer o ceplerden bir şey çıkarsa ikinizi de gebertirim," dedi.

Adamlar donakalmış bir halde ona bakıyordu. Ellerini yandan çektiler, parmaklarını açtılar. Uyum sağlama şekilleri daha önce polisler tarafından yakalandıklarını ve yapmaları gerekenleri bildiklerini gösteriyordu.

Gülen Yüz, Bayrak'a, sonra da Manus'a baktı. "Hey, adamım, biz sadece..."

"Sizi tutukluyorum. Sol elinizle bıçaklarınızı çıkarın. Yerinizde olsam bunu çok yavaşça yaparım. Sadece çıkarıp yere bırakın."

Bayrak, "Tutukluyor musun?" diye sordu. "Hadi ama adamım, biz sadece..."

“Ya dediğimi yaparsınız,” dedi Manus, “ya da sizi vururum.”

Durum garipti. Sağır bir polis, tek başına, destek çağırıyor ve kimlik göstermiyordu ama her zaman gariplikler olurdu. Asıl numara baskıyı devam ettirip akıllarının hislerinden daha hızlı çalışmasını engellemekti.

Gülen Yüz, Bayrak’a baktı. Bayrak sol eliyle bıçağı çıkarıp yere atınca Gülen Yüz de aynısını yaptı.

“Şimdi geri adım atın. İki uzun adım.”

Adamlar dediğini yapınca Manus bıçakları tekmeyele uzağa fırlattı. “Şimdi dizlerinizin üstüne çökün, elleriniz boynunuzun arkasında olsun.”

Bayrak parmaklarını birleştirip dizlerinin üstüne çöktü. Gülen Yüz belli ki pasif olandı. Bayrak ona yol göstermese karar veremez, herhalde donakalırdı. Bu da izlenmesi gereken yolu gösteriyordu.

Manus saatin tersi yönünde yürüyerek arkalarına gitti. Force Pro’yu sol eline aldı ve sağ eliyle cebinden bir el feneri çıkardı. SureFire Defender Ultra, neredeyse on beş santim uzunluğunda sert eloksallı alüminyum mazgallı sert ucuyla muhteşem bir aletti.

“Bacaklarınızı daha da açın. Elleri sımsıkı kenetleyin hemen.”

Onlar gibi adamlar için böyle kelepçelenmek çok tanıdık bir şey olmalıydı. Bu yüzden Manus ileri adım atarak Defender’ı kaldırıp tırtıklı kenarını adamın kafasına geçirerek kafatasını beynine gömdüğünde Bayrak şaşırmış olmalıydı.

Bayrak hiç ses çıkarmadan ileri düştü. Gülen Yüz başını çevirmiş, izliyordu, suratı bembeyazdı, hâlâ ne gördüğünü anlamaya çalışıyordu. Manus ona zaman vermedi. Botunun topuğunu Gülen Yüz’ün parmaklarının üstüne dayayıp adamın suratını kaldırma bastırdı. Gülen Yüz boğuk sesler çıkarıp

ellerini açmayı başardı. Ellerinden güç alarak ayağa kalkmaya çabalarken Manus yeniden boynunun arkasına basıp onu ezdi.

Etrafına baktı. Çevresi hâlâ bomboştu. Yerde yatan adamlara baktı. İkisi de hiç kımıldamıyordu, titremiyorlardı bile. Defender'ın altındaki düğmeyi tıklatarak ışığını yaktı, merceğin etrafında doku ve saç vardı. Değiştirmesi gerekecekti.

Daha fazla yürümek isterdi ama artık gitmesi gerekiyordu. Ayrıca kalp atış hızı adrenalinden yükselmiş, zihni açılmıştı. Adamların ona zarar vermeye çalışmış olmasından memnundu. İhtiyacı olan buydu. Park yerini geçip yeniden ormanın karanlığına yürüdü. Orada Defender'ı silip gömdü.

Kamyonetiyle kuzeybatıya, Ellicott'taki dairesine yöneldi. O saatte bile I-95'te trafik yoğunluğuydu. Onun aracı veya sürüşüyle ilgili kimse özel bir şey hatırlamazdı. Hız sınırını geçmedi. Erkenden Baltimore veya Frederick ya da Hagerstown'daki işine giden bir işçi gibi sakince aracını kullandı. Kimseyi görmedi, kimse de onu görmedi.

Olanları yeniden düşündü ve tek bir şansı olduğunu fark etti. Tek bir umudu vardı, o da en başta yapması gerekeni yapmaktı. Direktöre gidip her şeyi anlatmalıydı. Yaptığı ne varsa hepsini anlatması gerekiyordu.

Ardından da direktörün onu affetmesi için dua etmekten başka yapacak bir şey yoktu.

28. BÖLÜM

Evie, Twin Knolls yolundaki Walgreens'e açıldığı saat-ten beş dakika önce, yediye doğru vardı. Sabah beşte Digne'yi aramıştı, onu uyandırdığı için özür dilemiş, erken gelip Dash'e bakabilir mi diye sormuştu. İşte acil bir durum çıktığını söyledi.

Rockville'deki posta kutusu merkezinin kaçta açıldığını bilmemesi sorundu. Yedi mi, sekiz mi, yoksa daha sonra mı açılıyordu? Sekizden sonraysa oraya gidip ardından işe yetişemezdi. Sonra da gidemezdi çünkü sabah erken saatler en boş olacağını düşündüğü zamandı ve planladığı şey için تنها olması önemliydi. Bilgisayarında oturup kontrol edecekti ama sonra aramanın iz bırakacağını düşündü. Merkezi arayıp kayıtlı mesajdan öğrenebilirdi ama bu da bir iz bırakırdı. Böyle basit bir şey konusunda engellenmek çok saçmaydı. Yaptığı her şey için internet ve cep telefonuna başvurmaya alışmıştı. Alışveriş merkezindeki ödemeli telefonu düşündü ama DEA'nın DC bölgesindeki her umumi telefonu dinlediğiyle ilgili dedikodular vardı. Bir Apple mağazası veya internet kafe olabilir diye fikir yürüttü. Belki ama o da tek seferlik olabilirdi. Sonrasında güvenli bir yönteme ihtiyacı olursa ne yapacaktı?

Kontrollü akıllı telefon mu alsam diye düşündü.

Tabii, televizyondaki uyuşturucu kaçakçılarının kullan-at dedikleri şeyden olabilirdi. Esnek ve anonim. Nakitle ödeyip kullan-at telefonuyla internete girip ihtiyacı olan aramaları yapardı, sonra da işi bitince fırlatıp atabilirdi. Yaptığı hiçbir şeyi onunla ilişkilendiremezlerdi.

Kapının önünde beklerken bir çalışan gelip kilidi açtı, hemen içeri girdi. On dakikadan daha az bir sürede yine arabasıdaydı. Ön ödemeli telefonun paketini açıp aktif hale getirirken bir an korkup duraksadı. Yanında kendi telefonu vardı. Eğer kullan-at telefonu açıp güncellerse yanındaki telefonla senkronize olur ve anonim telefonu kimin aldığını belli ederdi.

Sadece izliyorlarsa Evie, sadece izliyorlarsa.

Şu anda izlendiğini varsayması gerekiyordu. Saklanarak güvende kalmak artık bir opsiyon değildi.

Telefonunu işi bitene kadar kapatması gerektiğini fark etti. Şimdi kendi telefonunu kapatıp Rockville'e giderek yaklaştığında kullan-at telefonu açıp istediği bilgiyi bulduğu anda kapatıp sonra işe dönüş yolundayken kendi telefonunu açabilirdi. Mükemmel değil ama yine de iyi sayılır dedi.

Ya kullan-at telefonu alındığı yere kadar takip ederlerse?

Bu da mümkündü. Eğer kullan-at telefonu aramaya başlamışlarsa bu işlerin sarpa sardığının göstergesi olurdu. Bulup eşleştirmeye çalışsalar bile, Walgreens çevresinde o satın alındığı anda yüzlerce kullan-at telefon daha olacaktı. Her şeyi daha düzgünce düşünecek vakti olduğunda bu işleri yapmanın daha iyi olabileceğini fark etti. Ancak ortalık bu kadar hareketliken bir daha ne zaman böyle bir şansı olacağını bilemezdi.

Telefonunun birden kapanıp sonra öylece geri gelmesi biraz garip olmaz mıydı?

Evet, hakikaten de garipti.

Arabasından inip çevresine bakındı. Park yeri ve çimenlik alan arasında bir boşluk vardı. Telefonunu sessize alıp boşluğa sıkıştırdı. Önündeki birkaç saat içinde bulunma ihtimali yoktu. Bulunsa bile, biri onu mağazanın kayıp eşya bölümüne götürebilirdi. Peki yapmazsa? Bir yerde düşürmüştü, biri de alıp gitmişti. Olurdu böyle şeyler.

Arabasına döndü. Bir türlü emin olamıyordu.

Yarın sabahı beklemek istemediğinden emin misin? Doğru bir şekilde yapmak daha iyi değil mi?

Oldukça baştan çıkarıcı bir düşünceydi. Fazla çekici. Hâlâ inkâr evresinde olan birinin düşüncesiydi, dünyadaki tüm zamanın onun olduğunu düşünen ama aslında çok kısa süresi olan birinin.

Peki, ya kameralar? Satın alırken görüntü alınmış olmalıydı.

Bu riskle yaşaması gerekiyordu. Yine de idare edebileceğini düşündü. Sonuçta sistem onun elindeydi ve arama istekleri ondan geçmeliydi. Zamanı gelince nasıl baş edeceğini düşünürdü.

Güneye yöneldi. Route 28'e döndüğü zaman telefonunu bıraktığı yerden yeteri kadar uzaklaştığını düşündü, kullan-at telefonu açabilirdi. Açtı ve 800'lü numarayı arayıp onlara satın alma kodunu okudu. Bir dakika sonra Rockville'deki kargo merkezini aradı Google'da.

Eğer Dash araba sürerken internette gezinirse onu öldürürüm diye düşündü. Ama şimdi kenara çekecek vakti yoktu.

Neyse ki dükkân sekizde açılıyordu. Sabah iş trafiği olduğundan yollar kalabalıktı. Oraya açılmasından biraz sonra ya da belki biraz önce varma ihtimali vardı. Şansı varsa birkaç dakikalığına da olsa tek müşteri olurdu. Telefonu kapadı ve her kırmızı ışıktaki geçip gitmemek için kendini zor tuttu.

Mağaza açık bir alışveriş merkezindeydi, bir ofis binasının ilk katındaydı. Geçip yandaki bir otoparka park etti. Aynadan kendine baktı.

Hadi, Evie. Yapabilirsin.

Bluzunun ek bir düğmesini açtı ve yakasını genişletti. Aynaya bakıp görüntüsünden memnun kalarak başını sallayıp dışarı çıktı. Üniversite çağında kahverengi tişörtlü bir çocuk kapı kilidini açarken o da kapıya varmıştı. Kapının camının diğer ucundan dekoltesine baktığını gördü ve kendi kendine *güzel* diye düşündü.

Yanından geçerken çocuk, Evie'ye, "Günaydın," dedi. Yürürken bacaklarına baktığını hissetti.

Dönüp gülümseyerek, "Günaydın," dedi. Oğlan şirin sayılırdı. Bu işini kolaylaştıracaktı. Pek de iyi bir oyuncu sayılmazdı. Ne kadar az çaba harcarsa o kadar iyi olacaktı.

Çocuk toparlanıp anahtarları cebine sokmaya çalıştı ama yapamadı. Kızarıp cebine doğru bakıp nihayet soktu. Sonra yeniden ona bakıp, "Posta için mi gelmiştiniz?" dedi.

Tezgâha doğru yürürken her yeri inceledi. Sol tarafta posta kutuları, fotokopi makinesi vardı. Kargo malzemeleri sağdaydı. Tezgâh ve kasa posta kutularının tarafındaydı. Omzunun üzerinden geriye doğru bakarak, "Aslında," diye söze girdi, "bir kutu kiralamayı düşünüyordum."

Oğlan ona yetişmek için hızlanarak, "Tabii. Elbette. Gördüğünüz gibi üç farklı boyutumuz var," diye cevapladı, "Farklı fiyatlarda elbette ki."

Posta kutularının önünde durdular. Onları soldan sağa inceledi. Hamilton'ın 406 numaralı kutusu oradaydı. Doğal olarak tezgâhtan olabildiğince uzaktaydı. Yine de görmüştü.

Büyük kutular aşağıdaydı. Sanki onları incelemişçesine eğildi. Çocuğun bu görüntüden hoşlandığını sezdi. Başka yöne rahatlıkla çekilebilecek lafının fazla abartılı olmadığını umarak, “Bence büyük olan benim için daha iyi olur,” dedi.

“A, tabii. Büyük olanlar o kadar popüler değil, o yüzden elimizde çok var. Aylık mı istiyorsunuz, yoksa daha uzun süreli mi?”

Doğrulup tezgâha yürüdü, “Yazılı bir şeylerin var mı?”

Çocuk gülümseyerek, “Tabii, size bir broşür verebilirim,” dedi tezgâhın öbür tarafına uzanırken, “Ya da tüm bilgi internette var. Nasıl tercih ederseniz,” diye cevapladı.

“Bir broşür işime yarar. İsmin ne?”

Oğlan, “Hugh,” dedi. Üstündeki isim kartını gösterdi. Evie fark etmişti ama onu konuşturmaya devam etmek istiyordu.

Elini uzattı. “Hugh, benim ismim de Jane. Tanıştığımıza memnun oldum.”

Gülümseyip hızlıca elini sıktı çocuk, biraz gergin gibiydi. “Ben de. Size şu broşürlerden getireyim.”

“Teşekkürler. Hugh, tuvaleti kullanabilir miyim?”

Çocuk sanki ona biri uyuşturucu satmaya çalışıyormuş ve ajanlar izliyormuş gibi etrafına bakınıp, “Şey... Yalnızca müşteriler için değil,” dedi.

Gülümsedi. “Dükkânda sadece ikimiz varız, değil mi?”

“Evet ama patron gelmek üzere.”

“Hızlı olacağıma söz versem? Bir dakika bile sürmez, gerçekten.”

Girişe bakıp sonra tezgâhın arkasındaki bir kapıyı gösterdi.
“Pekâlâ, burası. Girebilirsin.”

“Teşekkürler, söz, söylemem.”

Yanından geçip arkasından kapıyı kapadı. Lanet olsun, gerçekten çiş vardı. Pekâlâ, bu her şeyi daha gerçekçi yapardı, değil mi? Eteğini kaldırıp külodunu indirdi ve oturdu. İşerken yandaki tuvalet kâğıtlarının tamamını alıp kocaman bir top yaptı. İş bitince kalktı. Kıyafetini düzeltti. Kocaman kâğıt topu klozetin içine atıp sifonu çekti.

Suyun sesini duydu ve kocaman kâğıt yığını anında kayboldu.

Gözlerini kocaman açıp tuvalete boş boş baktı. Sifonun bu kadar güçlü olduğuna inanamıyordu. Bu boyutta bir yığını kendi dairesinde atsa klozet hemen tıkanırdı. *Ne biçim bir tesisatı vardı, roketle mi çalışıyordu sifon?*

Çevresine bakındı. Birkaç temizlik malzemesi, kargo malzemeleri dolu kutular, birkaç sıra dolap. Dolapların kapağını açmaya çalıştı. Kilitliydi.

Aman Tanrım, kim tuvalet dolaplarını kilitlerdi ki? Biri tuvalet kâğıdı mı çalacaktı?

Etrafına yine bakındı. Başka bir kâğıt rulosu göremedi.

Şaka mıydı bu?

Bu kötüydü. Daha fazla kâğıda ihtiyacı vardı.

Kendi tuvalet kâğıdını getirseydin ya! Nasılsa bulurum diye düşünmemeliydi. Aptalsın! Aptal, aptal, aptal.

Tuvaletin arkasına baktı. Hiçbir şey yoktu.

Hadi, hadi... Çabuk bir şeyler düşün. Yaratıcı ol.

Çantasında bir tampon vardı, açıp paketini çıkardı. Çok yetersiz duruyordu. Tuvalet muhtemelen bunun üç, belki de dört tanesini yutabilirdi.

Çantasını karıştırıp bir tane daha buldu, bir de peçete kutusu vardı. Hepsini top yaptı. İşe yarayabilirdi ama emin olmadı.

Pekâlâ. Külodunu indirip çıkardı, tamponlarla peçetelerin etrafına sarıp yığını tuvalete atarak eliyle klozetin iyice içine tıktı. Derin bir nefes alıp sifonu çekti. Tuvaletin derinliklerinden korkunç bir ses geldi. Bir vakum, bir kükreme, kızgın bir ejderha. İşte, tıkanıp kalmıştı. Su hızla klozete doluyordu ve kısa bir süre içinde taşmaya başlamıştı bile.

Evie ıslak elini silkeleyip kapıyı açtı. “Aman Tanrım,” dedi, “Sanırım tuvaletinizi su basıyor!” Bir anlığına çocuk neredeyse şoka girdi. Sadece ağzı açık bakakaldı. Sonra tuvalete koştu.

Çocuk yanından geçip tuvalete giderken o da posta kutularının olduğu alana yöneldi. Arkası da ön taraf gibi numaralıydı. Öyle olmalıydı, yoksa nasıl ayıracaklardı ki! 404, 405... ve işte, 406. İçeride tek bir zarf vardı, Hamilton’ın İstanbul’dan yolladığı zarf.

Kapının açılma sesini duydu. Biri gelmişti. Mektubu kapıp cüzdanına tıktı, sonra hemen tezgâha yöneldi. Tezgâhın arkasındaki bölmeye geldiğinde uzun boylu, esmer, 50’lerden kalma bol jöleli saç modeli olan bir adamın kapıyı kapattığını gördü. Hugh ile aynı kahverengi tişörtü giyiyordu, muhtemelen patronuydu. Kalbi deli gibi atıyordu. Nefesini sabitlemek için kendini zorladı.

En parlak gülücüğüyle, “Merhaba,” dedi.

Patron ona şüpheyle baktı. “Arkada ne yapıyordun?”

Lanet olsun. Arkadan geldiğini görmüş müydü?

Aklına gelen ilk şeyi söyledi. “Ah, Hugh’ın bahsettiği broşürleri arıyordum. Posta kutularıyla ilgili broşür. Kendisi tuvalette, sanırım...”

Konuşma sırasının ona geldiğini biliyormuş gibi çocuk tuvaletten çıkıp yanlarına geldi. Elinde Evie'nin ıslak külodu vardı. "Sanırım sorunu çıkaran..." diye lafa başladı ama sonra patronunu görünce donup kaldı.

Patron kaşlarını çattı. Gözleri külottan kadının fazladan çözölmüş düğmesinden gözükten dekolteye kaydı. Hayal kırıklığına uğramışçasına başını salladı. "Ne halt yediğini sanıyorsun Hugh?"

Çocuk gözlerini kırptı. "Ben, ben bir şey yapmadım, ben sadece..."

Hadi Evie, buradan çıkman gerek. Şimdi.

Yanına gidip külodu aldı, hızlıca çantasına soktu ve çocuğu yanağından öptü. "Teşekkürler Hugh," dedi. "Harikaydın."

Çocuk orada salaklaşmış biçimde duruyordu. Patronun yanına gitti, o da aynı şekilde boş boş bakıyordu.

Evie, "Onun bir suçu yok," dedi, "Ben fırsatı değerlendirdim."

Kimse cevap veremeden kapıdan çıkmıştı bile ve bir dakika içinde yoldaydı. Nefes nefese ve mutluydu. Yapmıştı. Yapmıştı. İnanamıyordu. Başarmıştı işte. Mektubu almıştı. Burunlarının dibinden gidip almıştı. Trafik konusunda biraz şansı yaver giderse bir saat içinde Fort Meade'de olacaktı. Kimse fark etmezdi. O canavar tuvaletten sonra biraz şansı hak ediyordu.

Gölmeye başladı. Tam kontrolünü tekrar kazanmıştı ki birden direktöre, "Ah, ayrıca iç çamaşırı giymiyorum," dediği bir sahneyi gözünde canlandırınca tamamen koptu. Neredeyse kenara çekmesi gerekecekti.

Evet kızım, zor kısım bitti işte. Rahatla hadi.

Kırmızı ışıktaki zarfı açtı. İki parça karton ve arasında bir USB sürücüsü vardı. Kesin şifreliydi.

Hani zor kısım bitmişti?

İyi de NSA'da çalışan kimdi? Eğer bir USB sürücüsünün şifresini kırmayı beceremiyorsa herhalde organizasyonun yüz karası olurdu. Birkaç kişi tanıyordu. Ona yardım edecek birilerini elbet bulurdu. Kişisel bir şey olduğunu söylerdi. Ondan bir şeyler saklayan, aldatan bir sevgili tarzı bir şeyler. Sevgilileri izlemek için NSA araçlarını kullanmak o kadar yaygındı ki bunun için özel bir terimleri bile vardı: LOVEINT. Sürücüyü canavarın tam midesine sokup çözmeye çalışmak rahatsız edici bir düşünceydi ama daha önce hiç üstü aranmamıştı ve bugünün ilk olacağını düşünmek için bir sebebi yoktu. Eğer bu konuda hatalıysa bile, şifreli bir sürücü bulup içinde ne olduğunu görmek için getirmişti. Evet, çok sağlam bir neden değildi ama hiç yoktan iyiydi. Zaten muhtemelen böyle bir şeye ihtiyacı olmayacaktı.

Telefonunu almak için Walgreens'e yöneldi. Yolda zarfı yırtıp parçalarını pencereden attı. *Intercept* ve SecureDrop hakkında düşünmeye başladı.

Aklına bir şey geldi. Bunu daha önce düşünmesi gerektiğini fark etti.

Hamilton şifreyi Intercept'te biriyle paylaşmış olabilir miydi?

Belki. "Ya bana bir şey olursa" düşüncesiyle paylaşmış olma ihtimali vardı. Yok, iyice paranoyaksa o zaman paylaşmazdı.

Ama yine de bir şans vardı. Orada çalışan birine sorması gerekiyordu. Bunu nasıl hızlı ve güvenli bir şekilde yapacağını bilmiyordu. Ama yine de başlangıç noktasının belli olması iyiydi.

NSA veya *Intercept*'ten biri. İki taraftan birinden yardım gelmesi gerekliliği ironikti ama aklına başka bir şey gelmiyordu. O sürücüde ne varsa ona erişmesi gerekiyordu. Ne kadar vakti olduğunu bilmiyordu. Bildiği tek şey eğer direktör yaptığı şeyin kokusunu aldıysa muhtemelen şimdiden hiç vaktinin olmadığıydı.

29. BÖLÜM

Direktör her zamanki kibarlığıyla Manus'u ofisine aldı. Gece yarısı Manus'tan garip bir mesaj almıştı. *Lütfen, sizinle görüşebilir miyim? Yanlış bir şey yapmış olabilirim.* Anders'in bu şeyin ne olduğuyla ilgili bir fikri vardı. Manus'un kendini rahatlatmaya ihtiyacı varsa Anders bu itirafı dinlemekten memnun olurdu.

Masanın iki ucuna karşılıklı oturduktan sonra, "Marvin," dedi, "Ne oldu?"

Manus aşağıya doğru bakıp kucığında elleriyle oynadı, suçluluğun resmi yapılsa ancak böyle olabilirdi. "Kadınla yeniden görüştüm," diye söze girdi, "Siz görüşme demenize rağmen."

Evet, Anders, Manus'un onunla yeniden görüştüğünü biliyordu. Tamamını izlemişti ve çoktan Amerikan İşaret Dili'ni akıcı konuşan birine yazıya geçirmesini söylemişti.

"Neden Marvin?"

Manus kızardı. "Evine ilk gittiğimde yemeğe kalmıştım."

"Evet, bana söylemiştin."

"Ama sonrasını söylemedim. Oğlu uyumaya gitti ve, ve..."

Bir duraksama oldu. Anders, “Sanırım anladım,” dedi.

Manus ona baktı, ifadesi umutsuzluk ve umut arasında gidip geliyordu. “Öyle mi?”

“Aranızda bir şeyler olduğunu mu söylüyorsun? Cinsel bir şey?”

Manus başını indirip onayladı.

Anders parmaklarını birbirine dolayıp bekledi. Manus yeniden başını kaldırdığında, “Bana neden zamanında söylemedin?” diye sordu.

“Önemli olduğunu düşünmedim.”

“Evet, önemli olmayabilir. Ama bu kararları ben versem daha iyi olur Marvin, sen değil.”

Manus yeniden onayladı, omuzları çöktü. Adam o kadar üzgün görünüyordu ki Anders neredeyse onu rahatlatmak isteyecekti.

“Özellikle bu durumda,” dedi Anders. “Senden ona yaklaşmanı istemiştin, hatırlıyor musun? Ve sen beklentilerimi aştın. Eğer bana söyleseydin seninle gurur duyardım. Aslında seninle gurur duyuyorum. Ama benden bir şey saklama ihtiyacı hissetmiş olman dışında.”

“Özür dilerim. Dün gece bana mesaj attı. Ben de gittim. Çünkü... çünkü...”

“Neden olduğunu anlayabiliyorum. Oldukça çekici bir kadın.”

“Önemli olmayacağını düşündüm çünkü bana onunla ilgili sorun kalmadığını, ona güvendiğinizi söylediniz. Ama sonra dün gece bana bir şey söyledi.”

Anders içinde merak hissinin arttığını hissetti. İhtiyacı olan buydu. Bilgi. Bunun dışında Manus'un sırf başı derde girmesin diye ilişkisini söylememesi hiç önemli değildi. Adam

gerçekten bağlılığının kime olduğunu zaten ortaya koymuştu. İleri doğru eğildi. “Ve neymiş bu?”

“Mutsuzdu. Ağlıyordu. İşte görmemesi gereken bir şey gördüğünü ve olacıklardan korktuğunu söyledi. Yani bence haklı değildiniz. Yani onunla ilgili artık endişelenmediğinizi söylemeniz...”

Anders başını sallarken düşünüyordu. Gallagher’ın kamera görüntülerinden bir şeyler öğrendiğini sezmişti. Sigaralı adam meselesi ıvrır zıvırdı. Onunla vakit harcamaması gerekirdi. Sanki amacı dikkat dağıtmaktı, bir şeylerin üstünü örtmek istiyordu. Ama neden onun dikkatini dağıtmak isteyecekti ki? Ancak şüpheli bir şeyler gördüyse veya zaten olan şüphelerini artıran bir şeyler yakaladıysa bu işleri değiştirirdi.

İlk olarak Stiles’la ilgili sorusu. Sonra Hamilton ve Perkins arasındaki bağı bildiğini göstermesi. Kamera görüntüleriyle ilgili garip tepkileri, kendi başına karar alıp başladığı manuel araştırmaya ne demeliydi peki? Tanrı bilir, Azaz’daki saldırı ve Hamilton’ın ölümüyle ilgili daha neler çıkarmıştı. Hamilton ölmüştü ve bu sayede bayağı rahatlamıştı. Ama şimdi de bu kadının yapılanları açığa çıkarma potansiyeli vardı. Buna izin verilemezdi.

Boş ver anlamına gelecek şekilde sorusunu önemsizleştiren bir el hareketiyle, “Ne yapmayı planladığını söyledi mi?” dedi. Konuşmaların yazılı hali eline geçtiğinde cevabı öğrenecekti elbette. Yine de şimdilik Manus’tan duymak istiyordu.

“Bilmediğini söyledi fakat oldukça mutsuzdu.”

“Bir risk oluşturacak kadar mutsuz mu?”

Manus, Anders’ten çok sanki kendi kendine soruyormuş gibi başını salladı. Anders düşünmesi için zaman verdi. Manus’un durumundaki biri için kolay cevap verilecek bir soru

değildi ve Manus'un cevabının sonuçlarını düşünmesini istiyordu.

Bir an sonra Manus, "Sanırım öyle," dedi.

Anders inanılmaz memnun olmuştu. Manus insandı. Baştan çıkarılmış ve bir hata yapmıştı. Ama özüne dönmüştü. Daha da önemlisi Anders'e dönmüştü.

Anders geriye yaslanıp masasının üstünde ellerini birbirine kenetledi. "Tamam, Marvin. Teşekkürler. Bana karşı dürüst olduğun için teşekkürler."

Manus sanki bu övgüyü kabul etmiyormuşçasına başını salladı. "Özür dilerim."

"Özür dilemen için bir sebep yok. Küçük bir hata yaptın ve düzelttin. Ayrıca bu çok yararlı bir bilgi. Çok yardımcı olacak. Teşekkürler."

Manus, sanki gidecekmiş gibi ayağa kalktı, sonra utangaç bir tavırla, "Eğer kötü bir şey yapmasını engellemeniz gerekiyorsa yardım etmek istiyorum," dedi ardından.

Anders gerçekten duygulanmıştı. Bundan daha güzel bir bağlılık belirtisi veya bağlılığı gösterme isteği olabilir miydi?

"Aslında Marvin," dedi yavaşça, "sanırım bu noktada bu mümkün. Bilmiyorum... emin misin? Gerekli değil. Gerçek şu ki bu daha çok Delgado'ya uygun bir iş."

Bir anlığına Manus'ta sıkıntılı olduğunu gösteren bir ifade belirdi. Sadece bir anlığına. "Anlıyorum. Ama... eğer yardım edebilirsem yapmak istiyorum. İzin verirsiniz."

Anders düşündü. Gallagher şu noktada Delgado'nun çoğu hedefinden daha uyanık olabilirdi. Manus'u bir anlamda dikkatini dağıtması için bu ilişkide tutmaya devam etmesi fena olmazdı. Ayrıca Delgado'yu yedekte tutardı. Manus'un kendini kanıtlaması için yeni bir şansa ihtiyacı vardı, özellikle de bildiği tek şekilde. İşe bakın ki bu da sonuca gidecek tek yoldu.

“Kadını daha önce bir StingRay’le takip etmiştin, değil mi?” dedi Anders.

Manus onayladı.

“Güzel. Delgado’ya ulaş. Ona erişim kodlarını ver ki o da takip etsin. Senin yardımcı olacağını ona söyleyeceğim.”

Manus hızlıca başını salladı, istekli olduğu o kadar belliydi ki bir anlığına da olsa her zamanki soğukkanlı ifadesini koruyamamıştı.

Anders adamın odadan çıkışını izledi. Manus’a Delgado’ya yardım edebileceği bir fırsat sunabilmekten memnundu. Manus’un sadece ön hazırlık için orada olmasının en iyi çözüm olacağını düşünüyordu. Manus ve Gallagher’in aralarında olanlardan sonra Manus’un kadının sonuna tanıklık etmesini beklemek acımasızlık olurdu. Özellikle de Delgado’nun yöntemleri düşünüldüğünde bunu yapmamak iyi olurdu. O yöntemler de ne yazık ki arada bir gerekliydi. Anders bile bu yöntemleri rahatsız edici bulduğunu inkâr edemezdi.

Bu düşünceleri bir kenara itti. Evelyn Gallagher ölmeliydi ve hiçbir tartışmaya konu olmayacak şekilde olmalıydı bu. I-95 yolunu kullanan bir seri tecavüzcü ne kadar tartışılabilir-di? Delgado işini seviyordu. Bazen hobi olarak şehir dışında da aksiyonlar yapacak kadar sevmesi pek rahatlatıcı bir şey değildi. Neyse ki bu maceralarına öbür işlerinde bulunmayan bir çeşit rasgelelik ekliyordu. Tercihlerinin işinde iyi olmasının ve hep doğru sonuçlar almasının sebebi olduğu inkâr edilemezdi. Şu anda önemli olan tek şey o sonuçlardı. Hatta *her zaman* önemli olan tek şey o sonuçlardı.

Bunu hatırlamak önemliydi. Diğer insanlar anlayamasa bile önemliydi.

30. BÖLÜM

Remar direktörün ofisinin kapalı kapısına baktı. Manus on dakikadır içerideydi. Remar bir heykelden bile daha ifadesiz bulduğu koca sağır adama güvenmiyordu. Her şeyi yapabilecek, direktörün istediği her şeyi yapabilecek biriydi. Direktörün şu an Manus'tan ne istediğini merak ediyordu.

Böyle şeyleri bilmeyi önemsemediği dönemler vardı. Ama... bu Hamilton işini çok mide bulandırıcı buluyordu. İş kontrolden çıkmış gibiydi. Direktörün de en az Manus kadar ne düşündüğünü anlayamıyordu. Yine de Remar onu çok daha uzun süredir tanıyordu ve bu yüzden direktörün emin olmadığını gizlemeye çalıştığı anlardaki ifadesizliğinin ayırımına varabiliyordu. Öyle zamanlarda insanları uzak tutar, gereksiz bilgi aktarır veya normalden çok daha gizli davranırdı. Tabii ki bunların hepsi direktörün başka bir görüşe, başka bir bakış açısına, stres altında kaldığında verdiği kararları kontrol edecek bir yoldaşa ihtiyacı olduğu anlarda gerçekleşirdi.

İç Tehdit Programı monitöründe birden uyarı vermeye başladı. Gallagher. Midesi kasıldı. Bu kötüydü, hem de çok kötü.

Daha fazla bilgiye ulaşma umuduyla hızlıca bilgisayarda araştırma yaptı. Bir yandan da düşünüyordu. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin*. Bu iş ellerinde patlayacaktı. Adı gibi emindi. Daha ne kadar durumu inkâr ederek dallanıp budaklanmasına izin verecekti? Direktör artık nerede duracağını bilmiyordu. İçgüdülerinin risk olarak algıladığı her noktayı yok etmeye yönelmeye başlamıştı. Sürekli artan gizlilik, entrikalar... kısaca her şey.

O patlamanın arkasında onun olduğunu biliyorsun. Ya Manus ya da Delgado aracılığıyla yaptı bunu. Biliyorsun.

Evet, biliyordu ama o kadar korkunç buluyordu ki inkâr etmeye çalışıyordu. Her yönden uyuyordu olaylara... her yönden, yalnızca tek bir şey dışında... direktörün bu kadar ileri gitmiş olabileceğine dair inanmaya olan arzusu...

Yaptığı her şeyi direktöre olan bağlılığı için yapmıştı. Ayrıca tabii ki Amerika'yı korumak için. Anlayışı, hayır aslında mantığı bunu gerektiriyordu. Hayat kurtarmaktı amaçları. Ama hayat kurtarmak için bir DC mahallesini bombalamak anlaşılabilir miydi? Bu kaldırılabileceğinden daha fazlaydı. Direktörün de bunu kaldırılabiliyor olması korkunçtu. Bunu kabul edebilen biri her şeyi yapabilirdi.

Direktörün Tanrı'nın Gözü'yle ilgili verdiği emri düşündü. Son zamanlarda bu konuları daha sık düşünür olmuştu, özellikle de patlamanın ardından. Eğer bu iş ortaya çıkarsa Remar'dan çok direktör hedefte olurdu. Remar da tamamen sıyrılamayabilirdi ama yine de birkaç akıllı manevrayla kendini işin en kötü kısmından kurtarabilirdi. Belki de patlamanın sorumluluğunu bir başkasına atabilirdi.

Yüzünün hissiz sağ tarafını ovuşturdu. Neler düşünüyordu? Ne yapacağını bilmiyordu ama ne yaparsa yapsın bu ihanet olmazdı. İhanet etmeyecekti.

Gallagher uyarısı hakkındaki gerekli bilgileri ilgili takıma yolladı ve buna öncelik vermelerini söyledi.

Kapı açıldı ve Manus dışarı çıktı. Remar onu başıyla hursuzca selamladı ve sonra direktörün ofisine yöneldi. Belki de şimdi direktör yöntem değiştirmeleri gerektiğini fark eder ve durumun kontrol dışına çıktığını görürdü.

Kapıyı arkasından kapatıp anında, “Bir iç tehdit uyarısı var. Gallagher,” dedi.

Direktör bir anda sandalyesinden fırladı. “Ne?”

“Biri Columbia Walgreens’ten kullan-at telefonlardan almış. Bu işleminden dokuz dakika önce Gallagher’in telefonu aynı mağazadan sinyal göndermiş.”

“Sistem çift hareket tespit etti mi?”

“Hayır, Gallagher’in telefonu neredeyse bir saat boyunca Walgreens’te sabit kalmış. Kullan-at telefonsa Rockville civarında aktive edilip ardından kapatılmış.”

“Ne için kullanılmış?”

“Henüz bilmiyorum. İlgili takımı görevlendirdim.”

“Gallagher’in işin içinde olduğunu biliyorlar mı?”

Tanrı aşkına! Yine yapacaktı. Önce Aerial. Stiles’in da sonu aynı sebepten mi gelmişti yoksa? Kendini asan adamla ilgili önce şüphelenmiş, sonra kendini ikna etmeye çalışmıştı. Ama Perkins... ve şimdi de Gallagher mı? Nerede bitecekti bu iş?

Göz bandının altındaki yaralı dokuya dokunup başını salladı. “Tabii ki hayır. Ellerinde olan tek şey telefon numarası.”

“Güzel. Bilmem gerek.”

“Dahası var. Gallagher mağazadan hiçbir şey almadı. En azından kredi kartıyla.”

Bunun ne anlama geldiğini açıklamaya gerek yoktu. Gallagher’in nakitle bir şeyler almış olması elbette mümkündü ama

insanlar genelde kart kullanırdı. Ayrıca neden Wallgreens'e gidip hiçbir şey almayacaktı ki?

Direktör çenesine dokundu. Remar bunu son zamanlarda sıklıkla yaptığını fark etmişti. Çenesine dokunmanın dışında, ellerini ovuşturuyor, göbeğini sıvazlıyor, bacaklarını sıkıyordu. Sanki hâlâ bedeninin tek parça olduğundan emin olmak için farklı kısımlarına dokunuyordu.

Direktör sandalyesinde geriye yaslanıp derin bir nefes aldı. "Ne kadar süre mağazadaydı?"

"Telefonu bir saatten uzun bir süre sinyal verdi."

"Yakınlarda bir yerde olamaz mı? Bir kafe veya öyle bir şeyler var mı çevrede?"

"Hayır, orada tek bir mağaza var. Çevresinde hiçbir şey yok. Tabii yolun kenarında veya ormanda oturmuyorsan. Ayrıca mağazadaki ilk müşteriydi. Hatta erken varıp açılmasını bekledi. Sinyal aldığımız öbür telefonlar çalışanlara aitmiş."

"Mağazada başka müşteri yok muymuş?"

"Şu an bir konum araştırma takımı bununla ilgileniyor. Başka müşteriler varsa onların telefonlarını da kim olduklarını ve orada ne yaptıklarını anlamak için kullanacağız. Fikrimi sorarsan on dakika içinde oraya başka müşteri girdiyse bile reçetelerini almak için gelen kişilerdir, onların kart kullandığına bahse varım. Gallagher dışında anormal bir şey yok."

Direktör başını salladı. Daha çok kendi kendine yapmış olduğu bir hareket gibiydi. "Tamam. Öğrendiğimiz iyi oldu. Bundan sonrasına ben bakarım."

İkisinin de metadatanın oluşturduğu resme daha fazla detay eklemesi gerekmiyordu. Gallagher, Walgreens'e gidip kullanat bir telefon almıştı, sonra telefonunu bölgede bir yerlere bırakıp diğer telefonu başka yerde açarak hareketini gizlemeye

çalışmıştı. Remar'ın bilmediği şey nedeniydi ama direktörün bildiğini seziyordu ki buna şaşırmamıştı bile.

Remar üstüne gitmenin işe yaramayacağını, hatta belki durumu daha da kötü yapacağını biliyordu. Yine de “Neden bir analistin telefonun sahibinin Gallagher olduğunu bilmesi konusunda bu kadar endişelisin?” diye sordu.

Direktör ona sert bir bakış attı. “Sana söyledim. Bilmem gerek.”

“Hayır, gerçekten neden Ted?”

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra direktör, “Onunla ilgilenilecek,” dedi.

Bu rahatlık işlerin iyice çığrından çıktığının göstergesiydi. “Nasıl ilgilenilecek?”

“Mike, bilmek istemeyeceğin şeyler var.”

“Bilmen gerekmeyen demek istiyorsun.”

“O da var.”

“Ne oldu da Gallagher bir tehdide dönüştü Ted?”

Uzun bir sessizlik daha oldu. “Beyaz Saray'ın yakınındaki patlamanın iç kaynaklı olduğunu düşünüyor.”

“Tanrı aşkına!” dedi Remar sesindeki tiksintiyi gizleyemeyerek.

“Biliyorum.”

Remar direktörün ona söyleyeceği en detaylı bilginin ancak bu kadar olduğunu fark etti. Yine de sordu, “Neden?”

Cevap gelmedi.

“Birilerinin saldırıyla alakalı telefonların Ergenekonculara ait olduğunu fark edeceği için mi?”

“Sana söylemiştim Mike. Başka kimse Ergenekon bağlantısını bilmiyor.”

“Neden öyleyse? Numaraların aynı zamanda bölgedeki bir camiyle iletişimde olmasının çok inandırıcı olmamasından mı? Birinin bunun düzmece olduğunu düşüneceğinden mi korktun? Sahte bir uyarı denir, ne olacak ki? Her patlamanın ardından komplo teorileri çıkar. Bir komplo teorisi gerçek olduğunda her zaman cevabımız budur.”

Direktör başparmaklarını birbiri etrafında döndürerek uzaklara bakıyordu.

“Sana sınırlar olduğunu söylemiştim Ted. Sana...”

Direktör bir elini masaya vurdu. “Ne sınırları Mike? Gerçekten, söyle bana, bilmek istiyorum. Hangi noktaya gelince, ‘Tamam, artık yeter, bu noktadan sonra Tanrı’nın Gözü’nden vazgeçip mahremiyet takıntılı manyakların NSA’yı parçalamasına izin verelim,’ dersin? Ne zaman tüm savunmalarımızı bırakıp ulusu saldırıya açık halde bırakalım sence? Ortada neler döndüğünü bilmiyor musun Mike, eğer olacakları öngörüp engellemezsek neler olacağını biliyorsun!”

“Önceden Tanrı’nın Gözü yoktu. Eğer bu kadar sorun çıkacaksa kapatır, onsuz da idare ederiz.”

“Tanrı aşkına, ne diyorsun sen? Tabii ki Tanrı’nın Gözü’ne ihtiyacımız var. Eğer dünyayı yönetmek istiyorsan dünyada neler oluyor bilmen gerek. Hepsini. Başka türlü öğrenme şansın var mı? Pekâlâ, istersen bu fikri insanlara sunalım. Bir referandum yapabiliriz, ‘Amerika artık büyük bir devlet olmayacak, evet mi, hayır mı?’ İnsanlar çoktan ne olmamız gerektiğini seçti Mike. Tekrar, tekrar hem de. Farkında değil misin? Çünkü yönetmenin yükleriyle başa çıkamazsan yönetemezsin. Yani eğer bana zavallı bir şekilde içimin rahat olup olmadığını soruyorsan, evet, su kadar berragım, evet! İnsanların istediklerini hayata geçiriyorum. Kendileri bunları istediğini itiraf

edecek kadar işin farkında olmasa da ben yapıyorum. Ayrıca etten hoşlanan ama kasap hakkında mızımlanan kimseye gösterecek sabrım yok, SUV'isinin içinde rahat rahat oturacak ya da uçağı kullanıp her yere keyfini bozmadan ulaşacak ama iklim değişikliğine laf edecek veya ucuz kıyafet giyecek fakat kötü şartlarda çalışan fabrika çalışanlarına acıyacak ama, öyle mi? Biz duygusal değiliz Mike. Çocuk da değiliz. Aptal hiç değiliz. Tanrı biliyor ki politikacı da değiliz. Biz gerçekçiyiz. Yapılması gerekeni yapınız. Koyunlar güvende ve mutlu olabilsin, çökmüş bir dünyada iyi ve erdemli olduklarına inanabilsin diye.”

Remar kafasını salladı. Direktörün bu kadar uçmuş olduğuna inanmak istemiyordu. “Hadi ama daha önce de sızıntılardan kurtulduk. Snowden’i atlattık, biz yani...”

“Anlamıyor musun? Bu farklı! Her bir anarşist için elimizden geleni yaptığımızda düşmanlarımız buna karşı önlem alıyor. Bu da daha fazla yöntem geliştirmemizi gerektiriyor. Böylece işler gittikçe zorlaşıyor. Söyle bana Mike, ortaya çıktığında Tanrı'nın Gözü'nün yerine ne geçecek? Zihin okuma mı? Çünkü artık sadece bu kaldı, inan. Yani bir anda medyum olduğunu söylemeyeceksen beni Tanrı'nın Gözü olmadan yaşayabileceğimize ikna etmeye çalışma. Yapamayız. Onsuz çaresiziz. Göremeyiz, duyamayız, anlayamayız. Acınası, yardıma muhtaç bir deviz, etrafımızda düşmanlarımız dolanıp bizi ölene kadar yılan gibi sokarken sendeleyip sallanıyoruz. Tabii ki böyle olmasına izin vermeyeceğim. Hiçbir zaman.”

Remar daha önce direktörü baskı altında görmüştü ama hiç bu kadar gergin değildi. Eh, gereğinden fazla zorladığın her şeyde çatlaklar oluşmaya başlar. Giderek çoğalıp derinleşir bu çatlaklar. Ta ki... Bilmiyordu, gerisini bilmek *istemiyordu*.

Nereye varacağını düşünemiyordu. O noktaya gelmesine izin veremezdi. Vermeyecekti.

“Gallagher konusunu ne yapacaksın?” dedi

Direktör ellerini ovuşturdu. “Ne yapacağımı biliyorsun. Halledilecek. İşlem başladı bile.”

“Hâlâ anlamıyorum.”

“Fazla şey biliyor Ted, tamam mı? İç Tehdit uyarısı sahte alarm çıksa bile ki öyle olacağını hiç sanmıyorum. Perkins ve Hamilton arasındaki bağlantıyı biliyor. Bu da Tanrı’nın Gözü’nü bilebileceğini gösterir. Sadece programı değil, onu ne için kullandığımızı da, anladın mı?”

Biz mi diye düşündü Remar. Şu an yıllardır aracı kimin sürdüğünü ve kimin yolcu koltuğunda oturduğunu tartışmanın sırası değildi. Hatta o tartışmayı hiç yaşamamaları çok daha iyiydi. Şimdilik her ihtimale karşı kendi tarafını tutması gerekiyordu. Ne olur ne olmazdı.

Remar, “Nasıl?” diye sordu. “Bunları nasıl bilebilir?”

“Sanırım kamera görüntülerinde bana bahsetmediği bir şeyler gördü. Böyle bir bilgi gizlemesi her tür durumda sorun, ama bir de üstüne olan bu kadar şeyden sonra bunu şansa bırakmak için deli olmalıyız.”

Deli. Kelime buydu. “Yine de bundan hoşlanmadım.”

“Hoşuna gitmesine gerek yok. Sormamalıydın bile. Sana söyledim. Halloluyor. Hamilton ve Perkins halledildi, Gallagher da halledilecek. Sonra da bitecek! Daha fazla açık uç yok. Daha fazla iç tehdit yok. Ülkeyi korumaya devam edebiliriz.”

“Yönetmeye demek istiyorsun.”

Direktör başını salladı. “Mike. Ne zaman ikisinin aynı olduğunu anlayacaksın?”

31. BÖLÜM

Remar gittikten sonra Anders, Delgado'ya şifreli bir mesaj yolladı: *Sana burada acilen ihtiyacım var.*

Delgado'yu beklerken Tanrı'nın Gözü'ne de erişim sağladı. Sistem ne zaman biri peşin parayla bir cep telefonu, bir akıllı telefon veya internete girebilen bir cihaz alsa bir uyarı alıyordu. Özellikle de önceden ödemeli bir telefon alındığında. Çünkü hükümetin onun ne yaptığını bilmesini engellemeyi isteyen ve kimliğinin ifşa olmamasına çalışan biri dışında kim böyle cihazları peşin alırdı ki? Tabii ki iyi niyetli olmayan biri...

Sistem bir uyarı alır almaz telefonu alan kişinin coğrafi konumunu kayıtlı telefonlarıyla eşleştirmeye çalışırdı. Sistemin o kadar çok bilgiye erişimi vardı ki ondan yakayı sıyırmak neredeyse imkânsızdı. Ön ödemeli telefonları alanların çoğuysa yanlarında yasal telefonlarını da taşıdığı için bir baz istasyonundan diğer baz istasyonuna hareket ettikçe kimliklerinin belirlenmesini neredeyse gülünç bir şekilde kolay hale getiriyordu. İçlerinden bir kısmı biraz daha zekiymi, kullan-at telefonlarını kapatmadan önce yasal olarak kullandıkları telefonları açacak kadar dikkatliydi. Fakat cihazlardan bir tanesini

açık tutarken diğer cihazı da tamamen kapalı tutarlarsa iki cihaz arasındaki ilişkinin bulunmasını bir parça daha zor hale getiriyordu. İçlerinden sadece birkaçı ki bunlar paranoyaklık derecesinde zekiydi, düzenli olarak kullandığı telefonu hiç kapamadan evde bırakıp önden ödemeli olanı başka yerde açıyordu. Fakat bu insanların da meydana çıkarılacak şablonları vardı. Bazıları destekçileriyle zaman geçirirken bir telefonu yanında taşıyıp sonra diğerini yanına alıyor ve böylece Tanrı'nın Gözü'nün onları geri yansımali görüntüleme gibi dolaylı olarak bulmasını sağlıyorlardı. Diğerleriyse yanlarında bazen birini, bazen diğer telefonu taşıyarak aynı yerlerde geziyor ve başka türden bir şablon eşleştirmesine izin veriyordu. Ne olursa olsun yakalanmaları bir zamanlama olayıydı.

Bu sadece cep telefonu konum belirleme sistemiydi. Tanrı'nın Gözü aynı zamanda Uyuşturucuyla Mücadele Dairesi'nin plaka takip programına da erişebiliyordu. Bu programla sürücülerle yolcuların başta olmak üzere araçların net fotoğrafı çekiliyordu. Bunun yanı sıra araçların eyaletlerle diğer mahalli idarelerdeki hız radarları ve çeşitli trafik kameralarının kayıtlarıyla kredi kartıyla yapılan alışverişlerin dökümüne, ücretli geçiş gişelerinin fişine ulaşılabilirdi ve tabii ki bunların da Gallagher'in kişisel kamera ağına ve biyometrik eşleştirme sistemine de erişimi vardı. Tanrı'nın Gözü'nden kaçmanın tek yolu tamamen bağlantıları kesmekti, yani tamamen fiziki ve elektronik olarak izole bir şekilde yaşamak, kendini kimsenin ilgisini çekmeyecek kadar nötr hale getirmekti.

Anders, Gallagher'in Tanrı'nın Gözü hakkında bilebileceği tek şeyin bu programın İç Tehdit Programı ile birleşmiş olduğunu anlaması olduğunu düşündü. Peşin parayla iletişim cihazı alan bir NSA çalışanı ciddi bir tehdit olmaya ya adaydı

ya da çoktan ciddi bir tehdit olmuştu. Ne zaman bir NSA çalışanı nakit olarak şüpheli bir cihaz satın almakla ilişkilendirilse, sistem anında alarm verirdi. Zaten Remar da bu şekilde Gallagher'ın bu sabahki davranışını fark edebilmişti: Sistem kolayca cep telefonuyla satın almayı eşleştirmişti. Bir sonraki adımsa PRISM ve XKeyscore gibi programlarla daha yakından dikkatli bir incelemeydi. Veya gerekli olan özel takımların konuşlandırıldığı daha yakın bir izlemeydi. Saklanmaya çalışmak paradoksal bir şekilde Tanrı'nın Gözü'nün sana gözünü dikerek bakmasına sebep oluyordu. Sistemin amacı da buydu zaten.

Sistemi kontrol etmiş ve Gallagher'ın o sabah 9.17'de işe geldiğini görmüştü. Birkaç klavye hamlesiyle bunun Gallagher'ın işe rutin varış zamanından neredeyse bir saat geç olduğunu gördü. Oğlu olan boşanmış bir anne... Eviyle ilgili değişik bir acil durum onun programındaki periyodik uyumsuzlukları açıklayabilirdi. Fakat bu sabah durum pek de rastlantısal gözüküyordu.

Bilgisayar ekranında birden bir uyarı beliriverdi, telefon analizi. Önden ödemeli telefon Rockville'de bir posta kutusu ve kargo şirketine yapılan çağrı için kullanılmıştı. Aklına hemen Hamilton'ın İstanbul'dan FedEx'le kuryeyi gönderdiği şirket geldi. Bu sadece Adams Morgan olabilirdi. Aralarında bir bağlantı mı vardı? İkinci bir paket mi vardı? Bu gerçekten çok rahatsızlık verici bir düşünceydi.

Hemen şirketi aradı, "Rahatsız ettiğim için kusura bakmayın ama karım bugün sizin şirketinize uğramış olabilir mi? Otuz beş yaşlarında, yuvarlak hatları olan esmer bir kadın? Açılış saatinizde oraya gelmiş olabilir."

Telefonda bir an sessizlik oldu ve sonra hattın diğer ucundaki kişi, “Evet, galiba onu hatırladım, ona bir daha gelmesi gerektiğini söyleyebilirsiniz. Çalışanlarımdan birine tuhaf bir şaka yapmış; tuvalete iç çamaşırlarını tikiştirmek veya onun gibi bir şey. Belki de buradan bir şey çalmaya çalışıyordu. Bundan haberin var mıydı?”

Anders telefonu kapattı. Kesinlikle o Gallagher’di diye düşündü. Fakat iç çamaşırlarının tuvalette ne işi vardı?

Taşkınlık çıkar. Çalışanların dikkatini dağıt. Posta kutularının arkasına geç ve çal...

O an kapı çaldı. Kapının açılmasıyla içeriye Delgado girdi, lacivert takım elbisesi ve düzgünce yapılmış saç ekimiyle her zamanki gibi çok şıktı.

Ellerini birbirine sürterek, “Thomas,” diye söze girdi Anders. “Senin hemen halletmeni istediğim bir şey var,” dedi.

32. BÖLÜM

Evie işten hayal kırıklığına uğramış ve korkmuş bir şekilde saat altı olmadan önce ayrılmıştı. Hamilton'ın USB sürücüsüyle ilgili çalışmada bir yere varamamıştı. NSA'nın müthiş kod çözme yetkinlikleri olduğunu biliyordu fakat USB sürücüsüne bir göz atmasını istediği insanlar cihazın oldukça sağlam olan açık bir kaynaklı program tarafından korunduğunu söylemişti. Sisteme izinsiz erişim izni yoktu, zayıflatılmış standartlar yoktu, kısayollar da yoktu. NSA'nın kaba kuvveti sayılacak süper bilgisayar eşlerinin bile, bu işin karşısında başarılı olması şüpheliydi, erişim çok sıkı olarak kontrol edilmekteydi, LOVEINT veya başka bir sistem gibi protokol dışındaki herhangi birinin başaramayacağı bir durumdu. Cihazı güvende tutmak için içindekileri kopyalamaya çalıştı ama bunda bile başarılı olamadı. Hamilton öyle bir kopya engelleme programı kullanmıştı ki Evie bunun üstesinden gelememi.

İhtiyaç duyduğu bir şeyin sahibi olup onu kullanamaması gerçekten de çıldırtıcıydı. B planı da *Intercept* gibi gözüküyordu ama Evie orada çalışan biriyle nasıl güvenli bir şekilde

iletişime geçebileceğini bilmiyordu. Nakitle bir bilgisayar alması, sonra o bilgisayara anonim bir yerden Tails yüklemesi ve şifreli bir sohbet kurması gerekiyordu... sonra da birinin hemen kendisine dönmesini ümit edecekti. Bu kadar şeye nerede zaman bulacaktı, bilmiyordu ki kuvvetle muhtemel bunun için birebir takip etmesi de gerekecekti. Ama şimdi bu ona tek seçenekmiş gibi geliyordu.

Babasını ziyaret edeli bir hafta olmuştu ve Safeway'den bir şeyler alması gerekiyordu. Arabasını da huzurevine yürüyüş mesafesinde olan süpermarketin parkına bırakmıştı. Babası onu gördüğünde nispeten bilinçliydi, eski zamanlardaki gibi görünüyor ve konuşuyordu. Hatta Evie'yi gördüğüne o kadar sevinmişti ki daha fazla kalamadığı için kendisini suçlu hissetmesine sebep olmuştu. Fakat Digne, Evie'yi bekliyordu ve Dash de acıkmış olmalıydı ve ayrıca üzerinde düşünmesi gereken çok şey vardı. Belki alışveriş merkezindeki Apple ya da Microsoft mağazasını ziyaret edip nakitle bir bilgisayar veya tablet alabilirdi. Güvenlik konusunda gerçekten bir şeyler yapmadan önce enine boyuna düşünmüş olmayı dilerdi. Fakat içten içe kendini rahat hissediyordu. Yanlış bir şey yapmıyordu. NSA'nın o keskin bakışlarının ona yöneleceğini hiç tahmin etmiyordu.

Yolunun üstündeki kadınlar tuvaletinde durarak tuvaleti kullandı. Ellerini yıkarken birden paranoyaya kapıldı. USB sürücüsünü bütün gün boyunca cüzdanında taşımıştı. Hatta onu ana merkeze bile götürmüştü. Yaptığının güvenli bir şey olduğuna kendini nasıl ikna edebilmişti? Sonra elinde çok az alternatif olduğu için yaptığının tehlikeli olmadığını düşünerek bunu mantıklı buldu. Şimdi tehlike geçtikten sonra ne kadar dikkatsiz olduğunu görebiliyordu. Gerçekten de kimsenin

USB sürücüsünün varlığını bilmesi için bir neden yoktu. Fakat... birçok meslektaşından şifreyi çözmek için cihaza bir göz atmasını istemişti, öyle değil mi? Tabii ki hiçbirine cihazın gerçekte ne olduğunu söylememişti, şifresinin çözülmesini istediği bir USB'nin olduğunu, birinin başkasına söylemesi ve bunun da direktörün kulağına gitmesi halinde de cihazın onun özel hayatına ait bir şey olduğuna inanmalarını sağlama-ya çalışmıştı.

Kadınlar tuvaletinde sağına soluna bakındı. Cihazı burada bir yere saklayabileceğini düşündü. Bununla ne yapacağına karar vermeden önce geçici olarak da olsa. Yanında taşımaktansa saklamak daha güvenli gelmişti. Doğru yeri bulacağını varsayıyordu.

Çöpün altı olur muydu? Yok, hayır, bir temizlikçinin daha ilk gelişinde çöp boşaltılırken cihaz görünebilirdi. Belki biraz bantla cihazı sarıp bir paketin içinde saklasa? Fakat hayır, o zaman da çöp kutusunu boşaltmak için açan ilk kişi paketi görebilirdi. Tuvaletlerin arkasında bir yer? Bu işe yarayabilirdi ama yine temizlikçinin cihazı bulma tehlikesi mevcuttu.

Önündeki lavabolara baktı. Tezgâhları sahte granitten yapılmış sıra sıra duran dört lavabo vardı. Tezgâhların arkası duvara aynaların altından sabitlenmişti fakat ön tarafları dört metal ayağın üstünde duruyordu. Aşağı çömeldi ve lavabonun sol tarafındaki en uzak ayağı incelemeye başladı. Daire şeklindeydi, cilalanmış nikelle mi kaplıydı? İçi boş olmalıydı, alışveriş merkezi umumi tuvalette sağlam nikel armatür için niye daha fazla para harcayacaktı ki?

Ayağı kavradı ve onu saat yönünde çevirdi. Bir an için ayak direnç gösterdi ama sonra doksan derece dönüverdi. Ayağı daha fazla çevirmeye çalıştı ama daha fazla kımıldamıyordu.

Sonra ayağı itti. Hiçbir şey olmadı. Ardından ayağı çekiverdi ve ayak bağlantı yerinden kolayca çıkıverdi. Neredeyse bir metre uzunluğundaki üst ucu açık, alt tarafındaki ucu bir plastikle kapalı bir metal boruyu elinde tutuyordu.

Kapıya bir bakış attı, sonra elini cüzdanına götürüp USB sürücüsünü çıkardı. Attığı cihazın metal borunun içine düşerkenki çıkardığı sesi duydu. Sonra boruyu baş aşağı etti ve o sırada cihaz geriye doğru giderek borudan yere düştü.

Cihazı tekrar borunun içine attı, sonra ayağı tekrar lavabonun altına yerleştirdi, saat yönüne doğru yerine oturana dek çevirdi. Sonra ayağa kalkıp yaptığı işi dikkatle inceledi. Mükemmeldi. Teknik olarak ziyaretçi saatlerinin dışında erişim olmazdı, ama çalışanlardan hiç kimsenin o zorladığı takdirde ona itiraz edeceğini düşünmüyordu.

Safeway'e dönüş yolunda Prius'unun yanına park etmiş bir Sprinter karavan gördü. Bu ona biraz garip geldi, zira park yeri oldukça boştu. Belki birileri oradaki huzurevini ziyaret ediyordu? Yine de bir şey onu rahatsız etti, oradan geçerken park yerinin tam zıt yönüne doğru yavaş yavaş uzaklaşmaya karar verdi.

Arkasından birinin "Evie" diye seslendiğini duydu. Dönünce Marvin'i gördü. Burada ne yapıyordu? Açıkçası alışveriş yapıyor olabilirdi, burası bir süpermarketti ve o da bu bölgede yaşıyordu. Yine de neden hemen onun aracının yanına park et...

Kafasının arkasına bir şey çarptı. Sendeledi. Boynundaki silahı hissetti. Geriye doğru sürükleniyordu. Mücadele etmeye çalıştı fakat dengesini koruyamıyordu. Boğuluyor, nefes alamıyordu. Panik onu ele geçirmişti. Silahı kavramaya çalıştı ama çok sıkıydı, çenesinin altına getirmeyi başaramadı.

İtmeyi denedi fakat güçlü bir kolla eldivenli bir el ona engel oldu. İleri geri sallanıyordu, topukları sert bir şekilde bir şeylerin kenarına çarpıyordu. Ardından yüzü zemine sürtündü, gördüğü tek şey karavanın zeminiydi. Çığlık atmak üzere kafasını çevirdi fakat arkasında bir bıçak hissetmesiyle nefesi kesildi. Bir el ağzını kapatmıştı. Boynunda anlık yanan bir sızı hissetti. Biri üzerine battaniye örterken her şey gittikçe yavaşlamaya başladı. Görüşü bulanıklaştı, her şey kararmaya başlarken dışarıda durup kendisine bakmakta olan Marvin'i gördü. Sürgüleyerek kamyonetin kapısını kapatıyordu.

33. BÖLÜM

Delgadao, Triadelphia Reservoir'in yakınlarında bir bağlantı yoluna girdi. Ormanın içindeki zincirli bir girişe kadar yolu takip etti. Araçtan çıktı, cıvata keskiyle zinciri kopardı ve su kenarına varana kadar devam etti. Park edip ışıkları kapadı ve başka birinin gelmediğinden emin olana kadar bekledi.

Yalnız olduklarından emin olduğu zaman çıkıp yan kapıdan arka tarafa geçti. Öndeki koltuklar ve arkadaki yük bölmesi arasında metal bir ayraç vardı. Arka taraftan öne ışık sızmasını engelliyordu. Yük bölgesiyse camsız ve tamamen özeldi. İki tarafta birer tekerlek vardı, onun dışında boştu. Sadece eşya taşımak için birkaç destek vardı. Bu desteklerin üzerinde bilekleri arkadan kelepçelenmiş biçimde Evelyn Gallagher yan yatıyordu. Hafifçe inliyordu ki bu iyiye işaretti. Propofolü enjekte edeli yirmi dakikadan fazla olmuştu ve hâlâ kımıldamıyor olsaydı bu ya ilacı fazla verdiğini ya da kadının kendinde değilmiş numarası yaptığını gösterirdi. Ama şimdi her şey normal gibiydi. Yanakları renkliydi, tatlı inlemeleri devam ediyordu, hatta şimdi az da olsa hareket bile ediyordu ama tabii kelepçeler kısıtlıyordu.

Çantasını Manus almıştı ve eğer direktörün istediği şeyi yanında taşıyorsa, muhtemelen üstünde değil, orada olacaktı. Yine de onu araması gerekiyordu. Gülümsedi, zaten arayacak bir şey olmasa bile üstünü zevkle arardı.

Yanına çömelip giydiği yumuşak kahverengi babetlerden birini çıkardı. Öbürünü Sprinter'a giderken kaybetmişti. Manus onu almıştır diye düşündü. Safeway'in park yerinde kanıt bırakmayı göze alamazlardı. Ayrıca direktör onlara bir USB sürücüsü aradıklarını söylemişti ki ayakkabı muhtemel bir saklama yeri olabilirdi.

Ayakkabının derisi yumuşaktı ve kadının ayağının ısısından dolayı sıcaktı. Önce sağa, sonra sola çevirdi, garip bir şey hissetmemişti. Tabanını ve dikişlerini inceledi. Hiçbir şey yoktu. Bıçağını çıkarıp topuğunu yerinden söktü, yine bir şey yoktu. Belli ki ayakkabısına saklamamıştı. Ayakkabıyı ve topuğu bir kenara atıp bıçağı yine cebine soktu.

Elini kadının ayak bileğinden uyluğuna kadar bacaklarında dolaştırdı. Yoklarken sertleştiğini hissediyordu, sonra eteğinin altından yukarı çıkıp kalçasını elledi. Çıplak teninden başka bir şey yoktu. Bir tanga ipi aradı ama bulamadı. Vay be, küçük kaltak donsuz mu geziyormuş? Öne kaydırıldığında şekil verilmiş kasık tüyleri eline geldi. Etrafındaki tıraş edilmiş kısımlar yumuşak ve düzgündü. Eteğini kaldırıp baktı, sonra parmağını kadının cinsel organına soktu. Artık tamamen sertleşmişti. *Hoşuna gitti mi tatlım? Tanrım, eminim ki gidiyordur. Endişelenme, yakında seninle ilgileneceğim. Seninle çok iyi ilgileneceğim. Söz veriyorum.*

Kadının bu deliğe bir şeyler tıktığını sanmıyordu ama tabii başka yerden çıkmazsa orayı da kontrol etmesi gerekcekti. Dikkatlice bakacaktı. Ama bunun için uyanık olması-

nı istiyordu. Önce beline ve sırtına, sonra kollarının altına ve boynuna, ardından saçlarına ve kulaklarının arkasına bakarak oyalandı. Hiçbir şey yoktu. En sona göğüslerini sakladı. Okşuyor, sıkıştırıyor, mıncıklıyordu. Tanrı aşkına, kocamanlardı. Sutyeninin altında da bir şey gizli değildi. Tamam, temizdi. Bir şey bulmuş olmayı dilemişti. Bir USB sürücüsü veya her neyse bulsaydı iyi olurdu. Çünkü çok tahrik olmuştu. Ama şimdi onu sorguya çekmek için durması gerekiyordu. Tekerlerden birinin üzerine oturup derin derin nefes alıyordu. Ona bakıp izliyordu sadece, o kadar savunmasızdı ki! Tanrım, buna bayılıyordu.

Birkaç dakika sonra gözleri açıldı. Gözlerini kırptırdıktan sonra kıstı.

“Başın mı ağrıyor?” dedi Delgado. “Sana vurmam gerek-
ti. Ayrıca dudağın şişmiş gibi duruyor, yere düştüğünde oldu
herhalde. Üzgünüm, istersen ağrı kesici bir şey verebilirim.”

Cevap vermedi. Ona düşünmek için süre verdi. Propofolü
vücudundan hâlâ atamadığını biliyordu ama ne kadar kısa sü-
rede etkisinin geçtiğini de biliyordu.

Kadın bacaklarını birleştirip doğruldu. Delgado’nun hoşu-
na gitmişti. Bazen çaresizce hiç hareket etmeden hangi pozis-
yonda bırakırsan öyle kalıyorlardı. Ama bu öyle değildi. Yapa-
bildiği kadar kendi kararlarını veriyordu. Bir savaşçı. Tanrım,
savaşçılara bayılırdı.

Eteğinin yukarı sıyrılmış olduğunu fark etti ve onu indir-
meye çalıştı. Delgado, “Üzgünüm,” dedi. “Üstünü aramam
gerekti. Kişisel bir şey değil. Ama... gerçekten külot giymiyor
musun? Beni mi bekliyordun yoksa?”

Biraz kımıldandı, ellerini yere koyarak kalçasını kaldırıp
yengeç gibi savrula savrula yürümeye çalıştı, kımıldadıkça gö-
ğüsleri gömleğinin düğmelerini geriye doğru itiyordu. Tanrım, kadındaki

vücuda bak! Şansına inanamıyordu. O kadar sertleşmişti ki. Kendine hatırlattı: Önce iş, sonra eğlence.

Kadın sırtını daha önce oturduğu yerin tam karşısına dayadığında durdu. Ona bakıp, “Bu da ne?” diye sordu. Ses tonunu başarılı bir şekilde sakın tutmayı beceriyordu ya da diğer anlamıyla korkusunu saklamakta iyiydi.

Biraz bekleyip sorularına cevap vermesine gerek olmadığını anlamasını sağladı. Kontrolün tamamen kendisinde olduğunu bilmesi gerekiyordu. Kadın, Delgado’nun kafasına bakıp ne gördüğünden emin olmak için gözlerini kıstı.

“Evet, saç protezim,” dedi gülümseyerek. “Pek işe yaramıyor. Keşke hiç uğraşmasaydım. Yani sen önemsemiyorsun, değil mi Evie? Beni her şekilde beğeniyorsun.”

Kadın sürekli kendisini inceliyordu ve bu oldukça garipti. Sanki herhangi bir yerde görüşmüşler ve şu an onu tanımaya çalışıyordu. Hiç mantıklı değildi çünkü bu kadını daha önce hiç görmemişti. Muhtemelen onu böyle savunmasız tutan adamın nasıl biri olduğunu anlamak istiyordu.

Merak etme tatlım. Yakında öğreneceksin.

Bir süre sonra, “Sen kimsin? Ne istiyorsun?” dedi.

Delgado gülümsedi. “Kim olduğum... Bak bu değişir işte. Zekice davranırsan şu an en yakın arkadaşınım, ama aptallık edersen en kötü kâbusun olurum. İstedğim şeyse bu sabah Rockville’de gittiğin yerden aldığın şey. Bana nerede olduğunu söyle ve işimiz bitsin. Bu küçük yanlış anlaşılmayı ikimiz de unutalım.”

Başını salladı. “Neden bahsettiğini bilmiyorum bile.”

Delgado gülmeden duramadı. “Hepsi bunu söylüyor, biliyorsun, değil mi? Senin konumundaki herkes. ‘Ben bir şey bilmiyorum, yemin ederim.’ Keşke bunun olduğu her seferde bahis oynayabilsem, zengin olurdum.”

Bir tırnağını inceledi, yavaş yavaş, kadının söylediklerini sindirmesini sağlayarak konuşuyordu. “Olay şu ki bildiğini biliyoruz. Hakkında her şeyi biliyoruz. Nerede yaşadığını, hangi arabayı kullandığını, bankada kaç paran olduğunu biliyoruz. Huzurevindeki babanı, sağırılar okulundaki oğlunu biliyoruz. Beyzbolu seviyor Dash, değil mi? Evie, biz *her şeyi* biliyoruz. Ve bunların hiçbirini önemsemiyoruz. Sadece tek bir şey istiyoruz, bana onu ver ve evdeki oğluna git. Seni bekliyor, değil mi? Endişelenmesine izin verme.”

Kadın aşağı bakıp cevap vermedi. *Sürtük zorlu çıktı* diye düşündü. Ama bundan mutsuz değildi. Hem de hiç mutsuz değildi.

“Evie, bana istediğimi vermezsen sana bayağı kötü şeyler yapmam gerekecek. Yani... işkence falan. Bence bunları kaldıracak kadar güçlü değilsin, hatta o kadar güçlü kimseyle tanışmadığımı söylemeliyim. Yani bence olacak şey şu, sonunda bana bildiğin her şeyi anlatacaksın ve o kadar eziyet çekmen boşa gidecek. Ama biliyor musun? Belki de yanıliyorum. Belki de kerpetenle parmaklarının ezilmesini, bir çakmakla dudaklarının yakılmasını kaldırabilirsin.” Cebinden bir kerpeten ve çakmak çıkardı, yere koydu ve devam etti. “Ama bunları Dash’e yaparken izlemeyi kaldırabilir misin? Ve daha kötüsünü? Çünkü bana eninde sonunda vereceğini şimdi vermezsen olacak şey o.”

Uzun bir süre geçti. Delgado bekliyordu. Acelesi yoktu. Tam tersine her anın tadını çıkarıyordu.

Başını iki yana sallayarak, “Marvin,” dedi. “Bu işin bir parçası. Tanrım.”

Delgado şaşırmıştı. “Manus’tan mı bahsediyorsun? Ona Marvin mi diyorsun? Nereden tanıyorsun?”

“O... Tanrım, bizi izliyormuş. Ne salağım ben!”

Direktör, Manus’a kadını gözetleme görevi vermişti demek. Ama onu Marvin olarak biliyorsa bu gözetleme işinde bayağı yakınlaşmışlardı. Direktörün ona neden söylemediğini düşündü. Neredeyse gülecekti. Direktör ne zaman birine söylemesi gerekmeyen bir şey söylemişti ki?

Bir anlığına güzelce tıraş edilmiş kılların ve külotsuz olmasının Manus için olup olmadığını düşündü. Yakalamadan önce Manus ona kadının acı çekmemesi gerektiğini söylemişti. O an hiç anlam verememişti. Ama şimdi... Tanrı aşkına, o koca sağır ucube bu güzelliği mi beceriyordu? Hayal edemiyordu bile. Eh, yaptıysa bile ne olacak diye düşündü. Manus’un ardından yapacak olmasının düşüncesi pek afrodisyak etkisi sağlamıyordu ama yine de odaklanacağı daha iyi şeyler vardı.

Kadının kolunu okşadı, elini çekmeden önce bir süre orada tuttu. “Eh, hepimiz hata yaparız, değil mi? Önemli olan onları nasıl düzelttiğimiz. O yüzden hatanı düzelt Evie. Bana nerede olduğunu söyle.”

“Sana söyleyemem,” dedi Evie, “Seni oraya götürmem gerek.”

Delgado yine gülmeden duramadı. “Bak sen, tam da zamanında. Herkesin söylediği ikinci şey. Zaman kazanmak, biraz da olsa ertelemek için küçük bir yolculuk, hatta belki de kaçmak için bir fırsat... Ayrıca nedense bunu söyleyen herkes bu parlak fikri kendinin bulduğunu sanır. Hayır Evie, bana göstermen gerekmiyor. Eğer aldığın şeyi gizlediysen bulabileceğin bir yere gizledin. Eğer bulabiliyorsan da nerede olduğunu açıklayabilirsin de. Kimse bir şeyleri hiç bulunamayacak bir yerlere gömmez, anlıyor musun? Tamam, belki aptalın teki yapar ama senin aptal olmadığını görebiliyorum. Sen dikkatli

bir kadınsın. Görüldüğü üzere yeteri kadar değil ama yine de dikkatli.”

Delgado kadının önünde eğildi ve kadın başını eğdi. Elini uzatıp sertçe çenesinden tutarak suratını onunkine birkaç santim kalana kadar kaldırdı. Kurtulmaya çalıştı fakat daha da sert tuttu.

“Saçmalamayı keselim, tamam mı? Eğer seninle eğlenmeye başlamamı istemiyorsan.”

Geri çekilmeye çalıştı ama o, suratını daha da yaklaştırdı. “Hoşuna gider mi Evie, bence belki hoşuna gidebilir.”

Tanrım, kokusu, düğmelerin göğsünde gerilmesi... uzanıp o göğüslerden birini avuçlamanın ne kadar kolay olacağını düşündü. Uçlarını iyice sıkmak harika olurdu. *O zaman bana bilmek istediğimi söyler miydin kaltak?*

Belki. Fakat o kadar hızlı gitmek başka olasılıklara engel olurdu. Şimdilik onu tamamen farklı seçenekleri olduğuna inandırması gerekiyordu: Ona istediğini verip bu işten zararsız kurtulmak veya kalıcı hasar görüp sonra ona istediğini vermek. Çok kısa sürede ona zarar vermeye başlarsa ne yapacağını kestiremedi. Bu onu daha inatçı yapabiliirdi.

Hayır, şimdilik vakti gelmemişti. Ama yakında gelecekti. Böyle ya da başka şekilde.

Nefes alıp verdikçe kadının burun delikleri büyüyüp küçülüyordu. Çenesini sertçe kaldırınca kadın acıyla yüzünü buruşturdu. Tanrım, canını yakmak istiyordu. Bunun gibi azıcık değil. Onu korkutmak için de değil. Gerçekten canını yakmak istiyordu. Çılgınlıklarını duymak için sabırsızlanıyordu.

“Tamam,” dedi sıkıdığı dişlerinin arasından. “Tamam.”

Çenesindeki baskıyı azalttı ama bırakmadı.

Kadın, “Ama nereden bileceğim?” diye sordu. “Sana söyledikten sonra beni bırakacağını nereden bileceğim?”

Delgado tekrar güldü. “Tebrikler tatlım, üçte üç yaptın. Bu da insanların sorduğu üçüncü şeydir ve cevap her seferinde aynı olur. Bilemezsin. Belki yalan söylüyorumdur, hatta belki sana ve oğluna işkence etmek konusunda da yalan söylüyorumdur. Eh, beni test etmenin kolay bir yolu var. Bana bilmek istediğimi söyleme ve olabilecekleri gör. Ama biliyor musun? Bence zaten cevabı biliyorsun. Bana bakınca gerçekleri söylediğimden emin oluyorsun. Öyleyse ne bekliyorsun? Nereye gizledin Evie? Söyle ki seni eve götürebileyim. Tek parça halinde.”

Bir sessizlik oldu. “Huzurevinde. Beni kaçırdığın yerde, babamı ziyarete gittiğim huzurevinde.”

Delgado düşündü. Eğer bir yalansa zekiceydi. Çünkü Manus yakalanmadan bir huzurevine nasıl girip çıkacaktı?

Öte yandan Manus gibi birinin giriş çıkışının zor olduğu bir yer de iyi bir saklama noktasıydı.

Onu yukarıdan aşağı süzdü. “Bana yalan mı söylüyorsun, Evie?”

Kadın başını hayır anlamında salladı.

“Çünkü şu an ‘Marvin’ bekliyor ve senin bana söylediğin yere gidip bakacak. Olur da bana bulamadığını söylerse senin hayal edemeyeceğin kadar çok canını yakacağım. Anlıyor musun?”

Ona baktı. “Anlıyorum.”

“Ne tip bir şey bu? Bana sakın yalan söyleme.”

“Bir USB sürücüsü.”

“Tam olarak nerede?”

“Kadınlar tuvaletinde. Yan kapıdan girdiğinde hemen solda. Engelli kabininde klozetin yere yakın kısmının arkasına bantlanmış.”

Delgado çenesini kaldırdı. “Tamam Evie. Uslu kız. Marvin’e bakmasını söyleyeceğim. Eğer doğru çıkarsa Dash annesini yeniden görecektir, hem de sağ salım. Eğer yanlışsa... bunu düşünmeyelim bile, değil mi?”

Tanrım, gözlerindeki isyankâr ifadeye bayılmıştı. Direktörün istediğinin elinde olduğunu onayladığı anda onu nasıl becereceğini düşünmeden duramıyordu. Onunla işi bittiğinde yapacağı tek şey yalvarmak olacaktı. Uzun bir süre yalvarmasına izin verecekti. Yalvartacaktı. Sonrasında hatırlayabilmek istiyordu.

34. BÖLÜM

Manus devasa Columbia Alışveriş Merkezi'nin park yerinde turluyordu. Güneş ufka yaklaştıkça gözüne baş ağrıtabak kadar kuvvetli parlamalar yansıtıyor, diğer yöne döndüğünde de önündeki gölgesini uzatıyordu. Yürürken ellerini açıp kapıyordu. Açık. Kapalı. Açık. Kapalı.

Delgado kadını durdurmak için ona vurduğunda hiç hoşuna gitmemişti ama yapılması gerektiğini biliyordu. Delgado, Manus'a kadının çantasını fırlatmış, Manus da üstüne düşeni yapmıştı. Kadının düşen ayakkabısını almış, çantadan anahatarını çıkarmış ve kaçırıldığı yerden arabasını uzaklaştırmıştı. Arabayı ve çantayı arayıp işi bittiğinde bir şey bulsa da, bulmasa da Delgado'ya mesaj atması gerekiyordu. Hiçbir şey bulmamıştı, ne çantada ne ayakkabıda ne de arabada. Ama Delgado'ya mesaj atmamıştı. Direktörün istediği şeyin kadının üstünde olduğunu sanmıyordu. Çanta veya araba daha akla gelebilecek ihtimallerdi. Delgado'ya bir şey bulmadığını söylerse, kadının farklı bir yere gizlediğini düşünür, söylemesi için elinden geleni yapardı. Manus şu an bunu düşünmek istemiyordu. Delgado'nun Sprinter'ın içinde diziyle kadının sırtına bastırıldığı andaki bakışından hoşlanmamıştı. Manus o

bakışın ne anlama geldiğini biliyordu. Kendine yanılmış olduğunu söylemeye çalışmış ama Delgado'yu tanıdığı, nasıl biri olduğunu bildiği için bunu yapamamıştı.

Onu asla Delgado 'yla yalnız bırakmamalıydın. Asla.

Kes artık. Direktörün isteği böyle. Seçme hakkın yok.

Turlamaya devam etti, güneş artık ağaçların arkasında kalmıştı, ağaçların oluşturduğu gölgeler onunkini kapatıyordu. Her adımda giderek artan bir sertlikle bacağını yumrukluyordu.

Ama ona söylemen gerek. Direktörden ne aldığını bulmanız gerek. Direktöre zarar verebilecek bir şeyi aldı. Direktör bu yüzden bunu yapmalıydı.

Delgado'ya kadına zarar vermemesini söylemişti. Delgado, sanki bir sinek ya da karıncaya zarar vermemesini istemiş gibi ona garip garip bakmıştı. "Neden önemsiyorsun?" demişti ve Manus cevap vermemişti. Verememişti.

Kendine onun yanına daha erken gitmesi gerektiğini söylüyordu, bunların hiçbiri olmadan, hatta direktöre gitmeden bile önce. Açıklayabilirdi. USB sürücüyü vermesi gerektiğini söylerdi. Kadın belki de onu dinlerdi.

Belki de dinlemezdi. O zaman ne yapacaktı?

Şimdi açıklayabilirdi. Şimdi anlardı. Şimdi dinlerdi. Çünkü...

Eğer direktörün istediği USB sürücüyse aldığı zaman onu neden bırakmıyordu?

Açık, kapalı. Açık. Kapalı.

Ama ya hâlâ bildiklerinden dolayı ona bir şekilde zarar verebileceğinden korkuyorsa? Bildiği şeyler yüzünden. Bundan korkuyor olmalıydı. Öyle olmalıydı. Bu yüzden bunu yapıyordu. Sırf USB sürücüyü almak için değil. Olanlardan sonra kimseye bir şey söyleyememesi için. Bu yüzden. Kötü bir şey yapmıştı ve yine yapabilirdi ve senin SEÇME HAKKIN YOK!

Durup başını iki elinin arasına alarak sıktı.

Yaptığı her neyse neden yapmıştı ki? Neden?

Yüzünü okşayışını düşündü. Onu öpüşünü.

Özür dilerim Evie. Çok özür dilerim.

Kaldırım taşına oturdu, yüzünü elleriyle örtüp ağlamaya başladı.

Ne yapacağını bilmiyordu. Zarar görmesini istemiyordu. Ölmesini istemiyordu. Ama bununla ilgili kararı o veremezdi. Bir şey yapmıştı, direktöre bir şey yapmıştı. Neden? Neden böyle bir şey yapması gerekmişti?

Telefonu titredi, gömlek cebinden çıkarıp ekrana baktı. Delgado'dan mesaj gelmişti: *Araba ve çantayı aradın mı? Ve ayakkabıyı?*

Manus'un kalbi küt küt atmaya başladı. Bir an duraksadıktan sonra yazdı. *Evet.*

Eeee?

Delgado'ya söylemesi gerekiyordu. Direktörün istediği buydu. Ama eğer Delgado soruyorsa bu üstünde bir şey bulamadığı anlamına geliyordu. Yani arabasında, çantasında veya ayakkabısında değilse, bu gizlediği anlamına geliyordu. Bu da Delgado'nun bir sonraki aşamaya geçmesi, yani onu konuşturmak için her şeyi yapması demekti.

Avucunu alnına bastırıp sıktı. *Ne yapacağım ne yapacağım NE YAPACAĞIM?*

Orada mısın dâhi çocuk?

Manus mesaja baktı. O an Delgado eline geçse parça parça ederdi. Geri kalan her şey çok kafa karıştırıcıydı ama bu his çok netti.

Evet.

Eşyalarını kontrol ettin mi?

Evet.

Kahretsin, şimdi de dilsiz mi oldun? Bir şey buldun mu, söylesene.

Gözlerinden yaşlar akarken Manus “Hayır,” yazdı ve gönder tuşuna bastı.

Göz kırıp mesaja baktı. Göndermek istemiş miydi? Düşünmemişti. Sadece o kelimeyi yazıp gönder tuşuna basmıştı. Bitmişti. Artık düşünmesine gerek yoktu. Ama düşünmeden edemiyordu.

Kalkıp yine gezinmeye başladı. Bir süre sonra bir mesaj daha geldi.

Evet, umduğum gibi. Sakladığımı söylüyor. Tahmin edileceği gibi USB sürücüsü. Süpermarketin yanındaki huzurevindeymiş. Yandaki kapıdan girince soldaki kadınlar tuvaletinde, engelli kabinindeymiş. Yere yakın bir şekilde klozetin arkasına bantlamış.

Manus öyle rahatlamıştı ki dizleri çözüldü. Delgado onu söylemesi için korkutmuş, ancak ona zarar vermemişti. Henüz değil. Manus herifin nasıl çalıştığını biliyordu. Yapabiliyorsan acıyı sona saklaman en iyisiydi.

Ama bu sonradan yapmayacağı anlamına gelmiyordu.

Cevap gönderdi. *Tamam.*

Tamam derken, şimdi bakmaya gidiyorum anlamında mı?

Evet.

Ne kadar sürer?

Bilmiyorum. Şu an orada değilim.

Bir dakika, arabayı markete geri götürmedin mi?

Hayır. Neden?

Geri götürmen gerek.

Neden?

Anlaşılmasın diye.

Manus başını salladı. Bu hiç hoşuna gitmemişti.

Bu ne demek şimdi?

Sana her şeyi tek tek anlatmak mı lazım gerzek? Araba en son görüldüğü yerde olmalı. Her şeyin normal gözükmesi için. Şu lanet mesajlaşma işinden de nefret ediyorum. İşitme cihazı falan taksan olmaz mı?

Ne demek normal gözükmesi?

Vakit harcıyoruz. Huzurevine bak ve ne bulduğunu bana söyle.

Ona zarar vermemen gerek.

Evet, bunu ilk dediğinde de anlamıştım zekâ küpü. Ondan hoşlanman harika ama bu umurumda değil. Bir şekilde icabına bakılmalı. Direktörün emri.

Anlamıştı değil mi? Kabul etmek istemese de anlamıştı. USB sürücüsü tek başına yeterli değildi. Direktör onun ölmesini istiyordu.

Bir şekilde... icabına bakmak ne demektir?

Hangi şekilde?

Seninle alakası yok, tamam mı? Senin işin başka. Huzurevi. Git hallet. Başka bir şey düşünme. Bana söyleneni yapıyorum. Sen de aynısını yapmalısın.

Ne yapman söylendi?

Kahrolası git işini yap, tamam mı?

Söyleyene kadar sana yardım etmiyorum.

Hey pislik herif, bu söylediğini direktöre söylememi ister misin?

Manus önemsemiyordu. Geri adım atmayacaktı.

Bir dakikaya yakın bir süre geçti. Sonra başka bir mesaj geldi.

Rasgeleymiş gibi gözüksün dedi, tamam mı? Sanki herkesin başına gelebilecek bir şeymiş gibi, özellikle planlanmış değil. Şimdi anlıyor musun ahmak? Artık işe dönebilirsin. Yoksa destek mi çağırmalıyım?

Manus kulaklarının arkasından ensesine, oradan da göğsüne doğru inen, alev alev yanan bir öfke hissetti. Bir anlığına telefonu yanda tutup boşta kalan elini açıp kapadı. Sonra mesaj attı.

Şimdi işe koyulabilirim. Memnuniyetle.

35. BÖLÜM

Manus, Evie'nin arabasına binip yeniden Safeway'e doğru yola koyuldu. Aklını boşaltmaya, odaklanmaya çalışıyordu.

Tek tek yapacağız. Tek tek.

Park etmeden önce bölgeyi taradı, bir polis ya da toplanmış bir kalabalık var mı diye kontrol etti. Kaçırılmasının fark edildiğini gösteren herhangi bir işaret aradı. Hiçbir şey yoktu. Arabayı aldığı yere bırakıp kontağı kapattı. Ardından kadının çantasıyla ayakkabısını sıradan bir alışveriş poşetine koydu. Ekolojiye önem verenlerin yanlarında taşıdığı çok kullanımlık basit poşetlerden biriydi. Arabadan çıktı, elindeki iş eldivenlerini çıkarıp onları da poşetin içine attı.

Huzurevine yürüyüp yan kapıdan girmeyi denedi. Kilitliydi. Fark edilmeden girip çıkma beklentisi belli ki fazla iyimser bir yaklaşımdı.

Ön tarafa dolanıp ana kapıdan içeri girdi. Anında güçlü bir antiseptik kokusuyla karşılaştı. Mide bulantısını bastırmaya çalışarak devam etti.

Daire şeklindeki büyük bir kabul masasının arkasında hoş siyahi bir kadın oturuyordu. Kadın gülümseyip o yaklaşırken

kaşlarını kaldırdı. Dediklerini anlamak için dudak okumasına gerek yoktu: “Size yardımcı olabilir miyim?”

Masanın önünde durdu, hafif bir gülümsemeyle, “Babam artık kendine bakamıyor ve sanırım zamanı geldi. Eğer elinizde ona gösterebileceğim broşürler varsa bence bu işleri kolaylaştırabilir,” dedi.

Kadın sempatik bir gülümsemeyle başını salladı ve ona normalden biraz fazla baktı. Bu tepkiye alışmıştı. Birinin karşısında ilk defa konuştuğunda hep böyle oluyordu. Sorunun ne olduğunu düşünüyordu. Acaba sağır mıydı yoksa zekâ engelli mi? Önemsemiyordu. Onun varlığının insanları rahatsız ettiğini, ona çok yaklaşmayı tercih etmediklerini ve hatta korktuklarını biliyordu. Sesinin tuhaflığı onlara odaklanacak başka bir şey sunuyordu. Böylece rahatsızlık hissini kendilerinin açıklayabilme imkânları oluyordu.

Kadın birkaç form toplayıp uzattı. Sırf göstermelik bakıyormuş gibi yaptı. Gülen, iyi giyimli, mükemmel dişli ve saçları kuaförde yapılmış sağlıklı görünen yaşlı insanlar parlak mavi gökyüzü altında yürüyüş ve spor yapıyor, ıslık ıslık avizeler altında gurme yemekler yiyordu. Kimse yalnız değildi. Herkes mutlu, hoş bir topluluğun parçasıydı. Hiç böyle bir saçmalık görmemişti.

Başını kaldırdığında kadının konuştuğunu gördü. Ya sağır olduğunu anlamamıştı ya da sağır insanlarla konuşmayı bilmiyordu.

“... ve kalan kişilerin sunduğumuz tüm aktivitelere katılmasını teşvik ediyoruz. Tesisimize başvurmayı tercih ederseniz eminim babanız burada çok mutlu olacaktır.”

Manus bir an doğru anladığından emin olamadı. *Başvurmak mı? Yatırmak* daha dürüst bir kelime olurdu.

“Teşekkürler,” dedi Manus. “Bence de memnun kalır.”

“Adınız?”

“Miller,” dedi Manus. Kadının başvurduğu takdirde bir komisyon alıp almayacağını merak etti. “Mark Miller.”

“Evet, Bay Miller, şu anda ana ofisimiz kapalı, o yüzden size bir tur öneremem. Tekrar ziyaretimize gelmek ister misiniz?”

“Sanırım ilk önce broşürlere bakacağım. Teşekkürler, çok yardımcı oldunuz. Ayrıca kullanabileceğim bir erkekler tuvaleti var mı?”

“Tabii ki.” Sağını işaret etti. “Koridorun sonunda solda, tuvalet sağda. Muhakkak görürsünüz.”

Manus başını sallayarak teşekkür etti ve koridora yöneldi. Köşeyi dönünce neredeyse kendisi kadar iri siyahi bir adamın koridorun ortasında bir koltukta oturduğunu gördü, elleri dizindeydi ve önünde bir gazete açıktı. Adam yeşil hastane kıyafetlerinden giyiyordu. Manus onun hemşire ya da bakıcı olduğunu fark etti. Burada “yaşayanlar”ın dışarı çıkmadığından emin olmak için girişe yakın oturuyordu.

Manus yürümeye devam etti. Adam başını kaldırıncaya ona dönüp arkadaşça gülümsedi. Adam da başını sallayıp gazetesine döndü. Manus’la çok ilgilenmemişti, bu iyiydi. Ama yaklaştıkça Manus adamın tam tuvaletin yanında oturduğunu fark etti. O fark etmeden Manus’un kadınlar tuvaletine girmesi imkânsızdı. Bir an düşünüp durumun fayda ve zararlarını tarttı.

“Pardon,” dedi tuvaletlerin önünde durarak. “Kadınlar tuvaletinde kimse var mı?”

Adam başını kaldırıp somurtarak, “Sanmıyorum, yani hayır,” dedi.

“Teyzem orada gözlüklerini unuttuğunu düşünüyor. Girip baksam sorun olur mu?”

Hayır demesi halinde bir B planı da hazırdı; adamdan kurtularak tuvalete girip yan çıkıştan kaçmaktı. Manus adamın yapacağı olası hareketlerle ilgili başka ihtimalleri de düşünmüştü. Ama gerek kalmadı. Adam sadece omuz silkti, “Buyur, gir,” dedi ve gazetesine döndü.

Manus başını sallayarak teşekkür edip içeri girdi. Tuvalet pırıl pırıldı, yerler floresan ışığının altında ayna gibi parlıyordu. Şaşırtıcı bir şekilde antiseptik kokusu burada çok daha hafifti. Bir anlığına Manus bundan dolayı inanılmaz memnun oldu.

Engelli tuvaletine girdi, dizlerinin üzerine çöktü ve tuvaletin yakınındaki yeri elledi. Hiçbir şey yoktu, sadece soğuk pürüzsüz seramiğe dokunuyordu. Elini biraz daha kaldırdı. Yine bir şey yoktu. Başını duvara yaslayıp arkaya baktı. Ellerinin izi dışındaki her yer hafif kaygan bir toz birikintisiydi. Böylesine özenli bir yerde bile, kimsenin temizlemeye uğraşmadığı bir yerdi. Orada bantlanmış hiçbir şey yoktu ve belli ki asla olmamıştı.

Tüm tuvaletleri aynı şekilde kontrol etti. Hepsi aynıydı.

Delgado’ya yalan söylemişti. Vakit kazanmak için. Manus’un inkâr etmeye çalıştığı şeyi o da biliyordu. USB sürücüsü bulunduğu anda ölüydü.

Tuvaletten çıktı, koltuktaki adama bulamadığını söylemeye hazırdı ama adam başını gazetesinden kaldırmadı bile.

Ana kapıya yöneldi, kabul masasındaki kadına yeniden teşekkür etti ve sonra Safeway’e yürüdü. Huzurevinin dışındaydı ve artık rol yapmasına gerek olmadığı için paniğinin arttığını hissetti. Derin derin nefes alıp vererek rahatlamaya uğraştı. Ne yapacağına karar vermeye çalıştı. Delgado’ya söyleyemezdi.

Yapamazdı. Söylerse Evie'ye zarar verirdi. Tabii çoktan zarar vermediğini varsayarsa. En azından şu ana kadar...

Ve zarar vermesi işin sonu olmazdı. Sadece başlangıç olacaktı.

Park yerinin kenarına gelip olabilecekleri düşündü, seçenekleri gözden geçirip riskleri tarttı. Beş dakika sonra karar vermişti. Tehlikeli ve kötüydü ama geri kalan her seçenek daha da berbat geliyordu.

Telefonu titreyince cebinden çıkardı. Delgado'ydu. *Neler oluyor?*

Manus cevap vermedi. Cep telefonunu yeniden cebine koyup Safeway'e girdi. Nakit kullanarak bir şişe su, yulaf ezmesi ve bir USB sürücüsü aldı.

Dışarıda sürücüyü paketinden çıkarıp cebine attı. Su ve yulaf ezmesini Evie'nin eşyalarının yanına, alışveriş poşetine koydu.

Yakın bir park yerinde bıraktığı kamyonetine gitti. Alet kutusunu açıp kumaş çantayı içeri soktu ve StingRay'i çıkardı. Bir dakika içinde Delgado'nun mesaj attığı telefonun yerini öğrenmişti. Triadelphia Reservoir'in yakınlarındaki ağaçlık alanın ortasında gibi görünüyordu. Oranın ne kadar karanlık ve ıssız olduğunu düşündüğünde Manus'un midesi düğümlendi.

Telefonu yeniden titredi. Delgado: *Cevap ver pislik herif. Sürücüyü buldun mu?*

Cevap attı. *Tuvaletin kapısındayım. Boşalmasını bekliyorum.*

Tamam. Beni takmamayı kes artık. Ne olduğunu bilmek istiyorum. Bu kaltağa güvenmiyorum.

Manus alet kutusunu kapadı, ön cebinde Espada'nın sapını ve kılıfındaki Force Pro'nun arkasını hissetti. Kamyonetine bindi ve sürmeye başladı.

36. BÖLÜM

StingRay'in Delgado'yu bulacağını söylediği yere varması yirmi dakikadan kısa sürdü. Yoldayken Delgado ona iki kere mesaj atmıştı. İlkinde, Manus hâlâ beklediğini yazmıştı. İkincisindeyse cevap vermemişti. Şimdi farlarını kapamıştı, girişe kadar park yerindeki ışıkların parlaklığıyla yavaşça sürdü aracı. Durdu, incelemek için arabasından indi. Kapıdaki zincir kesilmiş, sonra da fark edilmemesi için destek direklerinden birine dolanmıştı. Manus kapıyı açıp sürmeye devam etti. StingRay çeyrek mil ötede olduğunu söylediği zaman tam bir U dönüşü yapıp motoru kapadı ve yürüyerek devam etti.

Ağaçların arasında hava nemliydi, odun ve toprak kokuyordu. İlerideki göletin kokusunu alabiliyordu, pirinç veya ozon gibi keskin bir kokuydu. Yavaşça yürüdü, bir eliyle yeni Defender Ultra'sını kavradı ve ayağının altındaki dalların kırılıp ses çıkarmamasına dikkat ederek ilerledi.

Suya yaklaştığı zaman Sprinter'in hatlarını görebildi, etrafındaki ağaçlara vuran hafif ışıkla aracın metali tezat oluştuyordu. Fenerini kapatıp cebine koydu ve sürgü kapının sol

tarafına geçti. Delgado sağlaktı, solda kalarak Manus onun saklandığı yerden çıkıp ateş etmesine ve ateş etmenin işine yaramamasını sağlayacaktı. Tabii işler o noktaya gelirse.

Mesaj attı. *Buradayım.*

Birkaç saniye geçti. Ardından mesaj geldi: *Ne demek burada?*

Sprinter'ın önünde. USB sürücüsü bende.

Uzun bir an geçti. Manus, Sprinter'ı izledi. Eli Force Pro'daydı.

Sprinter'ın kapısı kayarak açıldı. İçeride Delgado'nun siluetini gördü. Elinde bir tabanca vardı ama namlusu aşağı bakıyordu. Olay çıkmasından endişeleniyordu ve kendisi olay çıkarmaya hazır değil gibiydi. Manus elini Force Pro'sundan çekerek gömleğinin kolunun onu kapatmasını sağladı.

Delgado konuşuyordu ama arkasından gelen ışıktan dolayı Manus onun ne dediğini çıkaramıyordu.

“Buradan dudaklarını okuyamam,” dedi Manus. Ellerini iki yanına koyup biraz daha yaklaştı. Delgado'nun silahsız olduğunu görmesini istiyordu. Şimdi daha iyiydi.

Delgado tabancasını kaldırıp Manus'un göğsüne tuttu. “Dur. Beni nerede bulacağını nasıl bildin?”

Manus durdu. “StingRay. Bir de bana aptal dersin.”

Delgado'nun özgüvensiz olduğunu biliyordu ve bu hakaretle bir anlığına net düşünmesini engelleyeceğini umuyordu.

Delgado somurtup etrafına bakındı. Manus adamın bir şeylerin yanlış gittiğini anladığını ama tam olarak ismini koymadığını sezmişti. Şimdi yapması gereken adamın hislerinin beynini uyarmasını engellemekti.

Manus, Delgado'nun silahını göstererek, “Beni vuracak mısın, yoksa içeri girebilir miyim?” diye sordu.

“Sürücü nerede?”

“Fazla ışık var. Kapıyı kapatmamız gerek.”

Delgado silahı kaldırıp ucunu Manus’un suratına yönlendirdi. “Lanet sürücü nerede?”

Manus’un umduğundan çok daha şüpheliydi. Devam etmekten başka çaresi yoktu.

“Kadını görmeme izin ver.”

“Neden?”

“Güvende olduğunu bilmem gerek.”

“Beceriyordun kadını, değil mi?”

“Güvende olduğunu bilmem gerek.”

Delgado boştaki elini uzattı. “Bana sürücüyü ver.”

“Bende değil, ama yakında.”

“Nerede?”

“Önce kadın.”

Delgado silahı diğer eliyle de tutup başını uygun pozisyona getirip Manus’u hedef alacak şekilde namluyu doğrulttu. “Seni vururum Manus.”

“Hiç durma. Sonra direktöre dünya üzerinde sürücünün nerede olduğunu bilen tek kişiyi nasıl vurduğunu anlatırsın.”

Uzun bir süre geçti. Manus, Delgado’nun bunu yapacağını düşünmüyordu. Ama bilemezdi de. Önemli değildi. Başka yolu yoktu.

Delgado silahın ucunu göğüs seviyesine indirip Sprinter’den çıktı. Manus’un manevra alanını genişletiyordu. “Tamam,” dedi. “Önden sen.”

Adamın taktiği iyiydi. Manus’un yaklaşmasına izin vermecekti. Bir fırsat kollaması gerekecekti.

Manus, Sprinter’a girdi. Evie arka köşelerden birinde yerde oturuyordu. Elleri kelepçeli veya arkadan bağlıydı. Kıyafeti

dağılmış ve üstdudağı şişmişti ama öbür türlü bir şekilde zarar görmüşe benzemiyordu. Manus'a baktı ve bir şey demedi. Gözlerindeki nefreti görmekse berbattı.

Delgado da araca binip arkasından kapıyı kapattı. Silahı hâlâ Manus'a tutuyordu. "Geri çekil!" dedi. "Biraz mesafe bırak."

Manus durup geriye doğru gitti. Kolladığı fırsattan uzaktı. Henüz zamanı değildi.

Delgado ona baktı. "Sürücü nerede aptal?"

Manus, Evie'ye baktı, sonra da Delgado'ya. "Direktör ona zarar vermeni istemiyor."

"Saçmalama."

"Biraz önce onunla mesajlaştım."

Delgado pis pis sıırttı. "Öyle mi? Telefonunu göster öyleyse."

"Mesajlarımı siliyorum. Umarım sen de aynısını yapıyorsundur kaz kafalı."

Delgado kızardı. "Sen kime..."

"Neden onu aramıyorsun? Eğlenemeyeceğini söylemesinden mi korkuyorsun?"

Delgado gözlerini kıstı. Silahını Evie'ye tuttu. Kadın hafifçe titredi ama gözlerini kaçırmadı.

"Eğlence mi? Eğlenmek mi istiyorsun? Bak şimdi ne yapacağımızı söyleyeyim sana. Saymaya başlayacağım. Eğer sen bana Tanrı'nın cezası sürücünün nerede olduğunu söylemeden üçe gelirim kız arkadaşını suratının ortasından vuracağım. Beğendin mi? Eğlenceli geliyor mu? Başlıyoruz. Bir. İki..."

"Tamam," dedi Manus avucu açık bir şekilde ellerini kaldırarak, "Tamam!"

Delgado silahı Evie'den çekmedi. "Nerede?"

“Burada. Sol cebimde. Çıkaracağım şimdi. Yavaşça.”

Söylediği gibi yavaşça sol cebinden sürücüyü çıkarıp ona uzattı.

Delgado önce sürücüye, sonra da Manus’a baktı. Silahı yerinden oynatmıyordu. “Plan bu değil. Sürücüyü direktöre götürmelisin ki istediğinin bu olduğunu onaylasın. Bu kaltağın Walgreens’ten aldığı rasgele bir sürücü de olabilir.”

Manus sürücüyü hâlâ ona uzatmış, yarım metre kadar bir mesafede duruyordu. “Öyleyse ona götür. Ben kadına bakarım.”

“Hayır, yapmayacaksın. Buradan defolup gideceksin.”

“Direktörü ara,” dedi Manus. “Ona zarar vermemen gerekiyor.”

Manus bundan sonra Delgado’nun tam ne yapacağını bilemiyordu. Sürücüyü mü alırdı? Manus’a yere yatmasını mı söylerdi? Manus’a daha az avantajlı olacağı bir yere geçmesini mi söylerdi? Direktörü mü arardı? Emin olmak imkânsızdı. Ama ne yapacak olursa olsun istediğini almıştı. Bu da artık kadını tehdit etmesine gerek olmadığını gösteriyordu. Yani silahı ona tutmayı bırakıp Manus’a çevireceğini. O an Manus en iyi fırsatı yakalamış olurdu. Muhtemelen de *ilk ve son* fırsatını.

Adam, daha gerçekleştirmeden kısa bir an önce hamlesini sezdi. Delgado kolunu kadından Manus’a doğru uzatırken Manus çoktan ileri atılmış ve uzattığı sol eliyle Delgado’nun silah tutan elini yukarı, geriye itmeye başlamıştı. Tabanca ateş aldı. Manus elleriyle silahı kavrayıp başka yere döndürdü. Bir kolunu Delgado’nun boynuna dayadı. Delgado nefes alamadı, boştaki eliyle pantolon cebine ulaşmaya çalışırken Manus elini tuttu, önce suratına kafa atıp ardından geriye çektiği dizini

adamın bacaklarının arasına geçirdi. Delgado ileri doğru düşerken Manus kollarından yakalayıp yeniden suratına kafa attı. Adam çuval gibi yere düşerken diğer koluyla ensesine vurdu. Delgado yüzüstü yere düştü. Manus elinden silahı aldı.

Delgado kımıldamıyordu. Bir anlığına Manus boynunu ezmeyi hayal etti. Tekrar, tekrar, ta ki adam felç olana dek. İsteği o kadar kuvvetliydi ki bacağı titriyordu. Ama direktörün de-
ğer verdiği Delgado'yu öldürürse başına neler gelebileceğini bilemiyordu.

Derin bir nefes alıp sesli bir şekilde verdi. Kendini odaklanmaya zorluyordu. Evie ona sürücüyü nereye sakladığını söyleyip hiç kimseye bundan bahsetmeyeceğine söz verirse, Manus o zaman direktöre kendi hayatı pahasına kadının sessiz kalacağını garanti edebilirdi. Konuştuğunda Manus'un öleceğini bilse bile Evie ağzını kapalı tutardı. Tutar mıydı?

Evet. Böylesi daha iyi, daha güvenliydi. Delgado'yu öldürmek istiyordu ama şu an ne istediği önemli değildi.

Diz çöküp Delgado'nun bacaklarını ve gövdesini yokladı. Bir cüzdan, bir bıçak, bir cep telefonu, bir çift kelepçe anahtarı, küçük bir yüzük ve Sprinter'ın anahtarını buldu.

Cep telefonuyla kelepçenin anahtarı dışında her şeyi bir kenara attı. Sonra Delgado'nun ellerini arkasında birleştirdi, bileklerinin üstüne dizini koydu ve Evie'ye baktı. Bir köşeye sinmişti, gözleri kocaman açıldı.

“Yaralı mısın?” diye sordu Manus.

Kadın kafasını hayır anlamında salladı. Hızla nefes alıp veriyor, her nefes alışında omuzları inip kalkıyordu.

“Kelepçeli misin?” diye sordu. “Göremiyorum.”

Kadın başıyla onayladı, yanağından bir damla gözyaşı süzül-
dü.

“Sorun yok,” dedi. “Her şey yolunda. Anahtarlar bende. Yaklaş ki kilidini açayım. Adamın kalkmasına izin vermek istemiyorum.”

Bir an kararsız kaldı, sonra yengeç gibi ileri gelip Manus’a yaklaştı ve kelepçeye ulaşabilsin diye arkasını döndü. Tek kolundaki kelepçenin kilidini açtı ve anahtarı kadının serbest kalan eline verdi. Kadın arkasını döndü, önce serbest kalan bileğini ovup ardından diğer kelepçenin kilidini açtı. Anahtarı ve kelepçeleri yere atıp elleriyle kulaklarını ovuşturdu. Manus, Sprinter’ın içinde patlayan silahın çıkardığı sesin ona zarar verdiğini fark etti.

Delgado, Manus’un altında kımıldandı. “Kelepçeleri bana ver,” dedi Manus, “Kendine gelmeye başlıyor.”

Kadın, Delgado’ya bakarak diz çöktü, felç olmuş gibiydi. Manus onun bir çeşit şokta olduğunu fark etti. Uzanıp kelepçeleri aldı ve Delgado’nun bileklerine taktı. Sonra tavana değmemek için hafifçe eğilerek ayağa kalktı. “Gitmemiz gerek.”

Evie kalkıp geri çekildi. “Tüm bunlar ne? Sen kimsin?”

Manus başıyla hadi işareti yaparak, “Gitmemiz gerek,” dedi.

Kadın önce Delgado’ya, sonra tekrar Manus’a baktı. “Ne bu? İyi polis, kötü polis mi oynuyorsunuz?”

Manus kapının yanına gidip açtı. “Gitmemiz gerek. Kamyonetim yakında.”

Kadın yeniden Delgado’ya baktı, sonra bir anda ileri atılıp suratını futbol topuna vurur gibi sert bir şekilde tekmeledi. Delgado’nun kafası geriye gitti ve burnundan kan fişkırdı. Evie suratını buruşturup ayağını geri çekti. Delgado’nun kafası sallanmaya devam ederken kırılan burnundan kan fişkırıyordu.

Manus, Delgado'yu Sprinter'dan çıkarıp ayağa kaldırdı. Küçük adam öksürüp tükürüyordu. Kırılan burnundan kan akmaya devam ediyordu.

Evie kapıya geldi. Manus kadının ayakkabısını aldığını gördü. Dışarı çıktı, sonra duraksadı ve etrafa bakındı. Şaşkınlıkla ortalığa bakıyor, sanki tüm bu çılgınlıktan onu koruyabilecek tek şey ayakkabısıymış gibi elinde sımsıkı tutarak kucağına bastırıyordu. Manus kadının nerede olduğunu bilmediğini fark etti.

Adam, "Triadelphia Reservoir'deyiz," dedi. "Kamyonetim çeyrek mil uzakta. Yürümemiz lazım. Ayakkabının diğer tekini getirmeyi akıl edemedim, kusura bakma. Çantanla birlikte arabada duruyor."

Defender'ı Delgado'nun suratına doğrulttu. "Öne geç," dedi, "Direksiyona."

Delgado ağız dolusu kan tükürdü. "Direktör bunları duyunca neler olacağını biliyor musun?"

Manus, Sprinter'ın kapısını kapatıp kelepçenin anahtarını Evie'ye verdi. "Bizi takip et. Onu elimizden kaçırmamalıyız." Delgado'yu yakasından tutup Sprinter'ın ön tarafına yürürken Evie hemen arkasındaydı. Delgado'yu direksiyonun başına oturtup aracın diğer tarafına geçti. Delgado öfkeden kararmış gözlerle Manus'un hareketlerini izliyordu. Manus koltuğa oturdu ve tekrar Delgado'nun yakasına yapıştı. Silahın namlusunu sağ kulağına dayayıp, "Suratını kapıya doğru çevir," dedi, "Sırtın direksiyona dayansın."

Delgado ona baktı. "Beni burada bırakamazsın kahrolası. Saçmalıyorsun."

"Direksiyona mı kelepçelenmek istersin, yoksa kafana bir kurşun mu? Sen seç."

Delgado hiçbir şey söylemedi.

Manus, Evie'ye başıyla işaret verdi. "Kelepçeyi bir elinden çıkarıp direksiyona tak." Delgado'nun yakasından sımsıkı tutup kulağına namluyu bastırmaya devam ediyordu.

Kadının elleri titriyordu ama dediklerini yapıp işi bitince anahtarı Manus'a uzattı. Manus kelepçeleri ikişer kez kilitledi ve iki kez kontrol etti. Sonra tatmin olarak anahtarı arabanın içine yere attı. Dışarı çıkıp diğer yana geçti. Sürücü tarafına vardığında Delgado'nun Evie'ye bir şeyler söylediğini gördü.

"... Ama önce küçük sağır oğlunu gebertmemi seyretmeni sağlayacağım. Ya da belki *onu* becerdiğimi izlemene izin veririm."

Manus yanıtını görmek için Evie'ye baktı. Kadın cevap vermedi. Bunun yerine dimdik adama bakıyordu. Gözlerinde hiçbir ifade yoktu. Gözlerini Delgado'dan ayırmadan, "Silahı ver bana," dedi.

Delgado olabilecekleri fark edip Manus'a baktı ve başını sallayarak, "Bu kaltak beni öldürürse, direktör bedelini ödetir, bunu biliyorsun, değil mi?" dedi.

Evie tekrar etti, "Bana silahını ver."

Manus başını iki yana salladı. "Yapamayız. Gitmeliyiz. Yolda açıklayacağım."

Delgado ona döndü ve gülümsedi. "Görüşürüz tatlım. Ben gelmeden bacak aranı tıraş etmeyi unutma."

Evie'nin ifadesiz gözlerinde aniden öfkeli olduğunu gösteren bir ifade belirdi. Delgado'yu saçlarından yakalayıp suratını kapının kenarına çarpmaya başladı. Delgado kollarını kurtarmaya çalıştı. Kadın defalarca vurdu. Delgado'nun kendini savunmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Manus kadını kavrayıp geri çekti. Delgado'nun kafasından kopan bir tutam

saç, altında kanlı kafa derisiyle birlikte kadının parmaklarının arasında kaldı. Delgado uluyordu.

Evie tekrar saldırmaya çalıştı. Manus ona sıkıca sarıldı, adamın üstüne atlayamayacağını anlayıncaya kadar kollarında tuttu. Kadın bir süre sonra mücadeleyi bıraktı. Manus onu bıraktı ama aynı şeyi yapmaması için yanından ayrılmadı.

Kadın elindeki saç öbeğini silkeledi ve Delgado'ya bakıp, "Seni tekrar gördüğümde," derken soluk soluğaydı, "geber-teceğim," dedi. "Çabuk görüşmemek için dua etsen iyi olur."

Delgado, Evie'ye yanıt veremeyecek kadar meşguldü, kan kusuyordu.

37. BÖLÜM

O labildiği kadar hızlı hareket ediyorlardı ama Evie'nin ayakkabısız bir şekilde iri taşların olduğu toprağın üzerinde yürümeye çalışması onları yavaşlatıyordu. İkisi de konuşmadı. Konuşmak için fazla karanlıktı, ayrıca Manus yürümeye devam etmek istiyordu. Yürürken Delgado'nun silahından şarjörü söktü, içindeki mermileri çıkardı ve ormanın içine rasgele fırlattı.

Kamyonetine vardıklarında alet kutusundan çantasıyla ayakkabısını çıkarıp ona verdi. Araca bindiler ve anahtarı kontağa taktı. Ama Evie üstteki ışığı açıp ona beklemesini işaret etti.

“O USB sürücüsü de neydi?” diye sordu işaret diliyle.

“Yem mi?”

“Neden?”

Manus duraksadı, nasıl cevap vereceğini bilemedi. *“Sana zarar verecekti.”*

Evie uzun süre ona baktı. *“Beni eve, Dash'e götür.”*

“Ama araban hâlâ süpermarkette.”

“Beni eve götür yeter.”

Manus motoru çalıştırdı ve yola koyuldu. Yüz metre kadar toprak yolda ilerledikten sonra Evie'ye baktı. Telefonunu kulağına götürmüştü. Manus hemen telefonu kadının elinden kapıp çağrıyı kapattı. Ona bakıp sertçe kafasını salladı.

Kadın, “Ne yapıyorsun?” dedi kocaman gözlerle. “Ne oldu?”

“Evi mi aradın?”

Evie başıyla onayladı.

“Dairende...” derken bakışlarını tekrar yola çevirmişti. “Dairende dinleme cihazı olduğunu düşünüyorum.”

Dediğine nasıl tepki verdiğini görmek için başını çevirdi. Dudakları sımsıkı kapalıydı ve bembeyaz olmuştu.

Virajda yavaşladı, sonra yeniden hızlandı. “Bakıcıyı mı arıyordun?” diye sordu. Mesajlaşmak yerine konuşmayı planladıysa aradığı kişi Dash olamazdı.

Gözucuyla ona baktı ve başını salladığını gördü, sonra yine yola döndü. “Ona ne söyledin? Belki dinliyorlardı.”

Ona bakıp, “Hâlâ çalışıyordu. Açmamıştı,” dediğini gördü.

Yeniden araba sürmeye odaklandı. “Dikkatli olmalısın. Konuşulanları dinliyorlar.”

Cebinde Delgado'nun telefonu titredi. *Lanet olsun* diye düşündü. Cebinden telefonu çıkarıp baktı.

Direktördü. *Durum ne?*

Direktör kadının telefon sinyalini kontrol ediyor olmalıydı. Çağrı yapıldığını ve sonra kapatıldığını görmüş, ne olduğunu bilmek istiyordu.

Manus, Evie'ye, “Direktör mesaj attı,” dedi. Bir virajı daha dönüp telefonu kadına uzattı, “Aynen dediklerimi yaz. Anladın mı?”

Ona baktığında, “Hayır, anla...” dediğini gördü.

Gözlerini tekrar yola çevirdi. “Hem araba sürüp hem dudak okuyamam. Beni dinleyip dediklerimi yapman gerekiyor. Karşı çıkma. Giderken anlatacağım, tamam mı? Ona mesaj atmanı istiyorum. ‘Kadın bizi sürücüyü sakladığı yere götürüyor. Yakında anlarız.’”

Başını çevirdiğinde dediğini yaptığını gördü. Biraz bekleyip ardından, “Şimdi anladın mı?” diye sordu.

Kadın başıyla hayır işareti yaptı.

Yola geri döndü. “Eğer uydudan konumumuzu izliyorsa Delgado, sen ve benim beraber olduğumuzu düşünüyor.”

“Delgado kim?” diye sorduğunu gördü.

“Arabadaki adam. Direktör, Delgado’nun kendisine bizi USB sürürücüsünü bulmaya götürdüğünü söylediğini düşünüyor. Bunun doğruluğuna inanabilmesi için senin bizim yanımızda olduğunu ve hâlâ rehin tutulduğunu düşünmesi lazım. Yani telefonunun bizde olması gerek. Bakıcıyı arayıp bununla çelişen bir şey söyleyemezsin.”

Arabayı sürmeye devam etti. Bir dakika sonra yine bozuk bir yola girmişlerdi. Gaza basmak istedi ama trafik polisine yakalanmayı göze alamazdı. Bu yüzden hız sınırının tam altında kalmaya çalışıyordu. Gözleri bir yolda, bir de hız göstergesindeydi. Dikkat etmezse farkına varmadan hız yapacağını düşünüyordu.

Evie koluna dokundu. Ona döndüğünde Delgado’nun telefonda yazan mesajı okuyabilmesi için uzattı. Direktör, “Konuştuğumuz şekilde halledeceksin değil mi? Rasgele gözükmesi lazım, unutma,” diye yazmıştı.

Manus içinden bir nefret dalgasının kabardığını hissetti. Delgado’nun direktörün emirleri konusunda yalan söylediğini umuyordu. Oysa doğruyu söylemişti.

“Ona şöyle yaz, ‘Doğaçlama yapmam gerekiyor. Telefonu lazım. Şu an her şey kontrol altında. Yakında haber veririm.’”

Biraz bekledikten sonra, “Tamam mı?” diye sordu. Başını çevirdiğinde kadının onayladığını gördü.

Clarksburg Pike’ta kırmızı ışığa yakalandılar. Durup işaret diliyle “*Dash hakkında endişeli olduğumu biliyorum. Şimdi onu arayabilirsin. Sadece ne dediğine dikkat et. İşte acil bir şey çıktığını, şimdi yola çıktığını söyle. De ki... yol üstünde uğrayıp alman gereken bir şey var. Direktör dinliyorsa bu onu rahatlatacaktır,*” dedi.

Kadın başını sallayarak onayladı, sonra birkaç numaraya basıp telefonunu kulağına dayadı. Konuşma sadece birkaç saniye sürdü. Olduğu yerden çok iyi okuyamıyordu. Işık yeşil oldu ve sola döndü. Yeniden başını çevirdiğinde telefonu kucağındaydı. Ağlıyordu. Üzüntüden çok rahatladığı için ağlıyor gibiydi.

“Dash iyi mi?”

Başını evet anlamında sallayıp yüzünü sildi.

“Evie,” dedi, gözleri bir ona, bir yola dönüyordu. “Merak etme. Her şey düzelecek.”

Keşke kendisi de inanabilseydi.

Bir dakika sonra omzuna dokunduğunu hissetti. Yana baktı. Kadın, “Telefon çalışıyor,” dedi “O. Direktör.”

Her şey üst üste geliyordu. Manus hepsini birlikte düşünemiyordu. Biraz daha zamana ihtiyacı vardı. “Ona, ‘Şu an konuşamam,’ diye yaz,” dedi.

Sürmeye devam etti. Yine koluna dokunup telefonu kaldırdı. Direktörden bir mesaj daha gelmişti. *Evde sakladığını söylediyse yalan söylüyor. Bu sabah Rockville’den aldığından beri eve gitmedi.*

“Lanet olsun. ‘Tamam. Oğlanı almaya gidiyoruz. O zaman bize söyler,’ diye yaz.”

Kadına baktı. Kocaman gözlerle ona bakıyordu. Gözlerini tekrar yola çevirdi, ardından yeniden kadına baktı.

“Mesajı yazsana.”

Kadın kafasını hayır anlamında salladı.

Yine yola döndü. “Evie, cevap vermemiz gerekiyor.” Bekle-yip yine ona baktı. İşaretle ona arabayı durdurmasını söylüyordu.

Hemen ileride bir dönemeç vardı. Viraja girmeden kenara çekip ona baktı.

Kadın, “*Bana zarar verecek misin?*” diye sordu, gözlerinde yaşlar birikmişti. “*Ya da Dash’e?*”

Manus bir soluna, bir sağına bakıyordu. Panik olmamaya çalışıyordu. Kadın yaklaşıp yeniden kendisine bakana kadar kolunu sımsıkı kavradı.

“*Verecek misin?*”

“*Hayır,*” dedi Manus kafasını sallayarak onu anladığını gö-terip.

Yanağından yaşlar akıyordu. Elleriyle yüzünü kapatıp hıç-kırıklara boğuldu. Manus uzanıp saçlarını okşadı. Sonra ken-disine bakabilmesi için ellerini tutup nazikçe aşağı indirdi.

“*Ama eğer hızlıca harekete geçip ne yapacağımızı bula-mazsak biri mutlaka verecek.*”

Kadın başını salladı ve derin bir nefes alıp mesajı yazmaya başladı. Manus direktöre hâlâ yalan söylemeye devam ettiği için kendini berbat hissediyordu. Düşünmesi ve kontrolü ele alması lazımdı. Ama her şey o kadar hızlı oluyordu ki yapabi-leceği tek şey tepki vermekti.

Beş dakika sonra kadının evine yaklaşmıştı. Kadın omzuna dokundu. Ona baktığında durmasını işaret etti.

Kafasını sallayıp sürmeye devam etti. Dört yanı kontrol altında tutmaya çalışıyor, gözleriyle olabilecek tüm saldırı noktalarını tarıyordu. “Dikkatli olmalıyız,” dedi. Anlamasını

umuyordu. Kadının bu tür şeylere yabancı olduğunu biliyordu. Bir anda işlerin sarpa sarabileceğini ve terslik olursa bunun neye mal olacağını anlamıyordu.

Binanın etrafında iki kez turladı. Ona yanlış gelen hiçbir şey yoktu ama içinde kötü bir his vardı ve bu hisse güvenmeyi öğrenmişti.

Birkaç ağacın gölgesine park edip aracın önünü binanın girişine çevirdi. Farları kapadı ama vitesi ileride bırakıp motoru kapamadı. Her ihtimale karşı hazır olmalıydı. Dash için bir yatak yapmaya geldiği zaman da aynı yere park etmişti. Ama o zaman her şey farklıydı.

Kadın tam arabadan çıkarken uzanıp kolunu tuttu.

“Direktörle aramızı düzeltene kadar seni ve Dash’i güvenli bir yere götüreceğim,” dedi.

Kadın, Manus’un gözlerinin tam içine baktı ve hüznle, *“Beni izlemen için gönderdi seni,”* dedi. Bu bir soru değildi, sadece açıklamaydı.

Adam başıyla onayladı.

“Beni becermen için mi?”

Manus kadının yüzüne bakamıyordu. Elleri bir an havada hareketsiz kaldı. Kendini toparlayınca, *“Hayır, ona bahsetmemiştim bile. Ta ki...”* dedi.

Adamın kendisine bakmasını sağlamak için bacağına vurdu. *“Ta ki ne?”*

“Dairene izleme cihazı koyduğunu anlayana kadar. Zaten bildiğini öğrenip ona yalan söylediğini fark ettiğini anlayana kadar. Ona yalan söylememeliydim. Ama... ama...”

Sözünü bitiremiyordu. Nasıl bitireceğini bilmiyordu ve hâlâ huzursuzdu. Tekrar etrafı kolaçan etti.

Ona, kendisine güvenmesi ve yardımını kabul etmesine ihtiyacı olduğunu söylemek istiyordu. Direktör onlara ulaşmadan önce onu güvenli bir yere götürmesi gerektiğini söylemeliydi. Bu olay daha da kötüleşmeden önce hızlı hareket etmeleri lazımdı. Her şeyden öte, ona USB sürücüyü vermesi gerektiğini söylemek istedi. Çünkü sürücü ortalarda olduğu sürece direktör asla durmayacaktı.

Ancak bütün bunları nasıl söyleyeceğini bilemedi. Tek diyebildiği, “*Özür dilerim. Çok özür dilerim. Bunların hiçbirisi olsun istemedim. İnan, düzelteceğim,*” oldu.

“*Nasıl?*”

Başını salladı, bir cevabı olmasını dilerdi. “*İçeri girmen gerek. Hızlı ol. Bakıcıdan özür dile ve onu eve yolla. Ve Dash’le sadece işaret dili kullan. Ona otelde kalacağınızı, ne gerekiyorsa yanına almasını söyle. Bence direktör izliyor ama işaret diline pek hâkim değil.*”

“*Ya yanında çevirmen varsa?*”

“*Bu yüzden hızlı girip çıkman gerek. Sadece biraz kıyafet, bir çift ayakkabı ve varsa biraz nakit al. O kadar. Ne kadar vaktimiz var, bilmiyorum.*”

Başını sallayıp yürümek için arkasını döndü. Adam omzuna dokundu.

“*Dur. Üç telefonu da al ve çıkarken içeride bırak.*” Ona kendininkiyle beraber Delgado’nunkini de verdi.

“*Neden?*”

“*Direktör üçümüzün beraber hareket etmesini bekliyordur. Ve... bilmiyorum. İçimde bir his var.*”

“*Ne gibi bir his?*”

Bunu nasıl açıklayabilirdi ki?

“*Kötü bir his. Acele et.*”

38. BÖLÜM

Evie içeriye girdiği an Manus kamyoneti park halinde bıraktı, motoru kapatıp dışarı çıktı. Direktörün ona asla zarar vermeyeceğine inanmak istiyordu ama içinden bir his ona karşı geldikleri takdirde ilk önce kamyonetini arayacaklarını söylüyordu ve buldukları zaman o başka bir yerde olmalıydı.

Kamyonetin arkasında uzun bir sıra dut ağacı vardı. İyi bir gizlenme yeri idi. Ama Manus orada saklanmayı düşündüyse bir başkası da düşünmüş olabilirdi. Bu yüzden çalılar geçip arkadaki ağaçların arasına geldi. Yaşlı bir çınarın kalın gövdesine yakın çömeldi. Hafif bir esinti vardı ama onun dışındaki sakin bir geceydi. Manus bu sakinliğin bir ifadesi gibiydi. Sanki bedeni çektikçe çekiyor, ufalıyordu. Babası işten sarhoş geldiği zaman yaptığı gibi görünmez oluyordu ki dikkati çekmemek kurtulmanın tek yoluydu.

Birkaç dakika geçti. Girişten orta yaşlı bir kadın çıktı, Manus'a yaklaşık elli metre uzaklıktaydı. Latine benziyordu ama arkasındaki ışık yüzünden Manus çok da emin olamıyordu. Binanın girişine yakın koyu renk bir Honda Civic'e doğru yürüdü ve binip gitti. Manus onun bakıcı olduğunu tahmin etti.

Bir dakika daha geçti. Kavşaktan binaya doğru bir çift far ışığının yaklaştığını gördü. Güçlü farları vardı ve yerden yüksekti, bir kamyonet veya arazi aracı olmalı diye düşündü.

Birkaç dakika sonra siyah bir Suburban park yerine girdi. Birkaç boş yeri geçti, Manus'un kamyonetinin önünde durak sayıp ardından yavaşça devam etti. Manus içini görmeye çalıştı ama camları koyuydu ve hiçbir şey seçilmiyordu.

Suburban park yerinin sonundaki boş bir yere yerleşti. Manus'un olduğu yere otuz metre uzaklıktaydı. Farlar kapandı ve kapılar açıldı. İçinden iki tane yapılı adam indi. İkisi de koyu renk takım elbise giymişti. Tavır ve duruşları dışında pek de ayırt edici yönleri yoktu. Bir de tabii gece vakti park yerinin loş ışığına rağmen taktıkları güneş gözlükleri dışında. Manus'un kamyonetine doğru yürüdüler. Yürürken sürekli sağa sola bakıyor, sanki bellerinde ağır bir şey varmış gibi pantolonlarını düzeltiyorlardı.

Manus, direktörün bir şeylerin ters gittiğini anladığını fark etti. Bu adamlar işlerin yoluna girmesini sağlamak için gelmişti. Delgado'yu bıraktığı ve Manus'un kadına yardım ettiği ortaya çıktığında kim bilir daha neler olacaktı?

Bir USB sürücüsü arıyorsunuz. Direktörün onlara emir verirken dediklerini hayal edebiliyordu. Onu bulup getirmek için ne gerekiyorsa yapın.

Manus, direktörün her zaman bu tip işler için Delgado'ya ve ona güvendiğini varsaymıştı ama şimdi bunun çok saf ve hatta narsist bir düşünce olduğunu fark ediyordu. Bu sadece direktörün de ona, kendisinin direktöre duyduğu yakın bağıllıkla bağlı olduğunu hissettiğine inanma ihtiyacının bir sonucuydu. İçinde bir hoşnutsuzluk duydu ve boğazı düğümlendi, bu hissi uzaklaştırmaya çalıştı. Bir şey hissetmek istemiyordu. Birileri

ona zarar vermek için buradaydı. Her zaman yaptığı gibi onları durduracaktı. Olan tek şey buydu. Gerisi nasılsa sonra halledilirdi.

Biri Manus'un kamyonetine on beş metre kala ayrılıp dut ağaçlarının arasına girdi. Manus memnuniyetini gizleyemedi, o yeri kullanmamakta haklıydı. Öbürü araca doğru yürümeye devam etti. Manus'un durduğu yerin tam karşısında, on metre ötede durdu.

Ön girişi gözetliyorlardı. Direktör onlara Delgado, Manus ve kadının içeri girdiğini söylemiş olmalıydı. Manus'un kamyonetini kontrol etmişler, boş olduğundan emin olmuşlardı ve şimdi üçünün binadan çıkmasını bekliyorlardı.

Belki de ne için geldikleri hakkında yanılmıştı. Önemli değildi. Yardım etmeye gelmedikleri belliydi. Evie'yi Dash'le yalnız gördükleri zaman harekete geçecekleri kesindi. Kadın ve oğlu arada kalacaktı. Manus ani saldırı şansını kaçırmıyordu. Buna izin veremezdi.

İşleri daha da berbat ettiğini biliyordu ama belki hâlâ açıklayabilirdi. Delgado'yu öldürmemişti, sadece etkisiz hale getirmişti. Çünkü Delgado yanlış yapmıştı, bu yüzden USB sürücüyü bulamama ihtimali doğmuştu. Bu adamlarsa... ne kim olduklarını ne de kimin yolladığını biliyordu. Eğer direktörün adamı çıkarlarsa bir yanlış anlaşma olduğunu söyleyip özür dileyerek açıklardı. Evie'nin sürücüyü ona vermesini sağlar ve ağzını kapatması konusunda söz verdirirse hâlâ işleri yoluna sokabilirdi. İşleri yoluna sokmak zorundaydı.

Önündeki adamı rahatlıkla Force Pro'yla halledebilirdi ama sesi hem ortağını hem de komşuları harekete geçirirdi. O yüzden cebinden Espada'yı çıkarıp iki eliyle açtı, güvenlik sürgüsü yerleşince ses çıkarmasın diye sıkı sıkı tuttu. Adamlar arasında

sadece kısa bir çim alan vardı. Çalı yok, çakıl yok, hatta yere düşmüş kuru yaprak bile yoktu. Ayağa kalkıp harekete geçti. Her adımını yavaşça yere bastığından emin olarak atıyor, ışık yansımaları diye bıçağını bacağının arkasında tutuyordu.

Son anda adam ya içgüdüsel olarak ya da Manus'un fark etmeden çıkardığı bir ses yüzünden arkasını döndü. Manus'un umurunda olmadı. Sol eliyle adamın ağzını ve burnunu kapattı, dizlerinin üzerine çöktürdü ve neredeyse yirmi santimlik paslanmaz çeliği adamın boynunun sağ tarafına sapladı, bıçak boyun omurunun ön tarafından girip adamın gırtlaklarını, şah damarlarını ve yolunun üzerinde ne varsa hepsini parçalayarak diğer yandan çıktı.

Sıcak kan yaradan fişkırlarak akarken adamın elleri havaya kalktı, kasılırken Manus'un koluna dokundu ve beynine giden oksijen kesilince yere düştü. Manus kanın fişkırması durana kadar bekledi, sonra geri adım atıp dikkatlice adamı sırtüstü yatırdı. Saklanıp diğer adam duyup gelecek mi diye bekledi, ancak adamı göremedi.

Bıçağı ve kanlı elini çime sildi, sonra tekrar ağaçların arkasına geçti. Dut ağaçlarını geçtiğinde diğer adamı tekrar gördü. Hâlâ girişe odaklanmıştı.

Manus tam adamın arkasına gelene kadar yanlamasına gitti, sonra ileri doğru yürümeye başladı. Adamın duruşunda bir şeyler değişti, dikkati keskinleşti. Manus donakaldı. Evie ve Dash'in girişten çıktığını görmüştü. Dash'in sırtında çanta vardı, Evie de eline bir çanta almıştı. Lanet olsun, vakti kalmamıştı.

Daha da hızlandı. Gizlenme düşüncesinden fedakârlık etmek zorundaydı. Adam onu duymuş olmalıydı çünkü ona doğru dönüp Manus'u gördü. Manus'un yüzünü göremeyeceği kadar karanlıktı ama beline uzanma hızı, yoldan çekilip

zaman ve mesafe kazanmaya çalışması silüetinden kim olabileceğini anladığını gösteriyordu.

Manus ileri atılıp adamın sağ elini tam silahını tutacakken kavradı ve tam çenesinden Espada'yı soktu. O kadar sert itmişti ki adamın ayakları yerden kesildi. Bir anlığına adam sanki şişe geçirilmiş et gibi sallandı. Hâlâ ayakta olmasının tek nedeni Manus'un adamın boğazından beynine kadar sapladığı bıçağı elinde tutuyor olmasıydı. Boynundan kan fışkırıyordu, dili yerinden fırlamış, gözleri fal taşı gibi açılmış ve Manus'un yüzüne bakarken donmuştu. Sonra bedeni gevşeyip gözleri yukarı döndü. Manus onu artık havada tutamamaya başladı. Kolunu indirince adam dizlerinin üstüne düştü. Manus onu saçından tutup bıçağı çıkardı ve yüzüstü yere düşmesine izin verdi.

Bir anlığına görüşü bulanıklaştı ve gözleri yandı. Adamın kanının yüzüne sıçramış olduğunu fark etti. Bir koluyla yüzünü silmeye çalıştı ama pek işe yaramadı. Kolu da kan içindeydi. Diğer kolunu kullandı ve bu sefer daha iyi sonuç aldı. Espada'yı kolunun kuru tarafına silip katladı ve yerine koydu. Ardından gömleğini çıkarıp yüzünü ve kollarını sildi. İçindeki tişörtün de kanlı olduğunu hissedebiliyordu ama o koyu lacivertti ve bu kadar az ışıktaki hemen belli olmayacağını düşünüyordu. Belli olursa da sonra bir şey düşünürdü.

Aradan baktığında Evie ve çocuğu gördü. Otuz metre ötedelerdi, bir şey görmemişlerdi. Ağaç dalları oldukça sıkı.

Gömleğini dertop edip Suburban'ı görene kadar yavaşça ilerledi. İçeride başkasının olduğunu düşünmüyordu ama kesin değildi ve tabii ki işini şansa bırakmaması gerekiyordu. Önce aracın bir lastiğini patlatmayı düşündü ama içeride biri varsa o yaparken hissedip çıkabilirdi. O yüzden eğilip aracın tam arkasına gelene kadar ilerledi.

Force Pro'yu çıkardı, derin bir nefes aldı, ayağa kalkıp silahın arkasını arka cama kuvvetle geçirdi. Cam içeri doğru fırladı, arka koltukta oturan iki adamın ürkerek arkaya döndüğünü gördü. Arabada bekleyip diğerlerinin getireceği kişilerin yol boyunca sorun çıkarmalarını önlemek için bekliyorlardı. Manus ilkinin suratının sol tarafını uçurdu. Öbürü daha hızlıydı. Manus ona dönene kadar aşağı eğildi.

Manus pozisyon alıp dört kere koltuğun arkasından ateş etti. Adamın beyninin ön koltukların arkasına yapıştığını gördü ve işinin bittiğini anladı.

Kimse duymuş muydu? Silah arabanın içindeydi, bu da sesin biraz daha az çıkmasına neden olmuş olmalıydı. Yine de emin olmanın bir yolu yoktu.

Force Pro'yu yerine koyup kamyonete yürüdü. Evie ve Dash de o esnada aracın yolcu tarafına gidiyorlardı. Dash elini sallayıp Manus'a kocaman sırtıttı. Etrafına bakındı, burnunu kırıştırıp işaretle, *"Bu koku da ne?"* diye sordu.

Cevap, tabii ki kandı. Manus şimdiye kadar litrelerce akıttığından bambaşka bir kokusu olduğunu çok iyi biliyordu. Dash'in masum çocukluğunda yaşadığı kesik ve sıyrıklardan çok farklıydı. Soruyu saymazsa, çocuk rahatsız değil gibiydi ve Manus, Evie'nin iç rahatlatıcı bir hikâye uydurduğunu varsaydı.

"Bir araba geyiğe çarpmış," dedi işaret diliyle. *"Yardım etmeye çalıştım ama yapabileceğim bir şey yoktu."*

Dash, *"Görebilir miyim?"* diye sordu.

Manus başıyla hayır dedi. *"Bunu görmek istemezsin. Hadi, gitmeliyiz."* Yolcu kapısını açtı, Dash içeri girdi.

Evie, Suburban'ın olduğu tarafa baktı ve *"O... silah sesi miydi?"* dedi. Loş ışıkta kelimeleri anlamak zor oluyordu ve Manus neden işaret dilini kullanmadığını merak etti. Sonra Dash'in bilmesini istemediğini anladı.

Kamyonetteki alet kutusunu açıp içine kanlı gömleğini tıktı. İşaretle, “*Sonra anlatırım,*” dedi. “*Telefonları bıraktın mı?*”

Başını salladı.

“*Tamam. Gidelim.*”

Evie içeri girip kapıyı arkasından kapattı. Manus bagaja gidip tişörtünü çıkardı, diğer gömleğin üzerine attı ve bir tomar ıslak mendil çıkardı. Ellerini, kollarını ve suratını sildi. Kirli mendilleri de kıyafetlerin yanına attı. Bunların hepsinden güvenli bir yerde kurtulacaktı. Alet kutusunu da çamaşır suyuyla yıkaması gerekiyordu. Ama önce buradan hızla ayrılmalıydı. Temiz bir gömlek giyip arabaya bindi.

Üçü de önde oturuyordu, Dash ortalarındaydı. Manus aracı kullanırken zaman zaman ikisinin konuşmalarının bazı kısımlarını görüyordu. Oğlan nereye gittiklerini bilmek istiyordu, Evie de ona Bay Manus’un ona işte başına gelen büyük bir problemi çözmeye yardımcı olduğunu, daha sonra fırsat olduğunda detaylıca anlatabileceğini söyledi.

Manus kuzeybatıya doğru yöneldi, anayolları tercih etmiyordu. Kuzeydeki dairesine gidemezdi. Doğuda Baltimore ve güneyde District’in kalabalık nüfusu avantajlı gibi görünse de ikisinde de çok fazla plaka okuyucu, kamera ve polis vardı. Geriye seçenek olarak sadece kuzeybatı veya batı kalıyordu. Yol üstünde bir sürü eyalet ve bölge parkı, orman ve kamp yeri vardı. Birçok ucuz moteli ve yakınlardaki iç savaş alanlarını da unutmamalıydı. Her zaman alet kutusunda kaçışı kolaylaştıracak kadar nakit bulundururdu. Üç insan için kullanmayı planlamamıştı ama idare ederlerdi. Onları güvenli bir yere götürürdü, sonra ne yapacaklarına karar verirlerdi.

Sadece bu olası planlarının detayları hakkında ortak bir karar alabilmeyi umuyordu.

39. BÖLÜM

Karanlık yolda sessizce ilerlediler. Gece ilerledikçe etraf daha karanlık olmaya başlamış, giderek şehirden taşra alanlara geçmişlerdi. Kamyonetin ışıkları ağaç ve arada bir eski binalar dışında bir şey göstermiyordu. Dash, Evie'ye yaslanmış, uyuyordu. Evie de aynı rahatlıkta uyuyabilmeyi dilerdi ama olacaklardan ve bundan önce olan her şeyden o kadar korkuyordu ki!

Ayıldığında bir kaza geçirdiğini ve ambulansa uyandığını sanmıştı. Biri ona başının acıyıp acımadığını sormuştu. Ama kımıldayamıyordu... onu bir sedyeye mi bağlamışlardı?

Sonra o adamı gördü. Delgado'yu. Ve ona bakışlarını gördü, sanki bir an önce pişirip yemek istediği bir şeymiş gibi bakıyordu. Ardından marketin dışındaki Marvin'i hatırladı. Her şey hastalıklı bir şekilde zihnine akın ediyordu.

Adam tanıdık gelmişti, bu da her şeyi bir şekilde daha rahatsız edici ve gerçeküstü yapmıştı. Sonra neden olduğunu anlamıştı: Kamera kayıtlarından biliyordu. Bombayı yerleştirip mezarlıkta kaybolan adamdı. Görüntülerde şapkalı ve gözlüklüydü ama o yılışık gülüşü nerede olsa tanırdı.

Öleceğine emindi ama sonra Marvin gelmişti. USB sürücünün onda olduğunu söylemişti. O an artık ne düşüneceğini bilemez hale gelmişti. Sonra... eve geldiklerinde park yerinde birini mi *vurmuştu*? Geyikle ilgili o hikâyeye neydi? Sormuş ancak cevap alamamıştı. Biri evinin dışında onu mu bekliyordu? Marvin orada birini mi *öldürmüştü*?

Çok şey oluyordu. Artık takip bile edemiyordu. Şimdilik tehlike geçmiş gibi görünüyordu, parçalara ayrılp yok olmayı diledi. Fakat bunu yapamazdı. Dash için güçlü kalmalıydı. Sadece gücünü toplamak için biraz zamana ihtiyacı vardı. Her şeyden önce de iyice düşünmesi gerekiyordu. *Düşünmesi*.

Marvin, Clarksville'in hemen dışında aracın plakasını değiştirmek için durdu. Evie'ye zor durumlarda kullanmak üzere alet kutusunda yedek bir çift plaka tuttuğunu açıkladı. Evie adam tüm riskleri hesap ederek hareket ettiği için memnundu ancak bir yandan da rahatsızlık hissediyordu. Onun kim olduğunu bildiğini düşünmüştü. Onu evine almış, birlikte olmuştu. Şimdiyse tüm bu olanlardan sonra... kafası karışmış, korkmuştu. Evet, saldırıya uğramıştı ancak bir şekilde de minnettar hissediyordu. Adam konuya bu kadar hâkim olmasa şimdiye kadar çoktan ölmüş olacağının bilincindeydi. Yine de artık ona ne kadar güvenebileceğini bilmiyordu.

Gettysburgh'ün kuzeyine doğru yola devam ederlerken gerginlik ve yorgunluktan sızmak üzere olduğunu fark etti. Belki de ona verdikleri ilacın etkisinden dolayı böyle hissediyordu. Kamyonetin durduğunu fark etti. Kendini zorlayarak doğrulup etrafına bakındı. Tepelerle tarlalar dışında bir şey görmüyordu. Marvin yolun kenarındaki zar zor gözüken tabelayı gösteriyordu. *Big Sky Motel*. Sönük mavi kırmızı harflerin altında pembe neonla parlayan kelimeyi seçti. *Boş odamız mevcuttur*.

“Bir zincir otel değil,” dedi. “Nakit kullanabiliriz.”

Yola baktı ama motel binasını göremedi. *“Nereden biliyorsun?”*

“Zincir oteller büyük şirketlere aittir, girişte kart vermek gerekir. Bağımsız olanlarsa çoğunlukla aile işletmeleridir. Sayıları çok azaldı. Böyle yerler her zaman nakit tercih eder.”

Adamın bu konuyla ilgili bilgisini de yedek plakayla ilgili durum gibi aklına yazdı. Daha sonra üzerine tekrar düşünmesi gerekecekti.

Kadın birden, *“Dur,”* dedi. *“Nakit iyi bir fikir olmayabilir. Benim evden bu sürede gidebileceğimizi düşündükleri tüm bölgedeki olası nakit harcamaları takip edebilirler. Bu şablona uygun tüm otellerdeki ziyaretleri incelemeye alıp bulabilirler.”*

“Gerçekten bunu yapabilirler mi?”

“Artık neleri yapabileceklerinin en ufak bir kısmını bile bildiğimi zannetmiyorum.”

“Pekâlâ, birkaç ön ödemeli kredi kartım var. Kullanılmamış. Harcamalar benimle ilişkilendirilemez. Acil durumlar için almıştım.”

Kadın hafifçe gülümsedi, *“Sanırım bu acil bir durum.”*

“Bizi sisteme kayıt etmemelerini söyleriz. Sadece gece görevlisi olacak. Cebine elli kâğıt koyduk mu, bize oda anahtarını verip sisteme girmeyi unuttur. Şu tabelaya bir baksana, pek popüler bir yer gibi durmuyor.”

“Emin misin?”

Başını salladı ve direksiyonu sağa kırdı. Arabanın farları yolda bir yüzme havuzunu aydınlattıktan sonra yeniden bomboş karanlık bir yoldan devam ettiler. Yol kenarında sırasıyla eski bir salıncak, ters çevrilmiş bir piknik masası, birkaç sandalye gördüler. Adam resepsiyonun biraz ilerisine, iç eriden kimse- nin dışarı çıkmadan kamyonu göremeyeceği bir yere park etti. Saklanmıyordu ama görünür olmak için de çabalamıyordu.

Evie aracın camını açtı ve cırcırböceklerin sesini dinledi. Ne trafik ne komşular, hiçbir şey yoktu. Başını çıkarıp yukarı baktı. Gökyüzü yıldız doluydu.

Marvin birkaç dakika sonra döndü. Arkasından kamyone-tin kapısını kapadı ve ona ucunda plastik bir halka olan oda anahtarını gösterdi. *“Otuz dört dolar,”* diye içini çekti. *“Ayrıca güvenlik depozitosu için elli dolar daha. Üstüne de sisteme beni girmemek için elli daha, çünkü ofisimin kaydardığımı anlamasını istemiyorum. Gece görevlisi yaşlı bir adam. Bir şişe burbonun dibini bulmuş. Bizi hatırlamaz bile.”*

Başıyla evet işareti yapan Evie adama hafifçe gülümsedi. Ne kadar mutsuz olduğunu biliyordu ve iyi hissetmesi için uğraşıyordu. Fazla bir şey sayılmazdı ama çabası belli oluyordu.

Odaları binanın diğer ucundaydı. Bina ortadaki park yerinin etrafında U şeklinde konuşlandırılmıştı. Marvin hemen girişin yanına park etmişti. Aracı burnu yola dönük şekilde bırakmasının hızlıca çıkmak için olduğunu tahmin etmişti ama sormamaya karar verdi.

Adam motoru kapatıp etrafına bakındı. *“Biraz burada bekle.”*

Kadın, Dash’e baktı, hâlâ uyuyordu. *“Neden?”*

Torpidonun yanındaki küllüğü yerinden çıkardı. Altında küçük deri bir cüzdan vardı. Cüzdanı kucağına koydu. *“Bizim odanın yanındakine gireceğiz. Sahibine bize yanı boş olan odalardan vermesini, çünkü karımın uykusunun çok hafif olduğunu söyledim. Sorun olmadığını, bu gece çoğunlukla boş olduğunu, bize binanın en ucundan oda vereceğini belirtti.”*

Deri cüzdana baktı. *“Onlar kilit açmak için mi?”*

Adam onayladı.

Bu kez kendini tutamadı, *“Marvin, Tanrı aşkına, kimsin sen?”*

Marvin ön camdan karanlığa doğru bakarken işaret etti.

“Şu an pek emin değilim.”

40. BÖLÜM

O da temiz ve fonksiyoneldi. Her ikisi de çift kişilik olan yatakların arası bir komodinle ayrılıyordu. Yatakların dışında bir masa ve iki sandalye vardı. Duvarlar çam ağacından lambri, yer ise duvardan duvara kısa tüylü halıyla kaplıydı. Manus'un şimdiye kadar kaldığı bazı yerlere kıyasla burası beş yıldızlı sayılırdı. Ancak Evie ve oğlanın ne kadar hoşlanacağından emin değildi. Evie'nin korktuğunu ve kafasının karışık olduğunu biliyordu, ancak kuvvetli gözükmeye çalışarak bunu saklamak için çaba gösteriyordu. Dash iyi görünüyordu ve Manus çocuğun duygusal yanının annesine çekmiş olduğunu düşündü.

Sırayla hepsi küçük banyoya girdi. En son Manus gitti. Dışarı çıktığında Dash pijamalıydı. Evie akıllılık yapmış, çocuğun kendini rahat hissetmesi için günlük alışkanlıklarını bozmayacak birkaç şeyi yanına almıştı. Manus bir çocuk için ev yaşamındaki alışkanlıklarının ne kadar rahatlatıcı olduğunu az da olsa hatırlıyordu. Yitip gitmiş hatıralar, kaybolmuş duyguların hayaletleri, eskilerde kalan gölgeli anılar bir anlığına zihnine hücum etti. Evie'nin onu izlediğini fark edince bu hayalleri zihninden uzaklaştırdı.

Dash dişlerini fırçalamak için tuvalete gitti. Manus, Evie'ye kapıya uzak olan yatağı işaret ederek, *"Siz orada yatın. Benim kapıya yakın yatmam daha iyi olur;"* dedi.

Bu seçimi yapma gerekliliği onu korkutmuş görünüyordu. Kapıyı kırıp içeri girecek biri bu kez onun cesaretini de tamamen kıracaktı. Zaten ondan sonrası tüm felaket senaryolarının gerçekleşmesi demekti. Manus işaret etti, *"Sadece daha dikkatli olmak istiyorum."*

"Tüm bunların senin için zor olduğunu anlıyorum."

"Üzgünüm."

"Sorun değil. Durumun farkındayım."

"Yani... Her şey için özür dilerim."

Dash banyodan çıktı. Diş fırçasını annesine verip esnedi.

Kadın ona gülümseyip, *"Hadi yatağa,"* dedi.

Çocuk da annesine gülümseyerek baktı, *"Yarın okul yok, değil mi?"*

"Yaşasın, okul yok," diye işaret etti.

Oğlan, Manus'un yanına geldi, gözlerinin içine bakarak, *"Anneme yardım ettiğin için teşekkür ederim,"* dedi.

Manus başıyla tamam işareti yaparken yaptıklarının hiçbirini için teşekkürü hak etmediğini nasıl söyleyeceğini bilmediğini fark etti.

"İşin bittiğinde ranzaman altındaki boşluğa koymak için bir masa yapmama yardımcı olabilir misin? Annem belki yapabileceğini söyledi."

Manus dönüp Evie'ye baktı. Kadın huzursuzlanmıştı. Çocuğun şu an bunu söylemesini beklemediği belliydi. Zaten kim bilir oğluna bunu ne zaman söylemişti.

"Ahşap malzemeyi taşımama yardımcı olursan neden olmasın."

Oğlanın yüzü kocaman bir gülümsemeye aydınlandı. Elini uzatıp Manus'un elini sıkarak anlaşımlarını kutladı. Hemen sonra da adama sarıldı. Manus yine karmakarışık olmuştu. Aynı anda kendini suçlu, mutlu ve üzgün hissediyordu.

Hatta şimdi yeni bir his daha vardı. Sanki... koruma hissi gibi. Direktöre karşı duyduğu gibi değil, farklı bir histi. Belki biraz... bilmiyordu. Neyse, bunları düşünmenin zamanı değildi.

Evie oğlanı yatağa yatırdı ve alnına bir öpücük kondurdu. Pijamalarını giymeden önce üzerinde olan tişörtü eline verip işaret diliyle, "*Bay Manus'la biraz konuşmamız lazım. Işıktan rahatsız olmak istemiyorsan gözlerini bununla kapatabilirsin,*" dedi.

Çocuk, "*Fark etmez, rahatsız olmam,*" diye cevapladı. Manus, oğlanın ne konuştuklarını seyretmek istediğini anlamıştı.

Evie gülümsedi. "*Hadi, uyuman lazım artık.*"

Manus kadına, "*Geç oldu. İstersen ışıkları söndürelim, gidip banyoda konuşabiliriz,*" dedi.

Evie bir an adamı süzdükten sonra ne demek istediğini anladı. Aslında yan odayı tutmuşlardı, bu odanın kapısının altından ya da perdelerin arasından dışarı ışık süzülürse pek iyi olmazdı.

Banyoya geçip kapıyı hafif aralık bıraktılar. Evie küvetin kenarına yaslanınca Manus da klozetin kapağını kapatıp üstüne oturdu.

Kadın, sanki tüm dünya dışarıda kalmış gibi aralık kapıyı süzdü ve adama dönüp işaretle, "*Şimdi ne yapacağız?*" diye sordu.

Manus kadının nasıl hissedeceğini biliyordu ama yine de söylemek zorundaydı, "*Direktöre USB sürücüyü vermen lazım.*"

Kadın, Manus'u uzun uzun süzdü. *"Bende olduğunu nereden biliyorsun?"*

"Sende olduğunu söylediler."

"Nereden bilebilirler? Rockville'deki posta merkezini nereden biliyorlar?"

"Hiçbir fikrim yok. Direktör senin bazı kayıtları çaldığını söyledi. Bir USB sürücüsü olma ihtimali yüksekmiş. Bunu geri almamızı emretti."

"Kayıtların neyle ilgili olduğunu biliyor musun?"

Manus'un kafası karışmıştı. Neyin kaydıydı, bilmiyordu. Bilmesi de gerekmiyordu. *"Sadece o USB sürücüyü istiyor. O yüzden..."*

Evie başını sertçe iki yana salladı. *"Hayır, istediği sadece bu değil. Belki isteklerinden sadece biri bu ama artık başka şeyler de var."*

Manus kadının haklı olabileceğini biliyordu. Büyük ihtimalle haklıydı. Ancak bu tek şanslarıydı. Onu ikna etmek zorundaydı. *"O zaman ne peki?"*

Evie duraksadı. Adam onun kendisine ne kadar güvenebileceğini düşündüğünü fark etti. Onun yerinde olsaydı ağzını açıp bir kelime bile söylemezdi. Ancak kadın başka şansını olmadığını anladığı için, *"Sana anlattığım gibi görmemem gereken bazı şeyler gördüm. Sen de zaten ne bildiğimi öğrenmek için peşime düşmemiş miydin?"* diye işaretle fikrini söyledi.

Adam başıyla evet işareti yaptı. Utanmıştı.

"DC'deki bombalama olayından bahsediyorum. İşin arkasında direktör var," diye devam etti.

Manus tam anlamamıştı. *"Arkasında ne demek?"*

"O yaptı. Emri o verdi."

Manus itiraz ediyor, başını hayır anlamında sallıyordu. Kadın yanılıyordu. Elbette direktörün emriyle bir yığın insan

öldürmüştü. Bunu inkâr etmiyordu. Ama bunlar hassas operasyonlardı. Tehdit konularıydı. Asla masumların hedef alındığı bir işe karışmamışlardı. Evie bir katliamdan bahsediyordu.

“Olamaz!” diye işaret etti. Şu an kimi ikna etmeye çalıştığından emin değildi. *“Asla böyle bir şey yapmaz.”*

“Bombayı koyan arkadaşın Delgado’ydu.”

“Ne?”

“Bombayı yerleştirdiğini kendi gözlerimle gördüm. Yemek hizmeti veren bir araca koydu. Yol üstündeki tüm kamera kayıtları boyunca onu izledim. Kameraların görüş alanından nelerde kurtulabileceğini çok iyi biliyordu. Dolayısıyla nereden geldiğini ve işi bittikten sonra nereye gittiğini bulamadım. Kamera ağındaki kör noktaları ona başka kim söyleyebilir ki? Açıkçası direktörden başka bu kamera ağını bilen biri olduğunu bile düşünmüyorum.”

“Hayır, direktör asla böyle...”

“Ne zannediyorsun ki? Direktörün bir iyilik meleği falan mı olduğunu düşünüyorsun? Delgado bu gece beni öldürecekti. Sanırım sıradan bir kaçırma ya da tecavüz havası verecekti. Direktörün bunu bilmediğini mi sanıyorsun?”

Manus cevap veremedi. Direktörün çok sert şeyler yapabileceğini biliyordu. İlk kez bomba konusunu daha dikkatli düşündü. Direktörün onu Türkiye’ye neden gönderdiğini sorgulamak için kendine izin verdi. Neden göndermişti? Adamları öldürüp telefonlarını almak için.

“Farkında değil miydin?”

Manus kafasını hayır anlamında sallamaya devam etti.

“Anlamamış mıydın?”

“Hayır, yani önceleri sadece USB sürücüsüyle ilgili olduğunu düşündüm. Sonra...”

Cümlesini bitiremedi.

“Sonra ne?”

Sanki dünyası tuzla buz oluyordu, en hızlı parçalanan da o dünya üzerindeki başkahramandı. “Neden? Neden direktör bir bombalama olayı tezgâhlaştı ki?”

“Gazeteci Ryan Hamilton’ı kaçırdıkları yere drone’larla bir saldırı düzenlenmesi için bahaneye ihtiyacı vardı. Hamilton bir NSA muhbiriyle temasa geçmişti. Adamın ismi Daniel Perkins. Şu Ankara’daki araba kazasında ölen adamı hatırladın mı? O işte. Aynı gün Hamilton kaçırıldı. Tesadüf mü sence bunlar?”

“Hamilton’ın Perkins’le temasta olduğunu nereden biliyorsun?”

Sessizlik oldu. Ardından kadın işaretle, “Kamera ağı,” dedi. “Benim işim bu. Ağ sistemlerini kırıp o bilgileri biyometrik verilerle karşılaştırabilecek programlar yazarım.”

Manus takip etmekte zorlanıyordu. “Yani... Hamilton’la Perkins’i birlikte mi gördün?”

Kadın başını sallayarak onayladı. “İstanbul’da. Bunu direktöre haber veren benim. Zaten sanırım bu yüzden Hamilton’la Perkins’in başına gelenlerin birbiriyle ilişkilendirilmemesi için bu kadar çaba harcadı. Sıradan ve ilintisiz göstermeye çalıştı. Aksi takdirde şüpheleneceğimi biliyordu.”

“İyi de öldürülmesini istiyorsa neden Hamilton’ı kaçırttı?”

“Sanırım zaten amaç öldürülmesiydi. Kaçırılma meselesi arada ilişki kurulamasın diye yapılmış bir düzmece. Yani şu IŞİD’e bağlı bir grup tarafından kaçırılan gazeteci tiyatrosu. Yani böyle bir olayla direktör arasında kim bağlantı kurabilir ki? Ama o süreçte bir şeyler ters gitmiş olmalı. Hamilton’ı kim kaçırdıysa ona yapması söyleneni yapmadı. Adamı öldürmedi.

Bunun üzerine direktör de bomba meselesi için Delgado'yu görevlendirdi. Patlayan bombayı Hamilton'ı elinde tutan IŞİD'li teröristlerle ilişkilendirince drone saldırısının iznini Başkan'dan hemen koparmıştır. Bütün bu kurgu Hamilton'ı öldürmek ve adamın Perkins'ten aldığı bilgiyi ele geçirip gizlemek için."

Manus bir an bile düşünmedi. *"Hamilton hayatta."*

Kadının gözleri fal taşı gibi açıldı. *"Ne? Nereden biliyorsun?"*

Manus neden bunu söylediğini bilmiyordu. Kadının Hamilton vakasındaki rolünü bilmesini istemiyordu. Ama bu noktadan sonra geri adım atamazdı.

"Adamı Türkiye'de gördüm. Bayağı bir işkence yapmışlardı ama onu gördüğümde hayattaydı."

"Ama ağdaki bütün bilgi adamın öldüğü yönündeydi."

"Belki de ölmüştür ama bunun drone saldırısında olmadığını söyleyebilirim. O iş olduğunda adam Türkiye'deydi."

"Peki, şimdi nerede?"

Manus kısa bir süre duraksadıktan sonra işaretle, *"Bilmiyorum,"* dedi.

Kadın adamı dikkatle süzdü. *"Bana söylemediğin ne var?"*

"Hiçbir şey!"

"Marvin, anlamıyor musun, eğer hayattaysa o benim tek şansım."

"Neden?"

"Söylesene. Nerede olduğuyla ilgili bir şey biliyor musun?"

Manus başıyla hayır işareti yaptı.

Kadın, Manus'un yüzünü ellerinin arasına aldı ve *"Lütfen,"* dedi, *"Lütfen, bana yardım et."*

Kadının ellerini tuttu. Elleri sıcacık, yüzü çok güzeldi. Manus ne yaptığını öğrenirse kadının ondan nefret edeceğinden

korkuyordu. Ama bundan da kötüsü yaptıkları yüzünden kadının ya da çocuğun başına bir şey gelmesiydi. Gözlerini kapattı ve ellerini kadının ellerinin üzerine koydu. Kadının ona dokunduğunda nasıl hissettiğini hatırlamaya ihtiyacı vardı.

Bir süre sonra ellerini çekti. *“Eğer hâlâ sağsa Tuz Gölü civarlarında bir yerdedir.”*

“Nereden biliyorsun?”

“Biliyorum işte.”

“Nasıl?”

“Orada görmüştüm.”

“Nasıl?”

Manus kızmaya başlıyordu. *“Ne önemi var?”*

Kadın, Manus sanki onu tokatlamış gibi sarsıldı. Adam avuçları açık, ellerini kaldırıp af diledi. *“Özür dilerim.”*

Kadın başını hayır anlamında sallayıp, *“Neden bana söylemiyorsun?”* diye sordu.

Manus parmaklarını çıtlatarak gevşemeye çalışırken söyleyecek söz arıyordu. *“Bilmeni... istemiyorum.”*

“Çünkü bu benim hoşuma giden bir şey olmayacak.”

Gözlerini aşağıya indirdi, *“Duyarsan artık benden hoşlanmayacağını düşünüyorum.”*

Kadın elini Manus'un dizine koydu. *“Senden hoşlanıyorum.”*

“Bilsen böyle olmaz ama.”

“Neyi bilsem?”

Adam bir an duraksadı. *“Sen de, Dash de çok iyisiniz.”*

Kadın belli belirsiz gülümsedi. *“Evet, Dash iyi bir çocuktur.”*

“Yok, sen de çok iyisin. Onunla arandaki ilişkiyi görüyorum. Çok başarılısın.”

"Evet, Dash'le aramın iyi olduğunu düşünüyorum."

"Ama ben iyi biri değilim."

"Kötü şeyler mi yaptın?"

Adam başıyla onayladı.

"Hamilton'a mı?"

Adam kadına bakamadan yine başıyla onayladı.

Kadın, Manus'un dizindeki elini çekmedi. Manus bir süre sonra yüzünü kaldırıp kadına baktı. Beklediğinin aksine yargılamadan, anlayışlı ve yumuşak bir ifadeyle ona bakıyordu. Bunu hak etmediğini düşündü. Bakışlar içine bıçak gibi işledi. Tüm kalbiyle kadının gözlerinde gördüğü anlayışın gerçek olmasını istedi.

"Ne yaptıysan yaptın," diye işaret etti kadın, "hâlâ hayatta."

"Sanırım evet. Ona bir şey yapmadım. Ama durumu çok iyi değildi. Başkaları oldukça hırpalamıştı onu."

"Başkaları kim?"

"Önemli değil. Artık başkası yok. Yok oldular. Bir daha kimseye zarar veremezler. Başka da hiçbir şey bilmiyorum. Gerçekten. Ona zarar verenler öldü. Hamilton cesetlerin üstünde bir miktar para bulmuştur, aracın anahtarı da oradaydı."

"Nereye gitmiş olabilir?"

Manus, Hamilton'ın kafası karışık, perişan, yol iz bilmez halde orada ne yapabileceğini düşündü. Üzerindeki kadın elbisesinden kurtulup aracın arkasındaki iş kıyafetlerini giymiş olmalıydı. Araçtan çıktığında adamların cesetleriyle karşılaşmıştı. Şüphesiz, korkusu daha da artmıştı. Ancak yaşama içgüdüğü üstün gelmiş, midesi altüst olmasına rağmen oraya kusmamak için kendini tutmuştu. Cesetlerin ceplerine bakmak için kendini zorlamışsa, para ve anahtarları bulmuş olma ihtimali yüksekti. Araca binip oradan ayrıldığını, gölün

kıyısındaki turistik tesislere vardığında yol tarifi sorduğunu, hatta harita almış olabileceğini düşündü. Sonra ne yapmış olabildi?

“Hamilton tam bir şehirli. Doğada nasıl sağ kalacağını bilemez. Ya da sınırı kendi başına geçmeyi beceremez. Kendine kalacak bir pansiyon ya da benzeri bir yer bulmuştur. Adamlar onu fena hırpalamışlardı. Pansiyona girse odayı ve banyoyu başkalarıyla paylaşmak zorunda. Bunu isteyeceğini düşünmüyorum, yaralarını göstermek istemez. Belki sırt çantalı bir turist kafilesine rastlayıp aralarına karışmıştır diyeceğim ama adam TV’den tanınan bir adam, dolayısıyla tercih edeceğini sanmam. Fazla insan içinde dolanması onun için risk olur. O sebepten bir otelde olduğunu düşünüyorum. Nakitle ödeme yapabileceği, odaya yemek isteyebileceği bir otel. Perdeleri kapatıp başına gelenlere ağlayarak iyileşmeye çalışacağı ve saklanabileceği bir yer.”

“Neresi?”

“Tuz Gölü civarında böyle fazla yer yok. O sebepten sanıyorum Ankara’ya gitmiştir. Hem her yere yakın hem de seçeneği çok olan bir merkez.”

Kadının bakışlarında heyecanlandığını gösteren bir ifade belirdi. Daha umutlu görünüyordu. *“Ne zaman gördün? Hangi gündü, saat kaçta? Tam söyle.”*

“Dash’e yatak yaptığımız günden bir gün önce. Türkiye saatiyle öğle sularında.”

Kadının saat farkını hesapladığını anladı. *“Tamam, şu an orada sabah, değil mi? Demek ki... Dört gündür orada bir yerde. Sence aynı yerde mi kalmaya devam ediyordur?”*

“Yaralı ve güçsüz. Güvenli bir yer bulduysa tekrar dışarı çıkma riskini almaktan çekinecektir. Parası bitene kadar orada kalır. Ne düşünüyorsun?”

Evie konsantre olabilmek için parmaklarını şakaklarına bastırıyordu. *“Bu odayı tutmadan önce ne dediğimi hatırlıyor musun? NSA bu rezervasyonların hepsini sürekli tarıyor. Ben de bunu yapabilirim. Hamilton senin kadar bilgili ve uyanık değil. Ayrıca NSA’nın hangi bilgilere ulaşabildiğini hâlâ tam olarak bilmiyor. İlaveten otele girişte daha fazla dikkat çekmemek için görevliyle kalışının sisteme girilmemesi konusunda anlaşmayı tercih etmemiştir.”*

Adam başıyla onayladı. Etkilenmişti. *“Söylediklerin mantıklı.”*

“XKeyscore denilen bir yazılım var. Ona ulaşabilirsem adamın yerini tespit etme şansım olabilir. Şu bahsettiğin tarzda otellerden sence Ankara’da kaç tane vardır? Bir düzine mi, yoksa iki mi? Hamilton’ı son gördüğün saatten diyelim ki altı saat gibi bir zaman aralığı sonra bir Amerikan ismi ve nakit ödemeyle bu otellerden birine giriş yapan olmuş mu? Tek yapmam gereken bunu araştırmak. Ama bütün giriş şifrelerimi iptal etmişlerdir büyük ihtimalle.”

“Neden?”

“Dalga mı geçiyorsun? Benim şu ana kadar tecavüze uğrayıp öldürülmüş olmam planlanmıştı, hatırladın mı?”

Kadının kelimeleri kurşun gibiydi. Manus ana odaklanıp buna takılmamaya çalıştı. Evie bir analistti ve belli ki sahada işler nasıl yürür, pek fikri yoktu.

“Aradığın cevap sorunun içinde Evie. Ölümünü sıradan bir tecavüz ve cinayet olarak göstermeye çalıştıkları için rutinin dışına çıkmayacaklardır. Alelade bir cinayet kurbanının hesabının engellenmesi için sistem yöneticisine kim, niye emir versin?”

Kadının gözlerinin içi umutla parladı. *“Çok haklısın.”* Durum değerlendirmesi yapar gibi birkaç saniye sustu ardından. *“Pekâlâ bir dizüstü bilgisayarına ihtiyacım var,”* dedi.

“Giriş yaptığın yeri tespit edip oteli bulurlar.”

“Hayır, Tor kullanacağım. Bu şekilde bulamazlar.”

“Ama yaptığın araştırma kayda alınacak, bunu takip edip onlar da Hamilton’a ulaşabilirler. Onları doğrudan Hamilton’a yönlendirmiş olmayacak mısın?”

“Ona ulaşabilirsem durumu anlatır, uyarırım. Neyse, şansımı deneyeceğim. Ona ulaşır da USB sürücüsünün şifresini öğrenirsem içindeki kriptolu metni çözebilirim. O zaman da direktörün ne halt yediği ortaya çıkar.”

“Hamilton sana güvenmez.”

Kadın elleriyle küvetin kenarından destek alıp doğruldu. *“Daha iyi bir fikrin var mı?”*

Manus anında cevap verdi. *“Evet, sürücüyü direktöre ver ve ağzını kapalı tutacağını söyle.”*

“Hayır. Onu tanıdığını zannediyorsun. Hâlâ güvenebileceğini düşünüyorsun. Ama o tanıdığın gibi biri değil. İyi biri değil o adam. Marvin, o tam bir güç delisi ve şu an yaptıklarının ortaya çıkmasından çılgın gibi korkuyor. Ağzımı sıkı tutacağıma asla inanmaz. İnandığını söyler ama inanmaz ve eline geçen ilk fırsatta beni yok eder.”

Manus bedeninin buz kestiğini hissetti. *“Eğer böyle bir şeye kalkışırsa onu öldüreceğimi söyleyeceğim.”*

Kısa bir an için kadının gözleri korkudan büyüdü. Ardından ifadesi yumuşadı ve elini Manus’un dizine koydu. *“O zaman seni de öldürür. Bundan şüphelen olmasın.”*

Adam cevap vermedi. Zihninin, mantığın ve yaşananların gösterdiğine değil de istediğine inanmayı seçtiğini seziyordu.

Bir an kendini yapayalnız hissetti. İslahevinde geçirdiği ilk günü tekrar yaşıyor gibiydi. Bildiği, inandığı, güvendiği her şey ellerinden kayıp gidiyordu. Artık güvenilebileceği hiç kimse yoktu. Herkes düşmandı ve herkes ona zarar vermeye çalışıyordu.

Kadın, *“İnternete bağlanmam lazım,”* dedi.

Manus bu plandan hoşlanmamıştı. Hamilton için risk taşıyordu ve daha da önemlisi kendileri için de riskliydi. Kadın, direktöre güvenmeme konusunda ısrarcıydı ve Manus her ne kadar onunla aynı fikirdeymiş gibi gözüküyorsa da içten içe kadının haklı olabileceğini biliyordu.

“Otele girişimizi yapan görevlinin dizüstü bir bilgisayarı vardı. Gidip ödünç isteyebilirim ya da kiralarım. İşin ne kadar sürer?”

“Şanslıysam on dakikada biter. Değilsem bile iki üç saat-ten daha uzun sürmez.”

Manus duraksadı, sonra işaret diliyle, *“Ben çıkınca kapıyı ardımdan iki kere kilitle. Geldiğim zaman pencereye tek bir kez tıklayacağım. Kapıyı tıklatan veya kapı ya da pencereye birden fazla vuran olursa açma,”* diye uyardı.

Kadın başıyla onayladı. Banyodan çıktılar. Manus pencereden dışarı bakıp ortalığı kontrol ettikten sonra çıktı.

Girişte oturan yaşlı görevli hâlâ oradaydı ve ortalık hâlâ içki kokuyordu. Manus içeri girdiğinde adam dizüstü bilgisayarın ekranına bakıyordu, onu görünce kapattı.

“Odanızda her şey yolunda mı?”

Manus başını salladı. *“Eşim dizüstü bilgisayarını getirmemiş. İhtiyacımız oldu. Sizinkini ödünç alabilir miyiz? En fazla birkaç saatliğine. Bedelini hemen ödemeye hazırım.”*

“Hay aksi, bunun için para vermeniz gerekli değil... ama, şey, ne kadar verecektiniz acaba?”

Manus bourbonun ilk uğradığından bu yana birkaç parmak daha eksilmiş olduğunu gördü. Umursamadı. “Bir elliliğe daha ne dersin?”

Adam kaşlarını yukarıya kaldırdı. Manus çok fazla teklif ettiğini anlamıştı. Çabucak, “Bilirsin, iş meselesi,” dedi. “Hemen halletmezse küçük tatilimizi yarıda kesmek zorunda kalabiliriz. İnternet odada çekiyor, değil mi?”

“Tabii, tabii, odalarımızda ücretsiz Wi-Fi hizmetimiz mevcuttur. Birkaç saat dedin değil mi?”

Manus başıyla onayladı.

“Dizüstü bilgisayarımı alıp çekip gitmeyeceksiniz, değil mi? Yani yeni bir şey sayılmaz ama elli dolardan fazla eder.”

“Depozit bırakmamı ister misin?”

Adam çenesini ovuşturdu. “Depoziti boşver. Bana temiz bir yüzlük verirsen bütün gece senindir.”

Manus cebinden iki ellilik çıkarıp tezgâhın üzerine bıraktı. Adamın salyaları akmak üzereydi.

“Harika. Anlaştık o zaman. Bana bir iki dakika verirsen yapmam gerekenler var.”

Adam makinenin kapağını kaldırdı ve fareyle bir şeyler yapmaya başladı. Manus adamın ziyaret ettiği porno sitelerin kayıtlarını sildiğini düşündü. Bu iyi bir şeydi. Oradan silmesi yeterli oluyorsa demek ki otelde merkezi sistemde arama geçmiş kayıtları tutulmuyordu.

Dizüstü bilgisayarı alıp odaya geri döndü. Camı tek bir kez tıklattı. Evie kapıyı açtı. Hemen banyoya geçtiler. Kadının Tor'u indirmesi sadece bir dakika sürdü. İkinci dakikanın sonunda, “*Haklıymışsın, şifrelerimi iptal etmemişler,*” dedi. “*Sisteme girdim.*”

Dizüstü bilgisayarın üstüne eğilmiş, hızla bir şeyler yazıyordu. Manus kadının ne yaptığını bilmese de tahmin edebiliyordu. NSA'nın dünyadaki tüm otellerin rezervasyonlarını izlediği sisteme girmişti. Tuz Gölü'ne 250 km mesafedeki tüm otellerin yerini tespit ediyordu. Manus'un Hamilton'ı son gördüğü zamandan sekiz saat sonra bu otellerde yapılan tüm kayıtları tarıyordu. Tüm kredi kartı ödemelerini inceliyordu. Otelere pasaportla giriş yapmış herkesin kaydına bakıyordu. Ta ki...

“Sanırım onu buldum,” dedi. “Ankara Sunaa Oteli. Bill Moore olarak kayıt yaptırmış. Başka işlem yok.”

Manus başını evet anlamında salladı. Kadının sevincine ortak olmak istiyordu. Ancak içi her an daha da çok daralıyordu. Bugüne kadar mücadeleden hiç korkmamıştı. Ama kazanamayacağı baştan belli olan savaşlara girmemeyi tercih etmişti. Hele de bu durumda kazanamamak ölmek anlamına geliyordu. Buraya kadar gelebildikleri için çok şanslıydılar. Evie'nin şanslarını çok zorluyor olması onu korkutuyordu. Bir anda şansları dönebilirdi.

Ayağa kalktı. *“Bak bakalım, adama ulaşabilecek misin?”* dedi. *“Ben dışarı çıkıp ortalığı kolaçan edeceğim.”*

41. BÖLÜM

Evie'nin korumalı bir VoIP¹ hesabı açması beş dakika bile sürmemişti. Ödeme için Manus'un ön ödemeli isimsiz kartlarından birini kullanmıştı. Sunaa Oteli'ni arayıp Bill Moore'la konuşmak istediğini söyledi. Kısa bir sessizlik anından sonra telefonun bağlandığını gösteren iç hat arama sesi duyuldu. Kadın beklerken fazla umutlanmamaya çalışıyordu. Hamilton acaba orada mıydı? Cevap verecek miydi? Doğru insanı mı arıyordu? Belki de bir hata yapmıştı. Tamamen raslantı da olabilirdi.

“Alo.” Telefonu Amerikan aksanlı İngilizce konuşan bir adam açmıştı. Sesi titriyordu. O olmalıydı. Oydu.

“Ryan,” diye söze başladı, “Bir dost olarak seni arıyorum. Lütfen telefonu kapama.”

Telefonun diğer ucunda sessizlik oldu. “Ben... kim... kim-siniz?”

Hatta ufak bir cızırtı vardı ama konuşmayı engellemiyordu.

¹ Açılımı Voice Over Internet Protocol'dür. IP üzerinden ses verisi gönderilmesidir. (Çev. n.)

“Çok üzgünüm,” diye başladı Evie gözyaşlarının akmasını engellemeye çalışarak. “Bunların olacağını bilemezdim. Sadece işimi yapıyordum. Özür dilerim.”

“Ne dediğinizi anlamıyorum.”

Adamın sesindeki korku giderek artıyordu. Evie kendi kendine, “*Kendini topla artık kızım,*” dedi. “*Topla ve korkutmadan ne diyeceksen de. Yardımcı ol. Yardımcı ol ki o da sana yardım etsin.*”

Tekrar, “Üzgünüm,” dedi. “Korkuyorum, duymamam ve görmemem gereken şeyler öğrendim. Türkiye’deki buluşmanızdan, USB sürücüsünden haberim var. Birkaç saat önce beni de kaçırdılar ve az daha öldürüyorlardı. Şimdi küçük oğlumla yollardayız, kaçıyoruz. Ve bize kimin yardımcı olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok.”

Yine bir sessizlik oldu. Ardından adam, “Neden bahsediyorsunuz? USB sürücüsünden biri sizde mi?” diye sordu.

“Siz iki tane yollamıştınız. Birini FedEx’le ki sanırım bunu çalıştığınız medya şirketine gönderdiniz, diğerini de normal postayla Rockvill’deki posta kutusuna gönderdiniz. İlkine el konulmuş olma ihtimali yüksek ama ikincisi bende.”

“Kimsiniz?”

Evie derin bir nefes aldı. Şimdi söyleyeceklerinin işi mahvetme ihtimali yarı yarıya gibiydi. Bu noktayı aşabilirlerse ancak o zaman planlarının başarılı olma şansı olabilirdi.

“Ben NSA’da çalışan bir analistim,” diye başladı, “Ama yemin ederim sizin düşmanınız değilim. Söyledim size, beni de öldürmeye çalıştılar.”

“NSA mı? Aman Tanrım? Ciddi olamazsın!”

“Bak, ikimizin de yararına olabilecek bir önerim var.”

“Bütün bunları nereden biliyorsun? Nasıl öğrendin?”

“Seni nasıl bula...”

Adam, Evie’ye cevap vermeden sorularına devam ediyordu. Durumu kabullenmekte hâlâ zorlandığı belliydi. Ama zaten olmuş şeylerden bahsediyorlardı, kabullenmek zorundaydı.

Evie, “Uzun hikâye, şimdi sırası değil,” dedi. “Herkes senin drone saldırısında öldüğünü biliyor. Dolayısıyla artık senin peşinde değiller.”

Kısa bir sessizlik daha oldu. “Cidden böyle mi düşünüyorlar? Yani sadece resmi açıklama palavrası değil, öyle mi?”

“Bundan haberin var mı?”

“Odada TV var.”

Adam isteksiz konuşuyordu. Ama en azından konuşmaya devam ediyordu. Gönülsüzlüğü büyük ihtimalle çok korkmuş ve çaresiz olmasıyla ilgiliydi. Şu noktadan sonra devam etmesini sağlayabilmek için Evie’nin ona iyi bir neden sunması gerekiyordu.

Kadın, “Hayır,” diye cevapladı. “Palavra değil, en azından ben olmadığını biliyorum. O bölgeye drone saldırısı düzenlediler. Senin orada olduğunu düşünüyorlardı ve seni öldürmek için bunu yaptılar.”

“Kim bu bahsettiğin kişiler?”

“NSA’nın direktörü. Senin Perkins’le buluştuğunu biliyor.”

“Perkins şu an nerede? Ona bir mesaj ulaştırma imkânın var mı?”

Evie, Perkins’in ölümünün uluslararası haberlerde geçmediğini anladı. Tabii ki geçmeyecekti. Adam gizli görevdeydi. Ayrıca ölümü sıradan bir araba kazasıydı.

“Perkins öldü. Ankara’da bir araba kazasında. Seninle İstanbul’da buluştuktan sonra Ankara’ya döner dönmez. Kaza kelimesi dışında söylediklerimin tamamı doğru. Bunun da direktörün işi olduğunu düşünüyorum.”

“Aman Tanrım! Lanet olsun!”

“Beni dinle, o USB sürücüsünün içinde ne varsa NSA direktörünü çıldırtıp bu işleri yapmasına yol açacak kadar önemli ve tehlikeli. Seni kaçırttı, Perkins’i öldürttü, beni öldürtmeye çalıştı. Ve DC’deki bombalı saldırıyı duydun mu? Onun da arkasında direktör var. Suriye’de senin rehin tutulduğunu zannettiği cihazcı kampını bombalayabilmek için o saldırıyla neden yarattı.”

“Nasıl yani?”

“Nasıl olduğu şu an önemli mi? Bir an önce USB sürücüsündeki bilgiyi basına verip duyurulmasını sağlamanın ötesinde ne yapabileceğimi bilmiyorum. Direktörün bir başka cinayet daha işlemesini engelleyecek tek yolun bu olduğunu düşünüyorum. Seni de, beni de tekrar bulup öldürmesini engellemek için tek yol. Sence söylediklerim mantıklı mı?”

“Son derece mantıklı! Ama nasıl olacak?”

“Söylediğim gibi ikinci sürücü bende. Ama onu şifrelemişsin. Bana giriş kodunu söylersen kriptoyu açabilirim ve buradan da birilerine... bilmiyorum, sen daha iyi bilirsin, editörüne ya da benzeri birilerine gönderebilirim.”

“Orada dur bakalım. Telefonu hâlâ kapatmamış olmam her söylediğine inandığım anlamına gelmiyor. Evet, anlatıklarının çoğu inandırıcı ama şifremi asla kimseye vermem. Tüm bildiğim senin bir NSA elemanı olduğun ve sürücünün içindeki bilgiye ulaşmaya çalıştığın. Belki sürücü sende bile değil. Sendeyse bile ancak bu bilgiye ulaşırsan ne kadar zarar verici olduğunu görebilirsin. Ayrıca ne malum benden şifreyi alıp sürücüdeki bilgiye ulaştığında kapımda bekleyen CIA ajanlarına tamam, artık adamı yok edebilirsiniz demeyeceğini.”

Evie çılgılık atmamak için ağzını kapattı. Tüm gereken bu aptalın şifresini söylemesiydi. Ancak o zaman hepsinin kurtuluşunu sağlayabilirdi.

Düşün Evie. Adam çok korkmuş vaziyette. Onu rahatlatman lazım. Düşün, düşün...

“Ryan, tekrar düşün. Aşağıda CIA ajanları olsaydı seni şimdiye kadar alıp götürmüşlerdi bile. Sürücü bende değilse neden şifreyi isteyeyim? Ayrıca sürücü bendeyse ve dediğin gibi aşağıda CIA varsa, seni alıp şimdiye kadar konuşturmuş ve şifreyi öğrenmiş olurlardı. Onlara doğruyu söylemesen zaten vereceğin yanlış şifre sürücüyü açamayacağından hemen anlaşılacak, sen doğruyu söyleyene kadar işkence yapacaklardı.”

“Kusura bakma ama nedense benim rahatlamamı ve seninle işbirliği yapmamı sağlayacak şeyler hakkında gereğinden fazlasını bildiğini düşünüyorum.”

Evie, “Öyle mi?” diye sordu. Sabrının tükendiğini hissediyordu, “Peki, bunları nereden bildiğimi de düşündün mü bu arada? Birkaç saat önce görevinden fazlasıyla zevk alan bir NSA taşeronu tarafından kaçırılmam ve alıkonmam, sürücüyü sakladığım yeri söylemediğim için işkence görmem, daha fazlasının yapılacağı ve oğluma da gözümün önünde işkence yapılacağıyla tehdit edilmem, adama doğru bilgiyi vermediğim zaman bunun hemen kontrol edilip açığa çıkması bu bilgilerimin sebebi olabilir mi? Dolayısıyla çok haklısın. Evet, eğer kapıda CIA duruyorsa ne yapabilecekleri konusunda kesinlikle uzmanım.”

Gözlerini yumup dişlerini sıktı. Kontrolünü kaybetmemeye çalışıyordu. Aklına Delgado'nun yaptıkları gelmiş, o korkuyu tekrar yaşamaya başlamıştı. Sakinleşmeye çalıştı, şu an

güvendeydi, bu korkuyu arkasında bırakması gerekiyordu. Ama içinde kaynayan bir kazan vardı sanki.

Gözlerini açıp tekrar konuştu, “Kusura bakma, çok kötü bir gün geçirdim. Olanlara inanmak çok zor.”

“Ne demezsin, bir de bana sor.”

Belli belirsiz bir şekilde güldü, “Pekâlâ Ryan, ne yapıyoruz?”

Adam biraz bekledikten sonra, “Sürücüyü Betsy Leed’e ulaştır. Şifreyi ancak ona veririm.”

“Betsy Leed kim?”

“*Intercept*’teki editörüm. Ona güvenirim. Ama internete erişimim yok ve telefon etmekten de korkuyorum. Muhakkak izleniyordur. Hepimiz izleniyoruz. Herhangi birini aramaktan korkuyorum. Beni aradıklarını biliyorum. Seninle bunları konuştuğuma inanamıyorum.”

Evie düştüğünü hissediyordu. “Ryan, bunu yapamam... O sürücü elimdeki tek koz.”

“Haklısın ama şifre de benim elimdeki tek koz. Sana güvenmemi söylüyorsun ama sen bana güvenmiyorsun.”

“Ayrılmadan önce *Intercept*’ten kimseye şifreni söylemiş olabilir misin? Leed’e ya da başkasına?”

“Şifreyi sadece ben biliyorum.”

Adam belki doğruyu söylüyor, belki de söylemiyordu. Bilmek olanaksızdı. Zaten şu noktada pek de önemi yoktu.

Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı ve başka bir yol bulmaya çalıştı. “Tamam, Leed’le nasıl temas kuracağım?”

“SecureDrop’u biliyor musun?”

“Elbette, NSA’nın en nefret ettiği sistem.”

“Bunu duyduğum iyi oldu. Leed’le SecureDrop üzerinden temasa geçebilirsin. Yeni bir bilgisayar al. Ödemeni nakitle

yap. Tails işletim sistemini indir. Program Tor tarayıcıyla birlikte inecektir. Bunların ne olduğunu biliyor musun?”

Adamın sesi kendinden daha emin çıkmaya başlamıştı. Evie bunun iyi olduğunu düşündü. Adamın kendisine güvenmeye başladığı anlamına geliyordu. Az da olsa artık farklıydı.

“Tabii ki. NSA zamanının neredeyse yarısını bunları kırmaya çalışarak harcar.”

“Öyle olduğundan eminim. Bu şekilde temasa geçeceksin. Leed’e mesaj gönderecek, bir görüşme ayarlayacaksın. İkinci de izleniyorsunuz, çok dikkatli olmanız gerek. Cep telefonu ya da kişisel başka bir cihaz kullanmayın. Takip edecek birilerine karşı da uyanık olun. Hepimiz kafayı elektronik yolla izlenmeye taktığımız için insan faktörünü bazen unutuyoruz. Bu arada benden ve Perkins’ten nasıl haberdar oldun? Perkins bu konuda paranoyağın tekiydi, eh, ben de çok masum sayılmam. *Intercept*’te kullandığımız yöntemlerin karmaşıklığına inanamazsın.”

Evie bir an mesleki deformasyonla dışarıdan birilerine bilgi vermekten, özellikle de böyle çok gizli bir bilgiyi paylaşmaktan kaçındığı için sustu. Ancak kısa sürede bunun bir refleks olduğunu anlayıp içinden, “*Boşver,*” dedi.

“İnternete bağlı olan tüm dünyadaki kamera ağlarından gelen görüntülerle sisteme kayıtlı biyometrik verileri eşleştiren bir yazılımı yönetiyorum. İçinde yüz tanıma programı da var. Veritabanında önem ve gizlilik derecesi yüksek kişilerle tehdit oluşturabilecek kişilerin listesi var.”

“Basın mensupları da tehdit oluşturabilecek kişiler listesine dahil mi?”

“Listeyi kimin hangi kriterlerle oluşturduğunu bilmiyorum. Ama içinde bazı muhabirlerin de olduğunu söyleyebilirim.”

“Neyse, biraz da olumlu düşünelim. Bu haber en azından BEATS ya da başka bir ödülü getirebilir.”

Kadın kendini zorlayarak gülümsedi. “Evet, sanırım alırsın. Sen Perkins’le İstanbul’da buluşunca sistem uyarı verdi. Ondan sonra daha detaylı inceledik. Benzer şekilde direktörün DC patlamasının ardındaki kişi olduğunu bilme nedenim de sistemin sağladığı bilgiler. Beni kaçırıp tehdit eden kişi var ya, kayıtlarda onu araca bomba yerleştirirken gördüm.”

“Sonra senin de başın benimki gibi derde girdi demek ki.”

“İşte, söylemek istediğim tam da bu.”

“Yani NSA, Türkiye’deki kamera ağlarını da mı izliyor? Hadi, DC’yi anlayabilirim ama dünyanın öbür ucundan bahsediyoruz. Bu program küresel bir izleme programı mı?”

“Ne kadar yaygın alandan veri topladığını bildiğimi sanıyordum ama sanırım Perkins bundan da daha önemli bir bilgi yakalamış durumda.”

“Aynen öyle! Senin direktörün buna ne isim koyduğunu bilmek ister misin?”

“Neymiş ismi?”

“Tanrı’nın Gözü. Sizinkiler isim bulma konusunda haki-
katen çok kabız. Etobur, Toplam Bilgi Farkındalığı, Sınırlar
Üstü Bilgi falan, ne onlar öyle!”

“Neyle ilgiliymiş Tanrı’nın Gözü?”

“Söyleyeceklerim bu kadar. Sürücüyü Leed’e ulaştır, ben de şifreyi vereyim. Böylece en azından *Intercept*’i gelecek yıl da okuyabilmeyi garantilemiş olursun. Şu kadarını söyleyeyim, Snowden işi bunun yanında solda sıfır kalır.”

Evie bir an adamın kendisini cesaretlendirmek için böyle konuştuğunu düşündü. Sonra Tanrı’nın Gözü’nün gizli kala-

bilmesi için direktörün yaptıkları aklına geldi. Hamilton'ın dedikleri doğru olmalıydı.

Evie, “Ne diyeceğim,” diye tekrar konuştu. “Paranoyaklaşmak istemiyorum ama yine de sürücüyü Leed’e teslim etme sürecinde ya başına bir şey gelirse diye düşünmeden edemiyorum,” dedi.

“Ya senin başına bir şey gelirse?”

“Doğru. Benim de başıma bir şey gelebilir. Şunu söylemek istiyorum, belki de şifreyi editörüne şimdiden vermen daha garanti olur. Sürücüyü teslim ettiğimde şifreye ulaşmama ihtimali ortadan kalkar.”

“Bu sadece onun için bir tehdit oluşturur. Ayrıca ona şifreyi ulaştırabilmek için şu an güvenli bir yöntemim yok. Korunaksız bir yoldan ona ulaşip sizinkilerin anında elde edebilecekleri şekilde bilgiyi vermek istemiyorum. Leed sürücünün elinde olduğunu teyit etmeden şifreyi söylemeyeceğim.”

Evie'nin aklına Marvin'in Delgado'ya verdiği sahte sürücü geldi. “İyi de bu yöntemle benim dışımda birinin Leed'in eline sahte bir sürücü tutuşturup senin şifreyi vermeni beklemeyeceğini nasıl kontrol edeceksin?”

“Bilmiyorum, tamam mı? Şu an bir dakika sonra bile ne yapacağımı bilmiyorum. Sadece hayatta kalmaya çalışıyorum.”

Konuşmanın başındaki tüm stres ve korku adamın sesinde yine duyulmaya başlamıştı. Adamı tekrar sakinleştirip konuşmayı bitirmek zorundaydı.

“Seni zorladım galiba, kusura bakma,” dedi. “Tek amacım hem senin hem benim için işe yarayacak bir plan yapabilmek.”

Adam içini çekti. “Leed’le buluşman lazım. O sana güvenirse ben de güvenirim. SecureDrop’tan ona ulaş ve kendisini cep telefonundan on iki saat içinde arayacağımı söyle.

Onun sesini duymam lazım. Sürücüyü aldığını bana telefonda söylemesi gerekli. Ancak bunu duyunca ona şifreyi söyleyeceğim.”

“Pekâlâ, anlaşıldı. Onunla temasa geçeceğim. Sence bana inanacak mı?”

Adam sustu, hemen ardından, “Ona benimle ilk tanıştığı zaman altı yaşındaki kızı Brett’in nasıl annesinin ardına saklandığını söyle. Çok gülmüştük ve orada bunu gören başka kimse yoktu,” dedi.

“Tamam, bunu söylediğin iyi oldu. Şu programdan bahsetsene biraz. Ben sana kamera ağı izleme sisteminden bahsettim. Bu sistem Tanrı’nın Gözü’nün bir parçası mı?”

“Tamamı.”

Evie adamın devam etmesini bekledi ama başka bir açıklama gelmedi.

“Biraz içerikten bahsetsene? Neden Perkins’le yüz yüze görüşme riskine girdiniz? Sana sürücüde verdiği bilgiler hakkında açıklama mı yapması gerekiyordu?”

“Başka bir şey anlatmak istemediğimi söylemiştim.”

“Ama neden? Ben bugün kaçırıldım, birileri beni öldürmeye kalkıştı. Bu işin altında ne var, bilmek istiyorum, tamam mı? Yani bana söylemende nasıl bir sakınca olabilir ki? Zaten ikimiz de aslında belki de artık birer ölüyüz!”

Ağzından bu laflar çıktığı anda pişman oldu. Adam tekrar strese girecekti. Ama artık geri almaya imkânı yoktu.

Uzun bir sessizlik daha yaşandı. Adam kahkaha atıp, “Beni ikna etmek için çok ilginç bir yöntem seçiyorsun. Tamamen haksız olduğunu söyleyemeyeceğim. Bu cehennemden çıkmayı beceremezsem hiç olmazsa birileri bu rezaletin bir kısmını öğrenmiş olsun. Beni ortadan kaldırsalar bile belki sen

bir şekilde *Intercept*'e ulaşma yolu bulur ve bu bilgilerin anlaşılmasında yardımcı olabilirsin,” dedi.

Evie cevap vermemeyi tercih etti. Adamın anlatmaktan vazgeçmesinden korkuyordu.

“Pekâlâ,” dedi, “Devlet neyi öğrenmek istiyor sence?”

Düşündü. “Aslında her şeyi.”

“Pek öyle değil. Evet, devletin her şeyi öğrenebilme *imkânı* var ama ne tarz bilgiler aslında işine yarıyor?”

“Tam anlamayadım.”

“Şöyle anlatayım. Sence devlet insanların birbirine gönderdiği posta kartlarının üzerinde ne yazdığıyla ilgilenir mi?”

“Hayır. Bu zaten açık ve rahatlıkla ulaşılabilecek bir bilgi.”

“Aynen. Posta kartı gönderenler bir şeyleri gizlemeye çalışan insanlar değil. Ama zarf kullananlar, hatta korumalı zarflardan kullananları, bir de zarf yerine ulaşmadan ağzının buhar ya da benzeri bir yöntemle açılmasını önlemek için ilaveten yapışkan bant kullananları devlet merak eder. Şimdi sonuca sen git bakalım.”

“Yani sen devletin özellikle kripto kullananları takibe aldığını söylüyorsun, öyle mi?”

“Bildin. Ancak bu sadece işin ufak bir bölümü. Asıl odak elektronik ve diğer kanallarda gizliliği korumaya yönelik tüm hareketleri takibe almak üstüne.”

“Tam olarak neden bahsediyoruz?”

“Çok fazla detaya girmek istemiyorum. Ama şunu söyleyeyim ki işin başlangıç noktası antiterör uygulamaları. Sonra bugünlerde bütün devlet işlerinde olduğu gibi bu da çığrından çıktı. Teröristler işin doğası gereği gizli görüşmeler yapmak durumunda, değil mi? Dolayısıyla yukarıda birileri, teröristlerin bu gizli iletişim yöntemleri hakkında sizin kurumun her

yönden ve her koşulda bilgi edinebilmesini sağlamak istiyor. Bu bağlamda mesela davranış çeşitleri örnekleri sisteme kayıt ediliyor ve bu davranışların dış dünyada gerçekleşmesi izleniyor. Buna Bayes ağı¹ diyorlar.”

Evie, “Tabii ki” dedi, “Şimdi anlıyorum. Söylediklerin çok mantıklı.”

“Bu ağı biliyor musun?”

“Bayes çıkarsaması bir çeşit olasılık teorisidir. Ben bilgisayar uzmanıyım.”

“Çok iyi, benim de bu konuda altyapım var. Sorun şu ki...”

“... mahremiyetini korumak isteyen herkes terörist değil.”

“Bingo. Asıl sorun Tanrı’nın Gözü’nün giderek genişleyen uygulamaları herkesi izleyebilecek bir böcek ya da özelliğe doğru mu yol alıyor, bu tamamen belirsiz bir konu ve benim ilgilendiğim nokta burası. Bayes çıkarımlarında veriyi filtrelemek için kullandıkları yöntemlerden biri de bir matristir. Ne okuyorsun? Hangi siteleri ziyaret ediyorsun? Twitter’da kimi takip ediyorsun? Sana bir örnek vereyim: İnternette ACLU’yu, Jacob Appelbaum’u, Electronic Frontier Vakfı’nı, Ba-sın Özgürlüğü Vakfı’nı ya da *WikiLeaks*’i takip ediyor olabilirsin ya da bu gibi kuruluşlara bağlıta bulunmuş olabilirsin. Ya böyle şeyleri öğrenmek istiyorlarsa? Muhalefetten hoşlanmadıklarını biliyoruz. Güçlü olsun ya da olmasın, muhalefet istemiyorlar. Muhalefetle ilgili her şeye yılanın başı küçükken ezilmeli zihniyetiyle bakıyorlar.”

“Yani diyorsun ki Tanrı’nın Gözü...”

1 Bayes ağı: Olasılıksal yönlü dönüşsüz çizge modeli olarak da bilinir. Bir çeşit istatistiksel modeldir. Birbirleriyle koşulsal bağımlılıklara sahip bir rasgele değişkenler kümesinin olasılıklarını inceler. Bu model gözlemlenebilir nicelikler, gizli değişkenler, bilinmeyen parametreler ve hipotezleri de içerir. Örneğin bir Bayes ağı kullanılarak hastalıklar ve semptomları arasındaki olasılıksal koşul ilişkileri modellenenebilir. (Çev. n.)

“... Tanrı'nın Gözü sadece insanların mahrem kalmasını istedikleri şeyleri tespit etmeye odaklı. Normal tonda konuşursan seninle ilgilenmiyor ama fısıldıyorsan seni izlemeye alıyor. Şimdi düşün bakalım, böyle bir güçle neleri açığa çıkarırsın ve bu bilgiyi nerelerde kullanabilirsin? Şimdi görüyor musun işin aslını?”

“Bu... bu, tüm bilgiye erişmek olur.”

“Değerli tüm bilgiye. Eğer amacın belirli bir nüfusu kontrol altına almaksa işte sana bunun için başarısı tartışılmayacak bir yöntem. Sizin teşkilat resmen ironi yapıyor. Yani baksana duruma, mahremiyetini ancak korumaya çalışmazsan koruyabilirsin bu koşullarda. En azından teoride böyle. Mesela seni ele alalım. NSA senin bütün bilgilerine sahip. Yüz milyonlarca kitaptan oluşan sınırsız koleksiyonlarından sadece bir tanesisin. Eğer canları senin kitabını açıp okumak istemezse sonsuza kadar rafta kalabilirsin. Ama en ufak bir yanlış hareketin olursa, anında boğazına kadar batarsın.”

Bir süre karşılıklı sustular. Evie kafasında bir yığın olasılık hesabı yapıyordu. Kavram kesinlikle çok yaratıcıydı. Kimin böyle bir şeyi düşünebildiğini merak etti. Ve uygulama nasıl başlamıştı? NSA her kaynaktan sürekli ve yoğun bir biçimde kriptolu iletişim verisi toplardı. Bu kriptoları kırmak için çalışmalar sürerken veri saklı kalırdı. Kırılanlar geriye dönük olarak okunur ve sınıflandırılırdı. Mesela avukat müvekkil iletişimindeki kriptolu metinler üzerinde bir dönem çok durulmuştu. Başka hangi verilerin toplanabileceğini düşündü. Özellikle bazı kişilerin sosyal medya hesaplarının verileri izlemeye alınabilirdi. Benzer şekilde kısıtlanmış kullanımlı e-posta hesapları da izlenirdi. İnternet tarayıcısı geçmişlerini ve e-postalarının çevrimiçi çöp kutularını sürekli temizleyenler,

bunların hepsi izlenebilirdi. Ve istenirse bu kriterler çok daha detaylandırılabilirdi. Mesela hangi mesaj tiplerinin silindiğine odaklanılabilirdi. Ve bunlar takip edilirse... işte, o zaman gizli hiçbir şey kalmazdı. İlişkiler, açıklanmamış eşcinseller, mali dalaveralar, sapıklıklar... hepsi ve daha fazlası. İnsanların hayatının en kişisel bölümleri, en yüz kızartıcı sırları.

FBI'nın CIA Direktörü General Petraeus'u nasıl ifşa ettiğini hatırladı. Kişisel e-posta hesabındaki erkek sevgilisiyle yazışmalara ulaşmışlardı. İki de cinsellik içeren bu mesajları e-posta olarak göndermiyor, taslak olarak kaydedip aynı şifreyle bu e-posta hesabına girerek birbirlerinin yazdıklarını okuyorlardı. İşte, mesela bu bir uyarı verme noktasıydı. E-posta göndermeyip taslak olarak saklamak ve aynı hesaba sürekli farklı yerlerden girmek normalin dışında bir hareketti. Adam böyle yaparak gizlendiğini sanırken kendini ele vermiş olacaktı. Ya hesap FBI soruşturması sırasında bulunmasaydı ve adamın eşcinsel olduğunu ilk öğrenen direktör olsaydı? Bu iş ortaya çıkmasaydı Petraeus, CIA'in başında kalırdı. Birçok kişi onun başkanlığa doğru emin adımlarla yürüdüğünü düşünüyordu. Adamın hakkındaki bu gizli bilgiler direktörün elinde olsaydı o zaman gelecek *başkanın* ipleri direktörün elinde olurdu.

Kaç kişinin ipinin halihazırda direktörün elinde olduğunu merak etti. Güçlü insanlar, politikacılar, yargıçlar, gazeteciler. Ve acaba şimdiye kadar hangi kurumların gizli bilgilerine ulaşmıştı? Bir an omuzları çöktü. Yutamayacağı kadar büyük bir lokma çiğnediğini düşündü.

Birden sıradaki konunun kullan-at telefonlar olduğunu anladı. Nakitle satın alınıyordu. Kimler nakit ödeme yapıyordu? Öncelikle fakirler. Ama onların bir önemi yoktu. Peki, onlar dışında? Bir şeyler gizlemek isteyen herkes nakitle

ödeme yapardı. Sen de bugün itibarıyla bu olguyla tanıştın diye düşündü.

“Beni bu şekilde yakalamış olabilir mi?” diye sordu. “Nakit ödemeyele bir kullan-at telefon aldım. Tanrı’nın Gözü bu tür şeyleri mi izliyor?”

“Tam da bu tür şeyler!”

Korkunç bir his kapladı içini. Halbuki ne kadar da zeki-ce davrandığını ve dikkatli olduğunu düşünmüştü. Belli ki bu Tanrı’nın Gözü’nün dikkatini çekecek bir zekâ ve dikkat seviyesiydi.

Evie, “Kaldığın oteli değiştirsen iyi olur,” dedi. “Olabileceği kadar tedbirli davranıyorum ama belli ki ne senin ne de benim haberimizin dahi olmadığı şeyleri yapabiliyorlar.”

NSA’dan “onlar,” gazeteciyle kendisinden de “biz” diye bahsetmesi garipti ama şu an tam da böyle hissediyordu.

“Haklısın. Başka yere geçmeyi düşündüm ama... korkuyorum. Onlar bana...” derken cümlesinin devamını bir an getiremedi. Devam edebildiğinde sesi çatallaşmıştı. “... oldukça kötü şeyler yaptı. Beni nasıl buldun? Tam olarak anlatmadın.”

“Birkaç gün önce seni Tuz Gölü’nün orada gören adam var ya, o...”

“Bir dakika, hangi adamdan bahsediyorsun?”

Kadın duraksadı. Marvin *niye* oradaydı? Sormuş ama adam cevaplamayı reddetmişti. Bu olayla ilgili bir şeylerden dolayı kendini suçlu hissettiği çok belliydi. Her şey çok hızlı gelişmişti ve Evie’nin bunun üstünde duracak zamanı yoktu. Oraya Hamilton’ı öldürmek için gönderilmiş ve son anda fikrini mi değiştirmişti? Manus böyle bir adam mıydı? NSA’nın tetikçilerinden biri!

“Kim olduğunu... pek bilmiyorum,” dedi. “Ancak bana seni orada gördüğünü söyledi.”

“İri bir adam mı? Sakallı ve gözlüklü.”

“Evet iri biri ama sakalı ve gözlüğü yok.”

“Kılık değiştirmiş demek ki. Sağır mı?”

Kafasında uyarı çanları çalmaya başlamıştı. Neyin ne kadarını söyleyeceğinden artık emin değildi. Yine de Hamilton, Marvin hakkında bir şeyler biliyorsa öğrenmek istiyordu.

“Evet.”

“Adamı *tanıyor* musun?”

“Bana yardım ediyor.”

“Sana *yardım* mı ediyor? Ne diyorsun? Tanrım, ciddi misin? Seni oyuna getirmişler. Tabii şu an senin beni oyuna getirmediğini varsayarsak...”

“Ne demek is...”

“Beni kaçıran adam o! Sosyopatın teki. Anlayamadın mı? Ona yalvardım. O kadar çok yalvardım ki! O ne yaptı? Bana bir böcekmişim gibi bakıp arkamı... arkamı...”

“Ne yaptı?”

“Boş ver. Beni üç pislik Türke *teslim* etti. Amacı neydi? Neden böyle bir şey yaptı?”

“Sanırım Türkler aracıydı. Onların da seni Suriyeli bir ci-hatçı gruba teslim etmeleri gerekiyordu.”

“Neyse. Olan şu ki pislik herifler plana uymak yerine eğlenmeyi tercih ettiler ve bil bakalım eğlenceyi kim başlattı? Anladın mı şimdi? O herife güvenemezsin. Yanında mı şu an?”

“Hayır.” Yalan söylemek istemiyordu, zaten şu anda da yanında değildi. Marvin odaya geçmişti ve şimdi en önemli şey Hamilton’ın sakın kalmasını sağlamaktı.

“Tanrım, seninle bunları konuştuğuma inanamıyorum!”

“Sorun yok. Yanımda değil. Yalnızım. Şu... Tuz Gölü’nde neler oldu?”

“Ne olacak, arkadaşın ortalığı toz duman etti. Türkleri öldürdü. Öldürmek ne kelime, herifleri kasap gibi doğradı. Balta gibi bir şey vardı yanında. O cesetleri görmeliydin, sonra da beni öylece bırakıp gitti.”

“Neden seni de öldürmedi?”

“Nereden bileyim? Belki de orada açlık ve susuzluktan ölmemin daha eğlenceli olacağını düşünmüştür. Söylemek istediğim şu, bu adamın senin tarafında olduğunu düşünüyorsan benden de aptalsın.”

Evie adamın haklı olma ihtimalini düşündü. Üç adam... Baltayla doğrayarak öldürmek... Kulağa delice geliyordu. Diğer yandan evden çıkarken duyduğu silah seslerini hatırladı. Onları beklerken birilerini öldürmüş olabilir miydi? Aslında bu detaylar çok da önemli değildi. Asıl mesele adamın kim olduğuydu. Marvin kimdi? Ve Evie doğruyu nasıl öğrenebilirdi?

“Sanmıyorum,” diye cevap verdi. “Söz veriyorum çok dikkatli olacağım.”

Hamilton mırıldanıyordu, “İşe bak sen!”

Adamın bir an önce tekrar konuya odaklanmasını sağlaması gerekiyordu. “Leed’in bunu yayınlaması ne kadar süre alır?”

Kısa bir sessizlikten sonra adam, “Fazla değil. Ama pek önemi yok. Sürücü okunur hale geldikten sonra bilgileri birkaç düzine ayna siteye yükleyecektir. Türkiye’de de bunun aynısını yapmalıydım ama Perkins olaya müdahale edilebilme olasılığından ve açığa çıkmaktan korktu.”

“Bu konuda pek yanlış düşündüğünü sanmıyorum.”

“Öyle mi dersin? Dediğim gibi yapmış olsaydım olaylar şimdikinden daha kötü bir hale gelir miydi?”

“Haklısın.”

“Neyse, sürücünün içindeki bilgi ayna sitelere yüklenir yüklenmez bu rezalet biter. Ondan sonra ne kadar saklamaya çalışırlarsa çalışsınlar fayda etmez. Tersine çeviremezler, Perkins’ten aldıklarımın bu pislikleri nasıl süründürdüğünü görmeyi sabırsızlıkla bekliyorum.”

“Tamam, editörünle görüşeceğim. Şu on iki saat meselesi... daha çabuk yapma imkânın var mı? Peşimdekilerden ne kadar kaçabileceğimi bilmiyorum çünkü.”

“Bu işi daha erken bitirebileceğini düşünüyorsan harika. Ben altı saat sonra ararım o zaman. Ama o zamana kadar halledemezsen bu sefer boşa aramış olurum. Telefonu her kullanışım beni daha bulunur kılacak ki bunu ikimiz de istemeyiz. Buna değdiğinden emin olmalıyız.”

Kadın durumu tarttı. Altı saat yeterli olacaktı. Tabii...

“Seninkiler SecureDrop’u takip ediyor mu? Yoksa arşivlenip henüz ilgi çekmeyen bir şey mi?”

“Şu an mı? Büyük ihtimalle gerçek zamanlı izlemededirler.”

“Pekâlâ, o zaman sen altı saat sonra Leed’i arıyorsun, ben de bu süre zarfında işi bitiriyorum.”

“Tanrım, umarım söylediğini yapan birisindir!”

“Eh, çok kısa bir süre sonra bunu öğreneceksin. Oradan bir yere kıpırdama, tamam mı? Bir şekilde tekrar görüşeceğiz.”

“Öyle olmasını umalım.”

Evie telefonu kapattı, programdan çıktı, tarayıcının kaydettiği veriyi sildi ve dizüstü bilgisayarını kapattı. Ufak da olsa bir şeyler başarmıştı. Ama kendisini iyi hissetmesine yetecek bir şey değildi. Planları kendiliğinden aniden gelişmişti ve pek

yarım yamalak görünüyordu. Ayrıca bu bilgiler yayınlansa bile Hamilton'ın dediği gibi rezaletin biteceğini düşünmüyordu. Biraz sonra yapacakları bazı çok güçlü insanları çok öfkeli güçlü insanlara dönüştürecekti. Belki onlar böyle şeyleri sadece iş olarak görüyor ve iş bittiğinde kalkıp eve gitmeye hazır bekliyor olabilirlerdi ama Delgado'nun böyle olmadığından emindi. Delgado mantık adamı değildi, kâr zarar hesabı yapmazdı ya da herhangi bir şekilde uzlaşma zemini sağlanabilecek biri değildi. İş onun için bir bahaneydi. Zaten yapmaktan hoşlandığı şeyleri rahatlıkla yapabilmesi için bir bahane.

Fakat Evie'nin elinde oynayabileceği başka kart yoktu. Bunu beceremezse çıkış yolu kalmayacaktı.

Marvin kapıdan içeri girip, *"Nasıl gitti?"* diye sordu.

Odadan onu izlemişti herhalde. Ancak küvetin kenarına oturduğu için onu ancak profilden görmüş olabilirdi. Dudaklarını okumuş olamazdı. Zaten onun bilmediği hiçbir şey söylememişti.

"Sanırım iyi geçti."

"Hamilton nasıl?"

Adamın ilgisine şaşırmıştı. Rol mü yapıyordu? Hamilton'ın onu kaçıran iri yapılı sağır adam hakkında konuşup konuşmadığını anlamak için olta mı atıyordu?

"Çok sarsılmış olduğunu söyleyebilirim. Ve de korkmuş."

Adam başıyla onaylayıp gözlerini kaçırdı. Hamilton hakkında konuşmak istememe nedenini bilmek çok korkutucuydu. Bir kez daha adamın yaptıklarına karşı tepkisi arttı ve yoğun bir tiksinti hissi her yanını sardı. Tüm duvarlarını kaldırdığı, özel zamanlar paylaştığı bu adam kimdi? Sıfırdan oğluna bir yatak yapan, bacaklarının arasından da ve zihninden de çıkmasını istemediği bu adam kimdi?

Orada, yanında kendisini seyrederken bu hoş anıların hepsini hemen kafasından atmalıydı. Ona güvenemezdi ama ihtiyacı vardı.

Şimdilik.

Manus'a Hamilton'ın onun hakkındaki uyarılarını içermeyecek şekilde yaptıkları konuşmayı özetledi.

Evie sözlerini bitirdikten sonra adam biraz sessiz kaldı. Ardından, "*Öyleyse plan editöre USB sürücüsünü ulaştırmak, öyle mi?*" dedi.

"Evet."

"Yani nereye?"

Evie adamın bu soruyu sormasından hoşlanmamıştı. "*Kadın güvende olduğu bir yerdeymiş.*"

"*Peşinde bir yığın adam var, izleniyorsun, kolay olmayacak.*"

"Evet, biliyorum."

"*Sürücüyü sakladığın yerin gözlendiğini biliyorsun. Oraya gidersen sürücüyü almanı bekler ve alır almaz seni yakalarlar. Sonrasında da muhtemelen Delgado'ya teslim ederler.*"

Kadını korkutmak için böyle konuştuysa bile kesinlikle başarılı olmuştu.

"Yani?"

"*Bırak, ben halledeyim. İzlenmenin ne demek olduğunu, izleyenlerden nasıl kurtulabileceğimi biliyorum.*"

Adamın kendisini konuya dahil etme şeklinden hoşlanmamıştı.

Evie hayır anlamında başını salladı. "*Bildiğin gibi senin de peşindeler. Beni yakalama ihtimalleri olduğunu düşünüyorsan, senin için de farklı bir seçenek söz konusu olmayacaktır.*"

"*Sürücüyü senin elinden almaları kolay olur. Benden o kadar kolay alamazlar.*"

Kadın, Manus'un bu yaklaşımından hiç hoşlanmamıştı. Hem de hiç. Ya her şey onu tam da bu noktaya getirmek için baştan ayarlanmış bir iyi polis kötü polis oyunuysa? Delgado'yla birlikte arabadayken de aynı şekilde hissetmemiş miydi? Marvin sahneye çıkmış ve onu Delgado'dan "kurtarmıştı." Böylece tekrar kendisine güvenmesini ve sürücüyü alabileceği bir an kollamış olamaz mıydı? Ve sürücüyü aldığı anda Hamilton'ın işi biterdi.

Yine de bütün taşlar yerine oturmuyordu. Böyle bir plan varsa adam neden Hamilton'ı öldürme imkânı varken serbest bırakmıştı? Belki de Hamilton'ın görevini yerine getirip getirmeyeceğini takip edebilen bir izleme cihazı vardı. Böyle olsa bile Marvin onu Delgado'nun elinden niye kurtarmış olabilirdi ki? Delgado işkenceyle eninde sonunda onu konuşturup sürücünün yerini öğrenecekti. Tüm bunlar bir tezgâhsa nasıl bir tezgâh olabilirdi, tam olarak anlayamıyordu.

"Rockville'deki posta kutusuna kadar seni nasıl takip ettiklerinin farkına varabildin mi? Hayır. Peki, Hamilton senin onu Ankara'da nasıl bulabildiğini anlayabildi mi? O da hayır. Farkına varmamış olmanız takip edilmediğinizi göstermez."

Kadın duraksadı. Hemen ardından, *"Sende... sende silah var mı?"* diye sordu.

Manus başıyla onayladı.

"Bizimleyken kullandın mı? Evimin orada birilerini öldürdün mü?"

Adam gözlerini Evie'den kaçırıp işaretle, *"Peşinde bir sürü insan var. Birilerinin nasıl silah kullanacağını bilmesi lazım,"* diye cevapladı.

Evie'nin buna hayır demesi olanaksızdı. Yine de adam tam olarak onun sorusuna cevap vermemişti.

Aslında belki de vermişti.

Kadın, *"Pekâlâ,"* dedi. *"O zaman nasıl kullanılacağını bana da göster."*

Adam belinin arkasına elini götürüp büyük siyah bir tabanca aldı. Şarjörü çıkardı ve sürgüyü geri çekti. Dışarı fırlayan kurşun yatağa düştü. Silahı ona uzattı.

Evie önce silahı eline aldı, ardından işaretle konuşabilmek için bıraktı. *"Ağır mı."*

"Dolu olup olmadığını kontrol et."

"Şimdi boşalttın ya."

"Her zaman kendin kontrol ettiğinden emin ol."

Kadına nasıl kontrol etmesi gerektiğini gösterdi. *"Ağırlığı iyi bu arada. Geri tepmeyi dengelemek için gerekli."*

Kadın başıyla onayladığını göstererek, *"Emniyeti nerede?"* diye sordu.

"Horozu kaldırmadan tutuyorum. Tetiği ilk çekiş tabancanın horozunu kaldırır. Bunun için elini tetikte uzun süre tutman gerekir. Bu zaten bir tür emniyet demektir. İlk atıştan sonra silahın horozu otomatik olarak açıkta durur. Dolayısıyla sonraki tetik çekme daha kısa sürer ve kolaydır. Ateş etmek için yapman gereken tek şey nişan almak ve tetiği çekmektir. İlk seferinde parmağını tetikte uzun tutacaksın. Sonraki seferlerde gereken tek şey hafifçe sıkmaktır. Tetik çekmeyi sıkıştırmak ya da çekmekten ziyade bastırmak gibi düşün. Böylece elin o noktaya sabitlenecek."

Kadına silahı nasıl tutacağını gösterdi. İki eliyle sıkıca nasıl tutacağını, ardından da gözüyle hizalayarak nasıl nişan alacağını öğretti.

"İstersen seni bir ara poligona götürebilirim," dedi, *"tabii Dash'i de."*

Evie samimi görünmeyi umarak adama gülümsedi, “*Geç oldu. Hamilton’ın editörüne mesaj yollamam lazım,*” diye konuyu değiştirdi.

Manus başıyla onayladı. “*Pekâlâ, ben nöbet tutarım o zaman.*”

Kadın içinden, “*Eminim tutarsın,*” dedi. Sonra adama baktı. “*Neden biraz kestirmiyorsun? Ben ayaktayım, nöbet tutarım. Yorulduğumda seni uyandırırım.*”

Manus, Evie’yi bir süre süzdü. Adamın ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Ardından, “*Emin misin?*” diye sordu.

“*Evet. Şu an zaten diken üstündeyim.*”

Tabancayı kadının elinden alıp tekrar doldurdu. Emniyeti kurdu ve yatak odasına geçti.

Evie, Tor kullanarak *Intercept* sitesine girdi, oradan SecureDrop’a ulaşarak Betsy Leed’e uzun bir mesaj yazdı. Yazdıklarının kadına, kendisine geldiğinden daha mantıklı gelmesini umuyordu.

42. BÖLÜM

Anders ofisinde dolanıyor, sürekli ellerini ovuşturarak gerginliğini hafifletmeye çalışıyordu. Son günlerde eve gitmemeye, tamamen Fort Meade’de yatıp kalkmaya başlamıştı. Tam da olayları kontrol altına aldığını düşündüğünde Delgado’nun mesajları garipleşmeye başlamıştı. Bu gariplikleri kontrol ettiğinde şüpheleri daha da artmıştı. Delgado’nun telefonunun lokasyonunun tespit edilmesini istemişti. İçinden bir ses Manus ve Gallagher’inkileri de tespit ettirmesi için onu teşvik etmiş, sonucunda da üçünün aynı yerde olduğu ortaya çıkmıştı. Bunun mantıklı bir açıklaması yoktu. Daha da garibi üçü beraber kadının evine doğru yol alıyordu. Durumu izlemesi için gönderdiği ekip-ten haber çıkmamıştı. Aynı amaçla ikinci bir takım gönderdiğindeyse ilk ekibin yok edildiğini öğrenmişti. İkinci takım ortalığı temizlemiş, Gallagher’in evindeki üç telefonu alarak geri gelmişti. Üçünden de hâlâ bir haber yoktu. Anders üç telefon için de bulunduğu son lokasyona göre geri tarama yaptırmış, Manus’un Triadelphia Reservoirine gittiğini bulmuştu. Lokasyon kayıtlarına göre bu nokta Delgado’nun

Gallagher'i rehin tuttuğu noktaydı. Anders, Remar'ı bölgeye göndermiş, Remar da Delgado'yu kanlar içinde, elleri direksiyona kelepçelenmiş bir şekilde bulmuştu. Anders adamla telefonda kısa bir görüşme yapmış, Delgado USB sürücüsünün onda olduğunu söylemişti. En azından bunun için şükretmişti. Manus'un Hamilton'dan aldığı ilk sürücü sahteydi. Bunun da sahte çıkma olasılığı vardı. Anders'in sürücüyü bir an önce kontrol etmesi gerekiyordu. Tabii olan biteni de bir an önce Delgado'dan dinlemeliydi. Remar ile Delgado yolda, ofise doğru geliyorlardı. Anders sabırsızlıkla bekliyordu.

Bitmek bilmeyen on beş dakikanın sonunda kapı çalındı. Remar kapıyı açtı ve Delgado içeri fırtına gibi girdi. Anders durup sadece izledi. Delgado'nun yüzü darmadağındı. Birçok yerinde yara ve ezik vardı. Burnu kırılmış gibi görünüyordu. Saç protezinin olduğu bölgedeki kafa derisinde açık bir yara vardı. Dudakları parçalanmış, dişleri kırılmıştı. Yüzündeki tentürdiyot lekelerine bakılırsa Remar ilkyardım uygulamıştı. Ancak Delgado'nun bundan çok daha fazlasına ihtiyacı vardı. Kesinlikle bir plastik cerraha görünmesi gerekiyordu.

Anders, "Neler oldu böyle?" diye sordu. Remar çıkmak için kapıya doğru yönelince Anders, "Burada kal," dedi. Adam kapıyı kapatıp, sanki Delgado'nun kaçıp gitmesinden korkuyormuş gibi kapının önünde durdu.

Delgado kekeleyerek, "O Manus denilen pislik..." diye söze başladı. Ağzındaki yaralardan dolayı kelimeler tam anlaşılmıyordu. "... yaptı yapacağını. Kaç kere o herife güvenilmeyeceğini söyledim? Kaç kere? Gallagher'la birlikte olduklarını biliyor muydun? Yatıyorlarmış."

Delgado'nun harareti bir şekilde Anders'i sakinleştirmişti. "Ben birçok şeyi bilirim Thomas. Bunları sadece işimize yarayacaksa paylaşıyorum."

"Bak sen! Ve her nasılsa Manus'la Gallagher'in birlikte olduklarının bilgisini böyle bir operasyonda paylaşmaya değer bulmadın, öyle mi? Karıyı kaçırmama, tecavüz edecek, hatta öldürecek olmama bu adamın aldırmayacağını mı düşündün? Gerçekten bunları akıl edemedin mi?"

"Hayır. Hiç böyle düşünmedim."

"Ama aksi oldu işte. Keşke düşünseydin! Minibüsün yanında bitiverdi birdenbire. Tüm planı altüst etti. Ne yapmamı bekliyorsun ki? Bir şeylerin ters gittiğini anladım, tabancamı çekip sana telefon etmeye çalıştım ama sağır pislik çok hızlıydı."

Anders adama biraz sabır göstermesi gerektiğini çok iyi biliyordu, birkaç dakika dediklerini dinleyip içini boşaltmasını beklemek yeterli olacaktı. Ama yapamadı, "USB sürücüsü nerede?"

"Tamam, tamam, burada işte." Delgado elini cebine atıp çıkardığı sürücüyü uzattı.

Anders sücüyü alıp masasının arkasına geçti. Merakını gizlemek için en ufak bir çabası yoktu. Sürücüde kriptolu metnin olmadığını anlaması on saniye bile sürmedi.

Çünkü zaten içinde hiçbir şey yoktu.

Masanın başında kollarını sımsıkı kavuşturmuş şekilde birkaç saniye durdu. Kafası zonkluyordu, bir an için mağlubiyet hissi her yerini kapladı.

Remar, "İşe yaramadı mı?" diye sordu.

Anders başını hayır anlamında sallayıp Delgado'ya döndü, "Bunu nereden buldun? Detaylı anlat."

“Onu anlatmaya çalışıyordum ben de. Babasının yattığı huzurevindeki kadınlar tuvaletinde klozetin arkasına gizlediğini söyledi. Ben karıyı tutarken Manus oraya sürücüyü almaya gitti. Bir süre sonra da benim minibüsün yanında bitiverdi ve kadının dediği yerde sürücüyü bulduğunu söyledi.”

“Hamilton yem olarak iki sahte sürücü göndermiş. Ama...” dedi Remar.

Anders sözü devam ettirdi. “Evet, ben de sık rastlanabilecek bir durum olduğunu düşünmüyorum. Önden FedEx’le sahtesini yolladı, böylece sonradan normal postayla yolladığının gözden kaçacağını düşünmüş olmalı. Öyleyse ikinci bir sahte sürücünün anlamı yok. Bu da normal postayla gelenin gerçek sürücü olduğunu gösterir.”

Remar, “O zaman Gallagher bizi sakladığı sahte bir sürücüyü yönlendirdi ama...” dedi.

Anders tekrar söze girdi. “Evet, ama!” Remar’la böyle fikir alışverişi yapmak çok uzun zamandır alışık oldukları ve Anders’i rahatlatan bir şeydi. “Thomas, Manus’la birlikte Gallagher’i marketin önünden geçirirken bir zorlukla karşılaşmadığınızı bana mesaj olarak yazmıştın. İzlendiğinin farkına vardığıyla ilgili ipucu yoktu, değil mi? Paranoyakça davranış belirtileri gözlemedin, değil mi?”

“Hayır, her şey normaldi.”

Remar, “Demek öyle,” dedi. “O kadar rahat hareket ederken sahte sürücü meselesini planlayıp uygulayabilmesi pek akıl alacak bir şey değil. O zaman üçüncü bir seçeneği değerlendirmemiz lazım. Hakiki sürücüyü Manus aldı ya da kadının söylediği yerde bulamayınca bizi kandırmak için bu sahte sürücüyü bir yerlerden aldı.”

Anders başını sallayarak onayladı. Tabii bir dördüncü seçenek de mevcuttu. Delgado'nun gerçeğini alıp kendisine saklaması ve yerine bu sahte olanı onlara getirmesi. Yine de bunun pek ihtimali yok gibiydi. Delgado'nun böyle bir şey yapması için nasıl bir nedeni olabilirdi ki? Ancak Manus için böyle değildi. Buna ek olarak Delgado'nun görüntüsü ve onu bulup kurtardıkları kötü durum da bu olasılığı destekliyordu. Gallagher'in evinin dışında buldukları dört cesetten söz etmeye gerek bile yoktu.

Tüm yollar Manus'a çıkıyordu. Evet, belli ki Manus yeni ilgi konusu Gallagher uğruna Anders'e ihanet etmişti. Manus olanları tam olarak raporlamadığında Anders bu yeni denge-den şüphe duymaya başlamıştı. Ancak sonradan Manus'un tekrar özüne döndüğünü düşünmüştü. Bir şekilde adam Anders'i yanıltmıştı. İster bunu kasti yapsın, isterse aşktan gözü kör olduğu için tutarsız davransın, fark etmezdi. Manus artık güvenilirmez bir kaynaktı.

Yine de tam uymayan bir şeyler vardı.

"Silahını Manus'a doğrulttuğunu söyledin, değil mi?" dedi Anders sesli bir şekilde düşünerek.

"Evet, onun minibüsün içine girmesine asla izin vermeme-liydim. Hareket edebilmeme yetecek yer kalmamıştı ve dediğim gibi çok hızlıydı. Onu benden aldı."

"İşte bu ilginç."

"Nasıl ilginç?"

"Şu ana kadar Marvin'e silah doğrultup da bunu anlatabilecek kadar hayatta kalan kimseyi tanımadım. Aslını soracak olursan, seni orada bıraktıktan sonra Gallagher'in evine gittiğinde, yolladığım dört adamı kapının önünde öldürmüştü."

"Ne? Söylüyorum sana, bu herif tam anlamıyla psikopat!"

“Anlamadığım şey şu, seni neden öldürmedi?”

“Bilmiyorum. Ama şunu söyleyebilirim. Beni öldürmemiş olması hayatının en büyük hatası. Tanrım, şu suratımın haline bak. Canım nasıl yanıyor biliyor musun? Kız arkadaşı da boş durmadı. Herif beni kelepçeledikten sonra birkaç vuruş da o yaptı.”

Anders düşünceli bir şekilde, “Manus’un öldürmekle ilgili hiçbir çekincesi olmadığını sana hatırlatma lüzumu olduğunu düşünmüyorum. Cinayet onun doğası. Bunların da ötesinde, senin de farkında olduğun gibi, adamın sana garezi var. Ve buna rağmen bu gece seni öldürmedi. Çok rahat yapabilirdi ama yapmadı.”

Delgado şişmiş dudağına dokundu ve acıyla irkildi. “Ne demeye çalışıyorsun? Bir şekilde benim de bu tezgâhın içinde mi olduğumu ima ediyorsun? Ben bunların olması için Manus’a *izin* mi verdim yani?”

“Yok, yok, öyle bir şey demiyorum. Sadece Manus’un davranışının nedenini merak ediyorum.”

“Aman ne güzel! Sana iyi şanslar diliyorum. Kuduz bir köpeğin davranış şeklini analiz etsen ne olur ki? Şimdi ne anlamı var bu yaptığının? Bu işe Manus’u sen soktun.”

Bir an Anders bir eline geçse Delgado’nun bu köpeğe ne biçim işkence yapacağını düşündü, sonra vazgeçti, böyle bir davranış kendisine bir kazanç sağlamazdı.

Bir süre sonra, “Hayır,” dedi. “Manus kuduz bir köpek değil ama...” Remar’a baktı, “tanıdığım biri onu çok dayak yemiş bir köpeğe benzetmişti. Ve kendisine iyi davranan tek kişiye ne kadar sadık olacağından bahsetmişti.”

“Gerçekten mi? Kafamın içinde bando çalışıyor şu an ve nereye varmaya çalıştığını hiç anlamıyorum.”

“Şunu demek istiyorum. Manus sana değer verdiği için seni öldürmekten vazgeçmedi. Benim sana değer verdiğimi bildiği için seni öldürmedi.”

“Ooo, bak bu harika! İşte, şimdi kendimi çok değerli hissettim.”

“Manus senin hizmetlerine değer verdiğimi bilir Thomas. Senin canını yakmak benim canımı yakmaktır. Manus beni asla incitmez. Seni bu sebepten öldürmedi.”

“Ne diyorsun sen? Şu halime bak, sence canı yanmamış birine mi benziyorum?”

“Bir seferinde Manus’un adamın birinin kulağını koparıp, ‘Bunu sana vereceğim tek ihtar say!’ dediğini gördüm. Bunu bir düşün istersen. Sıradan bir ihtar olarak adamın kulağını eline verdi.”

“İyiymiş. Yani herifin psikopat olduğunu sen de kabul ediyorsun.”

“Olaya Manus tarafından bak bir de. Ona göre senin canını yakmadı. Seni öldürmek istediğinden hiç şüphem yok ama yapmadı.”

“Yani?”

“Şu an yapması gerekeni yapıyor. Bir yandan da zararı minimumda tutmaya çalışıyor. Köprüleri yakacak şekilde davranmıyor, çünkü aslında o köprüleri sağlam tutmak istiyor. Niyeti geri dönmek. Seni öldürmeyerek aslında bana mesaj yolladı.”

“Sen de ona benden bir mesaj yolla. Artık ölü bir adam olduğunu bilsin.”

Remar, “Nasıl bir mesaj?” diye sordu.

“Göreve devam ettiğini söylüyor.”

Delgado kükredi, “Dalga mı geçiyorsun?”

“Düşün bakalım, bu gece neler oldu? Gallagher’i kurtardı. Seni bir temiz dövdü. Kadının evinin önünde dört adam öldürdü ve şu an kadın ve çocuğuyla kaçıyor. Kadın artık ona güvenmekten başka ne yapabilir ki? Ona biraz zaman tanımamızı istiyor. Hâlâ sürücünün peşinde. Eğer şartlarını anlar ve kabul edersek sürücüyü bize verecek.”

Remar, “Nedir şartı?” diye sordu.

“Gallagher’i rahat bırakmamızı istediği çok açık. Büyük ihtimalle kadının bundan sonra ağzını kapalı tutması karşılığında bizden bunu isteyecektir.”

Remar’ın yüzünden bir şey anlaşılmıyordu. “Bunun işe yarayacağını düşünüyor musun?”

Delgado atladı, “Hayır, işe yaramaz,” dedi. “O fahişeyi de, yanındaki manyağı da ellerimle öldüreceğim.”

“Önemli olan neyin işe yaracağı değil,” derken Anders ellerini ovuşturuyordu. “Önemli olan Manus’un neyin işe yaracağına inanması ve belli ki şu an buna inanıyor.”

Remar’ın, “Yani adamın sürücüyü bize getirmesini bekleyeceğiz...” diye başladığı sözü Anders tamamladı. “Ve bunun karşılığında istediği sözü vereceğiz. Hiçbir zaman tutmayacağımız bir sözü.”

Delgado başını evet anlamında salladı. “Hah, şimdi konuşmaya başladın. Bana sadece nerede ve ne zaman olacağını söyle!”

“Thomas, sana saygım sonsuz ama her şeyden önce yaralı-sın. Zaten Manus’un nasıl bir ölüm makinesi olduğunu görmüş vaziyettesin. Bu noktadan sonra adil bir dövüş beklemiyoruz. Karşısına ezici üstünlükte silahlı bir takım çıkaracağız.”

“Bir dakika...” diye Delgado lafa girmeye çalıştıysa da Remar adamın sözünü kesti.

“Gallagher’in kapısında olanlardan sonra adamımız azaldı ama Jones’tan taşeron erişimi isterim.”

“Hey, yapmayın ama bunu,” diye Delgado tekrar lafa girdi. “Beni bu işin dışında tutmayın. Saçmalık bu yaptığınız.”

Anders, “Gallagher senin olabilir,” dedi. “Ama Manus meselesini riske atamayız, bunu anlamam lazım.”

Anders, Remar’a baktı. Remar’ın Anders’in şu an dediğiyle ilgili bir itirazı varsa sonradan uğraşacağına, şu an duymak istiyordu. Ancak Remar’dan ses çıkmadı.

Delgado isteksiz homurtularla kafasını ovuştururken diğer ikisi susmuş, bekliyordu. “Pekâlâ, ne yapalım, yetineceğim artık. Ama Manus’un geberişini seyretmek istiyorum. Tamam mı? Bana bu kadarını borçlusunuz.”

Anders bir baş işaretiyle onayladı. “Git ve biraz dinlenmeye çalış. General Remar’la birlikte Manus ve Gallagher’in yerini tespit eder etmez sana haber vereceğim.”

43. BÖLÜM

Manus yataklardan birinde tek gözü kapalı, diğeri hafif Maralık yatıyordu. Evie neredeyse bir saattir banyodaydı, herhalde Hamilton'ın editörüne göndereceği mesajı hazırlıyordu. Bir süre sonra banyodan çıkıp küçük odanın penceresine yakın duran sandalyelerden birine oturup söz verdiği gibi dışarısını izlemeye başladı. Manus artık kadının planladığını düşündüğü bir sonraki aşamaya geçmesini bekliyordu.

Amaçlarının çatıştığı barizdi. Her ne kadar kadının azmini takdir ediyorsa da direktörü tamamen çiğneyip geçmenin intihar olacağını da biliyordu. Seçeneklerinin hiçbiri ümit vaat etmiyordu. Sürücüyü direktöre teslim edip sessizlik sözü vermenin gerçekçi seçeneklerin içinde kötünün iyisi olduğunu düşünüyordu. Sürücüyü alabilirse düşündüğünü yapabilir ve Evie'nin bunun hem kendisinin hem de çocuğunun iyiliği için olduğunu anlamasını umabilirdi.

Kadının Delgado'ya sürücünün yeriyle ilgili verdiği bilgiyi düşündü. Tabii ki kesinkes emin olma imkânı yoktu ama sürücünün kadının dilinin ucuna gelip son anda kendisini

tutup söylemediği bir yerde olduğunu düşünüyordu. Manus en iyi yalanların genelde gerçeğe en yakın olanlar olduğunu biliyordu. Minibüsün içindeki terör ve karmaşa ortamında Evie gibi akıllı bir kadın bildik bir yerle ilgili gerçeğe yakın bir şeyler söylemiş olmalıydı.

Ayrıca direktör, kadının sürücüyü aldıktan sonra eve gitmediğini söylemişti. Manus kadının arabasını ve eşyalarını aramıştı, Delgado'nun da kadının vücudunu ararken en az kendisi kadar titiz davranmış olabileceğini düşününce tüm bedenini bir öfke kapladı. İyi bir saklama yeri hem korunaklı hem de kolay erişilebilir olmalıydı. Tanıdık bir yerler olması da avantaj sağlardı. Huzurevi Evie için her üçünü de içinde barındıran bir seçenektir. Eğer kadınlar tuvaletine saklamışsa oldukça korunaklı bir yer seçmişti çünkü Manus tuvaleti baştan aşağıya aramış ve sürücüyü bulamamıştı. Ya da belki çok kolay bulunabilecek bir yere saklamıştı ve birilerinin eline geçmişti. Babasının odasında bir yere de saklamış olabilirdi. Manus sürücünün muhakkak huzurevinde bir yerlerde olduğundan tamamen emindi.

Yarım saat daha bekledikten sonra daha derin bir şekilde nefes almaya başladı. Kendisi duymasa da nefes seslerinin Evie tarafından duyulabileceğini hissediyordu. Birkaç dakika sonra kadının Dash'in yanına doğru yürüdüğünü görünce tahminin doğru olduğunu anladı. Başı ters tarafa baktığı için ne yaptıklarını göremese de bildiğini düşünüyordu.

Birkaç dakika sonra ikisinin de kapıya doğru yürüdüğünü gördü. Çocuğun çantası sırtındaydı. Evie bir eline çantasını, diğerine dizüstü bilgisayarını almıştı.

Manus, Evie'nin uykulu oğlanı kaldırırken yaptığı konuşmayı tahmin edebiliyordu. "*Gitmemiz lazım Dash. Bay*

Manus'la daha sonra buluşacağız. Şimdi bırakalım, biraz uyusun. Şu an soru sorma. Her şeyi en kısa zamanda anlatacağım."

Buna benzer bir şeyler olmalıydı.

Kapıdan çıktıkları anda Manus ayağa kalktı, anne oğlu pencereden resepsiyona girene kadar izledi.

Tahmin ettiği gibi sürücüyü almaya gidiyordu. Oraya vardığında Manus kadını bekliyor olacaktı.

44. BÖLÜM

Evie, Dash’le birlikte resepsiyondan içeri girdi. Masanın ardında yaşlıca bir adam oturmuş, kendisi kadar yaşlı küçük bir TV’ye bakıyordu. Marvin’in bahsettiği adam olduğunu düşündü. Adam başını kaldırıp, “Yardımcı olabilir miyim?” diye sordu.

Evie sesinin bezgin çıkmasına gayret ederek, “Dizüstü bilgisayarınızı getirmişt看,” dedi.

Adam, “Tamam, teşekkürler,” derken Manus’un dizüstü bilgisayarı kullanacak kişinin eşi olduğunu söylediğini hatırlamış gibiydi.

“Bir de bize taksi çağırmanızı rica edeceğim.”

“Bu saatte mi? Uçağınız çok erken anlaşılan.”

“Evet, öyle.”

Konuşurlarken adamın gözü Evie’nin şiş dudağına takıldı, yüzü asıldı. Hemen, “Nasıl oldu bu?” diye sordu.

“Aaa, o mu? Aptalca bir kaza işte.”

“Aptalca kaza demek! O koca herif vurdu mu sana? O adamda ters bir şeyler var, anlamıştım zaten.”

“Ne? Hayır. Yok öyle bir şey.”

“Bir de onu koruyorsun. Böyle şeyleri çok gördüm ben.

Şimdi de oğlunu korumak için kaçırıyorsun, değil mi? Sarhoş pislik sızıp kalmıştır, sen de böylece odadan sıvışmaya fırsat buldun. Büyük ihtimalle bu başına ilk kez gelmiyordur.”

“Bak, ilgin için hakikaten çok teşekkür ederim. Ama olay senin düşündüğünden farklı.”

Yaşlı adam, “Ya demek öyle,” derken telefonu eline aldı. “Polisi arıyorum.”

Evie, “Hayır!” derken karşısındaki moruğun basit planını hızlı ve garip bir şekilde baltalamasının neden olduğu panikle başa çıkmaya çalışıyordu. “Lütfen çağırma. Sana yemin ederim ki düşündüğün şeyle alakası yok. Lütfen.”

Adam telefon elinde, bir an durup Evie’ye baktı. Sonra verdiği karardan pek de memnun olmadığını ifade eder biçimde başını iki yana sallayıp ahizeyi yerine bıraktı.

“Ne yaptığının farkındasın, değil mi?” Lafın gelişi bir soruydu ama Evie’nin zayıf anına gelmişti. Tanrım, hakikaten farkında mıyım diye düşündü, yaptığıyla ilgili *azıcık* da olsa bir fikri var mıydı?

Hemen toparlandı. Başıyla onaylayıp dizüstü bilgisayarını masanın üstüne bıraktı. “Elbette eminim. Gerçekten ilgin için çok teşekkür ederim. Yanlış düşünüyorsun ama yine de sağ ol.”

Adam, Dash’e dönüp, “İyi misin oğlum?” diye sordu.

Uykulu gözlerle adamın dudaklarını okuyamayan Dash ne söylendiğini anlayabilmek için annesine baktı. Evie işaretle yaşlı adamın söylediğini Dash’e ilettili. Oğlan yorgun bir tavırla başparmağını kaldırıp her şey yolunda işareti yaptı.

Yaşlı adam, sanki artık her şeyi anladığını belirten bir ifadeyle, “Sağır mı? Babası gibi yani!” dedi.

Evie gülümsedi. Biraz fazla sıcakkanlı bir gülüş olmuştu ama şu an nasıl davranması gerektiğini pek bilemiyordu.

“Şu taksiyi çağırabilir miyiz artık?” dedi.

45. BÖLÜM

Remar, Delgado'yu geçirdikten sonra kapıyı kapatıp direktöre döndü. Kaygının kendisini esir almasını önlemeye çalışıyordu. Oldukça stresliydi ve bunun yüzünden anlaşılmasından çekiniyordu.

Direktör ona bakıp, “Farkındayım,” dedi yürürken. “Durumlar kötü.”

“Kötü mü? Tanrı'nın Gözü'yle ilgili her şeyin içinde olduğu bir sürücü ortalarda geziyor ve nerede olduğu hakkında en ufak bir fikrimiz yok. Bekçi köpeğin sürücüyü alan kadına yardım ediyor. Bu işe verdiğimiz diğer adamları öldürmüş olmasından bahsetmek bile istemiyorum. Manus'un işin ne kadarını bildiğini hiç düşündün mü? Bizi satarsa ne kadar tehlikeli olabileceğinin farkında mısın? Ya da iyisi mi, zaten satmış olduğunu bir düşünelim istersen.”

Remar'ın bu çıkışının arkasında elbette ufak bir ayrıntı gizliydi. Manus, direktörün şahsi adamıydı ve kim bilir onun emriyle şimdiye kadar neler yapmıştı. İşler açığa çıkacak olursa herkes Manus'un Remar'la bir ilgisi olmadığını bilecekti. Direktörün operasyonel güvenlik konusundaki fanatik yaklaşımı

herkesin malumuydu. Bu da her şeyin sadece direktör ve taşeronları arasında kaldığının kanıtıydı.

Direktör ofis içindeki gezinmesine ara verip elini çenesine koydu. “Ben hâlâ bizi sattığını düşünmüyorum. Bence o sürücüğü almamız için çalışıyor. Tek istediği kadının zarar görmemesi. İşbirliği yapacaktır. Hatta bizimle temas bile kuracaktır. O noktada Jones’a haber veririz, ekibini gönderir ve adamın işini bitiririz.”

Remar cevap vermedi. Direktörün işi planlama şeklinde soğuk ve hiç insani olmayan bir şeyler vardı. Manus ne yapmış olursa olsun yıllarca kendisine örnek teşkil edecek seviyede sadakat göstermişti. Şu an direktörün Manus’tan son derece sıradan bir şekilde, hastalanan bir köpeği uyutacakmış gibi bahsetmesi çok sinir bozucuydu.

Remar, “Tamam,” dedi. “En azından bir planımız olduğuna sevindim. Acak yine de eksik bir nokta var. Hangi cehennemdeler hâlâ bilmiyoruz. Gallagher sıradan bir sivil olabilir ama Manus, CIA ve Özel Kuvvetler eğitiminden geçti. Farkında mısın, bilmiyorum ama ikisi bir aradayken çok yetenekli bir takım oluşturabilirler. Elbette eninde sonunda ikisini de yakalayacağımızdan hiç kuşku yok. Ancak ‘eninde sonunda’ ifadesi bu durumda bizim için yeterli değil. Tabii Manus’tan işi isten geçmeden telefon geleceğinden emin değilsen.”

Direktör odanın içinde tekrar dolanmaya başladı. Remar adamın beyninin içindeki çarkların dönüşünü neredeyse duyabiliyordu. Ancak bunun söze dökülmesi zaman aldı.

Sonunda direktör durup Remar’a döndü. “Tanrı’nın Kulağı’nda durumumuz nedir?”

Remar başıyla sertçe hayır anlamında işaret ederek, “Ted, ciddi olamazsın!” dedi.

“Durumumuz nedir diye sordum.”

“Hazır olmaya yakın bile değil.”

Direktör masaya sertçe vurarak, “O zaman hazır et!” dedi.

Remar’ın sabrı taşmıştı. “Nasıl yapacağız Ted? Fizik kurallarına karşı çıkmamızı mı istiyorsun? Çok fazla veri var. Yanıltıcı sonuçların ayıklanabilmesi için uzun bir süreç gerekiyor. Bir yıl da sürebilir, altı ay da. Şanslıysak daha kısa zamanda biter ama asla bugün değil.”

“Neden? Veri zaten elimizde değil mi Mike? Tüm cep telefonlarının mikrofonu var. Kullanmayacaksak WARRIOR PRIDE¹ ve NOSEY SMURF² neden geliştirdik ki? Jiroskopları³ bile mikrofon yerine kullanabiliyoruz. İşe yararmayacaksa bu kadar yatırımın anlamı ne? Artık yeni her araçta Bluetooth ve ses tanıma cihazı var. Her araçta hava yastığı açıldığında sürücünün servise erişebilmesi için otomatik devreye giren mikrofon sistemleri var. Ev eğlence sistemleri bile artık ses tanıma aparatı içeriyor. İnsanlar artık evlerinde Amazon Echo⁴ gibi akıllı elektronik cihazlar kullanıyor. Hepsi ses tanıma modülü içeriyor. Bebek takip monitörleri bile aynı sistemle çalışıyor. Tüm dünya artık ses dalgaları yoluyla birbirine bağlı hale geldi. Her araç, her oda, her insan birbirine sesle bağlanmış durumda. Buna erişimimizin olması lazım. Bunu kullanabilmeliyiz.”

1 GCHQ (ABD Devlet Haberleşme Merkezi) ve NSA’nın birlikte geliştirdikleri akıllı telefonlara yüklenerek iletişimin izlenmesini sağlayan bir casus yazılımı. (Çev. n.)

2 GCHQ’nun (ABD Devlet Haberleşme Merkezi) geliştirdiği akıllı telefonlara SMS mesajı ile gönderilerek yüklenen ve iletişimin izlenmesini sağlayan bir casus yazılım. (Çev. n.)

3 Telefonlarda manyetik pusulanın çalışmadığı yerde devreye giren topaç yön bulucu. (Çev. n.)

4 Ses tanıma sistemiyle kullanıcının istediği müzik çeşidini ya da parçayı çevrimiçi kütüphaneden bulup çalan müzik çalar. (Çev. n.)

“Haklısın ama henüz anlamlı veri çıkaramıyoruz. Tanrı'nın Beyni ile Tanrı'nın Kulağı arasındaki ilişki tam oturmadı daha.”

“Kahretsin, düşünmezsen tabii olmaz. Bu işle ilgili değişkenler çok fazla değil ki? Sadece Gallagher'in evinin çevresini belirli bir mesafeye kapsayan açıyla incelemeye alsak yeterli. JLENS¹ balonlarındaki alıcıları yeniden konumlandırırız. Her halükârda bunu yapmamız gerekiyor. DC bölgesindeki tüm alana hâkim olmamızı sağlar.”

Ordu tüm Maryland'i kruz füzelerine karşı koruyabilmek için JLENS kurmuştu. Neredeyse üç milyar dolara mal olan bu program dev bir beyaz fil edasıyla Maryland semalarında süzülüyordu. Direktörün dediği gibi bu aracın sensörlerini yeni koordinatlara göre ayarlamak olasıydı ancak insan bu kadar çaba niye diye düşünmeden duramıyordu.

Direktör, “Sonra Dirtbox'lar² da var,” diye devam etti. “CIA ve Birleşik Devletler Mareşal Servisi'nin cep telefonu izleme programı. Onu da kendi amaçlarımıza uygun şekilde tekrardan düzenleyebiliriz.”

Remar'a bu seçenek daha mantıklı gelmişti. Program baz istasyonunu taklit eden sinyaller yayan cihazların uçaklara yerleştirilip o bölgedeki cep telefonlarını dinlenebilir

1 Joint Land Attack Cruise Missile Defense Elevated Netted Sensor System: Kara Deniz Hava Araçlarına Karşı Birleşik Hassas Ağlar Algı Sistemi. Casus Balo ismiyle de bilinir. Kara ve deniz araçları ile kruz füzeleri, insanlı ve insansız uçaklar ve diğer olası tehditlerin takibi için ABD ordusu tarafından tasarlanmış insansız hava aracı ile çalışan izleme sistemidir. (Çev. n.)

2 Cep telefonu baz istasyonlarını taklit eden sinyal yayınlatabilen bir hücre sitesi simülatörüdür. Kısa menzilde sinyal yayararak yakındaki telefonları iletişim ağı içine alır ve izlenebilir hale getirir. Birleşik Devletler Mareşal Servisi tarafından uygulamaya konmuş, ABD hava sahasında uçan her uçağa yerleştirilerek hem o menzildeki cep telefonlarının dinlenebilirliği sağlanmış hem de dinlenmemesi istenen sesli iletişimde jammer olarak kullanılmıştır. (Çev. n.)

kılmasını sağlıyordu. CIA ve Mareşaller bunu neredeyse tüm Amerika'da yaygınlaştırmıştı. Manus ve Gallagher, DC bölgesindeydi ve buradaki imkânlar takip için yeterli olacaktı.

Remar, "Tamam, anlaşıldı," dedi. "Sadece iki sesi izleyeceğimiz için eldeki veri toplama ve sınıflandırma sisteminin yeterli olacağını söylüyorsun."

"Aynen. Aslında sadece Gallagher'in ve tabii Manus'un."

"Ne de olsa Manus pek konuşmuyor. Daha ziyade işaret dilini kullanıyor."

Kısa bir an için direktörün yüzüne yılgın bir ifade yerleştiyse de çabucak kendini toplayıp konuşmaya devam etti.

"Kısa bir konuşma bile yakalasak yeterli. Gerisi önemli değil. O noktadan sonra prototip oluşturulup tüm aramalara eklenebilir. Manus'un sesi ve konuşması sağır olduğu için farklı. O sebepten işimiz daha kolay. Konuşması farklı olduğundan arka plan seslerden rahatlıkla ayrılacaktır. Birlikte olmaları da işimizi kolaylaştıracak başka bir faktör. Birinin yerini tespit ettik mi, diğerini de bulmuş olacağız. İkisinin birden sesini bulmamıza gerek yok."

"Şu bahsettiğin değişkenler bile, çok büyük miktarda veri trafiğinin takibi ve işlenmesi anlamına geliyor. Ne yapmamızı istiyorsun, tüm işimizi bırakıp sadece bununla mı ilgileneelim?"

"Evet! Aynen! Yapılması gereken neyse yapacağız elbette. Neden olmasın?"

Remar duyduklarına inanamıyordu. "Yani diyorsun ki teröristleri takip edip dinlemeyi, Kremlin'in Ukrayna planlarını izlemeyi, Çinlilerin yeni casus uydusuyla ilgili bilgi toplamayı, Meksika'daki uyuşturucu kartellerini gözlemeyi, Hindistan ve Pakistan'ın yeni nükleer silahlarla neler yapıyor olduğunun

verisini toplamayı bir kenara bırakalım, dişimizi tırnağımıza takıp Manus ve Gallagher'ı bulmaya çalışalım. Öyle mi?"

"Eğer Manus ve Gallagher işini tüm gücümüzle bir an önce çözmezsek Tanrı'nın Gözü açığa çıkacağından kapatılacağız. Oyun sona erecek. Perde kapanacak. Zaten kör ve sağır hâle geleceğiz. Benim önerimse sadece kısa bir ara vermek. Yirmi dört saatten fazla süreceğini sanmıyorum. İyi iş çıkarırsak bundan bile kısa zamanda hallolur. Manus ve Gallagher'ın yerini bulmak için tüm gücümüzü kullanırsanız, yakalayıp işimizi bitiririz. Tanrı'nın Gözü'nü kurtarmış oluruz. Bu arada Tanrı'nın Kulağı'yla ilgili yaptığımız saha çalışmasından edineceğimiz tecrübeler yanımıza kâr kalır, bakarsın o projeyi de daha kısa sürede bitirmemize yardımcı olur."

"Peki, sence bunun açıklamasını nasıl yapacağız? Bu yoğunlukta işlem gücünü kimselere söylemeden tek merkeze kaydıramayız. Teknik bölümün en az yarısının bu işten haberi olacaktır."

"İkinci bir bomba ihbarı ver hemen. Bilmeleri gereken tek şey bu."

"Bomba ihbarı mı? Tarif ettiğin büyüklükteki bir işe kalkışmak için verdiğimiz alarmin nükleer bomba olduğunu zannedecekler. Sızıntılar olacaktır. Panik yaratacaksın."

"Aslında pek de dediğin gibi değil. Eğer değişkenleri son derece hassas olarak tanımlar, zamanı da dediğim gibi çok kısıtlı tutarsak insanlar bunun hakkında düşünmeye başlamadan önce iş biter."

Remar cevap bile vermedi. An itibarıyla direktörün aklını kaybetmiş olabileceği sorusunu kendine sormaktan

vazgeçmişti. Sorusunun cevabı gayet açıktı. Bununla ilgili duygusallaşacak zaman yoktu. Şu an ne yapılması gerekiyorsa onu yapacaktı artık.

Ancak direktör, Remar'ın suskunluğunu onaylama olarak algılamıştı. “Şunu anla artık! Böyle bir çalışmaya ihtiyacımız var. Daha önce de söylediğim gibi, aşırı sivil özgürlükçü hareketlerin bir şeyleri her açığa çıkarışında kabiliyetlerimiz zarar görüyor ve yenilerini geliştirmek zorunda kalıyoruz. Şu an Tanrı'nın Gözü tehlikede. En kötü durumda Tanrı'nın Kulağı'nı onun yerine koyabiliriz. Ne Manus'un ne de Gallagher'in bundan haberi yok ve bu sayede kucağımıza düşecekler.”

46. BÖLÜM

“Merhaba, hanımefendi, merhaba oğlum. Bu sabah sizi nereye götürmemi istersiniz?”

Adamın cıvıl cıvıl bir Maharaştra aksanı vardı. Evie bunu çok rahatlatıcı buldu.

“Civarda bir Walmart var mı?”

“Var aslında. Route 30’da yirmi dört saat açık bir tane mevcut. Oraya mı gidiyoruz?”

“Birkaç şey alabilmek için uğramak istiyorum sadece. Columbia’ya gideceğiz. Olabilir mi?”

“Taksimetre açık olduktan sonra istediğiniz her yere gidebiliriz hanımefendi.”

“Tabii, açık olsun. Teşekkürler.”

Dash’le birlikte Walmart’a girip çıkması on dakika bile sürmedi. Kendine yeni bir kullan-at telefon, Dash’e de birkaç çizgi roman almıştı. Bir saate kalmadan babasının yattığı huzurevinin kapısında idi. Taksinin park yerinden uzaklaşmasını bekleyip merkezin kapısına doğru yürüdüler. Evie kapıyı açmaya çalıştığında kilitli olduğunu gördü. Belli ki gece boyunca kilitli tutuyorlardı.

Cam kapıyı tıklatarak içeri baktı. Resepsiyonda duran adamı tanıımıyordu. Hastabakıcı gömleği giymiş iriyarı bir adamdı. Orada her zaman duran takım elbiseli çekici hanım bu sefer yoktu. Resepsiyondaki adamın sadece orada duran bir görevli olmadığı belliydi.

Adam kapının dışında bekleyen Evie ve Dash'e bakıp kapıya doğru geldi. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Evet, çok iyi olur, teşekkürler. Babam burada kalıyor. Kendisini ziyaret etme imkânım olabilir mi?"

"Hanımefendi, ziyaret saati yedide başlıyor."

"Biliyorum tabii. Çok erken olduğunu biliyorum ama... şey rica etsem kapıyı açabilir misiniz? Kapalı kapının arkasından sizinle konuşmak garip oluyor. Kapıyı açabilir misiniz?"

Adam önce şüpheli şüpheli baktı ama sonunda orasının bir banka değil de huzurevi olduğunu hatırlayıp kapıyı açtı. Kapının ağzında durup bekledi. Ne dışarı çıkıyor ne de kadını içeri davet ediyordu.

Evie, "Teşekkür ederim," dedi. "Oğlumla seyahate çıkıyoruz bugün. Aslını soracak olursanız buradan havaalanına gideceğiz. Ve... ve... dün gece çok kötü bir kâbus gördüm. Biz seyahatleyken babam ölüyormuş. Yani bunun kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama gördüklerim içime doğmuş olabilir diye düşünüyorum. O yüzden ayrılmadan önce kendisini bir görmek istiyorum. Mümkün mü?"

Adamın gözlerinde hâlâ şüphe vardı. Yine de Evie adamın tavırlarının yavaş da olsa yumuşadığını gözlemlemişti. Kısa bir sessizlik anından sonra adam, "Babanızın ismi neydi?" diye sordu.

"Kevin Gallagher. 717 numaralı odada kalıyor. Bu arada benim de ismim Evie," diyerek elini uzatıp adamla el sıkıştı.

“Benimki de Cooper. Bay Gallagher’i tanıyorum. Tatlı biri. Personeler her zaman nazik davranır. Artık nerede olduğunu pek hatırlamıyor yalnız.”

Cooper’ın adamın ismi mi, yoksa soyadı mı olduğunu anlamamıştı. Her halükârda adamın kendisine hitap edilmesini istediği isim buydu. “Biliyorum... biliyorum... Giderek unutkanlığı daha da artıyor ama hep o bildik nazik adam. En azından bu değişmediği için seviniyorum.”

Cooper, Dash’e bakıp, “Büyükbabayı mı görmeye geldin evlat?” dedi.

Dash’in bu soruyu başıyla onaylayarak cevaplaması adamın karar vermesini kolaylaştırdı. Adam kapıyı açıp Evie’ye, “Çok fazla kalmayın, olur mu?” dedi. “Ziyaret saati dışında sizi içeri almam her ne kadar yüzyılın en büyük suçu değilse de başıma dert açmaya yetecektir.”

“Cooper, çok çok teşekkür ederim. Hızlı davranacağıma söz veriyorum.”

Dash’le hemen babasının odasına gitti. Babası oldukça sessiz horlayarak uyuyordu. Ya uyanıp kendisini ve Dash’i görürse diye korktu. Akli başında bir şekilde uyanırsa yanından hemen ayrılmak zor olurdu. Ancak hızlı hareket etmek zorundaydılar. Cooper’a anlattığı hikâyeye aklına geldi. Belki de beklentisi bilinçaltından yüzeye çıkmıştı. Belki de gerçekten son kez gerekcekti. Bu düşünceyi aklından uzaklaştırmaya çalıştı. Şu an duygusal olmaması gerekiyordu. Korkuya teslim olursa bütün kontrolü kaybederdi. Odaklanmalıydı.

Odadan çıkıp girişe yöneldiklerinde Evie oğlana tuvalet ihtiyacı olup olmadığını sordu. Dash olmadığını işaretle belirtti.

Birkaç saniye için Dash’i orada bırakıp tuvalete yalnız gitmekten çekindiğini hissetti. Bu kadar heyecanlandığı için

kendi kendine kızdı. Neredeyse hâlâ gece yarısıydı ve kapılar kilitliydi.

Evie, Dash'e dönüp, "*Tamam, burada bekle, ben hemen geleceğim,*" diye işaret etti.

Kadınlar tuvaletine girdi ve hemen sürücüyü sakladığı yere gitti. Sürücü aynen bıraktığı şekilde duruyordu. Sakladığı şekilde bulmuş olmasına neredeyse şaşırmişti. Direktör, Delgado, Marvin... Hepsi işin içindeydi ve sürücü hâlâ aynı yerindeydi. Olan biten her şeyi direktörün bilebileceğinden ve kendisinden önce onlardan birinin buraya gelmiş olabileceğinden şüphelenmeye başladığını fark etti. Neyse ki her şey yolundaydı. Şimdilik.

Koridora çıkıp Dash'e işaret etti, "*Bilgisayarda bir iki dakikalık işim var, dinlenme merkezine uğrayıp oradaki bilgisayarda halletmeyi düşünüyorum. O sırada sen de bilgisayarda oyun oynayarak vakit geçirebilirsin.*"

Dash aslında çevrimiçi beyzbol oyunlarına bayılıyordu. Ama bu kez pek de ilgilenmiş gibi gözükmüyordu. "*Olabilir.*"

"*Tatlım, neyin var?*"

"*Yorgunum. Neler oluyor? Niye buradayız?*"

Sabahın köründe oğlunu uyandırmak Evie'nin en son isteyeceği şeydi. Çocuk perişan görünüyordu. "*Halletmem gereken birkaç iş var tatlım. Büyükbabanı da görmek istedim. Çok az işim kaldı. Tamam mı?*"

Dinlenme merkezine girdiler. Her yere derin bir sessizlik hâkimdi. Evie merkezin de aynı şekilde olacağını düşünmüştü. Ancak içerideki iki bilgisayardan birinin başında beyaz saçlı bir adam oturuyordu. Adamı tanımıştı. Babasının aklı yerinde olduğu zamanlarda onunla satranç oynayan Bay Bollinger'di. *Hay aksi!*

Bay Bollinger, Evie'yle Dash'i görünce şaşırarak, "Evie ne oldu? Ne işin var burada? Her şey yolunda mı? Baban iyi mi?" diye sorma gereği duydu.

"Her şey yolunda Bay Bollinger. Sağ olun. Sadece bir göz atmak istemiştım."

"Bu saatte mi?"

"Ah, uzun hikâye... Peki, siz ne yapıyorsunuz bu saatte ayakta?"

"Eşimin vefatından sonra uyku düzenim bozuldu. Bazen buraya gelip çevrimiçi sohbet sitelerindeki benim gibi uykusuzlarla yazışıyorum. Bazen de haberleri falan okuyorum."

"Anlıyorum. Aslında ben de şu an bilgisayarlardan birini kullanacağım. İşle ilgili halletmem gereken bir şeyler var." Dash'e dönüp işaretle, "*Beyzbol oynamak istiyor musun yakışıklı? Kullanabileceğimiz tek bilgisayar var,*" dedi.

Dash başını sallayarak hayır dedi. Bay Bollinger işaret dili bilmiyorsa da anne oğulun arasındaki konuşmayı ifade şekillerinden anlamıştı. "Benim zaten tuvalete gitmem gerekiyor. İsterseniz ikiniz de bilgisayarları kullanabilirsiniz," dedi.

Evie, sanki bunun için adamın başında duruyormuş gibi olmasın diye sadece teşekkür etmek yerine, "Emin misiniz?" diye sordu.

"Ah tatlım, şu sıralar bu derece emin olduğum o kadar az şey var ki" diyen adam bilgisayarı onlara bırakarak odadan çıktı. Nihayet yalnız kalmışlardı.

Dash makinenin başına oturup klavyede bir şeyler yazmaya başladı. Evie oğlanın oyalandığını görüp rahatladı. Bilgisayarı açtı ve Tor'u indirmek için komut verdi. Kullandığı bilgisayara daha önce Tor indirilmemiş gözüküyordu. SecureDrop'u açıp daha önce *Intercept*'le kurmuş olduğu bağlantıya geçti.

Cevap gelmişti. Kalbi deli gibi atmaya başladı. Gelen cevaba tıkladı, açıp okudu.

Mesajı alınca beni aşağıdaki numaradan ara. Verilen numara bir kullan-at telefona ait, nakitle alınmış ve daha önce hiç kullanılmamış. Bu numarayı arayabilmek için önce benzeri bir telefon alman gerekiyor.

Telefonda konuştuktan sonra görüşmeye karar verirsek C&O Kanalı'nda açılışı yapılacak Pennyfield Lock isimli teknede buluşmayı öneriyorum. Buluşma yeri hakkında asla telefonda KONUŞMAMAMIZ önemli. Zamanını konuşabiliriz ama yerden kesinlikle bahsetmeyelim. İkimizin de bildiği nedenlerden dolayı dinleniyor olabiliriz. Normalden daha fazla tedbirli olmamız gerekli.

Sakin çevrimiçi arama yapıp teknenin yerini internetten bulmaya çalışma. Yerini bulmak kolay. İlla gerekliyse basılı bir harita al. Ancak aslında yeri hakikaten çok basit; Pennyfield Lock Yolu'nun sonunda. Yani Potomac'a çıkan River Yolu'nun diğer ucu. Pennyfield'a dön ve kanal boyunca yürümeye devam et. Yol çatallaştığında sağa sapacaksın. Sapar sapmaz tekneyi görürsün. Hemen ilerisinde taş döşeli bir otopark var. Orada buluşalım.

Kendi aracını ya da seninle ilgi kurulabilecek bir aracı KULLANMA. Yanında cep telefonu varsa pilini çıkardığından emin ol. Pili çıkmayan bir modelse yanında GETİRME.

İki elimde de gazete ya da dergi tarzı bir şeyler tutuyor olacağım. Ellerimden birini boş görürsen bil ki ya o ben değilim ya da tehlikeli bir durum var ve senin acilen orayı terk etmen gerekiyor. Sen de aynı şekilde gel. İki elin de dolu değilse yanına GELMEYECEĞİM.

İki elini de dolu görürsem sana civarda kano kiralayabileceğim bir yer var mı diye soracağım. Bana bu sezonda olmadığını söyle. Ancak bundan sonra birbirimizin kim olduğundan emin olabiliriz.

Aşağıda bir telefon numarası vardı. Evie numarayı bir kâğıda yazdı. Bilgisayarda yaptığı işlerin kaydını sildi ve makineyi kapattı.

Dash'in omzuna dokununca oğlan arkasını dönüp annesine baktı. *"Hadi tatlım, gidiyoruz."*

Dash önce annesine, sonra ekrana, sonra tekrar annesine bakıp, *"Beş dakika daha kalsak? Dördüncü seviyeye geldim..."* dedi.

Evie gülümsedi. Oğlanın kafasının dağıldığına sevinmişti. *"Sonra devam etsen tatlım? Bu sabah yapacak çok işimiz var."*

Resepsiyona gitmek için kapıdan çıktılar.

Cooper onları görünce, *"Babanızın durumu iyi mi?"* diye sordu.

"Evet. İlginiz için çok teşekkür ederim. Gerçekten çok işe yaradı."

Cooper elini kaldırıp, *"Ne demek, işe yaradığına sevindim. Ziyarete geliyor olmanız çok iyi. Daha önce de belirttiğim gibi, babanız çok hoş biri,"* dedi.

"Sizden bir iyilik daha isteme imkânım var mı?"

Cooper'ın kaşları yukarı kalktı. Yüzünde şüpheli bir ifade belirdi.

"Şey, cep telefonumu almayı unutmuşum da..."

Cooper, kadının ziyaretinin giderek rahatsız edici hâle gelmeye başladığını ima edecek şekilde başını kaldırdı. Bir anda Evie çaresizlikten nefesinin kesildiğini hissetti. Karşısındakileri yönlendirebilme becerisi hiç mi yoktu? Oteldeki

yaşlı sarhoş görevli ya da şu an karşısındaki yorgun sağlık memurunu dahi idare edebilecek gücü yokken NSA'dakilerle nasıl başa çıkacaktı?

Bu yılgınlıktan kurtulmak için kendini zorladı. Ana odaklandı. Yapmalıydı. Dash için yapmalıydı.

“Kusura bakmayın,” diye söze başladı, “Uzun ve saçma bir hikâye ama işte... yani telefonunuzu kullanmama izin verirseniz taksi çağıracağım. Çok minnettar olurum.”

“Sorun değil. Her şey yolunda, değil mi?”

“Sağ olun. Önemli bir şey yok. Sadece taksi çağıracağım.”

Adam, “Pekâlâ,” derken telefona doğru eğilip ekrana baktı. Evie adamın sık aranan numaralardan taksinin telefonunu bulmaya çalıştığını tahmin etti. Ardından telefonda birkaç numaraya basıp ahizeyi kadına uzattı. Evie telefonu cevaplayan kişiye huzurevine bir araç göndermesini, Columbia'dan Baltimore, Washington Uluslararası Havaalanı'na gideceğini belirtti. Hemen beklediğini ekledi. “Yakınlarda bir aracınız mı var, harika! Beş dakika sonra burada demek ki... Sağ olun, bu çok iyi işte.”

Ahizeyi Cooper'a geri uzattı. “Tekrar teşekkürler. Gelene kadar dışarıda bekleyelim. Size daha fazla sorun çıkarmak istemiyorum.”

“Ne demek? Niye sorun olsun ki. Burada bekleyebilirsiniz...”

“Yok, hakikaten çıkalım biz. Hem güneş de doğmaya başladı. Görmüş de oluruz. Ne de olsa bu saatlerde pek uyanık olup güneşin doğuşunu seyretmiyoruz. Zaten aracın birkaç dakika içinde geleceğini de söylediler.”

“Nasıl isterseniz. Dışarıda beklemenin sorun olmayacağını düşünüyorsanız öyle yapın o zaman. Ben burada olacağım. Camı tıklatırsanız kapıyı açarım.”

Dash annesine dönüp işaretle, “*Çıkmadan önce tuvalete gitmem lazım,*” dedi.

Evie başını tamam anlamında sallayarak, “*Çabuk ol ama. Taksi beş dakikaya burada olacağını söyledi,*” diye işaretle cevap verdi.

Dash tuvalete giderken Evie de Cooper’la biraz havadan sudan konuştu. Bakmasını bilene dünya güzel insanlarla doluydu. Evie daha önce bunun farkına varamadığı için kendisini kötü hissetti. İnsanlara yaklaşım şeklini değiştirmesi gerektiğine karar verdi.

Bu işten kendini sıyrabilirse...

Dash döndüğünde Cooper onları kapıya kadar geçirdi. Gökyüzü doğudan pembeleşmeye başlamıştı. Evie manzarayı seyrederken kendini daha iyi hissetti. Uzun bir gece olmuştu ama sabaha ermişlerdi.

Manus sokağın karşısındaki otoparkta kamyonetinin içinde oturmuş, huzurevinin kapısından çıkan Evie ve Dash’i seyrediyordu. Taksinin de kadınla çocuğun binaya geldiği yoldan geleceğinden emindi. Kadın, Uber ya da Lyft hizmeti kullanmayıp standart taksi çağırması gerektiğini biliyor olmalıydı. Çünkü diğer ikisinin güzergâhları yakından takip ediliyordu. NSA’nın bu şirketlerin verdiği hizmetlerin bilgisine ulaşamaması söz konusu değildi.

Evie’nin huzurevine geleceğini tahmin etmiş ve kestirme bir yoldan onlardan önce varmıştı. Anne oğulun içeri girişini izlemişti. Şimdi çıkarlarken Evie’nin yüz ifadesindeki rahatlamadan kadının sürücüyü bulup almış olduğunu anladı. Şu an

yapması gereken işten hiç hoşlanmasa da kapıyı açıp kamyonetten çıkmak için elini kapı koluna doğru uzattı.

O arada taksi geldi ama onun eli hâlâ kapının kolundaydı, kadınla çocuk araca bindi. Bir an koşarak yetişmeyi düşündü, hemen ardından vazgeçti. Çok geçti. Doğru olmazdı. Bu kadar uzağa park etmek iyi olmamıştı. Yine de fark edilme riskini göze alamayacağından çok yakına park etmesinin de imkânsız olduğunu biliyordu. Sadece taksinin bu kadar çabuk gelebileceğini hesaplayamamıştı.

Yolda peşlerine düşse ve arkadan vurup durdursa nasıl olurdu? Birileri yaralanırsa iyi olmazdı. Ama belki ufak bir dokunuş? Şoförün kapıyı açıp dışarı çıkmasını sağlayacak kadar ufak... Kaza bile sayılamayacak bir dokunuş sadece. Bu bile kadının çıldırıp olay çıkarmasına yetebilirdi. Bunu da kontrol etmesi zordu: Kadın bağırmaya kalkışacak, şoför büyük ihtimal olaya müdahale etmeye çalışacak, her şey birbirine girecekti. Çocuğun gözünün önünde böyle şeylerin olması Manus'un istediği son şeydi. Şu an sadece takip etmesi en akıllıca seçenektir.

Elbette bir fırsat daha çıkardı. O sefer için hazır olacaktı.

47. BÖLÜM

Taksi binanın önünden ayrılırken Evie sağı solu kolaçan etti. Sürekli takip ediliyor olduğu hissinden kurtulamıyordu. Marvin'in belirttiği gibi huzurevi bilinen bir "bağlantı noktası"ydı ve babasını ziyarete gidebilme ihtimalini her zaman göz önünde bulunduracaklarından buranın izlenme olasılığı çok yüksekti. Zararı yok diye düşündü. NSA tüm taksi irtibatlarını izliyor olsa bile ki şu an sadece taksileri değil, her şeyi izliyor olduklarını düşünüyordu, şimdi bindiği taksi için telefonda havaalanına gideceğini söylemişti, havaalanından başka bir taksiye binecek ve hatta onunla devam ederken de durup üçüncü bir taksiye geçecekti. Bütün bu veriyi değerlendirmek ve ilişkilendirmek zordu.

Peki, ya Marvin? Marvin onu izlemiş olabilir miydi?

Olamazdı. Onlar ayrılırken Marvin uykudaydı. Huzurevine giderken yol boyunca izlenip izlenmediğini kontrol etmişti. Ortalarda kimse yoktu. Tamam, biraz heyecanlıydı, hepsi bu! Böyle bir durumda heyecanlanmasından daha doğal ne olabilirdi.

Kamera ağından takip ediyor olabilirler miydi?

İşte, asıl sorun buydu aslında. Kendi işine bir başkasını atadıklarını ve yeni gelenin tamamen onun hareketlerini takibe yoğunlaştığını düşündü. Onlardan sonsuza kadar kaçmasının imkânı yoktu, bunu gayet iyi biliyordu. Yirmi birinci yüzyılda insanlar artık arkalarında ayak izi değil, dijital veri bırakıyordu ve ne yazık ki bunları takip etmek ayak izini takip etmekten daha kolaydı. Bu veriler direktörün “hepsini topla” emriyle sürekli toplanıyor, devasa yığınlar halinde biriktiriliyordu. Ancak “hepsini topla” yaklaşımının bir eksiği vardı. Bu veri dağındaki Aşıl’ın topuğu gecikmeydi.

Her şeyi toplayabilirsin ama bu kadar fazla veriyi ayıklayıp gerekli olanı bulmak çok zaman alır diye düşündü. Bir an durdu, Hamilton ve Perkins’i bulmanın o kadar da fazla zaman almadığı aklına geldi. Keşfedildiği anda organizasyonun harekete geçme hızıysa çok yüksek olmuştu. Tek gereken biraz zaman kazanabilmektir. Dolayısıyla sürekli hareket halinde olmalıydı. Dikkatini hiç kaybetmemeliydi ve hepsinden önemlisi sürücüyü bir an önce Leed’e ulaştırmalıydı. Bunu yapabilirse, Tanrı’nın Gözü neler olduğunu anlayana kadar iş bitmiş olurdu. O zaman da NSA’nın yapabileceği bir şey kalmazdı.

On beş dakika sonra havaalanına varmışlardı. Gidiş salonunun kapısının önünde taksiyi durdurdu. Şoförün kendisini unutmaması, sorulduğunda bahsedebilmesi için inerken ödemeye ek olarak yüklüce bir bahşış verdi. Nakiti hızla azalıyordu. Kredi kartı kullanma ya da ATM’den nakit çekme imkânı yoktu. Ama bu durumu fazla sıkıntıya düşmeden atlatabileceğini düşünüyordu. Şanslıysa bu işin bitmesi çok uzun sürmezdi.

İçeri girdiler. Dash çevresine bakındı ve annesine dönüp, *“Anneciğim anlamadım, bir yere mi gidiyoruz? Bay Manus nerede?”* diye sordu.

Evie, oğlanın saçlarını okşadı ve *“Tatlım, anlatacak çok şey var ama şu an pek zamanımız yok. Şu an bir çeşit hazine avı oyunundayız. Bay Manus da bize yardım ediyor, merak etme,”* dedi.

“Hazine avı mı? Ama anne bebek oyunu o...”

Kadın gülümsedi. *“Yetişkinler de hazine avı oynar. Biraz daha farklıdır. Bunu kazanmak benim için çok önemli. Hızlı davranabilirsek kazanma şansım var.”*

“Ödül var mı?”

“Evet! Hem de kocaman.”

“Nedir?”

“Pekâlâ, Bay Manus’un maçta sana topu verdiğiğinde nasıl sevindiğini hatırlıyor musun?”

Dash başıyla onayladı. Gülümsüyordu. O anı hatırladığı belliydi.

“En az onun kadar sevindirici bir şey olduğunu söyleyebilirim.”

“Ama ne ki?”

“Önce bir telefon etmem lazım. Birazdan anlatırım. Tamam mı?”

Oğlan başını sallayıp etrafına bakındı. *“Anneciğim, yoruldum.”*

Evie oğlanın alnını öpüp, *“Farkındayım tatlım. Şu ana kadar çok iyi idare ettin. Bana çok yardımcı oldun, sağ ol,”* dedi.

“Nasıl yardımcı oldum?”

Kadın bir an gözyaşlarını kontrol edemeyeceğini düşündü. Kendini zorladı. *“Tatlım, anlatabilmek için doğru kelimeleri asla bulabileceğimi sanmıyorum. Ama bir gün anlayacaksın.”*

Oğlan somurtarak annesine baktı. *“Hep böyle şeyler söylersin zaten.”*

Oğlunu tekrar öptü. “*Doğrusu bu olduğu için söylüyorum.*”

Kullanılmayan bir bagaj teslim bandının yanına geldiler. Dash yere oturup yolda aldıkları çizgi romanı okumaya başladı. Evie duvara doğru dönüp kullan-at telefonunu çalışmaya hazır hâle getirdi ve SecureDrop’tan Leed’in kendisiyle paylaştığı telefon numarasını tuşladı. Telefon tek çalışta hemen açıldı. Hafif çatallı bir kadın sesi, “Alo,” dedi.

Evie birden ne diyeceğini bilmediğini fark etti. “Ben... şey... mesajınızı aldım.”

“Bahsettiğimiz şey yanınızda mı?”

“Evet.”

“Kararlaştırdığımız şekilde buluşabilecek miyiz?”

“Evet.”

Kısa bir sessizlik oldu. “Söylediğiniz kişi olduğunuzu bilmemi sağlayacak bir yol olsaydı keşke.”

“Mesajımda bununla ilgili kanıt sunmuştum. Kızınızdan bahsetmiştim. Ortak arkadaşımız bunun yeterli olacağını belirtmişti.”

“Bu ve benzeri kanıtların gerekli olduğunu düşünüyorum ancak yeterli bulmuyorum. Çevremdeki zeki avukatlar ordusu bu buluşmaya asla gelmememi söylüyor. Bunun devlet tarafından kurulan bir tuzak olma ihtimali konusunda uyarıda bulunuyorlar. Söyledikleri gerçekleşecek olursa benden yeni bir Julian Assange yaratabilirler. Bu da hem benim hem de içinde bulunduğum organizasyonun sonu olur.”

“Peki, onlara ne cevap verdiniz?”

“İş arkadaşıma bunu borçlu olduğumu, böyle bir riski almazsam bizimki gibi bir organizasyonun lideri olmayı hak edemeyeceğimi söyledim.”

“Onlar da bunun üzerine devletin aynen böyle düşüneceğini tahmin edip ona göre harekete geçeceğini söylemişlerdir.”

“Evet, aynen böyle dediler.”

Geldikleri nokta korkutucuydu. Bu kadar yol aldıktan sonra karşısındaki kadın işten vazgeçtiğini mi söylüyordu yani? Evie, “Bakın,” diye söze başladı, “Şunu bilmenizi isterim, eğer benimle buluşmazsanız ve teslimatı gerçekleştiremezsem, bunu iş arkadaşınıza götüremem. Yani açık konuşmak gerekirse ne iş arkadaşınızın bu işi tamamlama şansı var ne de benim bundan sonra devam edebilme imkânım. Korumam gereken bir çocuğum var. Olaya duygusal yaklaşıyor olduğum için baştan özür dilerim, ama birkaç gün sonra benim sıradan bir tecavüze ve ardından da cinayete kurban gittiğimi basında görürseniz, engelleme imkânınız olduğunu ama bunu yapmadığınızı düşünmenizi istiyorum.”

Cevap gelmedi. Evie bekleyip cevabı duymak istiyordu ama fazla zamanı yoktu. Tekrar konuşmaya başladı. “Bunu cidden bana söylendiği şekilde yapmak için elimden geleni yaptım. Hem iş arkadaşınızın hem de sizin dediğiniz her şeyi uyguladım. Yine de buluşmamızın güvenlik zafiyeti taşıyacağını düşünüyorsunuz. Pekâlâ. Bu noktada ben de yapmam gereken şeyi yapacağım ve ofisinize gelip sizi orada bulacağım.”

“Sizinle bir an önce buluşmak ve bu işi halletmek istemediğimi mi düşünüyorsunuz? Böyle bir şey yok. Sadece yapamıyorum. Sürekli takip altındayız. Her gün park yerimizde birden fazla ‘tamirci’ kamyoneti görüyoruz. Hele son kırk sekiz saatte altıya çıktı. Sürekli değişen ve çoğalan bahçıvanlardan bahsetmiyorum bile. Telefon tamircileri, kargocular... hiç bitmiyor. Bizim binaya nasıl gireceksiniz? Uçarak mı? Ya

yolda durdurup yakalayacaklar ya girdikten sonra gelip tutuklayacaklar. Söylediğiniz pek işe yarar bir seçenek gibi gözüküyor.”

Sanki ufak bir umut ışığı gördüğünü düşündü. “Ancak o zaman mı bana inanacaksınız?”

Yine bir sessizlik oldu. “Bana başka çare bırakmıyorsunuz. Gelmek zorundayım gibi gözüküyor.”

Evie derin bir nefes aldı ve “Bakın, trafik rahat görünüyor. Bir saate kadar buluşma noktasında olabilirim.”

“Benim gelişim daha uzun sürer. Peşime birilerinin takılmadığından emin olmak için bayağı dolanmam gerekiyor. Sizin de aynısını yapmanız iyi olur. Buluşacağımız yerin çevresi oldukça tenha. Yoğun trafiğin olmadığı yerlerde birilerinin sizi takip ettiğini anlamak daha kolay olur.”

“O kadar zamanımız yok. İş arkadaşınızın sizi hemen arayacağını unutmayın. O aradığında teslim edeceğim şeyin elinizde olması gerekli. Aksi takdirde onu kullanabilmeniz için gerekli olan bilgiyi size vermeyecek.”

“Pekâlâ, o zaman bir buçuk saat diyelim. Birkaç dakikalık şaşmayı hesaba katarız. Aramızdan biri izlendiğini anlar, bir şeylerin ters gittiğini fark ederse o zaman vazgeçer, buluşmayız. Eğer öyle olursa da tekrar çevrimiçi olur olmaz başka bir yöntem belirleriz.”

Evie, “Tamam,” dedi. Heyecanı daha da mı artmıştı, yoksa bir rahatlama mı hissediyordu, artık bunu bile ayırt edemiyordu. “Ah, bir de çocuğumdan bahsetmiştim ya, benimle birlikte olacak. Görünce şaşırmayın. Hem belki beni daha rahat tanıyabilmenize de yarar.”

“İyi bir fikir olduğundan emin misiniz?”

“Bu iş bitene kadar onu yalnız bırakamam.”

“Siz bilirsiniz. Elinizdeki telefonun pilini çıkarabiliyor musunuz?”

“Telefonu burada bırakacağım. Büyük olasılıkla bulan kişi yanına alıp götürecektir. Bu izleyenlerin yer tespiti yapmalarını zorlaştıracaktır.”

“İyi fikir. Ama bana bu numaradan tekrar erişme ihtimaliniz de ortadan kalkar.”

Evie bitmeyen akıl oyunlarından sıkılmıştı. Derin bir nefes alıp sinirlenmemeye çalıştı. “Bir buçuk saat sonra sözleştiğimiz şekilde buluşuyoruz. Hadi, yapalım da bitsin şu iş.”

Manus geliş salonunun kapısının önünde kamyonetinin içinde oturuyordu. Yolcu alıp bırakan taksi ve özel arabalardan oluşan kuyruğun sonundaydı. Kadının havaalanına geleceğini tahmin etmemişti. Kafası iyi çalışıyordu. Kamyoneti giden yolcu kapısının oraya bırakmadan kadınla çocuğu takip etmesine olanak yoktu. Havaalanından şehre dönmek için pek çok araç seçeneği vardı. Evie, Amtrak, MARC trenini ya da hafif raylı sistemi kullanabilirdi. Ayrıca birçok otobüs şirketi ve başka araçlar da mevcuttu. Tabii taksiler de vardı.

Evie'nin uçakla bir yerlere gideceğini düşünmüyordu. Yolcu geçişinde çok fazla güvenlik önlemi vardı, kadın bununla uğraşmak istemezdi. Araba kiralamak da işine gelmezdi, çünkü kimlik bilgilerini vermesi gerekecekti. Kadının düşünme şeklini anlamaya çalışıyor, seçeneklerini değerlendirmeye odaklanarak bir sonraki hareketini tahmin etmek istiyordu. Zekiydi ama tecrübeli değildi. Acelesi vardı. Kameralardan çekiniyordu. Çok kalabalık yerlerde olmak istemeyeceğini

düşünüyordu. Yanında sağır küçük bir oğlan çocuğu olan bir kadın kalabalık içinde dikkat çeker ve hatırlanabilirdi.

Şimdiye kadar iki taksi değiştirmişti. Bu ulaşım şeklinde kendini güvenli hissettiği açıktı. Manus'un içgüdüleri kadının yola aynı şekilde devam edeceğini söylüyordu. Bunun üzerine geri dönmüş ve kamyonetini gelen yolcu salonu tarafına park etmiş, beklemeye başlamıştı. İçgüdülerinde haklı çıkmayı umuyordu. Aksi takdirde kadını tekrar bulma imkânı olmayacaktı.

Trafik polisi gelip aracının camını tıklattı. Manus açtı. Polis, "Burada bekleyemezseniz bayım. Sadece yolcu almak için kullanılan hat burası. Bekleme yapamazsınız," dedi.

Manus bunun için hazırlıklıydı. Devlet tarafından verilen FBI kartını çıkardı. Bunu defalarca yapmıştı ama hâlâ karşındakinde yarattığı sihirli etkiye şaşırıyordu.

Bu sefer de işe yaradı. Memur, "Özür dilerim efendim," diyerek geri çekildi. "Bilmiyordum. Rahatsız edilmemenizi sağlayacağım."

Manus başıyla onaylayarak teşekkür ettiğini belirtti. Polis aracın yanından ayrıldı. Ancak daha fazla beklemesi gerekmecekti. Evie ve Dash'i kapıdan çıkıp taksiye binerken gördü. Kendini isabetli tahmininden dolayı tebrik edip taksiyi takip ederek peşlerine düştü.

Bu kez taksiden inerlerken harekete geçecekti. Kimsenin canının yanmamasını umuyordu. Ancak o sürücüyü muhakkak alması gerekiyordu. Başaramazlarsa üçü de kendisini artık ölü olarak kabul edebilirdi.

48. BÖLÜM

Remar kendini çok hızlı dönen, sürekli sallanan bir dönme dolaba binmiş ve bir türlü inmeyi becerememiş biri gibi hissediyordu. Direktörle birlikte bütün geceyi ofiste geçirmişti. İkisi de gözünü bile kırpmamıştı. Direktörün ofisi bir savaş karargâhı haline dönmüş, onlar sürekli çalışırken bir yardımcı da kahve ve yemek getirmeye devam etmişti.

Neredeyse ellerindeki her süper bilgisayarı, her işlem gücünü Tanrı'nın Kulağı'na yönlendirmişlerdi. Bu zaten istihbarat tarihinde topladığı bilgi açısından en büyük dataydı. Şimdi de JLENS gözetleme araçları ve CIA'in Marshals programıyla iyice genişletilmişti. İnanılmaz bir şekilde etkin çalışıyordu. Babasının kaldığı huzurevindeki telefon hattında Gallagher'ın sesini yakalamışlardı. Daha yakından inceleyince bölgenin IP adresinden birinin çevrimiçi bir oyuna eriştiğini görmüşlerdi. Gallagher'ın oğlunun sitede hesabının olduğunu öğrenmişlerdi. Bu sesin sahibinin Gallagher olduğuna dair daha da sağlam bir kanıttı. Taksi çağırmıştı. Onu takip etmek için uğraşıyorlardı ki yine sesini duydular. Havaalanında kullan-at bir telefonda arama yapıyordu, lanet NSA kampüsünün hemen dışındaki

Walmart'tan yirmi dakika önce alınmıştı. Remar zaten havaalanına ekipleri yollamıştı. Önce şansları olabileceğini düşündü ancak ardından Gallagher'ın orada kalmak için fazla zeki olduğu aklına geldi. Yine de yaklaşıyorlardı. İlk çağrıyı işlemek yarım saat sürmüştü. Ama bunun sayesinde birçok arka plan sesini filtreleyebilmişlerdi. Bu sayede ikinci çağrıyı, gerçekleştikten sadece on dakika sonra yakalayabilmişlerdi. Biraz daha zaman ve şansın yardımıyla Gallagher'ın sesini bir kez daha duyduklarında onu yakalamış olacaklarını düşündü.

Ofisin kapısı açıldı ve direktör dışarı çıkıp Remar'ın yanına yürüdü.

“Manus,” dedi. “Aynen sana söylediğim gibi.”

Telefonunun ekranını gösterdi. Bir mesaj vardı. *Peşindeyim. Sana sürücüyü getireceğim. Ve ona söylememesi için söz verdireceğim. Ama ona zarar vermeyeceğin konusunda söz vermen gerekiyor. Aynı şekilde çocuğa da.*

Direktör mesaja cevap vermişti. *Eğer söz vermesini sağlarsan ben de bir şey yapmayacağıma söz veririm.*

Direktör, “Kullan-at telefon,” diye açıkladı. “Ama konumunu tespit ettik. Havaalanında. Manus onları takip ediyor.”

“Şu an onu izleyebiliyor musun?”

“Hayır, pilini çıkardı.”

“Niye öyle bir şey yapıyor ki?”

“Bizden emin olamıyor. Kendisi halletmek istiyor. Ama sana söyledim. Hâlâ aynı tarafta olduğumuzu düşünüyor.”

Remar başını salladı. Suratında hiçbir ifade yoktu. “Tehlikeli bir hata.”

“Evet. Neyse, biz de başka bir tane yapmayalım. Kadını izlemeye devam et. Manus ona ulaşmadan biz ulaşırsak çok daha iyi. Aracıdan kurtuluruz.”

Ofisine döndü ve arkasından kapısını kapadı.

Remar'ın güvenli hattı çaldı. Baktığında Jones'un aradığını gördü.

Telefonu açıp, "Vernon, yerel takımı ayarladın mı?" diye sordu.

"Kendi ellerimle seçtiğim dört canavar hazır ve senin park yerinde bekliyor. İstedğin her şeyi sorgusuz sualsiz yapacak sert adamlar. Ama bana ortada ne döndüğünü söylemeden onları kullanamazsın."

"Ne demeye çalışıyorsun?"

"Hadi ama Mike. Tereciye tere satma. Bu duyduğum yeni bomba tehlikesi de ne?"

"Terörist konuşmaları yakaladık. Şu an sadece önlem alıyoruz."

"Ben bu palavrayı yutmam. Şu dediklerini saat altı haberlerini sunan insanlara bir şeyleri biliyormuşuz izlenimi vermek için anlatıyoruz. Zekâma hakaret mi ediyorsun?"

"Hayır," dedi Remar. "Asıl bunu yapmaya kalkışmak aptallık olur."

"Sen hiç de aptal değilsin Mike."

"Ben de öyle olduğumu sanırdım."

Jones bu lafı hazmederken bir sessizlik oldu. "Şu an bir şeyler mi değişti?"

Remar, direktörün kapalı kapısına baktı. Zamanı gelmişti, hatta geçmişti bile.

İç çekip, "Seninle konuşmamız gerek," dedi.

49. BÖLÜM

Buluşma yerine yaklaştıkça Evie geriliyor, kendine hâkim olmakta daha da zorlanıyordu. İskoç aksanlı çenebaz sürücünün de yol boyu sürekli konuşması tahammül sınırlarını iyice zorluyordu.

Şoför, “C&O Kanalı’nın özellikle hayranıyım,” dedi. “Orada ne yapacaksınız?”

“Bir dostumla biraz yürüyeceğiz.”

“Yürüyüş için çok güzel bir yer. Özellikle yılın bu vaktinde. Kuş gözlemcisi misiniz?”

Dash’e baktı, ona aldığı çizgi romanlara dalmıştı. “Ah, şey, çok değil, yani, güzel olduklarını düşünüyorum tabii ama...”

“Bugün şanslıysanız nadir bulunan bir Carolina çalığışunu görebilirsiniz. Hatta belki mor karatavuğa bile rastlayabilirsiniz. Beyaz göğüslü sıvacı kuşu da çıkabilir karşınıza.”

Evie’nin tek düşünebildiği Leed’di. Leed orada olacak mıydı? Asıl konu buydu. Hamilton’ın arayıp aramayacağı; sürücüyü çözüp çözemeyecekleri; ne zaman yayınlayacakları... Asıl konular bunlardı. Adama sus artık demek dilinin ucuna gelse de kendini tutuyordu. Kabalık yaptığı için dikkat çekip hatırlanmak istemiyordu.

Evie, “Ne yazık ki görsem de ayırt edemem,” dedi, “Ama kulağa hoş geliyor.”

“Evet, çok hoşlar. Dünyadaki en güzel kuşlardan ve burada benim arka bahçemdeler. Gerçek şu ki güzellikler her yerde, önemli olan nereye bakacağını bilmek.”

“Ben... hiç böyle düşünmemiştim,” diye cevaplarırken huzurevinden çıktıklarında nasıl hissettiğini hatırladı. Orada ne kadar tatlı insanlar olduğunu yeni fark etmişti.

“Peki, ya oğlunuz? Yakışıklı bir genç, ama pek sessiz.”

“Kadın ve sağır oğlu” betimlemesine uymamak için bir an yalan söylemeyi düşündü, ama ters tepebilirdi. O yüzden sadece, “Oğlumun işitme engeli var. Konuşmak yerine kendini işaretle daha rahat ifade ediyor,” dedi.

Adam güldü. “Bu kadar konuşmayı ellerimle yapsaydım ya çok yorulurdum ya da bir olimpiyat atletinden bile daha fit olurum. Kim bilir, belki ikisi de olurdu.”

Evie adamın esprisine kibarca güldü ama cevap vermedi. Adam da belki ne kadar çok konuştuğunu fark ederek biraz dinlenmeye karar verdi.

Adamın konuşkanlığının aslında bir lütuf olduğunu anladı. Sürekli konuşması biraz da olsa dikkatini dağıtmış, şüphelerini uzaklaştırmıştı. Sessizlikle birlikte Marvin’in uyanıp onları bulamayınca ne düşüneceği konusunda endişesi de baş göstermeye başlamıştı. Neden bu konuda kendini suçlu hissediyordu? Ona güvenme şansı yoktu, yine de Marvin’in kendi tarafında olduğuna inanıyor ve onu kandırdığı için suçluluk mu duyuyordu?

Şu an her şeyin ötesinde hata yapmış olma olasılığından çok korkuyordu. Belki onu izliyorlardı ve farkında değildi. Ve tabii ki kendi tarafında her şeyi doğru yapmış bile olsa,

Leed'in de aynı derecede dikkatli olduğundan emin olması gerekiyordu.

Ama hayır, kadın özellikle kendinden emin konuşmuştu... Planları ustacaydı. İyi bir birleşim diye düşündü. Kendisiyle ilgili onu açığa çıkaracak bir şey yaptıysa da bunu fark etmemişti. Neredeyse varmışlardı. Bu işi halledecek, bitirecekti. O ve Dash. Yakışıklı oğluyla birlikte iyi olacaklardı.

Remar uykulu bir şekilde gözünü ovuşturdu. Jones'la konuşması hiç de kolay geçmemişti ve pislik herif anlaşma yapmayı iyi biliyordu. Ama sonunda ikisi de sonuç odaklıydı ve ikisinin de kişisel amaçları olsa da korumak istedikleri pek çok ortak nokta vardı.

Direktör telefondaydı, Genel Kurmay Başkanı'na "her şeyin kontrol altında olduğunu" söylemeye çalışıyordu. Remar bu tip düzinelerce konuşma dinlemek zorunda kalmıştı. Telefonda Genel Kurmay Başkanı'na veya Ulusal Güvenlik Danışmanı'na ya da Savunma Bakanı'na her şeyin kontrol altında olduğu söyleniyorsa gerçek durum tam tersi olurdu. Ve bunun hakkında yapabileceği pek bir şey yoktu.

En azından şimdilik.

Ekranı parladı. Beklediği onay gelmişti.

"Ted," diye seslendi. "Onu bulduk."

Direktör özür dileyip çağrısını kısa kesti, bu sırada da muhtemelen Genel Kurmay Başkanının yaramaz adamlar listesine kendini kalıcı olarak yerleştirdi. Hemen Remar'ın masasına koştu. "Nerede?"

"Havaalanından güneybatıya gidiyor. Havaalanından çıkan

her araç sürücüsünün telefon mikrofonuna eriştik ve onu bir takside bulduk.”

“Sana söylemiştim. İşte, Tanrı’nın Kulağı. Sana söylemiştim.”

Remar adamın bu tavırlarından o kadar iğreniyordu ki yüzünün ifadesinden anlaşılmaması için kendini zor tutuyordu. Bir konuşmayı duyabilmek için kendilerini diğer her konuda sağır bırakmışlardı. Ama sitem etmek vakit kaybı olurdu. Aksine sadece, “Dinle bak,” dedi ve bir düğmeye bastı. Gallagher’in Macallan reklamından fırlamış biriyle konuşurken alınmış kaydını dinlemeye başladılar.

Remar, “C&O Kanalı,” dedi. “Takasa uygun, sakın bir yer.”

“Ama neresi? C&O Kanalı 185 mil uzunluğunda. Cumberland’e kadar gidiyor. Sınırlandırmamız gerekecek. Kayıt elimize ne kadar gecikmeyle ulaşıyor?”

“Beş dakikadan az. Ama şimdi sürücünün lokasyon bilgisine de sahibiz. Bekle, o...” derken Remar klavyede bir şeyler yazdı. Ekranında bir harita belirdi. “200 Batı, paralı yolda.”

“Aman Tanrım, buradan yirmi dakika uzakta yani.”

“Evet.”

“Lokasyon programı mobil mi?”

“Evet.”

“Takım hazır mı?”

“Park yerinde bekliyor.”

“Güzel. Onlarla gidiyoruz.”

Remar hâlâ ifadesizdi. “Bu gerekli mi?”

“Bu işi birinin batırma olasılığını şansa bırakamam. Öyle ya da böyle, bunu bitiriyoruz. Bugün. Ne gerekirse gereksin.”

Delgado, direktör ve Remar'ın binanın önündeki siyah Suburban'a binerek fırlayıp gittiğini gördü. Suburban biraz yavaş gidiyordu. Ya ağır bir eşya taşıyorlardı ya da içeride iri adamlar vardı.

Güvenli bir mesafe bırakarak takip etmeye başladı. Daha önce de direktörü takip etmişti. Bu korkakların etrafıyla bu kadar ilgisiz olmaları komikti. Şu eski CIA ve NSA direktörü gibi, bir Acela treninde "kayıtsız" bir röportaj verirken yakınındaki bir yolcu bunu Twitter'a yazmıştı. Ya da diğer NSA direktörü, MacBook'unun kamerasını kapamakla uğraşmamıştı bile. Gücün verdiği bir şey bu pislik heriflerin kendilerini ulaşılmaz sanmalarına sebep oluyordu. Onlar için canla başla çalışan küçük adamlardan kurtulup gidebileceklerini düşünüyorlardı.

Direktörün Manus'un hâlâ onların tarafında olduğunu söylerkenki suratını görmüştü. Manus'un sadece kadının güvenliği karşılığında onlara sürücüyü vermek istediğini belirtmişti. Direktörün bunu değerlendirdiğini anlamıştı. Delgado'yu dinlenmeye yollaması sadece o işleri nasıl halledeceğini düşünürken yoldan çekilmesi içindi. Manus'un yapmak istediği anlaşmayı düşünürken...

Direktörün anlamadığı şeyse sadece tek bir anlaşma olduğuydu. O da şuydu: O ucubeyle kaltağın ölecek olmasıydı. Bugün. Aralarına girmeye çalışan herkesle beraber.

50. BÖLÜM

Evie yolda giderlerken sürekli etrafı kolaçan ediyordu. Anayoldan çıktıktan sonra sokaklar tıpkı Leed'in dediği gibi gittikçe tenhalaşmıştı. Birkaç hız kamerası geçtiler. Bu onu biraz germişti, çünkü aç, hız ve ışığa bağlı olarak sistemin yüzlerini algılayabileceğini biliyordu. Kendi kendine yüzü algılansa, tanınsa bile direktörün bir fark yaratacak kadar hızlı hareket edemeyeceğini söyledi. Sadece birkaç dakika kalmıştı, neredeyse varmışlardı.

Trafik seyrelmişti ama tamamen olmadığı da söylenemezdi ve Leed'in dediği gibi takip edilmediğinden emin olmak için önlem almıştı. Ama birilerinin onu havaalanından veya daha önceden beri nasıl takip edebileceğini aklı almıyordu. Ayrıca ne yapacaktı, taksi şoförüne, *“Peki şimdi, beni aldığınız yere geri dönelim, giderken yolda daireler yapıp biraz da zikzak çizebilir misiniz? Sadece takip edilmediğimizden emin olmak istiyorum,”* mu diyecekti.

Tobytown tabelasını gördü ve şoför River Road'a dönüş yaptı. Tamam. Pennyfield Lock Road. Saatini kontrol etti. Tam zamanında. Bu iyiydi.

Yavaşça devam ettiler, yanlarında sadece ağaçlar, tepeler ve birkaç eski ev vardı. Yol ilerledikçe gittikçe daralıyordu ve önce sola, sonra sağa, sonra yine sola dönüyordu. Yolun iki tarafı da yokuş yukarı yükseliyor ve ağaçlar kalabalıklaşıp giderek yoğun bir yaprak dokusu oluşturunuyordu. Bölge fazla sessiz, hatta özel gözüküyordu. Leed'in neden burayı seçtiğini anlamıştı.

Tek şeritli bir köprüye geldiler. Bir tabelada parkın hava kararınca kapandığı belirtiliyordu. “*Eh,*” diye düşündü Evie biraz da gerilerek, “*ondan önce buradan çıkmış oluruz zaten.*”

Köprünün öbür yanındaki bir tabela Chesapeake&Ohio Kanalı Ulusal Parkı'nda Pennyfield Lock'a geldiklerini gösteriyordu. Biraz sonra kanalı gördü. Burada sağa dönmesi gerekiyordu ama Leed orada bekliyorsa şoförün onu görmesini istemezdi. O yüzden şoförün sola dönüp park yerine varana kadar yolu takip etmesine izin verdi.

Dash uyuyakalmıştı. Mırıldanarak uyanana kadar oğlunun bacağına okşadı. “Hey yakışıklı,” dedi, “*Vardık. Hazine avı oyunumuz neredeyse bitti.*”

Şoföre parasını verdi ve indiler. “Kuşları keyifle seyretmenizi dilerim,” deyip bir üç noktalı dönüş yaparak gitti.

Dash'e gülümseyip, “*Nerdeyse bitti,*” dedi. “*Hazine avı oyunumuzun son durağı burası.*”

Oğlan esnedi. “*Bana hâlâ ödülün ne olduğunu söylemedin.*”

“*Az kaldı. Çizgi romanları ben taşıyayım, olur mu?*”

Dash onları annesine uzattı. Evie iki eline de birkaç tane aldı ve geldikleri yoldan geri yürüdüler. Sapağa geldiklerinde kıyıya bağlı tekneyi gördü. Hemen ötesinde yeşil bir minibüs vardı, Sprinter olmadığına çok memnun olmuştu, bu kalıcı bir

fobi olabilirdi. Aracın yakınında sarışın bir kadın bekliyordu. Evie'nin umduğundan daha gençti. İki eliyle kıvrılmış bir dergi tutuyordu.

Evie derin bir nefes alıp yürümeye devam etti. Bitmek üzereydi.

Kadın etrafına bakındı, sonra Evie'ye döndü. Evie de daha fazla gerilmemeye çalışarak aynısını yaptı. Başka kimseyi görmemişti.

Birkaç metre ötede durdu. Kadın, “Merhaba, buralarda kano kiralamak için bir yer var mı, biliyor musunuz?” diye sordu.

“Sanırım bu mevsimde kapalı oluyorlar.”

Kadın yeniden etrafına bakındı. “Tamam, sorun yok. Yanında mı?”

“Evet. Betsy'sin değil mi?”

“Evet, acele etmemiz gerek. Ryan her an arayabilir.”

Evie, Dash'e dönüp ona çizgi romanları verdi. “*Tatlım, bunları tut olur mu?*” Dash onları alıp ceplerinden birine tıktı. Evie sürücüyü çıkarmak için elini cebine soktu.

Arkasında tekerlek sesleri duydu. Başını çevirdi. Beyaz bir kamyonet gelmişti. Adrenalinin yükseldiğini hissetti ve kalbi göğsünden çıkacakmış gibi atmaya başladı.

Leed, “Sakin ol,” dedi. “Yürüyüşe gelmiş biri olabilir. Sa-dece sakın ol.”

Kamyonet su kenarında durdu. Emin olmak için gözlerini kıstı. Sürücü bir sağa, bir sola bakıyordu.

Marvin'di.

“Lanet olsun,” dedi Evie nefes nefese.

“Ne oldu?”

“NSA.”

“Kahretsin, takip mi edildin?”

“Nasıl olabilir anlamıyorum,” dedi panik olmamaya çalışırken. “Nasıl mümkün olabilir ki?”

Marvin onları gördü. Direksiyonu sağa kırdı, motoru tekrar çalıştırdı ve onlara doğru sürmeye başladı.

Ne yapmalıyım? Kaçmalı mıyım? Nereye?

Dash işaretle, “*Baksana, Bay Manus burada,*” dedi.

Marvin kamyoneti durdurup dışarı çıktı. Önce Leed’e, sonra Evie’ye baktı.

“*Ona veremezsin,*” dedi Marvin. “*Yapma.*”

Dash, “*Bay Manus, Hazine avı oyunu için mi geldiniz?*” dedi.

Marvin ona anlamadığını gösterircesine boş boş baktı.

Evie işaretle, “*Beni durdurmak için ne yapacaksın?*” dedi.

“*Onu bana ver. Tek yolu bu.*”

Leed önce Marvin’e, sonra Evie’ye baktı. “Ne oluyor? Neden işaretle konuşuyorsunuz?”

“Bize bir dakika ver.”

“Bir dakikamız yok.”

Evie, “*Tek yol bu değil,*” dedi. “*Sadece direktör böyle olduğunu düşünmeni istiyor ama değil. Ona güvenemezsin.*”

“*Hayır. O bana hep adil davrandı.*”

Elleriyle kelimeleri işaret ederken bir kararsızlık mı görmüştü? Öyle olmasını umuyordu.

“*O tanıdığını sandığın kişi değil Marvin. Belki bir zamanlar öyleydi. Bilmiyorum... ama artık değil. Bunu görebildiğini biliyorum. Eminim.*”

“*Kimseye söylemeyeceğin konusunda ona söz verimiz.*”

“*Asla yeterli olmaz. O da bir sürü söz verecek ve ilk fırsatta olacakları biliyorsun. Sana. Bana. Dash’e. Biliyorsun.*”

Yirmili yaşlarında, siyah gözlüklü ve hafif sakallı koyu saçlı bir adam minibüsten indi. Marvin'in sağ eli kalçasına gitti.

"Hayır," dedi Evie. "Marvin, hayır!"

Çocuğun elleri boştu. Evie bunun şans olduğunu düşündü. Etrafına bakınıp, "Neler oluyor?" dedi.

Leed gözlerini Marvin'den ayırmıyordu. "Micah, bize bir dakika ver."

"Almaya geldiğimiz şey burada mı?"

"Bilmiyorum."

"Onlara vermene izin veremem," dedi Marvin. "Üzgünüm."

"Öyleyse beni durdurman gerekecek."

Başını salladı. Her konuşmayı kestiğinde sağ eli beline gi-di-yordu.

Leed'in telefonu çaldı. Cebinden çıkarıp baktı. "O arıyor."

"Hayatımın geri kalanını korkarak geçirmeyeceğim," dedi Evie. "Yapmayacağım."

"Evie, lütfen beni zorlama."

Leed telefonu kulağına koydu. "İyi misin?" dedi. Sessizlik, sonra, "Evet, şu an onlayım. Ama ufak bir problemimiz var. Beklemede kal," diye devam etti.

"Sen bu değilsin Marvin. Bu olman gereken kişi değil. Sen kötü biri değilsin. Değilsin."

"Evet, öyleyim."

"Olmak istemiyorsan değilsin."

Marvin'in eli yine beline, arkaya gitti. "Yapma Evie," dedi. Sesi yüksek ve tehditkârdı. "Yapma."

Bir saniye bile düşünmedi. Aklından bile geçirmedi. Sadece gözlerini Marvin'inkilerden ayırmadan cebinden sürücüyü çıkardı ve Leed'e verdi.

Marvin kalakaldı. Elini alnına götürüp çaresizlikle başını salladı.

Leed telefundaydı, “Tamam, bende. Bize şifreyi mesaj at. Micah’a da, bana da. Çabuk,” dedi.

İki mesaj sesi geldi. Micah isimli adam telefonuna baktı. “Tamam, geldi.”

Leed ona sürücüyü uzattı. Micah tek eliyle onu kaptı. “Hadi!” dedi Leed. Micah dönüp minibüse koştu.

Leed telefonda Hamilton’a, “Paylaşacağız,” diyordu. “*The Guardian, McClatchy, The Nation, ProPublica, Rolling Stone, WikiLeaks*. Ayrıca güvendiğimiz diğer yerlerle de. Micah’ta uydu bağlantısı var. Şu an şifreyi kırıp yüklüyor. Herkes hazır. Herkesin farklı şifresi var. Telefonda kal lütfen. Perkins’ten öğrendiğin her şeyi duymak istiyorum. Ana olayı. Onun izlenimlerini. Bana ne kadar çok şey söylersen dokümanları o kadar hızlı işler ve o kadar kısa sürede paylaşıyoruz. Bu cini de lambaya geri tıkamazlar. Artık olmaz. Bana bir gün ver, seni eve getirelim.”

“Git,” dedi Evie. “Şimdi, hemen.”

Leed önce Marvin’e, ardından Evie’ye baktı. “Baksana, neden ben ve Micah’la gelmiyorsunuz? Sizin için daha güvenli olur. Ayrıca yardımınız da olabilir...”

“Hayır. Sadece o lanet sürücüde ne varsa bir an önce yayınla.”

Bir sessizlik oldu, sonra Leed başını salladı, “Emin olabilirsin.” Minibüse koştu, sürücü kısmına bindi ve park yerinden ayrıldı.

Dash annesinin kolunu çekiştirdi. “*Anne, ne oluyor? Bu insanlar kimdi?*”

“*Gazeteciler tatlım. Bize yardım ediyorlar.*”

“Hazine avı oyunu bitti mi?”

Başını sallayarak oğluna evet dedi.

“Kazandık mı?”

Marvin’e baktı. *“Evet, sanırım kazandık.”*

Marvin orda öylece duruyordu. Omuzları çökmüştü, yavaşça başını sallıyordu.

“Sorun yok,” dedi Evie. *“Sana söylemiştim. Kötü biri değilsin.”*

Adam uzun uzun iç çekti. *“Asla durmayacaklar.”*

Yoldan yine araç tekerleği sesleri duyuldu. Evie panik olup başını kaldırdı. Marvin de onun bakışlarını takip etti. Siyah bir Suburban yolda ilerleyerek yanlarına geliyordu.

Evie anlamayarak ona baktı. *“Bunları sen mi çağırdın?”*

Yüzündeki ifadeden de, vücut dilinden de onun yapmadığını anlıyordu. Kamyonetine baktı, üçünü de oraya götürmek için fazla uzak olduğunu gördü. Kendini Evie ve Suburban’ın arasında kalacak şekilde konumlandırdı, sonra Dash’in omzuna elini koyup onu da arkasına çekti. Eli arkasındaydı. Evie silahının arkasında olduğunu görebiliyordu.

Suburban on metre kadar ötede, tam karşılarında durdu. Kapılar açıldı. İçinden gözlüklü dört dev çıktı. Uzunca saçları vardı, günlük kıyafetler giiyorlardı ve çok iriydiler. Davranışları asker ciddiyeti taşıyordu. Kapıların arkasında durup her biri Marvin’e silah doğrulttu.

Dash kocaman gözlerle annesine baktı. Kafasını sallayarak çocuğu susturdu, *“Sorun yok!”* ve onu kendine çekti.

Arabadan Remar çıktı, sonrasındaysa tabii ki direktör...

İner inmez, “Marvin,” diye konuşmaya başladı. “Sen olmasan ne yaparım? Benim en güvenilir yardımcım. En güvendiğim.”

Evie yumruk yemiş gibi hissetti. Bunca süre boyunca Marvin direktör için mi çalışmıştı? Ama o zaman neden onları korumak için aralarına geçmişti?

“Geciktiniz,” dedi Evie. Cesaretine şaşırmıştı. “Sürücü çoktan gitti. *Intercept*’te. Çoktan düzinelerce farklı siteye yüklediler. Herkes ne yaptığınızı öğrenecek. Tüm işlerinizi, tüm sırlarınızı. Bakalım, hoşunuza gidecek mi?”

Direktörün rengi mi atmıştı? Evet, öyle olmuştu sanki.

Marvin’e döndü. “Marvin, ne oluyor? Sende mi?”

Marvin kafasını salladı. “Hayır. Gitti. Size gerçeği söylüyor.”

Direktörün artık yüzünde bir damla kan kalmamış görünüyordu.

Remar yürüyüp direktörün omzuna elini koydu. “Ted, dinle.”

Direktör elini kenara itti. “Nasıl yaparsın?” dedi Marvin’e. “Bana ihanet mi ettin? Ne için? Uyduruk bir seks için mi? Bilmediğimi mi sanıyordun? Evet, sen söylemeden önce de biliyordum.”

Uzun bir süre geçti. Marvin, “Sadece gördüğünü biliyosun. Hissettiklerimi bilemezsin,” dedi.

“Gerçekten mi? Eh, hadi bakalım.” Arkasındaki adamlara döndü. “Onlarla ilgilenin.”

Evie eğildi, arkasını döndü ve ona siper olmak için Dash’i kollarıyla sardı. Ama Güney aksanlı bariton bir ses duydu. “Hayır. Onlarla ilgilenmeyeceksiniz.”

Arkasını dönüp mavi askeri üniforma giyen siyahi bir adamın Suburban’dan çıktığını gördü. Onu televizyondan tanımıştı; Vernon Jones, Genel Kurmay Başkanı.

Direktör, “Neden bahsediyorsun?” diye sordu. “Bunu bitirmemiz gerek.”

Jones kafasını salladı. “Çoktan bitti. Mike’ı dinlemen gerek.”

Direktör, Remar’a baktı. Omuzlarını ovalayarak, “Pekâlâ,” dedi, “Burada neler oluyor?”

Remar kafasını sallayıp aşağı baktı. “Üzgünüm Ted, yeni bir yönetim lazım. Çoktan süresi geldi aslına bakarsan. Bunu anlamaman gerek.”

Direktörün gözleri kısıldı ve dudakları inceldi. “Seni komplocu rezil...”

Remar başını itiraz edercesine salladı. “Gerçekten her şeyi bilemezsin.”

“Senin için yaptıklarımın sonra mı? Seni *kurtardım*. Seni cehennem ateşinden çıkardım. Nankörsün sen. Seni yükselttim ve korudum. Ben olmasaydım ne yapacağını düşündün mü hiç? Bensiz bir hiçsin. Kömür olmuş bir cesettin sen! Bir avuç kül...”

“Biliyorum ve yaptıklarını asla ödeyemem. Tanrı biliyor ki defalarca denedim, içim rahat. Ama bu ondan daha önemli Ted. Bu senden ve benden daha önemli. Böyle devam edemez. Bunu anlamaman... bu görev için artık uygun değilsin. Özür dilerim.”

“Delirdin mi? Her kısmında sen de varsın.”

“Hayır, aslında değil. Tanrı’nın Gözü senin bebeğindi. Kullanımları da. Bana bir kısım denetleme işi verdin. Perkins’in kaydetmiş olabileceği çok şey olabilir ama yine de hepsi yoktu. Zıyanı yok, baştan yaparız. Hem bu sefer daha mantıklı oluruz. Daha ayrımcı. Daha dikkatli. Ted, bunu olması gerektiğinden fazla zorlaştırma lütfen.”

“Ha, yeniden yapacağınızı sanıyorsunuz, öyle mi? Her şeyi sadece ben biliyorum. Bilmediğimi mi sanıyorsunuz? Her şeyi biliyorum. *Her şeyi!*”

Remar, Jones'a baktı.

Jones başını salladı ve "Onu götürün," dedi.

Adamlardan ikisi yaklaşıp direktörü kollarından tuttu. Direnmeye çalıştı ama bu durum adamları pek etkilemedi. "Marvin," diye bağırdı, "Durdur onları!"

Marvin taş gibi ifadesiz bir yüzle izledi.

"Onu biraz arabada tutun," dedi Remar adamlara, "Diğerleriyle biraz konuşmam gerek."

Jones, Suburban'a yöneldi, adamlar da onu takip etti. Direktörü içeri tıktılar. Onları yakacağıyla ilgili şeyler söylüyordu. Evie, Dash'in başını kendisine bastırarak tutuyordu. Çocuğun hiçbir şey göremediğine sevindi. Annesine sımsıkı tutunmaya devam ediyordu. Belli ki çok korkmuştu.

Suburban'ın kapılarının kapanmasıyla direktörün bağırtıları aniden kesildi. Remar yaklaştı. "Marvin, Evie. Tüm olanlar için çok özür dilerim. Kimse bunların olmasını istemedi."

Evie cevap veremeyecek kadar çok korkuyordu. Marvin'e baktı ama ifadesinden bir şey anlamadı.

Remar biraz hüznü bir şekilde gülümsedi, "Kabullene lim. Direktör fazla ileri gitti. O kadar uzun süre denizdeydi ki kıyıyı görememeye başladı. Amacını kaybetti, anlıyor musunuz?"

"Hayır," dedi Evie dikkatlice, ona doğru döndü, "Tam değil."

Dash bacağına sarıldı. Tüm söylenenleri anlamıyordu ama ana olayı anlamış gibiydi.

Remar başını salladı. "Pek önemli değil açıkçası. Ben gerçekçi biriyim, Jones da öyle. İşleri düzeltebiliriz. Senin de gerçekçi biri olduğunu biliyorum."

“Bana ne anlatmaya çalışıyorsunuz?” dedi Evie. “Çenemi kapalı tutmamı beklediğinizi mi? Ne fark edecek ki? Sürücü *Intercept*’te.”

“Evet, biliyorum ve içinde ne varsa yayınlayacaklar. Onu da biliyorum. Hallederiz ama. Daha önce de fırtınalar geçirdik.”

“Peki, ya Hamilton, ya Perkins? Ve Delgado’nun o bombayı yerleştirmesi... Bunları nasıl halledeceksiniz?”

“Hepsi komplo teorisi.”

Adamın kendine güveni rahatsız ediciydi. Onu sarsıp haksız çıkarmak istiyordu.

“Kamera görüntüleri var,” dedi biraz çekinerek.

Remar neredeyse mutsuz bir şekilde başını salladı. “Bu konuda da endişelenmene gerek yok. Hallediliyor. Hiçbir şeyin kanıtı kalmayacak. Yani aslında bu tam da doğru değil. İstersen işbirliği yapabilirsin. Direktör, Suburban’ın arkasında yüzüstü yatıyor olmasaydı işlerin onun tarafından nasıl halledileceğini tahmin edebilirsin. Ama o eski yöntem, benim yöntemim değil.”

Bekledi. Remar devam etti.

“Duyulmasını istemediğimiz şeyler bildiğin doğru Evie. İş sadece Perkins ve Hamilton’la bitmiyor. Direktörün DC patlamasının arkasında olduğunu da biliyorsun. Tabii ki bunlar hakkında konuşursan bu Manus’u da hedef yapabilir.”

Önce Marvin’e, sonra Evie’ye baktı. “Bunu düşünmüş müydün?”

Hiçbir şey söylemedi. Sanki adam çevresinde dönüyor, onu sıkıştırıyor ve bağlıyordu. Sanki bir çeşit zafer ilan ediyordu.

“Ve sadece Manus’u değil, oklar seni de gösterebilir.”

Asıl konuya gelmişti. “Ne gibi?”

“Suç işlemiş olursun. Kamera ağından bahsediyoruz burada? Dördüncü maddenin ihlali. İşin Tanrı’nın Gözü’nün önemli bir kısmıydı. Nüfuz sahibi Amerikalılar hakkında oluşturduğumuz dosyaların ana verileri buradan toplandı. Senatörler, hâkimler, bu tip kişilerden bahsediyorum. Şu an sistemi korumak için bu dosyaları kullanacağım. Eğer bağlantın çıkarsa ki sana çıkacağından emin olduğumu söylüyorum, Adalet Bakanlığı tarafından incelenirsin. Bunu kaldırabilir misin? Oğlun senin hayatını federal hapiste yalnız geçirmeni kaldırabilir mi?”

Berbattı. Onu yakalamıştı. Neyi kullanacağını iyi biliyordu.

“Neden işe dönmüyorsun?” dedi. “Yani yeni yönetim geldiği zaman, artık kurnazlık, cinayet olmadığı zaman... işleri farklı yöneteceğim.”

“Yeni direktör olacağını mı düşünüyorsun?”

Göz bandının altındaki yara dokusuna dokundu. “Bence bir ihtimal var.”

“Başkan’a karşı kullanacak bir şeyin olmalı.” Sert gözük-mek istemişti ama bu sözcükler ağzından çıktığı anda sert görünmesi dışında her şeye hizmet etmişti.

“Evie, bizde *herkese* karşı bir şeyler var. Sorun sahip olduklarımız değil, direktörün bunu nasıl kullandığı. Dediğim gibi, bunu düzelterek.”

“Buna demokrasi mi diyorsun?”

Adam iç çekti. “Şimdi saf davranmayalım. Demokrasiyi biz çöktürmüyoruz, demokrasi çok uzun süre çıkmıştı. Öyle olmamasını dilerdim, gerçekten. Ama benim kadar uzun süre burada çalışıp görmeden duramazsın, özellikle kör kalmayı seçmezsen. Ve evet, tek gözüm yok ama kör değilim.”

Başını sallayıp Suburban'a, sonra da Evie'ye baktı. "Üzücü, evet ama o kadar karmaşık değil. Birçok farklı grupla rekabet içindeyiz. Çoğunlukla kurumsal şeyler. Eğer gerçekçi olarak bakarsan bizim diğerlerine göre daha iyi seçenek olduğumuzu görürsün. Buradaki karar, gerçekçilere göre, NSA yönetimi veya demokratik yönetim değil, NSA yönetimi veya kurumsal yönetim. Ve inan bana, kurumların bunu kendi başarılarına yönetmesini istemezsin. Belki Thomas Jefferson değiliz, tamam, ama hırsımızın kölesi de değiliz."

Marvin'e döndü. "Direktör konusunda özür dilerim Marvin. İstersen hâlâ yanımda yerin var. Umarım bunu unutmazsın. Tercihin bu doğrultuda olmazsa tabii ki ayrılabilirsin. Aynısı senin için de geçerli. Kimseye karışmama felsefesini benimsiyorum. Tabii benim hakkımda aynı şeyi düşünenlere."

Marvin hiçbir şey demedi, Remar ona bakıyordu ve Evie ifadesinde acı dolu bir şeyler gördüğünü hissetti. Adam neredeyse yaşlıydı.

"İçimden bir his eski patronunla yüz yüze geçireceğin bir süreye ihtiyacın olduğunu söylüyor Marvin. Haklı mıyım?"

Marvin, Suburban'a baktı. "Evet. Haklısınız."

Remar başını salladı. "İstediğin kadar vaktin var." Arkasını dönüp Suburban'a yürüdü. "Onu çıkarın," dedi.

Arka kapılardan biri açıldı ve iki adam direktörü dışarı sürükleyip bıraktı. "Bittiğimi mi düşünüyorsunuz?" diye bağırdı. "Bağlantılarım olmadığını mı? Bir şeyler bilmediğimi mi? Bana bunu yapamazsınız. Ben her şeyi biliyorum. Hepsini söyleyeceğim. Bu şehri yıkacağım!"

Remar ve Jones, Suburban'a girdi. Adamları da onları takip etti.

"Nereye gidiyorsunuz?" diye bağırdı direktör. "Benle işiniz bitmedi, göreceksiniz!"

Suburban gitti. Birdenbire bölge sessizleşti.

Evie çömelip Dash'i yanağından öptü. Gözleri kapalıydı. Saçlarını sevdiğinde Evie'ye baktı.

"Sorun yok," dedi işaretle. "Artık her şey düzeldi yakışıklım."

Marvin'i onları izlerken gördü, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Dönüp direktöre baktı.

Direktör titrek bir sesle, "Marvin," dedi. "Bütün bunlar için özür dilerim. Tüm bu yanlış anlaşılmalara için."

Marvin, Evie'ye döndü. *"Bana bir dakika ver,"* dedi.

Biraz huzursuz olmuştu ama çok seçim hakkı yoktu. Dash'e, *"Hadi, gel tatlım. Gel, Bay Manus'u biraz rahat bırakalım,"* diye işaret etti.

Dash de ağlamaya başladı. Tehlikeyi sezmişti ve sakin kalmaya çalışıyordu. Geçtiğini anladığı anda gözyaşları akmaya başladı. Kendisinin de benzer bir tepki vereceğini düşünüyordu. Ama şimdi değildi. Sonra. Aklında her şeyi oturttuğu zaman boşalabilirdi.

Dash'in elini tuttu ve kanalın kıyısına yürüdüler. Marvin'in işinin uzun sürmemesini umdu. Oradan kurtulmak istiyordu.

51. BÖLÜM

Manus teknelerin kalktığı yere kadar yürüdü. Direktör de yanındaydı. Manus onun hareketlerini görüyordu ve konuştuğunu biliyordu ama sanki Manus'un duyamadığını unutmuştu.

Annesinin öldüğü geceden sonra bir daha asla bu kadar üzülebileceğini düşünmemişti. Sanki eti kesilmişti. Bir kez daha yetim kalmış, terk edilmişti. Karanlık geçmişinin belirmesiyle tüm geleceği elinden alınmış gibiydi.

Ağlamasına engel olamıyordu. Direktörün görüp görmemesini önemsemiyordu. Artık önemli değildi.

Suyun kenarında durdular. Hafif bir esinti başlamıştı, Manus'un yüzüne vuruyor, iyi hissetmesini sağlıyordu. İleri baktı. Taştan bir köprüye giden bir tünel vardı, kanala giden bir tünel, biri Potomac'a gidiyordu, diğeri de Cheseapeake Bay'e... Atlantik Okyanusu'na kadar uzanıyordu. O tünelde uçup gittiğini hayal etti. Ta ki birisi onu görüp dokunamayana ve zarar veremeyene kadar uça ne güzel olurdu. Asla.

Direktör, Manus'un omzuna elini koydu. Manus dönüp ona baktı.

“... ve çok özür dilerim Marvin. Çok ama çok. Beni affede-
bilecek misin?”

Manus daha da çok ağlamaya başladı.

Direktör yine, “Sorun yok,” dedi. Bacaklarını ovalamaya devam ediyordu. “İyi olacağız. Bu insanları durduracağız. Görürsün.” Sonra Manus’u kollarıyla sarıp başını omzuna bastırarak şaşırttı.

Manus ona sarıldı. Tüm bedeni hıçkırıklarla sarsılıyordu. Tekrar tekrar, katıla katıla ağladı. En son ne zaman böyle ağladığını hatırlayamıyordu. Annesini kaybettiğinden beri ağlamamıştı. Şimdiki acısı bir öncekine bir köprüyle bağlanmış gibiydi. Tüm mutsuzluğunu birleştiriyor, büyütüyor ve artırıyordu. Direktöre daha sıkı sarıldı. Gözlerini sımsıkı kapamış, bir hayat dolusu acıyı ağlayarak çıkarıyordu. Direktör de ona sarılıyordu. Ama sonra Manus sertleşti. Direktör onu itmeye çalıştıkça Manus daha da sıkı sarıldı. Daha da çok ağladı. Direktör çırpınıp tekmelemeye çalıştı. Manus’sa daha da sert sıkımayı sürdürdü. Sanki yeteri kadar sıkı tutarsa direktörle, annesiyle, şimdilerde yok olan hayatıyla arasındaki bağı kaybetmeyecekmiş gibi sıkıyordu.

Direktörün bedeninden bir kırılma sesi duydu ve bir anda direktör çırpınmayı, tekmelemeyi kesti. Başı geriye gitti, bacakları düştü ve kolları sanki kelebek kanadı gibi yumuşakça açıldı.

Hâlâ hafifçe ağlarken Manus onu sırtüstü yatırıp sonra yavaşça suya yuvarladı. Bedeninin tünele doğru yönelmesini izledi, başı hafifçe geriye kaymış, ağzı boş bir ifadeyle açık, gözleri yukarıdaki temiz gökyüzüne bakıyordu. Manus okyanusa kadar gidip gidemeyeceğini düşündü.

Geri geldi. Evie ve Dash kanalın kenarındaydı. Çocuk taş sektiriyordu. Evie de ona nasıl yapılacağını anlatıyordu. Manus'u neredeyse yine ağlatacaktı. Oğluna ne kadar iyi davranıldığı, ne kadar korumacı ve sevgi dolu olduğunu gördükçe yine ağlamak istiyordu. Ama gözünde yaş kalmamıştı.

Yürüdü. Evie geldiğini duyup arkasını döndü. “*Direktör nerede?*” diye sordu.

Manus kafasını salladı. “*Direktör artık yok.*”

Kadın başıyla anladığını belirtti. Gözlerinde korku vardı ama yine de anlıyor gibiydi. Manus bundan memnundu. Açıklamasına gerek kalmamıştı.

Rüzgâr yön değiştirdi. Hafif ekşili bir kokuyu da beraberinde taşıyordu. Saç jölesi ve çiçek kokulu sabun.

Manus etrafına rahatça bakındı, gözleri sağlarında kalan ağaçlara gitti. Rüzgârın geldiği yöne doğru. Koku da oradan geliyordu.

“*Sana bir şey söylemem gerek,*” dedi işaretle.

Evie ve Dash ona baktı. İfadeleri netti. Manus, Dash'in önüne çömeldi. “*Söylediğim zaman korkmayacağınıza söz verir misiniz?*”

Dash, Evie'ye, sonra da Manus'a baktı. Başını salladı. Evie sordu, “*Ne oldu?*”

“*Delgado burada. Kokusunu alıyorum. Şimdi gülümse ve korkmuş gözükme.*”

Evie gülümsemeyi başardı. Dash sordu, “*Delgado kim?*”

Manus anahtarını çıkarıp Dash'in eline koydu, o da cebine attı. “*Kötü bir adam ama işaret dili anlayamıyor. Yani konuşabiliriz ve ne dediğimizi anlamaz. Bu anahtarları kamyonetime binene kadar tut, tamam mı? Sonra da annene vereceksin.*”

Dash başını salladı.

“Şu an onun hakkında konuştuğumuzu bile bilmiyor. Orada olduğunu bildiğimi bile bilmiyor. Ve bu iyi, bana büyük bir avantaj sağlıyor.”

Dash sordu, *“Nasıl?”*

“Sonra açıklarım. Şimdilik sadece kamyonete doğru yürüyelim. Siz binerken sizi izleyeceğim. Gitmenizi istiyorum. Güvende olduğunuzdan emin olacağım.”

Evie. *“Ne?”* dedi, *“Olmaz, seni o manyak herif...”*

“Bir şey olmaz. Sadece kamyonete bin. Ben yürüyerek yetiştirim, tamam mı?”

Evie pek de ikna olmuşa benzemiyordu.

“Eğer ateş ederse koşmanız gerek. Araca varmak için tek fırsatınız olabilir. Anlıyor musunuz? Çünkü ilk önce beni vurmaya çalışır.”

Dash, *“Anlıyorum,”* dedi.

Manus başını salladı. *“Aferin. Arkamda kalmanı istiyorum.”*

“Korkmuyorum.”

“Korkmadığını biliyorum. Cesursun. Ama arkamda olmanı istiyorum, tamam mı? Sen de Evie.”

Kamyonete yürümeye başladılar. Manus, Evie ve Dash’i solunda tutup yürürken ağaçları gözucuyla kontrol etti. Birkaç şişman ağaç ve engel vardı, Delgado hepsinin arkasında olabiliirdi.

Manus doğru hareket ettiğini umdu. Delgado’nun çok da olay çıkaracağını düşünmüyordu. Adam daha çok bıçak tercih ediyordu ve Manus hiç silah ateşlediğini görmemişti. Askeri veya istihbarat eğitimi almamıştı. Manus’un geçen gece ondan aldığı silah yerine bir şey bulmuşsa da ona alışık olmayacaktı. Yani bakınca Manus’un vurulma ihtimali düşük gözüküyordu. Bunları bilmek zırh giymekle aynı şey değildi tabii.

Dönüp ağaçlara bakıp durdu. Kokuyu almıştı ama hareket göremiyordu. Nerede...

Bir anda hatasını fark etti. Aptal. Çok aptaldı. O kadar yorgun ve bıkkındı ki en bariz şeyi fark edememişti.

Kendi kamyoneti...

Koku sağdan geliyordu, ağaçların arasından. Ve onun dik-katini dağıtan da buydu. Düzgün düşünmesine engel olan...

Otuz metre ötedeydiler. Evie ve Dash'in önüne geçip durdu. Elleri Force Pro'ya yöneldi...

Çok geçti. Delgado kamyonetin oradan elinde tabancayla çıktı. Korumalıydı, vücudunun çoğunu panellerden biri kapatıyordu. Manus yalnız olsaydı anında kenara çekilip ateş etmeye başlardı. Arkasında Evie ve Dash varken bu bir seçenek değildi. Elinin yana düşmesine izin verdi.

Delgado gülümsedi. Suratı mahvolmuştu; şişmiş, morarmış, saç protezinin olduğu yer kıpkırmızı kalmıştı.

"Merhaba tatlım," dedi Evie'ye bakarak. "Seni tekrar göreceğimi söylemiştim."

Manus, Evie'nin Dash'i arkasına çekip sonra kendine yaklaştırdığını hissetti. Sonra kendisi de yaklaştı. Evie sol elini omzuna koymuştu, daha rahat olmak için diye düşündü, ama sonra öbür eliyle de Force Pro'yu kılıfından çektiğini hissetti.

"Parfümü nasıl buldun?" dedi Delgado. "Ağaçlara serpiştirdim. Sadece senin için. Kokusunu alacağını biliyordum seni lanet ucube."

Manus teslim olurcasına ellerini kaldırıp ileri yürümeye başladı. "Yeni saçına bayıldım," dedi. "Her zamankinden daha da yakışıklısın Thomas Delgado. Tam bir kazanovasın."

Yirmi metre. Hâlâ deli gibi adrenalin salgılayan deneyimsiz birinin hedefi vurması için çok uzaktı. Yavaşça yaklaşıma-ya devam etti.

Delgado güldü. “Evet, işte budur! Söyle, içinde kalmasın, hepsini söyle. O abuk sabuk sesinle demek istediğin her şeyi söylemeni duymak istiyorum. Tanrım, konuşurken sesinin ne kadar aptalca çıktığından haberin yok. Sanki lobotomi vakası falan gibisin.”

On iki metre. “Gerçekten mi? Çok mu lobotomi vakası tanıdın?” *Konuşturmaya devam et*, diye düşündü. *İlgisini çek üzerine.*

“Senin gibisini tanımadım ucube. Bu kadarını söyleyebilirim. Bu kadar yaklaşman yeter bu arada. Ayrıca ellerini havada tut.”

Durdu. On metre ilerideydiler. Daha yaklaşamayacaklardı.

“Sorun ne?” dedi Delgado, Evie’ye bakarak. “Korktun mu tatlım? Erkek arkadaşının beynini ikinizin üstüne dağıttığım zaman sana ve oğluna yapacaklarımdan korkuyor musun, hı?”

Manus, Evie’nin gerildiğini hissetti. Delgado da hissetmiş olmalıydı. Manus bir şekilde dikkatini dağıtmalıydı, bir şekilde...

Aklına bir görüntü geldi. Komikti. Gülmeye başladı.

Delgado ona şüpheyle baktı. Manus daha da güldü.

“Tamam, geri zekâlı, şaka ne? Komik olsun çünkü son şakan olacak.”

“Evie’nin kafandan söktüğü o saç protezi var ya, sence şu an orman toprağında büyüyor mudur?”

Delgado’nun suratı karardı. Ya şimdi ya hiçti.

Evie sağa adım atıp Force Pro’yu iki eliyle kaldırdı, tıpkı Manus’un ona gösterdiği gibi. Manus ateş ederken hafif bir *pat* sesi duydu. Mermi, Delgado’nun omzuna geldi ve onu geri fırlattı. Evie ileri adım atıp ateş etmeye devam etti, ama hedefini vurmak için fazla hızlıydı. Birkaçı yukarı, birkaçı aşağı gitti ve gerisi de kamyonetin paneline vurdu. Manus’un

duyabildiği *pat pat pat* sesleri aniden son buldu. Mermisinin bittiğini fark etti.

İleri atılıp kamyonetin üstüne atladı. Delgado silahını kaldırdığında Manus bileğine öyle sert vurdu ki kırıldığını hissetti. Silah Manus'un görüş alanından çıktı. Delgado ayağa kalkmaya çalıştığında Manus suratına dizini geçirdi. Delgado geri düştü ve başını panelin köşesine çarptı. Manus gözlerinden odaklanamadığını anladı. Onu yakasından tutup kaldırarak havaya fırlattı.

Delgado sert bir şekilde yere düştü. Manus alet kutusunu açıp Berserker'i çıkardı, sonra Delgado'nun yanına atladı. Ama Evie çoktan oradaydı, bir eliyle Delgado'nun yakasını tutuyor, diğeriyle de Delgado'nun silahının ucunu başına dayıyordu. Suratında öfke ve kararlılık vardı.

"Sana söylemiştim," dedi nefes nefese, "Bir daha yoluma çıkarsan olacakları söylemiştim."

Dash korkudan gözleri büyüyerek onu izliyordu. "Evie, hayır. Hayır! Dash'le ilgilen."

Kadın gözlerini kırptırarak yukarı ona baktı.

"Oğlunun önünde olmaz. Bana silahı ver. Buradan git. Yürüyüp gidin. Yolda sizi alırım."

Yine gözlerini kırptırdı, sonra sanki eline nasıl geldiğini anlamamış gibi tabancaya baktı. Delgado'nun yakasını bıraktı ve adam düştü, sonra tabancayı Manus'a verdi.

"Anahtarlar," dedi Manus.

Evie yumuşakça Dash'in cebinden çıkarıp Manus'a verdi.

"Silahım?"

Etrafına bakındı, ifadesi şaşkındı. Sonra işaret edip, "Orada ben... düşürmüş olmalıyım," dedi.

Delgado dizlerinin üzerine oturmayı başardı. Nefes nefeseydi. Eskiden burnu olan yığından kan akıyordu.

Evie, Berserker'e sanki ilk defa fark ediyormuşçasına baktı. "O Türkleri sen öldürdün," dedi. "Sendin."

Manus cevap vermedi. Ne gibi bir bağlantı yaptığını anlamamıştı. Sonra bunu düşünürdü.

Evie, Dash'i elinden tuttu, yolda yürümeye başladılar. Manus, Delgado'nun etrafında dönüyordu, böylece hem onu görüş alanında tutuyor hem de onların gidişini izliyordu. Bir dakika sonra köprüyü geçmişlerdi ve artık onları göremiyordu.

Delgado ona baktı. "Önemli değil," dedi, "Hep bir ucube olacaksın."

Manus gülümsedi. "Biliyor musun Delgado? Sana hep söylemek istediğim bir şey var."

"Öyle mi? Neymiş o?"

Gülümsemesi genişledi. "Bu!"

Gerinip kolunu yukarı kaldırdı, sanki Berserker bir tenis raketiymiş gibi tüm gücüyle aşağı indirdi. Bıçak Delgado'nun kafasını ikiye ayırdı. Dağılmış kafatasının içinden bir kan şelalesi fışkırdı. Manus üstüne gelmemesi için kenara çekildi. Delgado'nun bedeni bir anlığına titreyip sarsıldı, sonra kıvrılıp çöktü. Tüm işlevsiz eklemleri ve kesik sinir uçlarıyla boş çuval gibi dağıldı.

Manus, Force Pro'yu aldı, yeni bir şarjör taktı ve yine beline koydu. Berserker'i çime sildi, onu ve Delgado'nun silahını kamyonetteki alet kutusuna koyup yola koyuldu. Hemen sonra Evie ve Dash'in yanına varmıştı. İçeri girdiler, Dash ortaya oturdu. Çocuk çok kötü ağlıyordu. Manus araba sürerken bir elini uzatıp oğlanın sırtını sıvazladı. Nereye gittiğini bilmiyordu ve Evie ona sormadı. Şokta

olduğunu tahmin etti. Belki o da öyleydi. Yirmi dakika sonra titremeye başladı. En son ne zaman bunun olduğunu bilmiyordu. Black Hill Bölgesel Parkı'ndaki park yerinde durup geçmesini bekledi.

Dash ağlamayı kesti. *"İyi misiniz Bay Manus?"* diye sordu.

Manus başını salladı. *"İyi olacağım. Peki, ya sen?"*

"Bilmiyorum. O adam kimdi?"

"Kötü biriydi. Annene zarar verecekti ve belki sana da."

"Ve onu durdurdun?"

"Evet, artık onun hakkında endişelenmemize gerek yok. Asla."

"Hazine avı oyunu hiç yok muydu?"

Evie saçını okşadı. *"Gerçeği değildi tatlım ama... benziyordu. Uzun hikâye."*

"Dinlemek isterim."

"Sana anlatayım. Ama eğer Bay Manus yardım etmeyi kabul ederse. Benim bilmediğim kısımları biliyor."

Dash, Manus'a sorgulayan gözlerle baktı. Manus ellerini kaldırdı ama söyleyecek kelime bulamadı. Evie'ye yardım için baktı, ama Evie sadece, *"Eee?"* diye sordu.

O koparılmışlık, terk edilmişlik hissi geçip rahatlamaya başladı. Sadece biraz. Şu an biraz da yeterdi.

"Denerim," derken buldu kendini.

Dash ona çekingen bir gülümsemeyle baktı ve başparmağını kaldırarak tamam işareti yaptı. Sonra Evie'ye döndü. *"Artık eve dönebilir miyiz?"*

Evie dönüp Manus'a baktı. *"Evet. Hadi bakalım. Ben hazırım,"* dedi.

Manus yavaş ve dikkatli bir şekilde kullandı. Kimsenin izlediğini düşünmüyordu ama asla bilemezdi.

SONSÖZ

Remar, güvenlik gerekçesiyle dört görevliyle çevrelenmiş şekilde Hart Senato Binası'nın kalın halı kaplı koridorundaydı. İki yardımcısıyla sert adımlarla yürürken ayak sesleri orada iş amacıyla bulunan kalabalığın uğultusunda kayboluyordu. Remar daha önce böyle bir maiyet eşliğinde hareket etmek için ne ihtiyaç ne de istek duymuştu. Başkan tarafından NSA'ya yönetici olarak atanmanın bazı getirileri olduğu açıktı. Tabii, aynı zamanda götürüleri de mevcuttu. Kişisel duyguları ne olursa olsun, bugün yaptığı işle ilgili olarak burada olmanın önemli olduğunu biliyordu. Senato İstihbarat Komitesi önünde tanıklık yapacaktı ve komite Remar'ın görevine atanması için gereken onayla ilgili Senato'ya öneride bulunacaktı. İşlerin yolunda gideceğinden emindi. Diğer yandan hiçbir şeyi şansa bırakma lüksü olmadığını da biliyordu.

Sekiz katlı atriyumun aşağısındaki korkulukların ötesinde, alaycı lobicilerin, yorgun personelin, boyun eğdirmeyi daha iyi öğrenebilmek için kendilerini tanımaya çalışan liseli ziyaretçilerin, dünyanın en kuvvetli müzakereci yapılanmasının mermer duvarlarından yankılanarak artan sesleri bir karmaşa şeklinde

orta boşluktan yukarı çıkıyordu. Senato Etik Kurulu Komutanlığı'nın bayrak asılı kapısından geçip tavanına boydan boya güvenlik kameraları yerleştirilmiş koridorundan ilerleyerek 219 numaralı odanın kapısında durdular. Burası komitenin sınıflandırılmış konuları görüşmek üzere bir araya geldiği güvenli odaydı. Remar saatini kontrol etti. Tam zamanında oradaydı. Sabah 219 numaralı odada Remar'la ilgili toplantının başlamasından hemen önce bitmesi planlanan bir başka görüşme vardı ve Remar geliş saatini o görüşmenin sonunda kapıda olacak şekilde ayarlamıştı.

Birkaç dakika sonra kapılar basınçlı havanın sistemden salınırken çıkardığı hafif tıslama sesiyle açıldı. Ryan Hamilton ve *Intercept*'in editörü Betsy Leed birlikte kapıda göründüler. Arkalarında, yaşı Leed'den de büyük gözüken bir kadın daha vardı. Remar ikinci kadını gazetenin avukatı olarak daha önce gördüğünü hatırladı. Kendisinin savunmada olmasına rağmen elini kolunu sallayarak buraya gelmesine karşın gazetecilerin avukata ihtiyaç duymasının ironisi sarsıcıydı. Aslında komitenin Hamilton'ın ifadesini gizli oturumda almayı seçmesi de benzer şekilde dikkat çekiciydi.

Remar'ı görünce kapıda oyalanmadan hareketlerini hızlandırdılar. Kadınların bakışları buz gibi, Hamilton'ın kiye nefret doluydu.

Bir süre herkes durdu ve Western filmlerindeki düello öncesi birbirini süzen silahşörler gibi bakındı. Hamilton'ın üzerinde omuzlarından düşen ucuz görünümlü gri bir ceket vardı. İçindeki beyaz gömlek ona en az iki beden büyüktü, taktığı mavi kravatın düğümü gömleğin yakasını toplayamıyordu. Kaçırıldıktan sonraki süreçte kilo kaybetmişti ve henüz yeterince toparlanamamıştı. Remar, Hamilton'ın terapi kayıtlarına ulaşmıştı. İştah kaybı yaşadığı travmanın beklenen

sonucuydu. Terapi kayıtlarında Hamilton'ın görmeye devam ettiği kâbuslar da vardı. Adam kaçırılmasıyla ilgili son derece canlı kâbuslar görmeye devam ediyordu. Remar bunların detaylarını okuyunca Hamilton'ın medyada kaçırılışından neden fazla bahsetmediğini anlaşılr bulmuştu.

Remar, "Ryan, seni iyi gördüğüme sevindim," dedi.

Adam, Remar'a dönüp, "Defol gözümün önünden," diye bağırırken avukatı kolundan tutup sakinleştirmeye çalıştıysa da Hamilton buna izin vermedi.

"Seni kaçırdığını söylediğin sağır adamla ilgili fazla bir gelişme olmadığı için üzgünüm. Elimizdeki tüm kaynaklarımızla araştırmayı sürdürdüğümüzden, tüm sonuçları FBI ve Interpol ile paylaşacağımızdan emin olmanı isterim."

Hamilton tükürecekmiş gibi dudaklarını büzdü. Ardından, "Hasta ediyorsunuz beni!" dedi.

Remar sertçe başını sallayarak onayladı. "Nasıl hissettiğini anlıyorum. Yaptığın işi çok değerli bulduğumu bilmeni isterim. Eski direktör Anders'in istismarlarının ortaya çıkmasına yardımcı olduğun için kişisel olarak teşekkür etmek istiyorum. Onu tanıdığımı düşündüğüm için olanların bende yarattığı şok seninki kadar büyük."

Hamilton, "Ne diyorsun sen be?" dedi. "Hükümetin yalan söyleyebileceğini ve daha da kötü şeyler yapabileceğini bilmiyor muydun yani?"

"Haklısın, bunu elbette biliyorum. Ancak bir vatandaş olarak basının ulusal özgürlüğümüzle güvenliğimiz arasındaki hassas ilişkinin dengelenmesinde aldığı aktif rolden memnun olduğumu belirtmek istedim. Eski direktör Anders'in şahsen yürüttüğü Tanrı'nın Gözü programı hakkında hazırladığın içerik hepimiz için çok yararlı olacak ve bunun için şahsen teşekkür etmek istedim."

Leed, “A, evet! Eski direktör ya...” diye söze girdi. “Şu eski direktörün katilleri hakkında da Hamilton’ı kaçıranlar hakkında olduğu gibi bir bilgiye ulaşamadığınızı düşünüyorum, öyle değil mi?”

Remar başını öne eğip göz bandına dokundu. Manus’un direktörün ihanetine nasıl bir cevap vereceğini tahmin etmişti. Ona ne yapacağını söylememiştir, ancak aynı şekilde ne yapmaması gerektiğini de belirtmemiştir. Sonuç iyiydi. Bundan şüphesi yoktu. Her şey temiz ve yalın bir şekilde bitmişti. Yine de...

Kısa bir sessizlikten sonra, “Keşke o konuda bilgim olsaydı,” dedi. “Maalesef yok. DC’yi bombalayan teröristlerin intikamı olduğu düşünülüyor.”

Hamilton, “Bu iş içeriden halledildi ve sen de bunu bal gibi biliyorsun,” dedi.

“Bu tür fikirler olduğunu duydum. 11 Eylül konusunda da benzer fikri olan taraflar var, biliyorsun. Eğer kanıtın varsa, yani bizim ulaşamadığımız kaynaklardan geçerli bir kanıt varsa...”

“Böyle bir kanıt olsa bile, onun da üstünü başarıyla örteceğinizden eminim.”

Remar bir süre sessiz kalarak ikisini de dikkatle süzdü.

Leed, “Haklısın,” dedi. Kendinden emin bir tonla, “Başladı artık bir kere, durdurmanız çok zor bu noktadan sonra.” Remar bunun bir blöf olduğunu biliyordu. Ellерinde bununla ilgili bir şey olsaydı Hamilton bu kadar bilenmişken çenesini tutamaz, burada her şeyi anlatırdı.

Ayrıca Gallagher, Remar’ın teklif ettiği kıdem tazminatını alıp susmuştu. Remar onun ne yaptığını merak bile etmiyordu. Oğlunu riske atacak hiçbir şey yapmayacağını biliyordu. Yapsa bile neyi başarabilirdi ki? Sorunlu bir eski

çalışanın çok madalyalı bir savaş kahramanına ve yarının dört yıldızlı generaline karşı ithamını kim ciddiye alırdı? Manus'un da hiçbir şey söylemeyeceğinden emindi. Olanlardan Gallagher'dan da fazla etkilenmişti. Kendisinin dışındayken hem kadını hem de oğlunu korumaya niyetliydi ve bunu açıkça ifade etmişti. C&O Kanalı olayından sonra teslim olmamıştı ama sorun yoktu. Remar, Manus'a baskı yapmayı düşünmüyordu. Yaşa ve yaşat.

“Sizden gelecek raporları sabırsızlıkla bekleyeceğim,” dedi. “Şimdi izin verirsiniz atama onayım için yapılacak toplantıya katılacağım.”

Hamilton sanki bir şey söylemeye hazırlanıyor gibi kaşlarını çattı, ancak Leed susturmak için koluna dokundu. “Ryan, neden generalin keyifle okuduğunu söylediği makalelerden bir tane daha yazmıyoruz?”

Hamilton başıyla onaylayarak ağzını kapattı, ancak gözleri hâlâ öfkeden çakmak çakmak yanıyordu.

Remar'ın yardımcıları adama doğru yönelince General başını anlayışlı bir ifadeyle sallayarak onları durdurdu ve “Başına çok kötü şeyler geldi,” dedi.

Üniformasının madalyalarla dolu göğüs bölümünü düzeltti, ceketinin arka kısmını da hafifçe çekip üzerine tam oturtuktan sonra toplantı salonunun kapısına yürüdü.

Komitenin on dokuz üyesi uzun ahşap masaya oturmuş, kendisini bekliyordu. Toplantı masasının birkaç metre ilerisine kurulmuş, kırmızı drapeli kumaşla kaplı U şeklindeki platformda Remar ve yardımcıları için hazırlanmış oturma bölümü vardı. Kendilerine ayrılan bölüme oturdular.

Kapılar kapanıp odanın güvenliği sağlandıktan sonra Senatör McQueen, “General,” diyerek konuşmayı başlattı. Adamın

sesi yüksek tavanlı salonda çınlıyor, daha etkili hale geliyor-du. Sesi bedeninden ayırmış gibi bir his veriyordu. Bu tür toplantılara daha önce de katılmış olan Remar, *Oz Büyücüsü* filmini hatırladı. “Hoş geldiniz. Eminim komitenin diğer üyeleri de en az benim kadar sabırsızlıkla bu toplantıyı bekliyordu. Duyduğumuz tüm komplo teorilerine rağmen bize tüm süreci doğru bir şekilde aktaracağınızdan şüphem yok,” dedi.

Remar başını alçakgönüllü bir ifadeyle eğdi. “Teşekkürler Senatör. Tüm sorularınıza cevap vermek ve olası söylentileri ortadan kaldırmak için sabırsızlanıyorum.”

Toplantının geri kalanı, açılışa belirtildiği şekilde yönetildi. Daha fazla gözetimden bahsedildi, yetkileri artırılmış FISA mahkemesi konusu gündeme geldi, “kişisel mahremiyet savunuculuğu” kavramı tartışıldı. Remar bunu bir pazarlama kavramı olarak aktarmıştı, ancak fikrin kendine özgü kuvvetli özellikleri vardı. NSA'nın başına seçilecek kişilerle ilgili kararı elbette başkanın kendisi verecekti. Ancak yönetimdeki diğer kişiler de kiminle işbirliğinde olacaklarını anlamak ve kişisel mahremiyetlerinin ne derece korunacağı gibi rahatsız edici ayrıntılarla ilgili bilgi sahibi olmak istiyordu.

Liberal kanattan bir komite üyesi, “Tanrı'nın Gözü'nün tamamen imha edildiğine dair kanıt istiyoruz,” dedi.

Remar, “Haklısınız Senatör. Hazırlıklarımıza başladık,” diye cevaplarırken Senatör McQueen söze girdi, “Bir dakika... hepimiz bir önceki Direktör Anders'in bu programı suiistimal ettiğini biliyoruz. Diğer yandan bu program sayesinde ülkemizde birçok terör saldırısı engellendi. Sayısız kişinin hayatı kurtuldu. Kötüye kullanılmadı mı? Aşırıya kaçan noktaları yok muydu? Elbette vardı ama onlar Anders'in aşırılıklarıydı. Şimdi daha doğru sınırlar ve öngörüyle yeniden düzenleme imkânımız var. Kaş yaparken göz çıkarmayalım.”

Hep bir ağızdan konuşmalar başladı. İtiraz edenler oluyordu. Liberal kanattan olan Senatör yeniden konuşmaya başladı. “Bu tür programların varlığı hepimiz için çok tehlikeli. Ben iyileştirilmesini değil, iptal edilmesini tercih ediyorum.”

Remar’ın aklına “kişisel mahremiyet savunuculuğu”yla ilgili birden parlak bir fikir geldi.

“Senatör, aslında Tanrı’nın Gözü’nün yerine geçebilecek özel hayata daha az müdahale eden ama aynı şekilde etkili bir başka program daha var. Onun da terörizmi durdurmakta benzer şekilde kullanılabileceğini düşünüyoruz.”

“Öyle mi? Peki, bu programınızın ismi ne?”

Remar gülümseyerek cevapladı. “Koruyucu Melek.”

Katılımcıların tamamı rahatlayarak arkalarına yaslanıp alçak tonda birbirleriyle konuşmaya başladı.

Günümüz dünyasında işler böyle yürüyordu. Yeni programı Remar tasarlamamıştı ancak çalıştıracak ve projenin başında duracak olan kendisiydi. İşini düzgün ve vicdana uygun yapmayı planlıyordu. Günün sonunda Tanrı’nın Gözü bir isimden çok daha fazlasıydı. Bu program artık insanların hayatına tamamen girmişti ve insanlar da bununla yaşamaya öyle ya da böyle alışacaktı.

Remar, “Evet,” dedi. “İsmi Koruyucu Melek.”

Senator McQueen başını sallayarak onayladı ve “Bu programı sizden daha iyi yönetebilecek birini tanımıyorum Sayın General,” dedi. “Görevinizin onaylanması konusunda tam destek vereceğim. Ülkemize verdiğiniz değerli hizmet ve halkımızı korumak için gösterdiğiniz çaba için bir kez daha teşekkür ederim.”

Remar salonu tek bir baş hareketiyle selamlayıp, “Ben de teşekkür ederim Sayın Senatör. Elimden geleni yapmaya devam edeceğim. Aslında hepimizin böyle yapacağını biliyorum.”

YAZARIN NOTU

Edward Snowden'in muhbirliğinin kamuoyunun bilgilendirilmesinde yarattığı kazanç olmasaydı bu kitabı yazamazdım. Kitabım, Snowden'in açıklamalarından önce basılsaydı, bazı bölümlerin kafasına alimunyum folyo geçirilerek düşüncelerinin okunmasını engellemeye çalışan birinin saçmalıkları olarak algılanacağından eminim.

Ancak elinizdeki kitapta anlattığım şeylerin pek çoğunun gerçek olduğunu artık biliyoruz. Her ne kadar Tanrı'nın Gözü spekülâtif olsa da J. Edgar Hoover hakkındaki kayıtlar, COINTELPRO'nun¹ tarihi, NSA analisti Russell Tice'in iddiaları, hatta insan doğasının genel çalışma prensiplerine yabancı olmayan herkes için bu proje tamamen hayali bir yapılanma değildir.

Bununla birlikte durumu daha net anlatabilmek adına, kitabın birkaç yerinde kurumların yetenekleri ve kullanılan teknolojilerle ilgili var olandan daha sınırsız tanımlamalar

¹ COINTELPRO - COunter INTELligence PROgram kelimelerinin kısa söylenişi. 1956'da J. Edgar Hoover liderliğinde Birleşik Devletler Federal Soruşturma Bürosu (FBI) tarafından yürütülen, iç politikadaki sızmaları tespit etmek ve bastırmak için geliştirilmiş gizli ve genellikle yasadışı önlemlerden oluşan proje.

yaptım. Bu özgür yaklaşımında bir hata varsa, kendilerine teşekkürlerimi sunduğum, bu metni okuyan ve gerekli düzeltmeleri yapan uzmanlardan özür dilerim. Bu tür olası hataların kasti olmadığını ve her tanım için gerekli araştırmayı yaptığımı belirtmek isterim. Yine de okuyucuların tespit edecekleri hataları www.barryeisler.com/mistakes.php linkinden bana bildirmesinin geliştirici olacağını düşünüyorum.

